

СТЕЛА КАМЕРЪН

МАТИЧЕСКО
ДОКОСВАНЕ

СТЕЛА КАМЕРЪН МАГИЧЕСКО ДОКОСВАНЕ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Младият Джеймс Сейнт Джилс е загубил всичко — благородническа титла, богатство и репутация. За това за него животът би могъл да придобие смисъл, само ако постигне страстно желаното отмъщение. Отдава му се случай, да прелъсти красивата дъщеря на най-омразния си враг. И Джеймс се появява под маската на влиятелен лорд, ухажващ прекрасната Селин. Но скоро разбира, че младата красавица, далеч не е толкова невинна, както изглежда...

1

— Грехът, приятелю, също като красотата, се определя от околното на наблюдаващия — погледът на Джеймс Сейнт Джилс, граф Игълтън, не бе отправен към спътника му, а към шумящото, възбудено множество, което напираше към театъра на Ковънт Гардън, за да гледа вечерното представление на „Ромео и Жулиета“.

Както винаги, едрият мъж с тъмен тен, който рядко се отделяше от Джеймс, си остави доста време за отговор и когато най-после го стори, тихият му глас прозвуча както винаги заплашително.

— Не се съмнявам, че ще ми кажете кой е авторът на тази мъдрост.

Уон Тел стоеше в сянката на червените кадифени завеси на ложата и линиите на широкото му лице с високи скули, се очертаваха едва-едва в задимения здрач.

Джеймс почука с пръст по долната си устна.

— Тази мъдрост е излязла от устата на мъжа, чието мнение зачитам най-много — от моята собствена.

Смехът на Уон Тел предизвика страхливи тръпки по телата на хората от околните ложи. Той подръпна разкошната си черна брада и отбеляза:

— Ако това е вярно, в което не се съмнявам, значи светът е твърде жалко местенце — точно както си го представях! Господи, това изпълва сърцето ми с болка!

— Не лъжи, приятелю — Джеймс удостои своя верен служител с тънка усмивка. — Ти се храниш от греха. А това... — той посочи пренебрежително неспокойната публика, която заемаше местата си по балконите и в ложите — ... това би трябвало да укрепи убеждението ти, че английското общество е достойно за презрение. А може би е и още по-лошо, благодарение на влиянието на нашия високоуважаван регент. Що се отнася до мен, аз се считам за щастливец, успял дълго време да остане на разстояние — на доста голямо разстояние.

Публиката почти не обръщаше внимание на представлението. Жените и мъжете зяпаха, жестикулираха, всеки се стремеше да засенчи другите с дръзки остроумия или великолепен тоалет. Джеймс се правеше, че не забелязва какво внимание будеше личността му. Трепкаха ветрила, жени хихикаха и се подаваха опасно от съседните ложи, за да го видят.

— Все още можем да се откажем от плана ви и да се върнем в Пайпан, милорд — напомни Уон Тел.

— Не преди да съм изпълнил мисията си в Лондон! — Джеймс се обърна рязко и в блестящите сиви очи светна див гняв. — Този план, както го наричаш, ще остане на дневен ред, докато приключи — точно, докато унищожи безсъвестната двойка! И не забравяй, че докато не ти дам други инструкции, аз съм само Джеймс Игълтън, корабен магнат. Чичо ми Огъстъс най-сетне се е съгласил, че признавам титлата, но само когато имам полза от нея. Не забравяй, че положих големи усилия да скрия вестта за смъртта на баща си и роднинската си връзка с Огъстъс. Би било жалко, ако някоя непредпазлива забележка от твоя страна издаде на неприятелите ми къде се намирам. Забрави името Сейнт Джилс и забрави титлата — докато реша да я стоваря като брадва върху Дариъс и Мери Гудуин.

Уон Тел дори не трепна. Поклони се леко, при което показва тъмносиньото си кепе, изработено от същата тежка коприна като простата туника с висока яка, без никакви украшения. Под нея носеше широк панталон, пъхнат в блестящи високи ботуши без токове. Ботушите бяха специална изработка, която позволяваше на носещия ги да се придвижва бързо и безшумно — обстоятелство, известно само на Джеймс и неприятелите му. За ужас на последните, разкриването на този факт неизбежно бе свързано с действие, което лишаваше жертвата или от волята ѝ, или от възможността да коментира събитията.

Едрият мъж се изправи и изрече с твърд глас:

— Тогава ще изпълня дълга си. Обещах на баща ми на смъртното му ложе винаги да ви напомням, че когато ви предстои опасно дело, трябва първо да обмислите различни начини на действие.

Джеймс стисна ръце в юмруци и ги скри зад гърба си. Мускулите му бяха опънати като пружини — още от деня, когато Франсис Сейнт Джилс почина от нараняванията, причинени от колелата на една карета.

— В случая имам само един начин на действие. Гудуинови трябва да бъдат унищожени. А аз ще получа, каквото ми се полага. Аз съм законния наследник на баща си — той се местеше неспокойно на крехкия позлатен стол със синя кадифена седалка, който очевидно не бе създаден за мъже с такива размери. — Моето поръчение гласи: разплата! — това беше последното желание на умиращия му баща: Джеймс да отмъсти в името на двама им. Умиращият и живият бяха сключили безмълвно споразумение.

— Както желаете. Ложата, която търсите, е третата отляво, мистър Игълтън. На нашия балкон. Точно срещу нас.

Джеймс се обърна към салона, присви очи и вдигна оперния бинокъл.

— Трябваше да ми кажеш веднага щом ги откриеш.

— Направих го, мистър Игълтън — отговори със същия спокоен тон Уон Тел.

Джеймс си спести подробностите.

— Не мога да... Третата лежа отляво? На нашия балкон?

— Точно така.

— В ложата има две жени. Къде е Гудуин?

Уон Тел вдигна своя оперен бинокъл.

— Момичето вероятно е дъщеря му. Жената...

— Жената не ме интересува. Сигурно е компаньонка — Джеймс насочи своя бинокъл към момичето. — Не ми прилича на дъщеря на Гудуин. А другата е твърде млада, за да е майка ѝ. Проклятие! Твоят информатор ни е заблудил... и двама ни.

— Мистър Игълтън...

Джеймс направи рязко движение, за да го накара да замълчи.

— Очаквах тази вечер, за да вляза във връзка с тях. Работата трябва да се свърши бързо. Гудуинови ми отнеха много — и на цялото ми семейство — повече, отколкото струват двата им жалки живота.

— Въпреки това, най-важното ще остане за тях.

— О, да — промърмори полугласно Джеймс. — Могат да запазят жалкия си живот, макар че няма да ми бъдат особено благодарни — поне така предполагам. Хайде, върви и разучи къде седят двамата. Нямам никакво желание да оставам в този цирк, ако Дариъс и Мери Гудуин не са тук.

Без да каже дума, Уон Тел вдигна завесата и излезе от ложата.

Енергичният господин посвети вниманието си на достойните за съжаление артисти на сцената, после отново огледа с оперния бинокъл седалките от отсрещната страна, опитвайки се да открие лица, които подхождаха на описанието на баща му.

Безсмислено. Франсис Сейнт Джилс му бе описал двамата Гудуин такива, каквито са били преди двадесет години. А времето със сигурност бе оставило своя отпечатък.

Джеймс отново огледа двете жени, които нямаха никакво значение за него. Обърна им по-специално внимание, само защото бяха единствените, които следяха какво става на сцената. По-възрастната, тъмнокоса, изглеждаше около тридесетгодишна, стройна, със сериозно лице, нелишено от привлекателност. Строгата черна рокля със скромна кройка показваше, че е нещо като доверена служителка.

А другата...

— Имаме проблем, мистър Игълтън — Уон Тел бе влязъл безшумно в ложата. — Гудуинови още не са пристигнали в Лондон.

— Какво?

— Гудуинови са...

— Чух те, по дяволите. Какво става, за бога? Според нашата информация трябва да са тук от началото на април. Днес е вече десети.

— Променили са плановете си. Но това не е толкова страшно. Казаха ми, че се очаква да пристигнат всеки ден. А момичето е Селин Гудуин. Дъщеря им.

Джеймс отново вдигна оперния бинокъл.

— Гудуинови смятат да я въведат в обществото — продължи със същия равен тон Уон Тел. — Това е основната цел на идването им в Лондон за сезона.

— Нали още не са в Лондон?

— Ще се появят много скоро. Момичето и компаньонката му са дошли по-рано.

Или увеличителното стъкло го лъжеше, или момичето беше съвсем различно от онова, което му бяха описали.

Уон Тел сложи ръка на рамото му. Този жест беше единствения, който издаваше близостта им. Първия път, когато Уон Тел бе използвал този обезпокояващ сигнал, Джеймс беше едва на дванадесет години, а

слугата току-що бе навършил деветнадесет. През изминалите почти двадесет години бяха имали много ситуации, изпълнени с напрежение, при които Уон Тел бе успокоявал господаря си с този лек жест.

— Освен това се говори, че Гудуинови били в затруднено финансово положение.

Джеймс се вцепени. Погледът му остана прикован във високата фигура със златни коси и рокля от морскозелена коприна, която — ако не го лъжеха очите — беше без никакви украшения и със старомодна кройка.

— Казаха ми, че се надявали да напълнят празните си джобове, като омъжат мис Селин. Интересното е, че май вече има предложение за женитба от много богат човек. Това прави излишни разходите по дебюта ѝ в обществото, не намирате ли?

— Изцяло споделям мнението ти — Джеймс се усмихна мрачно. — Без съмнение, ти скоро ще откриеш какво се крие зад всичко това.

Тайнственият талант на Уон Тел да извлича и най-дълбоко скритата информация бе надминат само от непогрешимата му интуиция — но за това знаеха само Джеймс и Лиам, единственото друго човешко същество, на което той имаше сляпо доверие. След смъртта на Франсис Сейнт Джилс, Уон Тел не говореше с други хора, освен с Джеймс и с малката китайка.

Първото действие на пиесата вървеше към края си, придружено от шумни, едва ли не животински резове и грозни смехове. Джеймс се отпусна назад и затропа с пръсти по парапета на ложата.

— Значи момичето трябва да осигури на Гудуинови жизнен стандарт, който никога не им се е полагал.

— Възможно е.

— Би ли казал, че това я прави ценно притежание?

— Според мен няма съмнение, че дъщерята означава нещо за родителите си.

Джеймс сложи палец под ревера на добре ушития си черен жакет и изпъчи гърди.

— Точно така. Означава, и то много! Хайде, да се махаме оттук. Може би все пак ще успея да използвам вечерта в своя изгода.

Великолепните полилеи, които висяха от купола на тавана, заблестяха, за да дадат сигнал за антракта. Джеймс напусна бързо ложата, следван по петите от Уон Тел.

— Това ще е първата стъпка към целта. И двамата знаем, че смятам да лиша мисис и мистър Гудуин от всичко ценно в живота им. Няма да има оставя нищо. Нищичко.

Селин продължи да ръкопляска, докато сцената се опразни и останаха само прекрасните кулиси, достойни за мистър Шекспир.

— Колко жалко, че мама и татко не са тук, за да видят тази прекрасна пиеса — каза Селин на скъпата си Лети Фишер. — Дано не забравя да им благодаря за онова, което правят за мен.

— Непременно трябва да го направиш.

Без да погледне, Селин знаеше, че придружителката ѝ крие усмивката си.

— Сигурно намираш, че се държа детински, нали, Лети?

— Намирам те възхитителна. Впрочем, ти винаги си била такава и аз благодаря на небето, че онези не успяха... Радвам се, че ведрият ти характер победи — Лети говореше с доста силен дорсетски акцент.

Селин сведе глава и се опита да изглежда добродетелно скромна.

— Това май е учтиво описание на качествата ми на съвършена артистка и лицемерка...

Двете с Лети бяха сключили споразумение, никога да не споменават родителите на Селин в разговори, засягащи определени елементи от възпитанието на девойката.

— Във всеки случай ти оцеля, детето ми. Благодаря на бога!

Лети беше най-близкия човек на Селин още от детските ѝ години и единствената ѝ помощница, преди на четиринадесетия ѝ рожден ден майката и бащата да я обявят официално за камериерка и компаньонка.

Селин посвети вниманието си на наконтените млади мъже, които се разхождаха напред-назад пред мястото за оркестъра.

— Защо толкова се стараят да изглеждат глупави?

— Контетата ли? — Лети се наведе, за да ги види по-добре.

— Ами да. Виж ги как се перчат. Цяло чудо е, че не се задушават в тези високи и колосани вратовръзки — тя въздъхна театрално. — Няма ли мъже, които заслужават това име и които още не са женени?

Лети се изкиска с разбиране.

— Съмнявам се, че някога ще се намери мъж, който да отговори на твоите строги критерии.

— Какво лошо има, че искам да се омъжа за добър, непоковарен мъж, и то по любов? — Селин затвори рязко зеленото дантелено ветрило, което бе получила като подарък при покупката на роклята. — О, Лети, защо Бъртрам Лечуит не иска да проумее очевидното?

— И какво е то?

— Ами, че съм прекалено висока, че съм скучна и че не изглеждам добре. Тогава ще промени мнението си и ще оттегли предложението.

— Тази самооценка е пълна глупост, миличка. Няма съмнение, че преди края на годината ще станеш мисис Лечуит.

В гласа на Лети имаше същото отчаяние, което измъчваше и Селин. Девойката не можеше да си представи, че ще стане съпруга на тлъстия, застаряващ търговец, когото родителите ѝ бяха избрали за свой зет. Лечуит беше на възрастта на баща ѝ, а нежененият му син от първия брак беше по-голям от Селин. Казваше се Пърсивал и беше още по-неприятен от баща си. Двамата живееха заедно и синът го придружаваше навсякъде.

— Трябва да има изход — прошепна Селин. — Трябва. Дейвид ми е описвал как се чувства човек, когато срещне някого и се привърже искрено към него.

— Дейвид Талбот заслужава доверие — каза Лети и си представи живо младия енорийски свещеник на община Литъл Падъл, селцето близо до Найтсхед, родното място на Гудуинови в Дорсет. — Още като момче беше такъв — Дейвид, син на бившия викарий на Литъл Падъл, бе роден в същото село.

— Не споделяш ли мнението на Дейвид за любовта?

— Няма съмнение, че и той е мечтател като теб, и въпреки навика си да се намесва в неща, които не го засягат, е много жалко, че вие двамата...

— Стига, Лети! Веднъж вече ти казах, че Дейвид ми е много скъп приятел — нищо повече. Сигурна съм, че ще позная веднага мъжа, за когото ще се омъжа, но все още не съм го срещнала. Хайде да не си разваляме великолепната вечер с потискащи мисли. Утре ще имаме достатъчно време да говорим за тези неприятни неща.

— Ти започна да говориш за тези „неприятни неща“, както ги наричаш. Винаги правиш така — поне дузина пъти на ден. Много ми

се иска да знам какъв човек всъщност търсиш. Дали и аз ще позная кандидата?

— Пфу! — Селин размаха ръце, но усети, че роклята се опъна опасно на бюста ѝ и веднага спря. — Аз ще го позная и това е достатъчно. Все пак той ще бъде мой съпруг.

— Мис Гудуин?

Селин подскочи стреснато, обърна се на стола си и се изчерви до корените на косата. Един голям мъж — наистина голям — стоеше в ложата, само на метър от нея. Бе влязъл абсолютно безшумно... дали е бил вече тук, когато тя бе говорила с Лети за... О, колко неловко! Дано не беше подслушвал.

Господинът се поклони. Косата му беше черна, леко къдрава, по начин, който Селин намери неустоим. Раменете под безукорния черен жакет бяха забележително широки. Снежнбялата вратовръзка, нагръдникът и маншетите бяха подчертано скромни.

Мъжът се изправи и я погледна. Лицето му беше умно, с прав нос, силни скули и широка, корава уста. Усмихна се дружелюбно и показа здравите си зъби. При тази усмивка Селин забеляза очите му и дъхът ѝ спря. Никога не беше виждала подобни очи: стоманеносиви ириса с черни точки, обградени от черна линия, я гледаха с такава настойчивост, сякаш искаха да проникнат до самата ѝ същност.

— Уплаших ли ви, мис Гудуин?

— Аз... не, о, господи, не! — говореше също като безмозъчните гъски, които всяка вечер пълнеха лондонските театри и салони. — Само ме изненадахте, сър.

— Познавате ли мис Гудуин? — Лети не изглеждаше особено впечатлена от посетителя. — Аз съм Лети Фишър, компаньонка на мис Гудуин. Среждали ли сме се вече?

Мъжът се усмихна, този път истински и на бузите му се появиха трапчинки.

— Не, мадам, и трябва да се извиня смирено за импулсивното си решение да дойда в ложата ви.

Докато той разговаряше с Лети, Селин го огледа внимателно: от привлекателното, загоряло от слънцето лице, през широките рамене — със сигурност не бяха натъпкани с памук, плоския корем, тесните хълбоци и впечатляващо силните крака, изпълващи тесния панталон и копринените чорапи така съвършено, че Селин не се насищаше да ги

гледа. Затлъстелият Бъртрам Лечуит с тънки, криви крака сигурно мразеше до болка подобни великолепни мъжки екземпляри!

Селин вдигна рязко глава и отново срещна погледа на обезпокояващите сиви очи. Този път съумя да не се изчерви и не сведе смутено поглед, както изискваше светския етикет.

— Какво ви накара да дойдете в нашата ложа? — попита тя с леден глас, който ѝ беше напълно чужд. Странно чувство се появи в гърдите ѝ, по тялото ѝ се разля топлина. Сигурно това бяха усещанията, от които Дейвид я предупреждаваше да се пази. Помътняване на съзнанието, отговорно за падението на добродетелните жени.

— Позволявате ли, мис Гудуин?

Селин се вслуша в дълбокия, мелодичен глас и с малко закъснение забеляза, че той ѝ предлагаше голямата си, загоряла от слънцето ръка. Тя се поколеба, после сложи ръката си върху неговата — и вдигна другата към гърлото си, защото той се наведе и устните му докоснаха чувствителната ѝ кожа. Тя хвърли бърз поглед към Лети, но компаньонката ѝ само се усмихна. Непознатият мъж си остави твърде дълго време за нещо, което трябваше да бъде само полъх от докосване.

Селин издърпа рязко ръката си.

— Познавам ли ви, сър?

— Простете — помоли той. — Не очаквах, че сте така... искам да кажа... Моля, простете непохватността ми — поклони се отново и отчаяно затърси подходящите думи.

Не очаквал, че тя е... каква? Устните на Селин се опънаха в строга линия. Как ли щеше да се зарадва Дейвид, ако можеше да види реакцията ѝ при тези трудни обстоятелства!

— О, извинете неучтивостта ми — изрече почти рязко мъжът. — Аз съм Джеймс Игълтън, доскоро живеех в Пайпан, малък остров в Южнокитайско море. Едва от няколко седмици съм в Англия и вероятно първо трябва да свикна с маниерите на... цивилизования свят.

Усмивката му обезоръжи Селин и тя позволи на устните си леко да се накъдрят — но едва забележимо.

— Дълго време ли прекарахте в Ориента? — естествено, не би трябвало да задава въпроси на непознат, но отговорът му бе събудил любопитството ѝ. Само споменаването на чужди, екзотични места

изпрати тръпка на възбуда по цялото й тяло. Значи той беше чужденец — това обясняваше необичайното му поведение и загорялата от слънце кожа.

— Живея в чужбина от детските си години. Разбира се, учил съм в английско училище. Но вие вероятно се питате защо си позволих да ви заговоря.

Нали още в началото бе казала точно това?

— Моята ложка е точно срещу вашата — Джеймс направи неясно движение. — Един човек мина да се представи, видя ви и спомена името ви.

Селин огледа изненадано отсрещните ложи.

— Изненадана съм, че сте ме видели. Вероятно имате от онези новомодни оперни бинокли, които дамите използват с такова удоволствие.

За миг погледът му стана замислен.

— Права сте. Но това не е важно. Както чух, вие живеете в Дорсет?

— Правилно — защо, за бога, красив и преуспял мъж като него си правеше труда да разговаря с една незначителна провинциалистка?

— Колко се радвам! Работата е там, че наскоро си купих имение точно в тази област, далече от света и хората.

Селин понечи да отговори, че Дорсет в никакъв случай не е малко графство и че там живеят много хора, но си замълча.

— Много се изненадах да чуя, че вие живеете в Найтсхед!

Селин го погледна смаяно.

— Нима познавате дома ми?

— Чувал съм за него. Намира се северно от село Литъл Падъл.

— Хм! — гърдният кош под колосания бял нагръдник изглеждаше изключително силен. — Да, близо до Литъл Падъл...

— Възхитителен провинциален палат от времето на Джеймс I със скромни, но добре обмислени пропорции. Възхитителни прозорци от оловно стъкло, които рядко се срещат в частни домове... поне така ми казаха. А градините... истинска забележителност, резултат от големите усилия на... — на бузата му потръпна мускул, после се усмихна — малко сковано, каза си Селин. — Вероятно думите ми звучат доста объркано. Разказаха ми, че там живяла красива дама, която създаде розовата градина и изобщо цялото имение. Тя обичала

просторните морави и насадила навсякъде рододендронови храсти и други подобрани растения.

Селин се намръщи. Непознатият мъж я объркваше.

— Вие описахте градините съвсем точно, сър, но що се отнася до създаването им, мисля, че се лъжете. Моята майка често ми е разказвала колко усилия е положила, докато имението придобие сегашния си вид. Когато баща ми го купил, било много занемарено и двамата работили упорито години наред.

Мистър Игълтън вирна ъгловатата си брадичка и се загледа над главата ѝ, сякаш виждаше нещо определено — и то го караше да се гневи. Селин замълча. Лети се бе обърнала към сцената и усърдно четеше програмата.

Селин не беше в състояние да откъсне погледа си от неподвижния великан насреща си, толкова едър и силен, че присъствието му буквално взривяваше тясната ложа. Странните горещи вълни, които минаваха през корема ѝ, не бяха неприятни. Честно казано, те бяха много подобни на онези емоции, които Дейвид ѝ бе описал така драстично: желание! Желание, което владееше тялото и нямаше нищо общо с разума. Този вид желание, предупреждаваше я Дейвид, може да се превърне в коварна плътска възбуда, която се удържа много трудно и често се изражда в... необузdana страст. А тя води право в пропастта.

Селин потрепери. Знаеше каква съдба очаква жените, които се поддават на страстта. Край на тези глупави мисли!

— Благодаря ви за посещението, мистър Игълтън. Надявам се да се чувствате добре в Дорсет.

Джеймс с мъка се успокои дотолкова, че да погледне още веднъж младата дама. Наистина беше красива, истинска наслада за окото!

— Знаем, че ще ми хареса — проговори той, внимавайки гласът му да не издава нищо от дивия гняв, който бушуваше в гърдите му. Значи онази Гудуин бе посмяла да обере лаврите за любимата градина на неговата мила, нежна майка, която бе напуснала дома си по принуда! А Дариъс Гудуин бе излъгал собствената си дъщеря. След толкова дълго време всички бяха приели лъжата като истина. Всички — освен Огъстъс Сейнт Джилс, трети маркиз Кастърбридж, и Джеймс. Последният беше племенник на маркиза и единствения му наследник. След пристигането на Джеймс в Англия, бездетният маркиз с радост

прие единствения син на починалия си по-млад брат в разкошното семейно имение Моршъм Хол на брега на Дорсет. Според думите на стария маркиз, граф Игълтън беше „отговор на настойчивата ми молитва — перспектива и бъдеще за едно прастаро семейство, заплашено от изчезване“.

Започна второто действие — но Селин Гудуин все още седеше пред него и той се чувстваше като прикован в огнените клещи на старото предателство. Това красиво момиче можеше да стане съвършения инструмент на отмъщението му.

— Кога ще се върнете в Найтсхед? — попита тихо той.

Фините ѝ вежди се вдигнаха учудено. Той нямаше право да задава подобни въпроси.

— Прощавайте, че ви досаждам с любопитството си. Отдавна не съм се движил в аристократичните кръгове и постоянно забравям какви строги правила царят в Англия — той лъжеше, но тя никога нямаше да го узнае. — Блекбърн Мейнър е първия ми английски дом. Чувствам се като дете с нова играчка.

Внезапно му дойде на ум, че отдавна вече му липсваше една друга играчка. Завладяваше жените с лекота, но мисълта за лесна плячка не го привличаше. Жената пред него изглеждаше толкова необикновена... може би тя беше точно това, от което се нуждаеше.

— Блекбърн Мейнър? — тя се наведе леко напред и Джеймс установи, че високите, пълни гърди, бяха стегнати в неудобна, старомодна рокля. Слабините му се напрегнаха. — Ако говорите за същия Блекбърн Мейнър, това е дома на стария скуайър Лоудър, който почина, и се намира само на три мили от Найтсхед.

Устата на Джеймс пресъхна.

— Точно за него говоря — потвърди той. По дяволите, малката беше наистина апетитна хапка! Късите, прозрачни ръкави, които трябваше да задържат роклята на красиво закръглените, млечнобели рамене, бяха твърде тесни и с всяко движение се плъзгаха все по-надолу. — Ако съм ви разбрал правилно, вече сте била там?

— Не, не съм влизала в къщата. Старият скуайър живееше уединено... поне така говореха хората. Но аз обичам да яздя и... — тя се поколеба. — Ездата ми доставя голяма радост и всеки ден правя дълги разходки.

Селин извърна лице и дълбоко пое въздух. Движението разголи прекрасните ѝ гърди почти до зърната.

Джеймс преглътна и захапа долната си устна. Пълните закръглени гърди събудиха в сърцето му желание да помилва кожата, която блестеше като сатен с цвят на слонова кост, да смъкне корсажа и да напълни ръцете си с топлата плът. Да я положи върху свежа, ухаеща трева или в меки чаршафи и да вкуси пълните устни, шията, гърдите, да усети как зърната се втвърдяват под милувките му. А когато тя започне да плаче и да се моли, той ще я научи на всичко, което трябва да знае едно хубаво момиче, но няма да бърза, а ще си остави много, много време...

Той стегна бедра — за щастие светлините бяха угаснали и никой нямаше да види физическото доказателство какво предизвикваха картините, които рисуваше фантазията му.

— Желая ви много радост с новата ви играчка — каза Селин.

Тя бе схванала мислите му съвсем точно и той загуби ума и дума. Дано имаше предвид само имението.

— Да... Благодаря ви — естествено, че очакваше приятни преживявания — но най-вече дълбоко удовлетворение. Майка ѝ и баща ѝ щяха най-сетне да си платят за причиненото зло — и за чудовищната си алчност.

— Нещо не е наред ли, мистър Игълтън?

— О, не, нищо ми няма.

По дяволите, това момиче бе забелязало бурята, която бушуваше в гърдите му! Дано само не бе забелязало възбудата му!

— Ще позволите ли да ви посетя някой ден?

Слава богу, не бе забравил всички правила на поведение в обществото!

Селин го удостои с открит поглед и той скри ръце зад гърба си, неспособен да спре треперенето им. Тя беше една млада Венера, момиче от мед и сметана, с тежка, гъста коса. Представи си как изважда всички фуркети и шноли и разпуска косата по раменете ѝ, как я навива на пръстите си и я плъзга по гърдите ѝ...

— Ще позволите ли някой ден да ви посетя в дома ви, мис Гудуин? — повтори той и се наруга за възбудата в гласа си.

— Много сте любезен, сър, ала аз ще се върна в Дорсет едва в края на сезона. Но разбира се, за мен ще бъде чест да ви приема в дома

си.

„Внимавай, малката! Намерението ми е да те направя свой трофей. Ти ще си моята играчка, нищо повече.“

— Не е ли възможно да ви посетя тук, в Лондон?

— О! — за момент самообладанието я напусна. — Живеем на Кързън Стрийт, но не съм сигурна...

Джеймс се усмихна успокоително.

— Благодаря ви! Ще се радвам да ви видя отново.

— Да, може би... — тя сведе глава и Джеймс побърза да се оттегли.

Граф Игълтън спусна завесите на ложата и се запъти към Уон Тел, който го чакаше в края на коридора.

— Имате вид на мъж, който се връща от битка — отбеляза Уон Тел. — Мъж, който се е борил и е спечелил... и се е наслаждавал на всеки миг.

— Както винаги, наблюденията ти са забележително точни. Мисля, че се справих добре — поне за момента — Джеймс заслиза с леки стъпки по стълбата. — Това не беше битка, а само лек сблъсък, приятелю. Войната тепърва предстои и аз я очаквам с много по-голяма радост, отколкото си представях.

— Бихте ли...

— Да ти обясня? — Джеймс избухна в смях. Двамата прекосиха фойето на път към изхода. — Добре, ще го направя. Запознах се с прекрасно момиче. Огромни кафяви очи, в които гори огън и изобличава в лъжа леденото ѝ държание. Млада жена като природна стихия, плашлива, но любопитна, подвижна и гъвкава, необузdana и зряла. Да, по дяволите, узряла за любов!

Уон Тел се засмя тихо.

— За мис Гудуин ли говорим?

— Как позна! — двамата излязоха на улицата и Джеймс махна на кочияша си, който бърбеше с другарите си в близост до чакащите карета. — Уон Тел, тази нощ ни отведе много по-далеч, отколкото смеех да се надявам. Запознах се с жената, която ще ми помогне да изпълня плана си... да го доведе до край.

— Радвам се за вас.

Каретата се приближи. Джеймс се усмихна на приятеля си и се качи.

— Истински късмет! Ако инстинктът не ме лъже, моята невинна помощница ще се научи на много неща, докато я използвам като инструмент в плана си... да не говорим, че аз ще се наслаждавам безкрайно на уроците ни.

2

Дариъс Гудуин се обърна, за да даде възможност на жената да отвори бричовете му.

— Добре, добре — изрече гърлено тя и той си припомни какво бе преживял първия път, когато двамата Лечуит я доведоха в Дорсет. — Отпусни се — заповяда хипнотичният ѝ глас. — Искам да ти предложи всичко, войнико мой. Заслужил си награда и ще я получиш.

Той се отпусна на копринените възглавници и проследи движенията ѝ с жаден поглед. Намираха се в тайното му любовно гнездо в гората. Жената беше пълна и притежаваше богат опит. Той обичаше тъкмо такива жени, докато Бъртрам и Пърсивал предпочитаха уж невинни млади момиченца.

И в момента чуваше страхливи викове и задавени стонове от другата страна на единственото помещение в сградата без прозорци. Днес двамата Лечуит се бяха хвърлили с особен плам в любимия си спорт.

— Неспокоен си, скъпи — пошепна жената в ухото му. — Отпусни се и мисли за прекрасните неща, които Самър Пийч ще измисли за теб.

Самър Пийч! Да, сега си спомни името, което тя използваше, както и невероятната ѝ сръчност.

— О, я виж колко си голям! — Самър, все още напълно облечена, свали панталона и пенисът му щръкна. Тя се наведе, взе го в устата си и го облиза няколко пъти. — Страхотно — пошепна тя, надигна се и езикът ѝ описа кръг около устата му.

Момичетата, които двамата Лечуит си поделяха, отново се разпищяха. Дариъс познаваше перверзните им игрички и обичаше да ги наблюдава. При тази мисъл членът му запулсира и той прекъсна играта на прелъстяване, като посегна към пълните гърди на Самър.

— Ах, ах! — тя го отблъсна доста грубичко. — Не бъди непослушен, малкият. Нали знаеш колко е лошо, като прекъснеш играта ни.

Дариъс кимна, но тази вечер нямаше търпение. Резултатът щеше да бъде приятна допълнителна стимулация към сладката агония на чакането и перспективата да се наслаждава неограничено на пищното тяло на Самър.

Жената разкопча бавно ризата и я свали от раменете му.

— Истинско дърво! — изкиска се и посегна към члена му. — Колко е корав! Ти си най-коравият мъж в тази страна!

Дариъс се надигна насреща ѝ. Тя беше права. Той беше здрав, мускулист — защото не се отпускате, за разлика от Бъртрам Лечуит, който беше ужасно затлъстял, и от Пърсивал, който се потеше часове наред, докато успее да се облекчи между краката на малките „девственици“.

— Трябва ни малко подкрепление — каза Самър, наведе се над него и плъзна червената си грива по кожата му. Грабна оставената наблизо бутилка с бренди и изля малко от огнената течност в гърлото му. Когато Дариъс понечи да избърше капките от брадичката си, тя хвана ръката му, наведе се и ги облиза. После намокри два пръста с кехлибарено бренди, мушна ръка между краката му и обхвана пръскащата се торбичка на мъжествеността му.

С гъвкаво движение Самър остави бутилката, обърна се и се намести върху него с лице над гениталиите му, широко разкрячена. Вдигна полата си и Дариъс видя между краката ѝ гъсто валмо косми, червени като косата ѝ, с набъбнали розови устни под тях.

Не беше случайност, че коленете на Самър притискаха раменете му. Той не биваше да я докосва, докато тя облизваше капките бренди от най-чувствителното му място.

— Побързай — простена Дариъс, докато гледаше как тя се овлажнява и става хлъзгава, готова за него.

— Шът! — изсъска предупредително Самър, но гласът ѝ се пречупи и Дариъс се ухили доволно. Потентността му не оставяше нито една жена равнодушна. Тялото на Самър вече хълцаше от желание.

Дариъс оголи зъби.

— Ела по-близо, ако искаш да те задоволя — заповяда той.

Точно както беше предвидил, тя не можа да устои. Приблужи се към него и той намери с език възелчето на възбудата ѝ. Устните, езикът и зъбите му започнаха да я милват и дразнят и скоро от устата ѝ се

изтръгнаха животински викове. Неговата възбуда също нарасна до непоносимост. Добре, че опитната жена познаваше границите си и съумя да излезе от мъглата на насладата.

Пъшкайки тежко, Самър Пийч бързо смени позата и седна върху голия му корем. Погледна го, плъзна език по устните си и раздвижи долната част на тялото си, за да му покаже, че е влажна и готова за него. Смъкна се надолу и започна да дразни възбудения му член с входа към утробата си. Той извика дрезгаво и тя му отговори, оголи зъби и отметна глава назад.

— Самър — простена задавено Дариъс. — Пусни ме вътре, момичето ми...

Жената сложи ръка на челото си и попита с добре изигран страх:

— Ако ни види някой? Това ще унищожи доброто ми име.

— Трябва да поемем риска — отговори той, както се очакваше. — Всеки момент може да влезе някой, но дотогава ще се наслаждаваме на всяка секунда.

Любовното гнездо, скрито дълбоко в гората на Найтсхед, изглеждаше като най-обикновен склад за дърва, построен от дебели греди. Вероятно имаше хора, които знаеха за него, но с изключение на шепата съмишленици, удостоени от Дариъс с честта да се забавляват тук, никой от местните не подозираше за оргиите, които се разиграваха в единственото помещение.

Самър се намести така, че върхът на члена му проникна в нея, но веднага след това се надигна и се изсмя тържествуващо. Впила поглед в лицето му, тя вдигна полата си до талията и му показа огромния му член, който стърчеше между краката ѝ. Подраска връхчето му с нокът и той изкрещя.

— Какво искаш? Кажи ми!

— Открий се пред мен, Самър!

— Да се открия пред теб?

Кафявите ѝ очи бяха големи и кръгли.

— Май не те разбирам. Какво да ти покажа?

— Гърдите ти! Искам гърдите ти!

В главата му се събираше мрак. Скоро, много скоро играта можеше да се промени — Самър не биваше да чака твърде дълго. Той не искаше това да се случи. По-късно. По-късно той щеше да упражни

насилие. От миналия път знаеше, че това ѝ харесва. Но първо трябваше да я има по друг начин.

Жената явно усети, че самообладанието му е на изчерпване, отметна глава назад и дългите ѝ бели пръсти бавно се плъзнаха към сатенените панделки, които стягаха корсажа и скриваха огромните гърди.

— Най-сетне — промърмори Дариъс. Заслужаваше си го, след всичко, което бе изтърпял през дългите години затворничество в Найтсхед. Затворен тук със студената си съпруга, която намираще удовлетворение в съвсем други неща.

Най-сетне блестящият червен сатен се раздели и сантиметър по сантиметър се разголиха тежки бели гърди.

— Да! — изохка Дариъс. — Да!

Този път коленете ѝ задържаха раменете му. Ужасната му съпруга винаги се отнасяше студено към него, но той знаеше какво прави тя с кученцата, които носеше в леглото си — или някъде другаде, където можеше да ги намери. Знаеше го, защото тя му разказваше всички подробности. Но много скоро щеше да дойде часът на отмъщението. Бъртрам Лечуит щеше да му даде парите, които му бяха необходими, за да изкара още няколко месеца в Найтсхед. Той беше близо до целта — съвсем близо! Бъртрам и жалкият му син щяха да вземат Селин, Мери щеше да получи Найтсхед — или онова, което бе останало от него. А той щеше най-сетне да намери онова, за което беше дал двадесет години от живота си, и щеше да бъде свободен!

Свободен. Главата му се замая.

— Сега, войнико мой!

Дариъс жадно облиза устни.

С последно силно дръпване Самър се освободи от корсажа. Ръцете ѝ повдигнаха пълните бели кълба на гърдите и ги протегнаха към него, за да му ги предложат. В същото време коленете ѝ освободиха ръцете му.

Дариъс извика ликуващо, надигна се и посегна с две ръце. Размачка жадно бялата плът, взе в устата си едното тъмнорозово зърно и го засмука, докато мачкаше и щипеше другото.

Самър Пийч изрева, даде израз на дивата си похот. Дариъс знаеше, че му предстои да я вземе още много пъти, преди да свърши нощта.

— Сега! — думата излезе рязко от устата ѝ и в същия момент тя се набучи върху него, падна тежко върху слабините му, надигна се и пак падна. Гърдите ѝ се люлееха над лицето му и той се надигна, за да ги засмуче отново, докато телата им се удряха едно в друго в бързо ускоряващ се ритъм. Освобождаването дойде много скоро.

С последно силно завъртане на тялото си Самър се хвърли настрана и падна тежко на възглавниците до него, като пъшкаше задавено.

Дариъс бе изразходил енергията си и се остави на течението. Трябваше му малко време, преди да е отново готов. Умът му се опияняваше от тази увереност. Посегна слепешком, намери гърдата ѝ и я стисна.

— Скоро ли? — попита той с увереността, че тя го разбира.

— О, много скоро — промърмори тя и привлече главата му на рамото си. Дариъс се наведе и жадно засмука гърдата ѝ.

— Каква красива гледка.

Дариъс чу презрителния глас на Бъртрам Лечуит, но не си направи труда да отвори очи.

— Може би ще успееш да ме убедиш да се насладя на някои от нещата, които ти очевидно предпочиташ — продължи Бъртрам. — Тази вечер Пърсивал е по-бавен от всякога.

Дариъс освободи гърдата на Самър и се обърна по гръб. Бъртрам стоеше над тях, дебелото голо тяло издаваше, че е работил усърдно и сега е много заинтересован от предпочитанията на приятеля си.

— Ела при нас — кимна милостиво Дариъс и посочи възглавниците от другата страна на Самър.

— Много си великодушен — каза Лечуит, полегна до жената и опря ъгловатата си глава на ръката. — Но предпочитам да почакам, докато ми дойде редът при сладката Лили — заигра се със скучаещ вид с гърдите на Самър, претегли ги на ръката си, повдигна ги.

Дариъс се ядоса ужасно, но успя да преглътне гнева. Може би моментът беше подходящ да заговори за нещо, което живо го интересуваше.

— Няма ли все пак да се откажеш от дебюта на Селин? Можеш спокойно да пренебрегнеш традицията и веднага да я поискаш за жена, без всичките тези модни глупости.

Лечуит се обърна към него и Дариъс както винаги се учуди на невинните му сини очи и ангелската усмивка.

— Мисълта е привлекателна, повярвай ми. Но се боя, че трябва да спазиш своята част от уговорката. Искам момичето да влезе в обществото. Всички млади аристократи да сънуват красивата Селин и да им стане мъчно, че ще я притежава някой друг. Крайно време е да ме признаят за сила, с която трябва да се съобразяват!

Дариъс изпита нещо като съжаление към Селин, но само за малко. Момичето щеше да се научи да се подчинява на мъжа си — нямаше друг изход. Собственият му провал в брака го бе накарал да бъде снизходителен към нея. Макар и неохотно, трябваше да признае, че не е успял да възпита дъщеря си в кротост и покорство.

— Това ти харесва, нали? — попита Лечуит, наведе се и събра гърдите на Самър. Жената следеше лениво как влажната му уста се склочи около зърното, което беше смукал Дариъс.

— Кога ще се върнеш в града? — попита Дариъс, който нямаше търпение да се отърве от двамата Лечуит.

— Утре сутринта — отговори Бъртрам и се прозя. Седна на възглавниците и Дариъс отново го оприличи на огромен бял Буда. Оскъдната безцветна коса бе накъдрена и замазана с брилянтин около пълното му лице. — Крайно време е да се запозная по-отблизо с бъдещата си жена.

Бъртрам плъзна тлъстите си пръсти по корема на Самър и ги зарови в триъгълника червени косми между бедрата ѝ. Отвори уста и се облиза жадно. Погледна Самър и мушна ръка между бедрата ѝ. Продължи навътре, докато Самър изписка и се устреми към него.

Бъртрам погледна Дариъс в очите и когато жената посегна към члена му, се ухили злобно и я отблъсна от себе си.

— Не се притеснявай, Дариъс. Моите предпочитания са твърде изискани за тази уличница.

Дариъс си замълча. По-късно „уличницата“ щеше да плати за тази обида.

— Пърсивал! — Лечуит пъхтеше от гняв. — Какво прави пак проклетото момче? Да се надяваме, че след сватбата ще прояви малко повече плам!

— След сватбата? — Дариъс не изправи и започна да се облича. — Какво влияние може да има твоята сватба върху Пърсивал? Хайде

жено, обличай се. Не искам да си пропиляя нощта — ритуалът на събличането му доставяше почти толкова удоволствие, колкото самият акт.

— След сватбата — отговори Бъртрам, устремил поглед към сина си, който се препъваше по стаята само по риза, опрян на рамото на разрошено младо момиче, чиято бяла одежда висеше на парцали по тялото, — след сватбата ще бъда готов да споделям с момчето всичко, както досега. Но няма да проявявам сегашното си търпение, докато Пърсивал най-сетне стигне до края.

3

Планът му трябваше да се осъществи бързо и гладко. Без препятствия. Никакви пречки! Нямахше да ги понесе. Джеймс опря лакти на махагоновото писалище в библиотеката на градската къща на Гросвенър Скуеър, която бе купил наскоро, и се опита да се концентрира в страниците, които четеше. Всяка сутрин получаваше по пощата нови депеша от Пайпан за състоянието на огромната империя за презморска търговия, която бе наследил от баща си. Фирмата му се развиваше и процъфтяваше. С пръстите му на пулса на световните събития и с полезните и за двете страни връзки с Източноиндийската компания, постоянният растеж на богатството му беше осигурен.

В Пайпан всичко вървеше според очакванията му, а за онова, което трябваше да се случи в Англия, имаше точна представа.

— Проклятие! — Джеймс захвърли документите и остави перото в мастилницата. — Няма пречки, никакви пречки! — с изключение на самата мис Селин Гудуин. Завладяващо лице, а какво тяло... Недоверчивите златни очи нарушаваха концентрацията му през двата дни след срещата им в Кралския театър. Защо бе реагирала така дистанцирано? Беше готов да се закълне, че го е харесала, но нещо я възпираше да се сближи с него. Това неизвестно нещо трябваше да бъде разкрито и бързо и ефикасно отстранено.

Мис Селин Гудуин беше липсващото звено в плана му. Тя щеше да уравни липсата на знание за случилото се и да му помогне както по отношение на времето, така и на връзките.

Джеймс придърпа до себе си кутията с пури и вдигна капака.

— Ще те имам, Селин — прошепна през здраво стиснати зъби.

„Открий силата на окото“ Джеймс избухна в тих смях. По колко пъти на ден си спомняше оскъдните сведения, които баща му му бе дал само часове преди смъртта си, за да го изпрати на мисия, която трябваше да доведе до край или да загине.

Франсис Сейнт Джилс, който въпреки раните си остана с ясен разум до последния миг, бе казал следното: „Майка ми често

повтаряше, че трябва да открия силата на окото. Казваше, че отговорът ще ме заведе при бисерите на Сейнсбъри, скрити в подземие под библиотеката. Те са в семейството от много поколения насам и се предават от майка на дъщеря. Понеже нямаше дъщеря, тя реши да ги даде на мен — аз бях по-малкия ѝ син и не ми се полагаше друга собственост. Обеща един ден да ми обясни какво е необходимо, за да отворя подземие. За нещастие мама почина, преди да е настъпил подходящият момент да ми разкрие тайната. Аз трябваше да се върна и да потърся онова, което ми принадлежи. Искан да го направя, повярвай, но не успях. Бисерите на Сейнсбъри са твоя законна собственост и ти си длъжен да ги откриеш. Намери ги, Джеймс! Разбери по какъв начин Дариъс Гудуин ме измами и зае моето място и го убий — за да възстановиш честта ни! Убий го и си върни Найтсхед. Трябва да го направиш свой дом, защото аз не успях. Бисерите те чакат в подземие под библиотеката. Ти си достатъчно богат и въпреки че сигурно са много ценни, не се нуждаеш непременно от тях, освен като средство да накажеш Гудуинови. Знам, че те са узнали за съществуването им, но не вярвам да са ги намерили. Направи това за нас, Джеймс. Използвай онова, което Мери и Дариъс желаят най-силно, за да ги унищожиш.“

Франсис Сейнт Джилс, съпругата му и малкият им син Джеймс били прогонени от стария маркиз — по причини, които не бяха известни дори на самия Франсис. А Дариъс Гудуин, приятелят, на когото бе вярвал като на себе си, пристигнал в Найтсхед и заел любимото имение на Франсис точно в деня, когато младият граф трябвало да напусне Англия със семейството си.

„Гудуин ще си плати — закле се Джеймс на смъртното легло на баща си. — Ще си върна всичко, което ни принадлежи по право.“

— Силата на окото — прошепна Джеймс. Според него това не означаваше нищо, но с подробностите, съобщени от баща му, и с онова, което бе скрил в двойния капак на незабележимата кутия за пури, той щеше да спази обещанието, дадено на Франсис Сейнт Джилс, преди да умре.

Джеймс отвори кутията, напипа скритата пружина под капака и извади двата предмета, които криеше там. Първият беше фина златна верижка с медальон, втория — тежък мъжки златен пръстен с печат, на който беше гравирен знак, който Джеймс не беше в състояние да

идентифицира. Според указанията на баща му, дадени още от майка му, някогашната контеса Кастърбридж, той беше длъжен да пази тези неща като зеницата на окото си: пръстенът щял да му покаже пътя към съкровището, а без използването на медальона откриването на бисерите можело да завърши със смърт.

Джеймс не знаеше нищо повече, но вярваше, че това е достатъчно да постигне целта си. С помощта на Селин Гудуин.

Той прибра накитите обратно в скривалището им, затвори капака и бутна кутията настрана.

— И ти ще участваш!

Вратата се отвори с трясък и в стаята гордо влезе Лиам.

— Виждам, че водите разговори със себе си, но сте много шумен — отбеляза тя и скри ръце в дългите ръкави на огненочервената си роба. — Мисля, че е по-добре да се върнем вкъщи.

Джеймс, който вече се бе овладял, я огледа спокойно.

— Няма да се върнем скоро в Пайпан и ти го знаеш много добре. Не е нужно да водим отново тази дискусия, след като сме я водили толкова пъти.

Макар да се ядосваше, че момичето постоянно се връща на тази тема, той не можеше да не признае, че много му се иска да има сестра с темперамента на Лиам.

Младата китайка стоеше под лъчите на яркото следобедно слънце, които падаха през тесния прозорец, и изглеждаше по-красива отвсякога: не жена, а съкровище в просто скроена рокля от великолепен брокат, с малка якичка й сатенени копчета до кръста. Когато ходеше, цепките отстрани разкриваха тесен панталон от черна коприна. Лиам се изправи гордо в целия си ръст от метър и петдесет и каза:

— Този Лондон напълно ви е объркал, мастър Джеймс. Нужно ви е...

— Стига, Лиам — прекъсна я Джеймс и в гласа му звънна предупреждение. — Ще останем в Англия, докато си свърша работата.

Всеки намек за истинската природа на начинанието му би дал отрицателен резултат. Тази малка, съвършена жена си въобразяваше, че е негова закрилница. През деветте години, откакто принадлежеше към домакинството на Сейнт Джилс, многократно беше доказвала фанатичната си вяроност — но често прекаляваше в усърдието си. В

случая с Дариъс и съпругата му Мери, Джеймс искаше сам да упражни справедливост.

— Има нещо, което премълчавате — обвини го Лиам и се плъзна към него с измамно сладка усмивка на меките си устни. — Какво ви измъчва? Кажете ми и аз ще ви помагам с всички средства, с които разполагам.

— Ще ми окажеш голяма услуга, ако обуздаеш любопитството си — ала приятелската загриженост и мекото ѝ лице оказаха обичайното успокояващо въздействие.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Аха, значи има нещо, което оправдава любопитството ми — тя застана до него и той вдъхна дълбоко аромата на диви лилии, който излъчваше тялото ѝ. — Разкажете ми.

Джеймс сведе глава към брокатените ѝ пантофки и отново се възхити на малките крачета. Поклати глава, бутна стола си назад и сложи единия си крак на масата.

— Оправяш ли се с персонала?

Малката жена отметна глава назад и разкри сложна прическа от плитки, стегнати с тесни червени кордели.

— Лиам?

— Обещават да се поправят — отговори най-сетне китайката. — Готвачката мисис Юфил — какво глупаво име — трака ужасно с тенджерите и командва цялата прислуга. Но когато е сигурна, че не мога да я видя, бърза да излее водата от тенджерите със зеленчуци, както съм ѝ заповядала. Мисля, че е доволна от вашето одобрение. Не мога да разбера защо англичаните готвят всичко с вода! — Лиам явно не смяташе, че Джеймс също е англичанин, и откакто беше стъпила на английска земя, постоянно критикуваше сънародниците му.

— Разбирам — Джеймс скръсти ръце зад главата си. — Тук скучаеш, нали?

Лиам винаги го размиваше. Свежестта ѝ беше ограда за хората около нея.

— Слугите отказват да изпълняват упражненията, на които ги научих, но аз продължавам да настоявам.

Джеймс се ухили.

— Караш ги да правят упражнения? Наистина ли? Бедничките! Не забравяй, че те не са членове на нашето островно домакинство!

Лиам се нацупи очарователно.

— Трябва да правят упражнения! Това е добре за тях. С времето ще го проумеят и ще ми благодарят — изведнъж тя се намръщи, приведе се към Джеймс, разхлаби вратовръзката му и разкопча няколко копчета на широката ленена риза. — Започвате да възприемате нравите на онези наперени пауни в Лондон! Така ще ви е по-удобно — извади от невидим джоб плоска емайлирана кутийка и щракна капачето. — Сега ще ви оправя.

Лиам повдигна със сърчно движение брадичката му и намаза напрегнатите мускули на шията му с ароматно масло. Джеймс затвори очи и вдъхна сладката миризма на санталово дърво. Въздъхна и взе малката ѝ ръка между своите.

— Благодаря ти — за съжаление отпускането не беше пълно. Щеше да се успокои едва когато завършеше мисията си. — Искам малко музика. Знаеш, че ми помага, когато съм напрегнат.

— Както желаете — тя се плъзна безшумно по килима на черни и червени шарки и запали пръчици в три златни купички, носени от абаносови дракони. После коленичи пред камината и сложи в скута си дългия си „чин“. Тъмната ѝ главица се сведе над прастария инструмент и крехките ѝ пръсти изтръгнаха жални звуци от седемте струни.

Когато дойде в домакинството му, Лиам беше само на осем години — дребничко чернокосо дете със съвършена красота. Бледа маслинова кожа и очи, които излъчваха непоколебима воля. В онзи незабравим ден на оживеното пазарище на морския бряг, Джеймс видя как изложиха момиченцето за продан на един подиум и побесня от гняв. Собственикът искаше да я продаде на някой от тлъстите, окичени със скъпоценности и облечени в скъпи роби мъже, които се тълпяха около платформата. Уон Тел му обясни шепнешком, че принцовете са пристигнали специално от далечните пустинни провинции, за да набавят прясна плът за харемите си.

Строгата ръка на Уон Тел задържа Джеймс, докато аукционерът, по знак на един от пустинните князе, започна да съблича момиченцето. Нетърпеливият купувач, треперещ от възбуда, се качи на платформата и започна да я опипва и щипе, окуражаван от похотливите викове на останалите.

Добре след толкова време Джеймс затваряше очи при този спомен.

Онова, което се случи после, със сигурност щеше да преследва и проклетия аукционер, и тлъстия развратник, които бе опипвал момичето, до края на дните им. Малката пищеше и напразно размахваше юмручета срещу купувачите. Джеймс се изтръгна от хватката на Уон Тел и се втурна към подиума, треперещ от гняв. Заби смъртоносния си стилет право в окото на аукционера, а негово височество принцът се разпищя панически и притисна разкъсаната си, напоена с кръв роба към долната част на тялото си. Сигурно вече не знаеше какво да прави с многото си жени.

— Уон Тел се държи като слон с трън в петата.

Джеймс въздъхна дълбоко и се наслади на уникалния аромат на пръчиците, които Лиам произвеждаше саморъчно. Не бе забелязал, че тя е престанала да свири.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе Уон Тел. Отиде при Лиам и ѝ подаде ръка.

— Имат нужда от талантите ти в кухнята — засмя се, отметна глава назад и показа силната си челюст. — Готвачката намерила в царството си „живи зверове“ и настоява за незабавното им отстраняване. В противен случай щяла да си подаде оставката.

Лиам се улови за голямата му ръка и скочи.

— Тези хора просто не искат да проумеят, че хранителните продукти трябва да са винаги пресни. Зверовете, както ги нарича, са просто две прасенца, които купих от един селянин на пазара. Наредих му да ги докара пред входа за слугите в добре затворени кафези. Ще живеят там, докато дойде време да ги заколим.

Джеймс се извърна, за да скрие смеха си. Стисна зъби и обяви сериозно:

— Очевидно трябва да работиш още много, докато наложиш волята си на персонала. Моля те, постарай се да успокоиш мисис Юфил.

Лиам промърмори нещо на майчиния си език и изскочи от стаята. Щом вратата се затвори зад нея Джеймс и Уон Тел избухнаха в луд смях.

— Страх ме е, че нашата малка приятелка се опитва да превъзпита хора, които не го заслужават — каза най-после Джеймс. — Мисля, че постъпих правилно, като я натоварих с тази деликатна задача. Не искам да я забърквам в моя план.

Уон Тел веднага стана сериозен.

— Скоро ще имаме посетител. Чичо ви, маркизът, събщи, че планира да ни гостува.

— Проклятие! — Джеймс скочи на крака. — Нали ти казах да не го наричаш мой чичо пред други хора. Какво си въобразява? Защо ме преследва? Нали го помолих да почака, докато го поканя?

След пристигането си в Англия, Джеймс отиде направо в Дорсет и изрази съгласие да стане наследник на маркиза, но само при определени условия. Огъстъс неохотно се примири с условията, но отказа да приеме искането на Джеймс да се появи в Лондон едва когато той му даде знак.

— Успокойте се, мистър Игълтън — усмивката на Уон Тел издаваше задоволство. Винаги се радваше, когато подушваше сблъсъци. — Вашият... джентълменът има нужда от вас и ще има и занапред. Лесно ще го убедите да поеме по курса, който сте му определили.

— Не мога да си губя времето да успокоявам моя... да се занимавам с Кастърбридж!

— Естествено, че не — Уон Тел се отпусна на дивана със зелени копринени възглавници. — Преди два дни се запознахте с дъщерята на Гудуин. Мислех, че междуременно...

— Спести си коментарите за онова, което е трябвало да постигна междуременно.

Проклятие! Уон Тел притежаваше ужасния навик да изказва гласно онова, което най-много му тежеше.

— Ще процедирам, както ми харесва. Няма защо да бързаме.

— Наистина ли?

Джеймс стана, отиде до прозореца и се загледа мрачно в моравата и разкошните цветни лехи зад къщата. В кристалносиньото небе се рееха птици, спускаха се рязко, стрелкаха се над короните на дърветата.

— Проклятие! Разбира се, че трябва да побързам с момичето. Но не искам да направя грешка, защото тя е различна от другите, Уон Тел. Тя е невинно агънце, сигурен съм. Но е изпълнена с недоверие, което не е характерно за младите, неопитни хора. Какво откри за мъжа, който има намерение да се ожени за нея?

— Много неща и все неприятни.

Джеймс се обърна рязко.

— Разкажи ми!

— Може би трябва да изчакаме посещението на маркиза. Подозирам, че след разказа ми веднага ще хукнете към мис Гудуин.

— Смяташ ли, че той я е подчинил по някакъв начин? — попита остро Джеймс. — Това ли е причината да бързам? Съществува ли опасност дамата да направи нещо необмислено?

— Например да избяга с онзи? — Уон Тел поклати глава. — Съмнявам се. Моите съмнения са от съвсем друг род. Моля, имайте търпение.

— Търпение? — повтори Джеймс през здраво стиснати зъби. — Твърде дълго съм търпял, Уон Тел. И не само аз, а и баща ми преди мен!

— Горещата кръв означава провал — Уон Тел си оставаше неговия учител. — Само преди няколко месеца не знаехте нищо за Нйтсхед... и за съкровището.

Джеймс спря. Погледите на двамата мъже се срещнаха. Когато Франсис Сейнт Джилс почина, Джеймс разказа на Уон Тел за последното желание на баща си. Двамата бяха дали обет да мълчат и от онзи ден никой не бе споменал легендарното съкровище, което беше много по-важно от възвръщането на Нйтсхед... до днес.

— Да, вече знам за съкровището — изрече бавно Джеймс. — Знам го от няколко месеца. Но времето няма значение. Баща ми беше сигурен, че старият маркиз го е изгонил по вина на Мери и Дариъс Гудуин, които са измислили нещо, за да го злепоставят. Аз му вярвам. И аз съм на мнение, че Гудуин е попаднал на следите на съкровището и е поискал да го присвои. Тъкмо затова е трябвало да прогони от къщата баща ми, макар да са били приятели от детските си години.

— Нямате доказателства.

— Ще ги намеря. Живях с родителите си в Нйтсхед почти до единадесетата си година. После, като гръм от ясно небе, дядо ми заяви на баща ми, че трябва да се махне. Нарече го позор за семейството и му заповяда да напусне Англия завинаги. При това категорично отказа да обясни в какво се е провинил баща ми, с какво е разрушил семейната чест.

— Оттогава мина много време.

Джеймс удари с юмрук по масата и се отпусна отново в креслото си.

— Нима смяташ, че трябва да простя и да забравя?

— Знаете, че отдавна се грижа за вас. Задачата ми е да правя така, че да помислите много добре, преди да предприемете решителни стъпки с непредвидими последствия.

Уон Тел насочи вниманието си към черната лакирана ракла до дивана и плъзна пръсти по дракона от слонова кост, гравирани върху капака.

— Все още ли сте сигурен, че Гудуин не е открил съкровището?

— Повече отвсякога. Ако го беше открил, щеше отдавна да е офейкал! Не забравяй, че не е собственик на Найтсхед, а живее там въз основа на устно споразумение с дядо ми. Споразумение, за което все още не съм говорил с чичо си. Освен това бърза да омъжи дъщеря си, за да се сдобие с пари — нямаше да го направи, ако беше открил бисерите на баба ми, нали? Предполагам, че двамата продължават да търсят съкровището на Сейнсбъри дори сега, като твърдят, че Мери Гудуин не била достатъчно здрава, за да пътува.

— Сър, Гудуинови обитават Найтсхед от двадесет години. Баща ви е казал, че бисерите са скрити там и че според него Гудуин е чул случайно историята на баба ви: че бисерите са семейна ценност и къде са скрити. Защо смятате, че още не ги е намерил?

— Защото и на него, както на мен, му липсват няколко парченца от пъзела!

— И вие ли смятате да пропилиете двадесет години от живота си в търсене на тези няколко парченца?

— Не — отговори твърдо Джеймс и се изправи. — Не, защото, за разлика от Гудуин аз имам известни предимства.

Дариъс не знаеше нищо за пръстена, медальона и мястото на подземие. Уон Тел също не знаеше за тях. Заради собствената му безопасност. Даже верният му служител не биваше да знае детайлите.

— Е, добре — Уон Тел разпери ръце. — Готов съм да направя всичко, което поискате от мен. Надявам се, че купчината камъни и няколкото блестящи стъкълца си струват риска, който поемате заради тях. Скоро ще установите, че онези хора са опасни. Според мен са дори безумни.

„Опасни, безумни!“ Ехо от последното предупреждение на баща му. Заедно със заръката, синът му да отмъсти за старата неправда, Франсис Сейнт Джилс го бе предупредил да се пази от двамата Гудуин. Хора, търсили напразно скритото съкровище в продължение на двадесет години...

Джеймс хвърли бърз поглед към кутията за пури.

— Винаги съм се вслушвал в думите ти, Уон Тел, но моля те, не прави грешката да опростяваш нещата. Баща ми и майка ми трябваше да се махнат от мястото, където бяха щастливи. Мама умря рано, защото бе принудена да живее в климат, който не ѝ понасяше. Никога не се оплака на татко, защото работите му вървяха добре и той беше доволен. Не искаше той да се откаже от търговията и корабостроенето, защото виждаше, че работата му носи удовлетворение. Едва когато мама умря, татко разбра, че тя е страдала. Огорчението разруши сърцето и душата му. Искаше сам да дойде тук и да се разправи с Гудуинови, но злополуката му попречи. Затова сега съм длъжен да го направя аз. Това е, което искам. Да отмъстя за родителите си.

Уон Тел подръпна черната си брада и очите му под рунтавите вежди засвяткаха мрачно.

— Още веднъж, мистър Игълтън: аз съм вашата дясна ръка — и вашата лява ръка, ако се наложи!

Джеймс кимна кратко.

— Както вече говорихме, най-добре е Лиам да не знае...

— Нито дума повече! — Уон Тел се ухили широко. — Нашата малка дива котка има остри нокти и е винаги готова да защитава своя мастър Джеймс.

— Точно така. Няма да говорим повече по този въпрос. Кажи ми сега какво си узнал за Гудуинови и за човека, поискал ръката на дъщеря им.

— Мисля, че... О! — Уон Тел вдигна пръст. — За съжаление точно в този миг пристига маркиз Кастърбридж, мистър Игълтън.

Джеймс се доверяваше сляпо на превъзходния слух на помощника си.

— Тогава излез да го поздравяш. Убеден съм, че можеш да запомниш сегашното ми име и без да го повтаряш непрекъснато.

Уон Тел кимна с непроницаемо изражение и бързо излезе. Бяха решили да не назначават иконом, за да не ги шпионира. Досегашните

посетители бяха възхитени от екзотичното домакинство на тайнствения мистър Игълтън. Естествено, посетителите разказваха на познатите си за странния „иконом“ с неизвестен ориенталски произход, и за красивото като картинка екзотично момиче — по всяка вероятност китайка, — която изпълнявала с достойнство ролята на икономка. Повечето добавяха, че малката сигурно изпълнява и други „задължения“ в къщата и е винаги в услуга на господаря си.

— Да, да, да, разбрах. Мисля, че и сам ще намеря пътя.

Като чу гръмкия глас на чичо си Огъстъс, Джеймс вдигна очи към тавана и безмълвно се помоли да запази самообладание. Не можеше да допусне импулсивният му роднина да се намеси в онова, което трябваше да направи. Несъмнено старецът щеше отново да го убеждава, че е време да разкрие идентичността му пред обществото, за да може да заеме официално мястото си на наследник на титлата Кастърбридж и на земите, които притежаваше семейството.

Джеймс се сети твърде късно, че беше по-добре да приеме чичо си в Синия салон, помещението, което още не беше обзаведено по азиатски. Но след като Огъстъс вече се бе запътил към библиотеката, щеше да се наложи да се примири с екстравагантната обстановка.

— Ах, ето къде си бил, момчето ми! — Огъстъс, трети маркиз Кастърбридж, влезе тържествено в библиотеката. На едната му ръка висеше зашеметяваща червенокоса красавица, на другата — възхитителна, малко по-зряла брюнетка. — Скъпи мои, позволете да ви представя Джеймс Игълтън, синът на моя стар и любим приятел Алфонс Игълтън, който за съжаление вече не е между живите. Естествено, от семейство Игълтън от Нортъмбърланд. Джеймс се върна наскоро от Азия. Там има собствен остров, казва се Пайпан. Алфонс го купил, за да направи там корабостроителници. Мога спокойно да кажа, че са имали дяволски успех. Толкова злато, че момчето вече не знае какво да го прави.

Джеймс забеляза, че зяпаше дамите с отворена уста и побърза да я затвори. Уон Тел остана до вратата, грозно намръщен.

— Тези възхитителни млади дами бяха така добри да подарят малко от времето си на западац и болнав старец като мен — обясни Кастърбридж, който с виненочервения жакет, жълти панталони, пъстро шалче и сива копринена жилетка, избродирана с рози, с аристократичното лице, свежо и здраво, с изправения гръб и

пружиниращата походка изобщо не изглеждаше стар и болнав. — Това — маркизът наклони глава към брюнетката — е Сибил, контеса Лафодж, вдовицата на моя скъп приятел конт Лафодж. Бедничкият загина по време на неприятностите ни с Франция.

Контесата неохотно отдели поглед от купичките с благовонни пръчици, обърна се към Джеймс и му подаде нежната си ръчичка.

— Мадам — промърмори той и докосна гладката бяла кожа с устни. Или Лафодж е бил много млад, когато е станал жертва на „неприятностите“ във Франция, или се е оженил за жена, която е можела да му бъде внучка.

— А това — продължи Кастърбридж, устремил поглед не към червенокосата, а към Джеймс, — е лейди Анастейша Бленкинсоп, дъщерята на граф Уайгън.

Джеймс повтори официалния поздрав. Този път меката ръка остана малко по-дълго в неговата — по желание на дамата. Лейди Анастейша беше облечена в жълт муселин, навлажнен — нещо обичайно за модните жени по онова време — за да разкрие по-добре разкошното тяло. Тя вдигна големите си опитни очи към Джеймс и с кокетна усмивка му изпрати недвусмислено послание.

— Възхитена съм да се запозная с вас, мистър Игълтън — без да издърпа ръката си от неговата, лейди Анастейша се наведе, за да му покаже прелестите на деколтето си. — Маркизът ми довери, че имаме много общи интереси.

Джеймс прехапа долната си устна и вдигна вежди. Какви бяха тези общи интереси?

— За нещастие преди няколко месеца загубих годеника си на Иберийския полуостров — обясни лейди Анастейша и въздъхна дълбоко, при което внушителната ѝ гръд се изду още повече. — Убедиха ме, че трябва да понеса още един бален сезон, за да удавя мъката си.

— Разбирам — очевидно Кастърбридж бе решил, че племенникът му е подходящия човек, който да помогне на дамата да забрави сърдечната си болка. Маркизът бързаше да му намери млада и хубава жена, за да напълни отдавна пустеещите детски стаи на Кастърбридж. Чичо му беше достатъчно умен, за да знае, че голямото богатство — и някои други предимства — карат дамите да забравят

липсата на титла. Ако Джеймс не се лъжеше, той вече бе успял да убеди в това и лейди Анастейша.

Тя въздъхна отново и Джеймс забеляза как контесата се прозя отегчено.

— Милорд! — Джеймс издърпа предпазливо ръката си и се обърна към чичо си. — Много мило от ваша страна, че ми идвате на гости, но не искам да...

— Не си струва да говорим за това, момчето ми. Удоволствието е изцяло мое — маркизът сияеше с цялото си лице. Раздруса ръката на Джеймс, без да пуска лейди Анастейша. — Това е най-малкото, което мога да направя за сина на Алфонс. Спомням си как двамата с баща ви обиколихме Китай... с надеждата да направим велики открития. Имаше един тигър убиец, който опустошаваше цели села и... претърсихме цялата област, в която ловуваше звярът, и в един злокобен миг аз се обърнах с гръб към гората... Ако не беше Алфонс...

Джеймс хвърли бърз поглед към Уон Тел и се закашля.

— Мога да ви разкажа и историята за...

— Моля, заповядайте! — Джеймс разбра, че не бива да пренебрегва повече правилата на учтивостта, и посочи към диваните. — Баща ми беше много затворен човек... Моля, настанете се удобно... Не понасяше да го хвалят...

— Правилно — очите на маркиза блестяха от удоволствие. — Но, както и да е, ние трябва да продължим. Обещах на двете пеперудки да ги разходя в парка. Имам нова открита карета, Джеймс! Яркожълта. Последен писък на модата.

— Не се съмнявам — Джеймс много искаше да отведе маркиза в съседната стая и да му напомни, че трябва да се придържа към уговорката им, но не биваше. — Може би греша, но бях убеден, че вие смятате да прекарате сезона в Дорсет, милорд?

Кастърбридж изду бузи.

— Не, не грешите. Смятам да остана в града една или две седмици, е, да кажем, три. А може би и един месец.

Джеймс го изгледа унищожително.

— Няма ли най-после да кажеш на мистър Игълтън защо сме тук? — укори го с мелодичния си глас лейди Анастейша. — Убедена съм, че много ще се зарадва.

— О, да — засмя се маркизът. — За малко да забравя. Следващата събота давам малък прием в Кастърбридж Хаус. Разбира се, ще получиш покана, но лейди Анастейша много държеше да те види преди това.

Младата жена сведе уж плахо почернените си ресници, но не се опита да скрие, че беше силно впечатлена от Джеймс.

— Маркизът ми разказа, че не познавате никого в Лондон. Много ще се радвам, ако мога да ви помогна. Не искам да се чувствате самотен на приема... — тя го погледна кокетно изпод полуспуснатите си мигли. Зелените очи издаваха интереса ѝ.

— Огъстъс — обади се с отегчен глас лейди Сибил, — мисля, че задържахме достатъчно сина на стария ти приятел. Нали не искаме да пропуснем топлото слънце и голямата компания в парка? Тръгвай, Анастейша, преди роклята ти да е изсъхнала напълно!

Младата дама изгледа отровно лейди Сибил и Джеймс едва не избухна в смях. Точно тогава в стаята блесна червена светкавица. Появи се Лиам.

Тя се плъзна безшумно по скъпия ориенталски килим и застана до Уон Тел. Джеймс видя, че приятелят му я посрещна с предупредителен поглед, но тя се направи, че не го е видяла.

Вдигнала фините си черни вежди, тя огледа строго гърбовете на посетителите.

— Лиам! — Джеймс ѝ махна да отиде при него. — Идваш точно навреме. Позволи ми да ти представя един стар приятел на баща ми — маркиз Кастърбридж.

Китайката застана до господаря си и се поклони пред видната личност и придружителките му. Гласът ѝ прозвуча високо и ясно:

— За мен е радост да се запозная с маркиза.

Естествено, маркизът беше очарован.

— За мен е много по-голяма радост да се запозная с вас, скъпа моя.

Лейди Сибил също се усмихна очаровано. Лейди Анастейша обаче се намръщи.

— Много умно от ваша страна, мистър Игълтън. И аз съм на мнение, че трябва да се стараем да бъдем оригинални. Тази малка ориенталка е наистина добро постижение.

— Лиам е...

— ... много благодарна на дамата за комплимента — завърши изречението китайката и се хвана за ръката на Джеймс, както двете дами се бяха хванали за Кастърбридж. Изпъна крехките си рамене и му се усмихна очарователно.

— Твоята красота и особено чувството ти за такт са пример за всички нас — промълви тихо Джеймс, който се наслаждаваше на ситуацията. Плъзна пръст по нежната ѝ буза и отново посвети вниманието си на посетителите.

Червеното лице на маркиза светна в широка усмивка.

— Много искам да остана по-дълго, но... — той вдигна многозначително рамене. — Уважаемите дами настояват да тръгваме. Ще се радвам да те посрещна на моя малък прием, момчето ми.

Джеймс се поклонил и тайно се помолил лейди Анастейша да прояви малко разум и да не дразни повече Лиам. Резултатът можеше да бъде катастрофален, и то не за Лиам!

Следван от обитателите на дома, Кастърбридж подгони придружителките си към фойето. Уон Тел застана пред него и му подаде цилиндъра и бастуна с дръжка от слонова кост.

На вратата маркизът се обърна още веднъж.

— Сезонът обещава да бъде интересен, как мислиш, Джеймс? — погледът му се отправи към лейди Анастейша, която отново дари племенника му с многообещаващ поглед.

— Наистина — кимна Джеймс. Чичо му дори не подозираше колко интересен. — Пожелавам ви приятно прекарване в парка!

Лейди Анастейша се запъти към вратата със ситни стъпки, изпъчила внушителните си гърди, и залюля хълбоците си, полускрити от въздушния муселин. Извърна се и хвърли поглед към Джеймс над добре закръгленото си рамо.

— До следващата седмица — погледът ѝ се стрелна към Лиам. — Надявам се да сте добре отпочинал, мистър Игълтън. Подобни празненства могат да бъдат много... възбуждащи. А аз, естествено, ще се погрижа за вас... по всякакъв начин.

Най-сетне тримата напуснаха къщата.

— Аз, естествено, ще се погрижа за вас — повтори раздражено Лиам.

— Стига, Лиам! — Джеймс се превиваше от смях. — Дамата — впрочем, името ѝ е лейди Анастейша, — искаше само да бъде учтива с

един непознат.

Лиам застана пред него, скръсти ръце и вирна брадичка.

— Знаех си аз! Вие сте напълно неподготвен за общуването с английските змии. За разлика от вас аз знам всичко за тях.

— Забранявам ти да се месиш в работите ми! — извика Джеймс и си каза, че би предпочел да каже тези думи на Кастърбридж. — Лейди Анастейша е наивна личност, която за нещастие се изразява доста... провокативно — дано господ му прости тази груба лъжа!

— Ха! — Лиам се надигна на пръсти и заби острия си показалец в гърдите му. — Наивна ли казахте?

— Хмм...

— Тази дама току-що хвърли мрежата с надеждата да ви улови!

4

— Моля те, Селин, не го прави — каза Лети и се опита да ѝ препречи пътя към стълбата.

— Знам какво правя — отговори Селин и я притисна до гърдите си. — Не бива да се тревожиш толкова.

— А ти изобщо не се притесняваш. Ако майка ти узнае какви ги вършиш, ще те...

— Няма да узнае — отговори твърдо Селин. — Родителите ми бяха много впечатлени, когато казах, че съм доволна от определената ми сума. Обясних им, че ще контролирам разходите си, няма да пилея пари и няма да ги моля за още.

— О, Селин! — изплака Лети. — Но не им каза, че смяташ да спестиш част от сумата за други цели, нали?

— Не пестя тези пари за себе си. Поведението ми е разумно. Идеята ми е добра. Възможността да използваме неща, принадлежали на други хора, удвоява стойността им. А най-доброто е, че струват само част от предишната си цена.

— Толкова е рисковано! — Лети закърши ръце. — Някой ден ще се разкрие, че си купуваш дрехи от... нали знаеш колко зловни са високомерните лондончанки. Какво ще правиш, ако разберат, че роклите ти вече са били носени от други млади дами?

— Лети, тези млади дами също са имали сериозни причини да продадат тоалетите си, не мислиш ли? Те имат много по-голям апетит към такива неща от мен, затова участват с готовност в подобни сделки. Всички са дискретни — нито една от нас не иска да се разбере какво правим. Сделката е добра и аз съм решена да продължавам по този начин — заради Дейвид, заради Руби Роуз и всички други жени, на които помагаме да започнат нов живот в Лондон или в провинцията. Дейвид вече е настанил Руби Роуз в дома си и ѝ дава работа. Знаеш, че не може да си позволи да плаща на готвач и икономка, но реши да направи тази жертва. Аз съм длъжна да му помогна в тази мисия, не разбираш ли?

— Мисия ли? — Лети нервно мачкаше полите на сивата си утринна рокля. — Знаеш, че много обичам Дейвид, но решимостта му да помогне на всички паднали жени в Англия ще го прати в ада. И, което е още по-лошо, може да повлече в пропастта и теб, скъпо дете. Неговата мисия е да спасява душите на хората от Литъл Падъл, нищо повече.

— Всички души се нуждаят от водач — Селин сведе виновно глава, защото самата тя не беше особено набожна. — Не мислиш ли, че душата на Руби Роуз е също толкова важна, колкото и душата на онази ужасяваща мисис Стриклънд? — мисис Стриклънд беше икономката на Дейвид, внушаваща страх личност, която не преставаше да недоволства, че са ѝ натресли Руби Роуз.

— Сигурна съм, че мисис Стриклънд си има свои проблеми — каза строго Лети. — Като икономка на Дейвид Талбот всяка кротка жена може да се превърне в мегера. А ти, госпожице, би трябвало да се засрамиш от острия си език.

— И от дебелоглавието си, нали? Мама и татко твърдят, че съм ужасно упорита.

— Няма да смениш толкова лесно темата, Селин. Този план може да бъде твоята гибел — и моя край, което изобщо не би ме учудило. Постоянно се тревожа за теб и това ще ме вкара в гроба!

— Глупости. Спасението на душата на Руби Роуз е най-добрият възможен претекст да пратя пари на Дейвид. В това няма нищо нередно.

Тъмните очи на Лети засвяткаха от гняв.

— Нередно и нередно са две различни неща. Да пестиш от тоалетите си и да не казваш на родителите си, че подаряваш пари — това със сигурност е нередно.

— Аха! — Селин се засмя и се завъртя с такава сила, че полите на лавандуловосинята ѝ муселинена рокля се издуха като балон, а после се увиха около тялото ѝ. — Така значи! Мила моя Лети, кое от двете е нередно? Аз твърдя, че хитрувам в името на една добра цел и ти си длъжна да я одобриш — защото самата ти си добра!

— Не се опитвай да ме ласкаеш — извика Лети и също се засмя, при което на бузите ѝ се появиха две очарователни трапчинки. — Мистър Дейвид Талбот постъпи зле, като те забърка в това безумно начинание.

Селин тропна с краче, хвана Лети за раменете и я раздруса.

— Не е безумие, че искаме да помогнем на Руби Роуз и на другите жени, в никакъв случай! Те не са виновни, че не е имало кой да ги напътства... да им посочи дебнещите опасности... те са невинни момичета... не е тяхна вината, че са се подхлъзнали и... — тя разпери ръце в безпомощен жест.

— И са паднали. Те са паднали жени. Мастър Дейвид няма право да те забърква в истории с паднали жени. Следващия път, когато го видя, ще му кажа мнението си.

— Няма да го направиш — отговори със смръщено чело Селин. — Той и без това е достатъчно плах. Да не мислиш, че е лесно за плах мъж като Дейвид да идва в Лондон и да обикаля онези неприятни места, в които живеят и работят такива жени?

Лети зяпна смаяно.

— И за това ли ти е разказвал? — пошепна тя и направи крачка към Селин.

— Разбира се. Знаеш ли колко трябва да работят, за да спечелят пари за онези грозни крещящи рокли, които носят на улицата, за да... за да привлекат вниманието на мъжете!

— Какво? — Лети бе останала без дъх. — Само почакай да ми падне господин пасторът!

— Не те разбирам. Дейвид смята, че социалното съзнание е абсолютно необходимо. Съзнателните трябва да поемат отговорността за нещастните, които са сгрешили. Падналите жени жадуват за мъжко внимание и носят крещящи дрехи, за да правят впечатление. Това е част от голямата им заблуда.

— Дейвид няма право да ти говори за такива неща.

— Защо да няма право? Руби Роуз е красива малка жена, която се е поддала на... известни чувства. Какво е виновна, горката? Тя се е... опиянила и когато е разбрала, че е измамена, вече е било твърде късно. Няма никакви средства, за да се освободи сама. Значи ѝ е необходима помощ. Работила е за някакъв негодник, за да...

— Престани! — Лети скръсти ръце под гърдите си. — Моля се на небето да не разбираш нито дума от това, което ми наговори — красивата и уста се опъна заплашително.

— Естествено, че разбирам. Нещастните жени като Руби Роуз живеят в къщи, където господстват ненаситни, алчни за пари старици.

— И това ли ти разказа Дейвид Галбот?

— Да, кой друг? Той е ходил там... Знаеш ли, че стариците често се наричат игуменки? Мисля, че това най-много засегна Дейвид. Те се преструват, че работят в името на доброто, като приемат падналите жени в своите... Знаеш ли, че такива къщи се наричат манастири?

Лети потрепери ужасено.

— Точно така! — Селин пое дълбоко въздух. — Страшно е, знам. Толкова се радвам, че най-после разбра колко е важно да им помогнем. Така наречените „игуменки“ искат от нещастните жени много пари за жалките стаи, които им дават, и ги карат да работят... често по цяла нощ, казва Дейвид. Обикновено сключват някакви споразумения, които принуждават младите жени като Руби Роуз да живеят там като затворнички. Дейвид има нужда от пари, за да плаща на игуменките. Само така може да освободи нещастните жени. Собственият му доход е недостатъчен, нали знаеш? Заплатата му едва покрива поддържането на пасторския дом.

— Бедната мисис Стрикълънд — прошепна Лети.

— Какво общо има мисис Стрикълънд с всичко това?

Лети хвърли бърз поглед над парапета към фойето.

— Какво има, Лети?

— О, нищо, нищо. И какво, Руби Роуз научила ли се е вече да готви? Нали каза, че Дейвид е решил да я направи готвачка?

— Точно така! — Селин бе много зарадвана, че Лети най-после проявяваше интерес към едно от протежетата ѝ. — След време Руби Роуз ще е в състояние сама да печели издръжката си, като работи в почтено домакинство. Сигурна съм, че мисис Стрикълънд е много доволна от нея. Преди да започне да учи Руби Роуз, бедничката трябваше да върши всичко сама.

— Хм! Вероятно мисис Стрикълънд взема много присърце съдбата на Руби Роуз?

— Да, точно така. Много добре го каза, Лети. Веднъж чух мисис Стрикълънд да казва, че Руби Роуз била компенсация за нещо в миналото ѝ. Не е ли мила?

Лети бавно поклати глава.

— Много мила. Но хайде да не обсъждаме повече тази тема. Ако в главата ти е останал поне малко ум, и ти няма да говориш повече за това. Мистър и мисис Гудуин ще...

— Знам, знам — Селин кимна решително. — Знаеш, че съм винаги много предпазлива, когато разговарям с родителите си?

— Така е, момичето ми.

Лети погледна Селин право в очите. Имаше неща, за които двете никога не говореха. Не им се искаше да си спомнят трудните времена, които бяха изстрадали заедно. Родителите на Селин имаха — както ги наричаше Лети — „диви фази“ и често изпадаха в мрачни настроения. Затворени в стаите си, понякога дни наред, двете се вслушваха в трополенето, ударите и гневните гласове на мистър и мисис Гудуин. Дълбоко в себе си Селин вярваше, че виновни за избухливостта на родителите ѝ са виното и другите силни напитки, които никога не липсваха в къщата им. Тя знаеше, че никога не бива да им дава повод да се разгневят на нея. Белезите от побоите в детството ѝ не се виждаха по тялото ѝ, но бяха запечатани в най-далечните кътчета на паметта ѝ, които тя държеше заключени. Животът беше пълен с промени и радости и тя не искаше да мисли за грозни неща.

Селин се усмихна. Може би беше време да наруши обичайното мълчание.

— Помисли малко, Лети. Според мен няма нищо лошо да признаем, че много хора водят труден живот, много по-труден от нашия. Мисля, че общуването с паднали жени ще ми помогне да преживея по-леко следващата дива фаза на родителите си, какво ще кажеш? — тя вдигна ръка към устата си. Никога досега не бяха обсъждали подробности около гневните изблици на баща ѝ и майка ѝ.

— Възможно е — потвърди тихо Лети и извърна лице. — Бедното ми агънце! Но не забравяй: никога, никога не споменавай пред родителите си какво правиш за падналите жени. Нито за дивите им фази, нито дори за Дейвид Талбот!

— Обещавам — кимна сериозно Селин. — А сега е време да слезем долу. Мис Изабел Прентъргаст трябваше отдавна да е тук.

Лети въздъхна, оправи дантелите на шията на Селин и я помилва по бузата. Отстъпи ѝ да мине първа и заслиза след нея.

— Може би мис Прентъргаст е размислила — в гласа ѝ звънна надежда.

— Уверявам те, че не е — засмя се Селин. — Мис Прентъргаст има нужда от пари. Моите информатори съобщиха, че имала неутолим апетит към игрите на карти.

— О, не! — Лети сложи ръка на сърцето си. — Какво ще кажат татко й...

— ... и майка й? — довърши изречението Селин, изкиска се и заподскача по стълбите като малко момиче. Слязоха във фойето, където излъсканият, но овехтял дъбов паркет беше покрит с излинял индийски килим в избледнели бежови и зелени тонове.

Селин спря в средата на помещението и прехапа долната си устна.

— Знам, че не би трябвало да се оплаквам... но не смяташ ли, че това помещение мирише на гнило, Лети?

— Ще отворя прозореца.

— Не е нужно — усмихна се меланхолично Селин. — Прозорците са отворени. Говоря ти за тези ужасни стари мебели. Кой е избрал това досадно кафяво и зелено? Златните ширити са изпокъсани. А пък завесите...

— Много си капризна — каза Лети, но в гласа й нямаше укор.

— Знам — Селин приседна на най-близкия стол и подреди полите си. — По-добре да мисля за съдбата на падналите жени и да бъда благодарна.

Лети вдигна рамене.

— Ти не харесваш Лондон — обвини я Селин и й посочи съседния стол.

Лети седна и се загледа в ръцете си.

— Не е точно Лондон...

— По-скоро онова, което става тук? Балният сезон? Цялата тази суетня?

— Отчасти.

Селин изведнъж усети присвиване в стомаха.

— Сигурно се тревожиш за Бъртрам Лечуит — проговори колебливо тя, опитвайки се да скрие собствения си страх от тази натрапена връзка.

— Не, не, разбира се, че не — ала долната устна на Лети затрепери.

— Няма за какво да се притесняваме — заяви решително Селин. — Ще видиш, че той няма да ми направи предложение. Значи няма да има и женитба.

— О, моето бедно малко момиче! Още ли вярваш в това след дългите преговори и пазарлъци между Лечуит и родителите ти?

— Вярвам, защото е абсолютно реалистично. Ако мистър Лечуит се интересуваше истински от мен, нямаше да позволи да дебютирам в Лондон. Според мен той не е сериозен. Отложи предложението, за да се поогледа още. Вероятно вече е разбрал, че в сравнение с другите млади дами аз съм нищо. Сигурна съм, че ще промени намеренията си спрямо мен. Мама и татко знаят това и пламенно желаят да си намеря друг кандидат — Селин стисна ръката на Лети. — Казвам ти, скъпа: няма за какво да се тревожим!

Лети въздъхна отново и се опита да се усмихне. Селин си каза, че трябва веднага да прогони мистър Лечуит от мислите си. Точно тогава се сети нещо.

— Не е ли идвал... искам да кажа, имахме ли посетители, докато аз отсъствах? Може би вчера? Или Бейти е забравил да спомене?

Тя избягваше да погледне Лети и, естествено, събуди любопитството ѝ.

— Кого по-точно очакваш?

Селин веднага си представи очи като сиво небе в зимно утро.

— Селин?

Едър, силен, с мускулести крака...

— Селин!

— Точно така! Това е... Какво каза, Лети?

— Престани да витаеш в облаците, госпожице! Това, онова... и в красивата ти главица не остава нищо. Попита ме дали сме имали посетители и аз се поинтересувах кого точно очакваш.

Селин скъса недоволно конеца, който висеше от избледнялата виолетова роза на възглавницата.

— Никого не очаквам. Съвсем никого. Помислих, че някой приятел е оставил картичката си.

— Картичката? Сега разбирам кого чакаш, млада госпожице. Все още не си забравила онова конте, което имаше дързостта да те заговори в театъра.

Селин я изгледа мрачно.

— Грещиш. Мистър Игълтън в никакъв случай не е конте. И се държа безупречно.

— Не се мръщи! От това стават бръчки. Още не си се научила да правиш разлика между джентълмени и контета, Селин. Повярвай ми, той е само един салонен лъв, решил да завладее моето хубаво момиче с една-единствена атака.

У мистър Игълтън наистина имаше нещо от поведението на светски лъв... но толкова симпатично! Селин изпъна рамене. Без съмнение, някога Руби Роуз е хранила същите чувства към джентълмена, когото е срещнала — и ето докъде я бе довело това.

— Мис Прентъргаст закъснява твърде много!

Но Руби Роуз сигурно се е забавлявала чудесно с тези мисли и чувства, преди... преди да падне. Какво по-точно се случва, преди една жена да падне окончателно, запита се неволно младото момиче.

— Тази сутрин си много замечтана, Селин. Какво ти става?

Младата дама чу камбанката на входната врата и се обърна към компаньонката си със сияеща усмивка.

— Мис Прентъргаст! Най-последно! — ами ако мистър Игълтън все пак бе решил да ѝ направи визита?

Влезе Бейти — дребен, набит, с блестящ гол череп, както винаги стегнат.

— Някоя си мис Изабел Прентъргаст.

Русата, винаги усмихната Изабел мина покрай него със ситни стъпки и влезе в салона. След нея, превита под огромен пакет, вървеше непознатата жена.

— Благодаря... — мис Прентъргаст махна на Бейти да излезе и той се подчини.

— Добро утро...

— Трябва да побързаме — прекъсна я мис Прентъргаст и махна на тежко натоварената слугиня да остави пакета на някой стол. — Бързо остави нещата, Мили.

— Всичко наред ли е? — попита стреснато Селин. — Да не би да сте имали някакви... трудности?

Мис Прентъргаст я удостои с предупредителен поглед.

— Ти чакай във фойето, докато аз обсъдя пробата, Мили.

Когато момичето излезе от салона, младата дама погледна многозначително Лети, после и Селин.

— Смятам, че е най-добре всичко да си остане между нас.

— Лети е моя компаньонка — отговори твърдо Селин. — И моя приятелка.

— Колко нетрадиционно! Според мен човек трябва да бъде безкрайно предпазлив с прислугата. Днес никой не е в състояние да им заповяда да мълчат. Знаете ли, казах на Мили, че сте модистка.

Селин пренебрегна възмутеното изхъмкване на Лети.

— Много умно сте постъпили, мис Прентъргаст. Хайде да си свършим работата.

— Моля, наричайте ме Изабел, а аз ще ви наричам Селин — по невзрачното лице на младата дама пробяга усмивка. Без да се бави, тя се зае да разопакова пакета.

Първата светска изява на Селин беше в малкия салон на съпругата на един политик, който уж познаваше баща ѝ. Още тогава празното бърбене на младите момичета ѝ доскуча до смърт — докато някой не спомена извънредно скъпите нови рокли. Младите дами бяха много сърдити, че не им е позволено да участват във вълнуващите забавления на по-богатите си връстнички. Повечето семейства бяха изчерпили всички средства, с които разполагаха, за да осигурят бален сезон на дъщерите си, а най-голямото перо в разходите бяха новите тоалети — все такива, които се обличат само веднъж през сезона.

Селин намери перфектно решение. Изрази готовност да купи няколко от носените вече тоалети и да ги промени, доколкото е възможно, преди да се яви с тях в обществото. Остатъкът от парите щеше да отиде при Дейвид. Разпита дискретно и много скоро се намериха въодушевени продавачки.

— Е?

Селин не бе забелязала, че Изабел очаква реакцията ѝ.

— Какво?

— Не ви ли харесват? — Изабел се нацупи и подръпна смутено корсажа на една прекрасна рокля от розов сатен. — Мама плати цяло състояние за тази, но аз я намирам много крецияща. Не мога да я облека втори път, защото джентълмените ще си помислят, че няма да ми дадат никаква зестра — тя извъртя кръглите си сини очи към небето и драматично разпери ръце.

Селин попипа красивата украса от сребърни розички на деколтето.

— Розово не ми отива. А и не харесвам префърцунени тоалети — добави тя със смръщено носле.

— Префърцунени? — възмуцението на Изабел беше напълно искрено. — Среброто на деколтето и на подгъва е уникално. Всички го казаха.

— Точно така — Селин се намръщи още повече. — Това е още една точка в моя полза. Даже да харесвах сребро — „а аз наистина харесвам, помисли си меланхолично тя“, — не мога да облека тази рокля, защото всички ще я познаят. Значи...

— Може да се разшире — прекъсна я бързо Изабел. — Няма да ви струва никакви усилия.

— Да, нали си модистка — подхвърли с усмивка Лети.

Изабел не ѝ обърна внимание.

— Направете го! Няколко разреза и готово.

— Хмм...

— Естествено — продължи настойчиво Изабел, — в този случай аз съм готова да намаля цената.

— Е, добре. Как мислите, колко...

— О, не! Такива неща не се произнасят гласно — Изабел извади от очарователната, украсена с цветя сламена чантичка, която висеше на китката ѝ, бележниче и позлатен молив. — Ще записваме сумите. Да се говори за пари е вулгарно. Така казва мама.

Изабел написа цифрата на едно листче и го показа на Селин.

— Олеле! Сигурно сте много богата, за да си позволявате такива екстравагантности. Боя се...

— Моделът е специален — възпротиви се Изабел. — Копие на френски модел. Всички му се възхищаваха.

— Хмм...

Изабел изду бузи и написа на листчето друга сума.

— Ето!

— Хм...

— О, това е вече... — Изабел написа още една сума.

Този път Селин взе бележничето и проучи предложенията много внимателно.

— Позволявате ли? — взе молива на Изабел и написа няколко цифри. — Това е намалението на цената за отстраняването на украсите.

Изабел надникна над рамото ѝ.

— Толкова малко? Но аз се нуждая... — тя млъкна рязко. Кой знае колко щеше да се обиди, ако можеше да види доволната усмивка на Селин.

— О, да не забравя и това! — Селин продължи да пише. — Вие сте пет сантиметра по-ниска от мен. Коеето значи, че купувам с пет сантиметра по-малко, отколкото ми е нужно. Това е окончателното ми предложение.

Изабел извика невярващо.

— Естествено — допълни със сладко гласче Селин, — щом имате спешна нужда от пари, можете да си потърсите и друг купувач.

— Мама и татко не се оплакват — изрече сърдито Изабел. — Сумата, която сте написали, е достатъчна — и презрително смръщи носле.

След половин час бе уредена покупката и на втория тоалет. Елегантна шарка на листа в черно и златно красеше дълбокото деколте на пролетно жълтата муселинена рокля. Тъй като Изабел почти нямаше бюст, за разлика от Селин, трябваше да се положат доста усилия за разширяване на корсажа, но Селин беше сръчна шивачка.

— Е, мисля, че се справихме добре — въздъхна облекчено Изабел след приключването на продажбата. Прибра парите, които ѝ подаде Селин, без никакви преструвки, и се засмя. — Не мога да си представя как ще носите старите ми дрехи. Бедничката!

Селин се усмихна, без да се разсърди.

— Никой човек не избира съдбата си. Но мисля, че и двете искаме да защитим интересите си, нали? Затова нито дума за сделката, която се състоя днес! Разбрахме ли се?

— Естествено — в сините очи на Изабел блеснаха стоманени искри. — Нито думичка! Освен това не е много вероятно да се срещнем втори път.

Селин я изгледа остро, но не реагира на намека, че Изабел се движи в много по-висок обществен кръг от нейния и посещава забавления, от които тя е изключена.

— Мисля, че в края на следващата седмица ще имам още един тоалет. Ако искате, ще ви го донеса и ще ви разкажа всичко за

прекрасното соаре, на което съм поканена. Казват, че това ще е най-голямото празненство на този сезон, може би и на цялата година.

— Наистина ли? — Селин си наложи да изглежда равнодушна.

— О, да! Маркиз Кастърбридж отваря за пръв път от години къщата си на Парк Лейн. И аз имам покана! Мама казва, че цялото висше общество ще се събере там. *Creme de la creme!* Всички хора с име и титла! Горя от нетърпение да отида там — Изабел извади ветрило от изрисуван син пергамент, подходящо по цвят за дневната й рокля, и го отвори. Огледа преценяващо Селин и кимна съжалително. — Колко жалко, че няма да присъствате.

Малко объркана, Селин установи, че другото момиче автоматично изхождаше от предпоставката, че се намира в по-добра позиция... и имаше право.

— Да, вероятно няма да присъствам — хвърли бърз поглед към Лети и добави: — Вече имам друга уговорка.

Преди Изабел да е успяла да отговори, вратата на салона се отвори и на прага застана Бейти. Подаде на Селин картичка върху сребърна табла. Едното й ъгълче беше прегънато — знак, че посетителят чака отговор.

Селин прочете името и неволно вдигна ръка към сърцето. Върху тежкия кремав картон пишеше: „Джеймс Игълтън“.

Нищо друго.

— Поканете джентълмена — каза тя на Бейти и се обърна към Изабел: — Много съм ви благодарна за посещението и се надявам скоро да се видим отново. Може би след празненството, което споменахте?

Изабел изпъна белите си ръкавици и погледна с очакване към вратата.

— Да... — промълви разсеяно тя. — До скоро!

Без да погледне, Селин усети как Лети стана изведнъж, когато вратата се отвори. Мъжът, който влезе, моментално съсредоточи върху себе си вниманието на всички присъстващи.

Джеймс Игълтън пристъпи първо към Лети и взе ръката ѝ.

— Възхитен съм да ви видя отново, мадам!

— Мис Фишър — отговори Лети, но възражението прозвуча слабо и Селин забеляза, че бузите ѝ бяха порозовели.

— Мис Гудуин! — мистър Игълтън се обърна към Селин и я погледна очарователно. — Още по-красива сте, отколкото съм ви запомнил.

— О! — коленете на Селин омекнаха, сърцето ѝ направи огромен скок. Ала се овладя бързо и изрече вежливо: — Добро утро, мистър Игълтън. Много мило, че наминахте.

— Мистър Игълтън? — пошепна смаяно Изабел Прентъргаст. — Онзи мистър Игълтън?

В гърдите на Селин нахлу гняв и прогони сладката топлина. Изабел се осмеляваше да прави мили очи на един непознат. Нечувано!

— Да, аз съм. — Джеймс се засмя, показва силните си, много бели зъби и устата му се изкриви в... неразгадаема гримаса.

— Мистър Игълтън, който притежава цял остров?

— Пайпан е малко парче земя, но наистина е остров.

Изабел направи крачка към него.

— Освен това имате и кораби? И... търговска империя?

Мистър Игълтън кимна скромно.

— Боя се, че всичко това отговаря на фактите.

— Това е невероятно вълнуващо! — изграчи с пресекващ глас Изабел и без подкана му протегна ръка.

Селин здраво стисна устни.

— А вие сте? — попита учтиво Джеймс Игълтън.

— И-за-бел — младата дама произнесе името на срички, сякаш беше оперна певица. — Изабел Прентъргаст.

Тя протегна ръка на мистър Игълтън, пхна я буквално под носа му и забрави чантичката, която висеше на китката ѝ. Съдържанието се изсипа на пода, но Изабел имаше очи само за мистър Игълтън.

— Божичко, какво нещастие! — извика той и Селин зарадвано установи, че се забавлява. Наведе се и вдигна бележничето, молива, дантелена кърпичка, шишенце с амоняк, кутийка с руж...

— Оставете — помоли смутено Изабел и побърза да напъха нещата си в чантичката. Какъв ужас — мъж да намери между нещата ѝ кутийка с руж! Каква неловкост! Все пак тя се овладя бързо и се постара да прикрие смуцението си.

— Лейди Анастейша Бленкинсоп е приятелка на семейството ми, мистър Игълтън — каза тя и приглади назад безцветните си къдрици.

Мъжът скръсти ръце под реверите на безупречно ушития си жакет.

— Каква случайност!

— О, да, и разказа на всички ни за вашето странно... за вашето интересно домакинство.

Мистър Игълтън очевидно не хареса забележката.

— Без съмнение. Искате ли да повикам каретата ви, мис Прентъргаст?

— Аз... да, мисля, че да. Вярно ли е, че имате китайска...

— Вярно е — прекъсна я доста неучтиво мистър Игълтън. — Елате, ще ви помогна.

— Лейди Анастейша каза още, че ще присъствате на празненството на маркиз Кастърбридж. Не е ли божествено? Сигурно и вие нямате търпение да дойде по-скоро?

Мистър Игълтън я хвана за лакътя.

— Знам, че събитието ще е блестящо.

— Бедна ми Селин — промълви Изабел и погледна с известни усилия през рамо, — вие, разбира се, не сте поканена. Но аз обещавам да дойда и да ви разкажа всичко.

— Браво на вас! — той изведе младата дама, която ситнеше на пръсти, във фойето и извика на Бейти веднага да доведе каретата.

След минута Джеймс се върна в салона, отново спокоен и забележително красив както при пристигането си. И пак посвети вниманието си първо на Лети.

— Мис Фишър, надявам се, няма да кажете, че посещението ми е прибързано. Знаете ли, беше ми доста трудно да намеря номера на къщата. Тъй като имах друга работа в квартала, си позволих да поставя на изпитание благоволението ви. Ако предпочитате да си отида... — той направи дълбок поклон.

Лети го изгледа замислено.

Селин чакаше и пламенно се молеше компаньонката ѝ да не го прогони.

Лети хвърли бърз поглед към потомката си и рече:

— Нямаме нищо спешно, мистър Игълтън. Мисля, че Селин ще се радва да си има компания. Твърде често е сама. Е, Селин, аз ще отнеса роклите в спалнята ти и ще се заема с промените. Защо не покажеш на мистър Игълтън градината? Аз много обичам розите, сър,

и имам чувството, че макар да сме тук само от няколко седмици, усилията ми вече започват да дават резултат.

Лети напусна бързо стаята и Селин я проследи с учуден поглед. Какво ставаше с компаньонката ѝ? В присъствието на мъже, Лети не се отделяше от нея нито за миг и се държеше като страхлива кокошка с единственото си оцеляло пиленце.

— Мис Гудуин! — Джеймс Игълтън докосна ръката ѝ и младото момиче се стресна.

Той ѝ се усмихна и тя отново видя черните петънца в стоманеносивите ириси, обградени с черни пръстени. Там, където безупречно бялата вратовръзка се опираше в кожата му, забеляза възхитителен контраст със загорялото от слънцето тяло и черната коса на ситни къдрички. Ъглите на устата му се вдигнаха още малко и под високите скули се образуваха бръчици. Сега тя забеляза и леката трапчинка в остро изсечената брадичка.

— Ще позволите ли да ви придружа в градината? — попита учтиво той.

Селин бавно вдигна ръка. Той я пое внимателно, сложи я върху подлакътницата си и сложи другата си ръка върху нейната. О, господи! Селин остана без дъх. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ... Нов прилив на... на чувството, което трябваше да избягва. На всяка цена.

— Отиваме ли?

— Аз... да...

Това беше началото. Селин установи, че бе изцяло лишена от воля... и нямаше никакво желание да спре.

Джеймс размишляваше усилено за странното поведение на икономката на Селин. Абсолютно недопустимо поведение. „Да повери неопитно младо момиче на съмнителната закрила на почти непознат мъж — това беше нечувано! Дали не съзнава какво върши — запита се многократно той — или има някакви коварни намерения?“ Все едно. И двата мотива можеха само да послужат на намеренията му.

Недоверието и колебанието в сърцето му останаха. Но много по-силно беше усещането за огъня, който пламтеше за тялото на Селин. Пробуждаща се страст. Той я преведе през потискащата къща, усещайки съвсем ясно, както в театъра, златната ѝ коса, копринените бузи обагрени в розово, гладката кожа, женствените извивки под простата рокля с четириъгълно деколте.

Същество, изтъкано от слънчева светлина, което затъмняваше и скриваше грозната обстановка.

— Както вече каза мис Фишър, денят е великолепен, мис Гудуин.

Джеймс не преставаше да се учудва на себе си. Никога досега не си беше губил ума по жена и нямаше да го допусне точно днес. Предстоеше му важна работа — най-важната в живота му!

— Лети обича слънцето и пролетните цветя — мекият ѝ глас беше леко дрезгав — и го привлече още по-властно. — И аз ги обичам — добави тя и си позволи да го погледне за миг отстрани.

Излязоха от къщата през задната врата и се озоваха в изненадващо добре поддържана зимна градина. Джеймс усети как натиска на ръката ѝ върху неговата се засили и инстинктивно помилва пръстите ѝ. Ако не се лъжеше, мис Селин Гудуин беше надарена с истинска страст!

Изведнъж си представи отвратителната твар Бъртрам Лечуит и здраво стисна зъби. Уон Тел бе събрал цялата необходима информация и той знаеше всичко за живота на Дариъс Гудуин. Сделките му, любовта към хазарта, перверзните сексуални практики — всички детайли бяха налице. Покрай него се бяха появили и много други

имена — като мръсна пяна върху водната повърхност. За всичките му приятели се знаеше, че принадлежат към някаква си „Лига на спортуващите джентълмени“. Предпочитаните видове спорт бяха неизвестни, но се знаеше какви жени ангажират за забавленията си.

Джеймс бе запознат и с плановете, които Бъртрам Лечуит си правеше за Селин Гудуин. Той вдъхна дълбоко свежия пролетен въздух и си напомни за основната си цел: да унищожи Гудуинови и да си върне бисерите на Сейнсбъри.

— По-топло е, отколкото очаквах — прошепна Селин.

Джеймс се сети, че бе забравил да ѝ вземе чадърче за слънце.

— Хайде да се скрием в сянката на розовите храсти — предложи той и се възхити на арката от разцъфнали жълти рози. — Там ще е по-хладно — и нямаше да ги виждат от къщата.

— Тези рози се казват „Обаятелната Тили“ — каза Селин, отдръпна се малко от него, за да избегне една счупена плоча, и грацията ѝ му отне дъха. Това момиче се поклащаше като младо дърво на вятъра.

— „Обаятелната Тили“ — повтори Джеймс, без да сваля поглед от гъстите ѝ тъмни ресници. — Съмнявам се, че има роза, обаятелна като вас, мис Гудуин... даже с такова красиво име.

Розовината на бузите ѝ премина в наситено червено. „Дано е от радост, каза си с надежда Джеймс.“ Ако не се лъжеше, това наскоро разцъфтяло цвете не беше свикнало с комплименти.

Трябваше да се съсредоточи. Всяка стъпка, която правеше, трябваше да е добре обмислена. Всичките му сили, цялото му внимание трябваше да са посветени на целта, която си бе поставил: възможно най-скоро да прелъсти мис Селин Гудуин. Бе длъжен веднага да обмисли как да напредне в прелъстяването, без да я стресне.

— Е — проговори тихо тя, — ето я и градината — свали ръката си от неговата и попита: — Виждате ли колко са нагъсто розовите храсти? Почти не се вижда небе между тях.

„Идеално местенце, каза си развеселено Джеймс.“

— Права сте — от мястото, където стоеше, къщата не се виждаше. Никой нямаше да забележи какво става под арката от рози.

С несъзнателен жест Селин вдигна водопада от руси къдрици от тила си. Отдалечи се малко от Джеймс с вдигнати лакти, оправяйки тежката си коса. Светлината нахлу през тънката ѝ рокля и нарисова

силуета на тялото ѝ с такава яснота, сякаш беше гола. Джеймс шумно пое въздух. Закръглените хълбоци се очертаваха под изключително тънка талия и при всяка крачка се поклащаха изкусително. Гледката го улучи като светкавица. Не неочаквана, но много, много силна. Той стегна мускулите на корема си, опитвайки се да обуздае ерекцията си. Макар че беше невероятно Селин Гудуин да зяпа точно тази част на тялото му.

— Розите ухаят фантастично — рече тихо той, макар че в действителност се интересуваше единствено от уханието, което излъчваше сатенената ѝ кожа — за предпочитане гола и изложена пред жадния му поглед на предпочитано от него място. За момент си я представи в тази градина, на моравата зад розовите храсти, където цветята щяха да хвърлят трепкащи сенки по гърдите, корема и краката ѝ, а той щеше да се зарови в тайнственото място между бедрата ѝ...

— Тук има диви зюмбюли — каза Селин, наведе се и помилва крехките стъбла на няколко розови, сини и бели цветенца. — Мисля, че това е любимият ми аромат.

Джеймс се отпусна на едно коляно и вдъхна дълбоко сладкото ухание на цветята. Прекрасно! Но само част от сетивата му го уловиха. Всеки нерв на тялото му изискваше да се доближи още малко до това златно момиче.

— Значи вашият остров е в Южнокитайско море? — попита за негова изненада тя.

Джеймс вдигна лице и установи, че тя беше съвсем близо.

— Да.

Селин докосна с пръст цветовете, които той държеше.

— Пайпан... Звучи далечно и екзотично.

Наведе се над него и извивката на тила ѝ беше толкова близо, че устните му закопняха да я помилват. А няколко сантиметра по-надолу го очакваше нещо още по-примамливо...

— Тайнствен ли е?

Джеймс плъзна език по пресъхналите си устни.

— Сигурно върху чужденците въздейства точно така, но за мен е мой дом. Още от детските ми години.

— Предполагам, че скоро ще се върнете там, мистър Игълтън. По гласа ви личи, че копнеете за завръщането — тя се отпусна на

колене, после седна на пети и сложи ръце в скута си. Отблизо очите ѝ имаха цвета на най-скъпото, леко затоплено бренди.

— Джеймс — каза меко той.

— Какво казахте?

— Прощавайте. Често ме обвиняват, че съм твърде пряк — усмивката му струваше доста усилия. — За мен ще е чест, ако ме наричат Джеймс.

Селин сведе глава и тихо изрече:

— Джеймс. Хубаво име. Силно. Подхожда ви.

По дяволите. По дяволите! Ако не внимаваше, това невинно момиче щеше да го подлуди.

— Да се осмеля ли... да ви нарека Селин?

Тя вдигна глава и примигна.

— Ако желаете.

— О, разбира се, че желая! Звучи като песен.

— Никой не ми е казвал такива неща — тя сложи ръка на устата си и извърна глава.

Много бавно, много предпазливо Джеймс сложи палец и показалец под брадичката ѝ и привлече лицето ѝ към своето.

— Не бъдете плаха, мое златно момиче. Сигурен съм, че много мъже са копнели да ви кажат, че сте прекрасна. Но вие не сте кокетка и не обичате да флиртувате, затова обожателите ви се объркват — опита се да се засмее, но не можа. — Благодарен съм им, защото сега мога да ви завладея с красиви думи.

— Вие ми се присмивате — пошепна тя.

— Така ли мислите? — устремил поглед в устата ѝ, той се наведе към нея и дъхът му се смеси с нейния. — Наистина ли правя това, златно момиче?

— Хмм...

— Защо смяташ така? — много внимателно, въпреки че едва се съдържаше, Джеймс докосна с устни устните на Селин — лека като перце милувка, която почти изгори кожата му. Тя изохка, разтрепери се като лист и затвори очи.

Джеймс стисна зъби и се вгледа в прекрасното ѝ лице. Чертите ѝ бяха напрегнати, устните влажни и леко отворени. Кичурчета златна коса се движеха под лекия бриз.

Не, сърцето му нямаше какво да търси тук.

— Кажете ми защо се съмнявате в красотата си.

Въздишка повдигна гърдите ѝ и Джеймс заби нокти в бедрата си. Дали щеше да издържи?

— Защото съм твърде висока, твърде безлична и се държа свободно.

Джеймс избухна в искрен смях и отметна глава назад. Когато се овладя, срещна обидения ѝ поглед.

— Висока, безлична, със свободно държание? Глупости! Смятам за свой дълг да излича завинаги тези глупави комплекси.

— Мама и татко често казват, че се държа прекалено свободно — велики боже, още една причина да мрази от дън душа тези Гудуинови!

— Наистина ли казват това? И защо?

— Защото съм своенравна и често правя неща, които те не биха одобрили.

За момент Джеймс се стъписа.

— Не биха одобрили? Това значи ли, че те не знаят какво правите?

Селин го погледна засрамено.

— Понякога...

— Тогава откъде знаят, че се държите свободно?

— Знаят го и толкова — отговори тя и вирна брадичка.

— Добре. Но мога да ви уверя, че не сте прекалено висока и със сигурност не сте безлична.

— Напротив — отговори упорито тя и се премести по-близо, за да му покаже, че е права. — Разбира се, че съм прекалено висока за жена.

— Най-много пет сантиметра над рамото ми. Според мен това е идеален ръст за партньорка — особено за жената, която жадуваше да притисне до себе си. — А що се отнася до безличността... трябва да проверя.

Джеймс взе лицето ѝ между двете си ръце и я огледа изпитателно.

— Красиво извити вежди... Да, харесват ми. Нослето е леко вирнато. Хм! Очи като на сърна, съзряла нещо красиво. Възхитителни. А устата ви... Селин, вие имате съвършени устни. Ще позволите ли да ви целуна, сега, веднага?

Тя го погледна уплашено, но в следващия миг съсредоточи вниманието си върху устата му и се приближи към него.

— Това „да“ ли означава, Селин?

Тя кимна едва забележимо и той побърза да я целуне. Внимаваше да не отвори устата си, само я притисна върху нейната, сложи ръка на тила ѝ, повдигна главата ѝ и я целуна малко по-смело. Ръцете ѝ колебливо се вдигнаха към раменете му и той усети как атмосферата се промени. Тя започна да отговаря на целувката му.

Несръчността ѝ, колебливото движение на устните ѝ под неговите разпалиха жаждата му да я завладее. Копнееше да разкъса дрехите ѝ и да я повали в тревата. Да отвори панталона си и да облекчи пулсиращата болка между краката.

— Да, да! — пошепна той върху устните ѝ. — Точно така, красавице моя!

Тя се надигна на колене, облегна се на него и с цялата си невинност се притисна към тялото му. Джеймс плъзна ръка по шията ѝ, помилва я, връхчетата на пръстите му докоснаха изваяните вдлъбнатини на ключицата, намериха чувствителните места зад ушите. Селин задиша по-бързо. Той сведе глава и целуна местата, които бяха докосвали пръстите му. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха все по-бързо.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и свалиха мъничките набрани ръкави. Той си заповяда да изчака, прегърна я и я притисна до себе си, сложил ръка на мястото, където започваха закръглените хълбоци. Невероятно гъвкава и податлива, тя се изви в прегръдката му и той си представи как щеше да реагира тялото ѝ, когато мъжествеността му поискаше своето право...

На челото му избиха ситни капчици пот.

Намерението му беше ясно. Трябваше да влезе в живота на това момиче и да го накара да мисли само за него. Щеше да стане център на съществуването ѝ и да помоли за ръката ѝ. Гудуинови без съмнение щяха да се поблазнят от огромното му богатство и нямаше да разпитват надълго и нашироко кой е и откъде идва, преди да му дадат дъщеря си. Естествено, той нямаше да говори за стари семейни истории, а щеше да открие картите си в последния момент. Гудуинови щяха да си останат с опозорена дъщеря, без никаква надежда да ѝ намерят добра партия и да спасят финансите си. А после окончателното отмъщение... пълно разрушаване на всичко, за което

Гудуинови бяха работили и лъгали, плюс загуба на единственото хубаво нещо в жалкия им живот — единственото им дете.

Селин простена тихо и той забеляза, че бе последвала примера му и колебливо целуваше шията му. Ръцете ѝ бяха намерили път под жакета и милваха гърдите му.

За разлика от Бъртрам Лечуит и отвратителния му син Джеймс никога не беше изпитвал радост да дефлорира невинни момичета. А сега трябваше да опозори детето на омразните му врагове, което смяташе да използва като оръжие срещу тях — колкото и да се наслаждаваше на прелестите на моминското тяло. Трябваше да я отведе до точката, от която нямаше връщане назад, преди родителите ѝ да заподозрат какво става.

Повдигна брадичката ѝ и я целуна страстно по устата, без да се въздържа. Отвори устните ѝ и усети как тя се разтрепери. Тя беше жена, която само чакаше да бъде събудена. Само след секунда отговори на милувките на езика му, позволи му да проникне навътре.

— Толкова си сладка — пошепна задавено той. — Съвършената партньорка.

— Джеймс — беше всичко, което можа да каже тя, и гласът ѝ се пречупи.

— Да, да, красавице моя — отново я целуна и бавно свали късите ръкави от раменете ѝ.

Неспособен да се овладее, Джеймс вдигна лице и сведе поглед, точно навреме, за да види как гърдите ѝ изскочиха от свличащия се корсаж. Дъхът му спря.

— Великолепни са — пошепна той, неспособен да отдели поглед от твърдите млечнобели хълмчета с едри розови зърна, които сякаш молеха за вниманието му.

— О! — извика уплашено Селин и направи опит да се покрие.

Джеймс внимателно задържа ръцете ѝ и продължи да се наслаждава на гледката.

— Твърде са красиви, за да ги криеш още дълго от мъжа... от истинския — пошепна той, сложи ръка на рамото ѝ и леко я преви назад. Така съвършените ѝ гърди му се предложиха като подарък.

Погледна я дълбоко в очите, наведе се и заблиза едното зърно. Викът ѝ го накара да се усмихне. Върна се за момент на устата ѝ, за да я накара да замълчи. После отново посвети вниманието си на гърдите

й и продължи да дразни зърната с устни и език, докато Селин простена, хвана го за косите и с все сила притисна главата му към гърдите си. Зарадван от реакцията й, той захвапа нежно набъбналото зърно.

— Джеймс — изплака тя. — О, Джеймс!

Треперейки от наслада, той продължи да целува гърдите й, изтръгвайки от гърдите й тихи викове.

— Толкова ми е... толкова ми е горещо... отвътре — обясни задъхано тя. — Боли ме, Джеймс. Какво е това чувство? Пари и... — изведнъж тялото й се вцепени.

Той отдели устата си от гърдата й и изпита болка. Членът му пулсираше в тесния панталон.

Когато мълчанието се проточи, той попита:

— Наистина ли гориш, мое златно момиче? И хубаво ли е това чувство?

— Аз съм... о, господи, аз... не може да бъде.

— Разкажи ми — помоли меко той.

— Мисля, че нещо тече. Как е възможно? Имам някакви странни усещания във... в една част от тялото си — гласът й пресекна.

Джеймс се усмихна доволно и отново се посвети на гърдите й. Когато тя се сгуши безпомощно в него, ръката му се плъзна под полата й, помилва краката в копринени чорапи и стигна до невероятно меката кожа над тях.

Селин излезе от вцепенението си.

— Джеймс! Какво правиш там?

Сега трябваше да внимава.

— Само една дреболия, за да облекча паренето, красавице — обясни той и смело се придвижи по-нагоре по бедрото.

— Не, о, Джеймс, не!

Пръстът му се потопи във влагата, която толкова я бе учудила, и раздели подутите гънки, които защитаваха мъничката пъпка на женствеността, източник на безкрайни радости.

— О! Джеймс!

Той вдигна глава и се послуша. Не, наблизко нямаше никой. Впил поглед във вълнуващите се гърди, после в езичето, което се плъзгаше по розовите устни, Джеймс продължи да разтрива събудилата се за

живот пъпка, докато Селин притисна ръката му между бедрата си, стисна здраво зъби и главата ѝ се замята безсилно.

Готовността ѝ го изпълни с наслада. Искаше да види и другата част от възбуденото ѝ тяло, за да преживее своя връх. Вдигна полата ѝ и занемя при вида на съвършено оформените хълбоци. Бедрата ѝ потръпваха, а влагата между тях прие пръстите му без съпротива. Тя бе загубена, потънала в морето на желанието, създадено от него. Лавандуловосините копринени чорапи се смъкнаха до коленете.

Джеймс се наведе над нея, захапа нежно яркочервените зърна на гърдите и продължи интимните милувки, докато я доведе до първия оргазъм в живота ѝ.

— О! — пошепна задавено тя, изпъна се като струна и се отпусна тежко в ръцете му.

Джеймс я притисна до себе си и я задържа, загледан в затворените ѝ очи. Трябваше да изчака, докато тя се върне в действителността. Не можеше да утоли желанието, което пулсираше в слабините му. От този момент нататък, трябваше да се движи като див звяр в къща от стъкло. Бе я довел дотам, където искаше, но само една грешна стъпка оттук нататък и целият грижливо изработен капан щеше да щракне твърде рано.

— Събуди се, красавице моя — пошепна нежно той. — Компаньонката ти може да тръгне да те търси, а ние не искаме да ни намери тук, нали?

Селин рязко отвори очи и погледът ѝ се проясни.

— Велики боже!

— Така е по-добре — той вдигна чорапите ѝ и приглади полата. — Ние с теб открийме нещо много специално и трябва да го пазим от очите на завистниците. Разбираш ли ме, Селин?

Очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Да, разбирам.

Нещо у нея го обезпокои.

— Това е абсолютно необходимо. Ако искаш отново да преживееш такива прекрасни моменти с мен, трябва винаги да ме слушаш.

Без да каже дума, тя се надигна и понечи да избяга от него. Той успя да я улови едва в последния момент. Нима не бе помислила, че

гърдите ѝ са още разгопени? Притисна я до себе си, целуна я леко по устата и плъзна пръсти по набъбналите зърна.

— Стой мирно, златно момиче — пошепна той. — Не бягай. Знаем, че си шокирана от това прекрасно преживяване, но ще свикнеш.

Селин не отговори. Остана безмълвна, докато той вдигна корсажа и оправи ръкавите ѝ.

— Мъжете не са застрашени от това, нали? — попита рязко тя, щом Джеймс свърши.

Той я погледна объркано.

— Застрашени ли? — изправи се и я вдигна.

— Да. От чувствата, които могат да ги тласнат... към падение.

— Към падение? — Джеймс поклати глава. Разбра какво искаше да каже тя и се усмихна. — Чувствата? Естествено, разбирам! И ние ги имаме, но не са съвсем същите.

— Вие сте способни да се владеете.

В гласа ѝ имаше такава тъга, че му се дощя отново да я прегърне.

Селин бързо отстъпи назад.

— Дейвид ще е ужасно разочарован от мен.

Джеймс зяпна смаяно.

— Кой е Дейвид?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Стар приятел... и наш пастор. Заради него съжалявам ужасно, че... стигнах дотук. Но може би още не е късно. Може би ще се спася от падението.

Значението на думите ѝ го улучи като удар.

— Чуй ме, моля те...

— Не, не, по-добре да си говорим отново на вие. Ще отида да пратя вест на Дейвид, а после ще се върна в Дорсет. Иначе ми остава само един път: в манастир.

— Манастир? Ама че глупост! — Джеймс не си направи труда да се извини за избухването си. — Манастир! По дяволите! Ще останете в Лондон и няма да казвате на никого какво се е случило между нас, разбрахме ли се?

Селин отстъпи крачка назад.

— Трябва да се прибера.

— Отговорете?

— Защо? Скоро ще ви омръзна. О, господи! — тя сложи ръка на челото си. — Нямах представа колко силни са тези чувства. Не е чудно, че е толкова трудно да се излекуваш от тях.

— Не е нужно да се излекувате от чувствата, по дяволите! — Джеймс я притисна до гърдите си и впи гневен поглед в очите ѝ. Селин отговори на погледа му и той видя в кафявите ириси примирение. Имаше само една възможност: да направи решителната стъпка, още сега. Иначе щеше да загуби.

— Селин!

— Да?

— Ще ви кажа нещо и искам да ми обещаете, че няма да говорите с никого за това, докато не е настъпил моментът.

— Съгласна съм — кимна безучастно тя.

— Много добре! — той преглътна мъчително. — Онова, което открихме двамата, е напълно ново. Не съм съвсем сигурен какво означава, но е много важно.

Мракът бавно се оттегли от очите ѝ.

— Наистина ли?

— Да. Онова, което се случи, засегна не само вас, но и един мъж, който никога преди това не е изпитвал такава страст. Мисля, че сега имам огромна нужда от вас, и не искам да чуя нито дума повече за някакъв си манастир.

Той направи властен жест, за да я накара да замълчи.

— Никакви въпроси повече. Трябва да изчакаме и да видим как ще се развият отношенията ни. Междувременно никой не бива да узнае какво се е случило с нас. Ще ми обещаете ли мълчание?

— Нима падението няма значение?

— Това е абсолютно нормално чувство, мила моя. Абсолютно! Насладихте му се, нали?

Тя кимна, но веднага сведе поглед.

— И ще мълчите?

— Да, Джеймс.

— Много добре. И няма да се измъчвате от чувство за вина. Оставете всичко на мен — тялото му се гърчеше от желание. Дали щеше да има търпение?

— Както желаете — отговори тихо тя, но в гласа ѝ нямаше покорство.

— По дяволите! — идеята дойде малко рано. — Почти бях забравил, че ви нося послание.

Тя зачака, скръстила ръце под гърдите си. Въздействието на този жест обаче беше точно обратното на онова, което се надяваше да постигне — да се отдалечи от него. Джеймс стисна здраво зъби, за да победи желанията на тялото си и да действа с разум.

— На идване срещнах случайно маркиз Кастърбридж.

Селин го погледна неразбиращо.

— Не помните ли? Маркиз Кастърбридж... мис Прентъргаст го спомена.

— А, да. Онзи, който организира великолепно празненство?

— Искате ли да отидете?

Най-сетне малко цвят на лицето ѝ!

— Аз не съм от хората, които посещават такива домове.

— Скъпа моя, уверявам ви, че имате твърде лошо мнение за себе си. Като чу, че отивам у вас, маркизът ме помоли да ви кажа, че поканата е на масата на секретаря му и ще пристигне у вас много скоро — утре, да, утре, сигурен съм.

Естествено, че беше сигурен, нали лично щеше да се погрижи.

— Маркизът ме помоли лично да ви поканя.

— Така ли каза?

— Да. Точно и ясно.

Парченцата от пъзела започнаха да се сглобяват. Планът му беше на път да се осъществи.

6

Господи, още колко работа я чакаше! „Търпение, каза си Селин, трябва да се упражнявам в търпение.“

Фреда, камериерката, която работеше у семейство Гудуин още от детските ѝ години, беше коленичила пред нея.

— Завъртете се малко — помоли тя. Устата ѝ беше пълна с карфици.

Селин внимателно се завъртя надясно.

— Как изглежда рюшът? — набраната белгийска дантела, свалена от друга рокля, трябваше да удължи розовата бална роба на Изабел Прентъргаст.

— В обратна посока — Фреда пълзеше на колене. Още на млади години беше пълничка, а сега се пукаше по шевовете.

— Как изглежда рюшът? — повтори Селин. Трябваше да приключи с пробата и да изтича на Бонд Стрийт, за да направи няколко важни размени.

Фреда изпухтя успокоително. Лицето ѝ се зачерви още повече, сивите коси нападаха по страните ѝ, когато кимна на Селин да продължи да се върти.

Спалнята, в която се намираха, със сигурност би тласнала към депресия всяко момиче, непритежаващо силния дух на Селин. Цялата беше с цвят на синя слива: завесите на леглото, завивката, тапицерията на столовете, дори излинелият килим на пода! Решетката на камината беше толкова ръждясала... „Защо, питаше се често Селин, защо мама и татко занемаряват така имуществото си?“ Тя съсредоточи вниманието си върху слънчевата светлина, която влизаше между вехтите кадифени завеси, и си заповяда да остане спокойна. В светлината танцуваха немирни пращинки.

Вродената ѝ енергия обаче не ѝ даваше мира.

— Още колко трябва да стоя, Фреда? — бе пристигнало ново писмо от Дейвид Талбот, който с типичната за него мекота, изразяваше загрижеността си от поредните финансови затруднения.

— Според мен шивачката е длъжна да оправя грешките си — изръмжа Фреда от пода, най-сетне освободена от карфиците. — Тогава нямаше да тормозиш бедна старица като мен.

Селин се почувства ужасно. Лъжите заплашваха да ѝ се качат на главата.

— Убедена съм, че ти ще се справиш много по-добре от всяка шивачка — младата дама стисна устни. Господ щеше да ѝ прости лъжите, нали служеха на добра цел. Дейвид имаше нужда от пари и Селин искаше да даде своя принос, но първо трябваше да избяга от тази мрачна стая, да излезе под слънчевата светлина навън, в оживлението на Бонд Стрийт!

— Е, добре — Фреда очевидно бе поласкана. — Но да знаеш, че това е престъпление. Да скъси така хубавата рокля! Обърни се!

Селин се подчини. В този миг вратата се отвори и тя погледна в огледалото. На прага застана Лети. Погледите им се срещнаха и Селин вдигна въпросително вежди. Родителите ѝ можеха да пристигнат в Лондон всеки момент. Лети поклати глава, сложи на леглото голям вързоп и скръсти ръце на гърба си.

— Напредваш ли, Фреда? — попита спокойно тя.

— Тъкмо казвах на мис Селин, че никога вече не бива да си шие при тази жалка шивачка — отговори сърдито Фреда. — Можете ли да си представите? Роклята е с цели десет сантиметра по-къса, но шивачката е толкова високомерна и убедена в уменията си, че нашата мис Селин не смее да се оплаче.

Лети поклати глава.

— Така е в Лондон по време на сезона, Фреда — тя хвърли мрачен поглед към Селин и девойката ѝ отговори с ангелска усмивка.

— Не съм за първи път в Лондон, Лети. С оня дракон... съжалявам... с мисис Гудуин дойдохме за пръв път тук още когато тя беше мис Мери Детерлинг. Мисля, че знам какво е в Лондон.

— Разбира се — отговори сериозно Лети.

Селин многократно беше чувала, че къщата на Кързън Стрийт е зестрата на майка ѝ.

— Ако бях на ваше място, щях да поискам намаление на цената — продължи гневно Фреда. — Зелената рокля, която ви уши за театър, беше направо подигравка!

— Според мен е красива — възрази Селин и хвърли бърз поглед към вързопа на леглото.

— Щеше да изглежда красиво на момиче, което е плоско като дъска — каза Фреда и отново се зае с подгъва. — Бих казала, че онази глупачка я е скроила за друга дебютантка... но това е невъзможно, нали?

Селин хвърли отчаян поглед към Лети. Усмивката на компаньонката ѝ беше от ясна по-ясна: нали ти казвах!

— Никой не би ушил такава рокля за млада лейди с вашата великолепна фигура — съскаше Фреда. — Господ е надарил жената с някои части, за да ѝ се възхищават мъжете. Бог иска обществото да ви забележи, мис Селин!

Девојката се изчерви и сведе поглед към корсажа от розов сатен. Двете с Лети вече бяха отстранили предпазливо сребърните розички от деколтето и сега, лишена от украсата, роклята разголваше твърде много от онова, за което говореше Фреда.

— Може би... — промълви Лети и замислено наклони глава, — може би трябва да сложим малко дантела и на деколтето?

Фреда изпуктя презрително.

— Не виждам защо! Нашето момиче ще бъде в центъра на празненството, на което отива. Много дебютантки биха дали година от живота си, за да изглеждат като нашата мис Селин в тази роба.

— Съгласна съм с теб — кимна Лети, усмихна се и бързо се извърна настрана. — Но все пак... вижда се прекалено много, не смяташ ли и ти така, Фреда?

Селин усети как деколтето ѝ почервения. Неволно си спомни някои от нещата, което мистър Игълтън бе казал — и направил — в градината. Беше прекрасно. Тя бе съвсем разголена пред очите му... под ръцете му... „Твърде е красиво, за да го криете от мъжа — от истинския.“ Почти болезненият копнеж, който бе изпитала, отново пламна в тялото ѝ. Вчера ѝ донесоха една жълта роза, тази сутрин две! Без картичка. Бейти ѝ разказа, че човекът, донесъл розите, изглеждал като чужденец, даже бил малко... див, а дрехите му били повече от странни. Когато Селин попита дали мъжът може да се определи като ориенталец, Бейти кимна убедено и Селин заключи, че пратеникът е член на странното домакинство на мистър Игълтън.

— Ако бях на ваше място, нямаше да пипна деколтето, мис Селин — заяви Фреда. — Както вече казах, някои части на женското тяло...

— Стига, Фреда. Ще сложим дантела — прекъсна я Селин порязко, отколкото беше възнамерявала.

Фреда се врътна обидено.

— Както заповядате! Но не от тази. Тя няма да стигне.

— Аз ще намеря нещо... ще ида при шивачката — отговори бързо Селин, не смеейки да погледне Лети. — Побързай, Фреда. Трябва веднага да говоря с шивачката, защото може да няма нищо подходящо и да се наложи да поръча.

— Тези работи не се правят бързо — отбеляза поучително слугинята. — Ако имахме подходяща украса, можехме да наберем сатена — ей тук, над дантелата. Разбира се, това ще промени роклята и вие сигурно няма да...

— Правилно! — Селин запляска с ръце. — Фреда, ти си гений! Какво да сложим на това място?

Лети се изкиска, но девойката се направи, че не я чува.

— Не съм много сигурна, мис...

— Добре, да се разберем така: ти ще подготвиш всичко, а аз ще обиколя магазините и ще намеря подходяща украса.

Фреда се изпъчи доволно.

— Намерете нещо, което блести — тя седна на пети и приглади посивялата си коса. — Ще сложим от същото и на деколтето... ако ви харесва, разбира се.

— Прекрасна идея! — кимна въодушевено Селин. — А сега, ако си готова...

— Още малко — Фреда се наведе и набра част от подгъва върху широката дантела, която трябваше да удължи роклята.

Селин разпери ръце и хвърли отчаян поглед към Лети, която не помръдваше от мястото си до леглото.

— Не е ли по-добре да изчакаме, докато намеря необходимата украса?

Лети вдигна рамене и устреми поглед право пред себе си. Очевидно не искаше да ѝ помогне.

— Моля те, Фреда, освободи ме от тази рокля!

Трябваше да стигне навреме на Бонд Стрийт, за да спази уговорката си с шивачката, която, след като Селин ѝ продаде няколко излишни тоалета, прояви милостив интерес към още дрехи „с добро качество“. Жената ѝ бе заявила твърдо, че няма да плати нито пени повече, отколкото струват нещата, но Селин забеляза пресметливия ѝ поглед и реши втория път да се пазари по-твърдо.

— Моля те, Фреда, трябва да отида навреме в магазина...

— Защо, мис? — попита спокойно слугинята.

Търпението на Селин беше на изчерпване.

— За да избира нещата, които са ти необходими.

Надяваше се Фреда да не забележи парченцето зелена коприна, което се подаваше от вързопа на леглото, защото това беше роклята ѝ за театър. Ами ако започнеше да я разпитва...

— Аз ще отида вместо вас — предложи великодушно Фреда. — Много ми се иска да си поговоря с онази дама!

— Не, не, моля те, Фреда! — беше ужасно напрегащо да поддържа измамата. — Много мило от твоя страна, но е по-добре да избира сама. Фреда, скъпа, хайде да продължим по-късно, моля те!

— По-късно ще отидете на приема, с жълтата рокля. И тя беше по-къса, помните ли? Как да не ругае човек!

— Права си, Фреда — Селин хвърли гневен поглед към Лети.

— Мисля, че жълтата муселинена рокля стана прекрасна — благодарение на теб, Фреда. Фустата със златно плисе е великолепна и подхожда чудесно на украсата на деколтето — можеше само да се надява, че „уникалната“ рокля на мис Прентъргаст ще изглежда достатъчно променена.

— Плисето беше най-близко до ума — отговори скромно Фреда, но цялата засия от похвалата.

— Ти си най-сръчната шивачка, която познавам, Фреда. — „Дано само старата не издрънка на мама какво е правила за мен, откакто сме в Лондон, помоли се пламенно момичето.“ — Но сега трябва да вървя, иначе няма да се върна навреме от Бонд Стрийт, за да се приготвя за приема.

Най-сетне Фреда се изправи и отвори корсажа на розовата рокля. Измъкна я внимателно през главата на Селин и я разпростря върху леглото. Погледът ѝ се устреми към вързопа, полускрит от розовия сатен. Селин вдигна долната си риза и скочи между Фреда и леглото.

— Благодаря ти, скъпа Фреда — извика тя и залепи сърдечна целувка на сбръчканата червена буза. — Сигурно си уморена. Иди изпий чаша хубав чай и си почини.

— Да си почина? — Фреда я погледна възмутено. — Чака ме още много работа.

— Да, знам, но мисля, че си заслужила поне малка почивка. Цял ден работиш усърдно — Селин се обърна отчаяно към Лети: — Не смяташ ли и ти така?

— О, да — опънатата уста и вирнатата брадичка на Лети показваха нетърпението ѝ. — Аз ще се погрижа за мис Селин, Фреда — добави тя, обърната към слугинята.

— Наистина ли не искате да ви помогна при обличането?

— Благодаря ти, Фреда, но Лети ще се справи. Ще те уведомя веднага щом купим нещата, които са ни необходими.

Селин изчака с принудена усмивка, докато Фреда се оттегли, хвърляйки любопитни погледи към леглото.

— Ще има да патиш, моето момиче — изсъска предупредително Лети. — Лъжите водят към гибел, запомни думите ми!

— Говориш като Дейвид — засмя се нервно Селин. — Искам да кажа... О, изобщо не знам какво искам да кажа! Знам само, че трябва веднага да се облека и да изляза на покупки.

— На покупки? Така ли го наричаш?

— Сега няма да се карам с теб, Лети. Намерението ми е твърдо. Най-добре да облека нещо незабележимо.

Лети промърмори нещо неразбрано.

— Какво искаш да ми кажеш? — попита остро Селин.

— Нищо. Нищичко! Как мислиш, кой може да ти е изпратил розите?

Понякога Лети беше ужасно досадна!

— Нали ти казах, че някой си играе с мен! — Селин упорито твърдеше, че няма никаква представа.

Джеймс ѝ бе казал, че се нуждае от нея...

Селин потрепери. Как е възможно? Двамата почти не се познаваха, а щом откриеше, че тя лъже наляво и надясно, той сигурно щеше да се отврати от нея.

— Студено ли ти е? — попита съчувствено Лети.

— Не.

— Но ти потрепери!

— И какво от това?

Лети не изглеждаше убедена.

— Нещо ме притеснява — тъмните ѝ очи наистина гледаха загрижено. — Не е ли прекрасно, че те поканиха на празненството в дома на маркиз Кастърбридж?

— О, да! — Селин беше толкова развълнувана, че всеки път, щом се сетеше за празненството, се задъхваше. Но в момента трябваше да мисли за други работи. — Най-добре да облека лавандуловосинята рокля. В нея никой няма да ме забележи.

— Би трябвало да сме благодарни за всички покани, които се сипят през последните дни...

— Защо... — само не лавандуловосинята рокля! Мека трева, диви зюмбюли... и мистър Джеймс Игълтън... Не, по-добре да избере нещо друго.

— Поканите ти осигуряват възможност да привлечеш вниманието на мъже на възраст за женене, Селин. Не бива да пестим усилия, за да ти намерим подходящи кандидати — такива, които ще накарат родителите ти да забравят ужасния мистър Лечуит.

— Права си — признанието на Джеймс Игълтън бе прозвучало искрено, но тя не можеше да забрави предупреждението на Дейвид: лошите мъже изкушават младите жени и поведението им става опасно за самите тях, за честта им. Лошите мъже често използват цялото си очарование, за да размътят съзнанието на момичето и да го накарат да забрави повелите на почтеността. Дейвид познаваше тези обърквачи взаимоотношения, докато тя...

— Мистър Игълтън хареса ли цветята ни?

— Какви цветя? — стресна се Селин.

— Говоря за цветята в градината. Нали двамата излязохте на разходка, за да видите розите? Говорихте си за цветя, нали? Надявам се, че си му показала най-хубавите.

— Не си спомням точно какво му показах, но мистър Игълтън беше възхитен — Селин приглади косата си. — Ще облека тъмносинята рокля за разходка.

— Много ли бързаш?

— Естествено, че бързам — изсъска Селин. — Ако продължаваш да стоиш с ръцете зад гърба и да задаваш глупави въпроси, ще си

взема роклята сама.

— Не е нужно — Лети най-сетне показа ръцете си и Селин видя три жълти рози. — Още един подарък от тайнствения ти обожател. Питам се кой може да е.

Сърцето на Селин направи огромен скок и тя притисна ръка към гърдите.

— Днес лицето, което ги е донесло е казало на Бейти, да ти предаде нещо.

— Наистина ли? — попита с отслабващ глас Селин. Коленете ѝ омекнаха.

— Наистина. Думите са следните... — Лети смръщи чело. — Трябва да внимавам, за да ги предам съвсем точно.

Селин стисна здраво зъби. Лети не биваше да забележи колко важна бе за нея всяка думичка, всеки звук. Посегна към зелената рокля и я напъха във вързопа.

— Да, мисля, че си спомних. „Розите са наистина очарователни“ — така поне започваше.

— О, побързай, Лети! — не можа да се удържи Селин.

Лети избухна в смях.

— Ей сега. Ето какво е казал пратеникът и Бейти трябваше да ти го предаде: „Розите са наистина очарователни, но бледнеят пред красотата, която вие ми показахте.“ Това беше посланието — заключи Лети.

— О! — Селин се отпусна тежко на столчето пред тоалетната масичка. Цялото ѝ тяло трепереше. Джеймс имаше нахалството да ѝ напомни за най-засрамващия миг... за най-прекрасния и едновременно с това най-ужасния миг в живота ѝ.

— Какво е имал предвид? — попита любопитно Лети.

Селин погледна дълбоко в умните очи на компаньонката си и разбра, че Лети е разкрила тайната ѝ — поне отчасти.

— Я виж, ти се изчерви, Селин! Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Нищо. Моля те, изпрати Бейти да намери файтон. По-добре да не излизам с нашата карета.

— Права си — Лети ѝ подаде розите и се усмихна. — „Очарователната Тили“. Също като розите в нашата градина. Каква случайност!

— Сигурно — Селин сведе глава и вдъхна сладкия аромат на розите. — Такива неща се случват.

— О, за малко да забравя последните думи от посланието! Казал е да помниш добре най-важната част от разговора ви.

— Проклятие, човече, загубихме я!

— В никакъв случай, мистър Игълтън — отговори Уон Тел, прилепил лице към прозорчето на каретата. — В такива случаи е необходима известна доза дискретност и ние я спазваме. Нищо повече.

Джеймс обходи с трескав поглед множеството, което се движеше по улицата.

— Проклетата тълпа ни е обкръжила! — вече не беше сигурен, че файтонът, който бе тръгнал от Кързън Стрийт и в който седеше Селин Гудуин с икономката си, все още е пред тях.

— Успокойте се, приятелю — каза Уон Тел, който седеше до него и се оглеждаше бдително. — Знам, че ви е трудно да свикнете с новия си живот.

Лицето на Джеймс се помрачи още повече.

— Понякога заключенията ти са доста прибързани. Знаеш, че единственото ми желание е да приключа с тази работа колкото може по-скоро. Да си върна онова, което ми принадлежи, и да се махна от това гнездо на оси.

— Има хора, които твърдят, че Лондон е най-цивилизованото място в света.

Мистър Игълтън скръсти ръце под гърдите и се загледа мрачно през прозореца. Покрай каретата се точеше безкрайна върволица от лица. Дори пролетното слънце не успяваше да им придаде малко цвят.

— Който нарича това цивилизация, със сигурност не е бил никъде другаде. Сигурен ли си, че номерът с момичето не е плод на фантазията ти?

Уон Тел се усмихна.

— Защо се е държала толкова странно? И какво...

— Вашата заповед гласеше да следвам младата дама навсякъде — спомняте ли си? Разказах ви какво видях вчера на Бонд Стрийт. Днес отново сме на път към Бонд Стрийт — можете да си извадите собствени заключения.

Каретата се друсаше ужасно, колелата скърцаха бавно по неравния паваж. Един остър завой запрати Джеймс в другия край на седалката и лицето му стана още по-мрачно.

— Кажи на кочияша, че вече не се нуждаем от услугите му. По-добре да ходим пеша.

— Вече му го казах.

Джеймс направи гримаса.

— Как забравих! — Уон Тел винаги беше на две крачки пред него. — А знае ли какво да направи, за да се появи сред тази тълпа точно в момента, когато отново ще имаме нужда от него?

— Тези работи оставете на мен — отвърна величествено Уон Тел. Беше облечен както обикновено — ако подобно облекло изобщо можеше да се нарече обикновено. Синя туника, черен панталон, блестящи ботуши, кепе на главата. Лицето му се изкриви в загадъчна усмивка. — Смелост, приятелю! Убеден съм, че това излизане ще се окаже много полезно. Моят опит показва, че познаването на тайните на другия е задължително, когато искаш да го обвържеш за себе си. Според мен мис Гудуин си има тайни и не иска никой да ги узнае.

Джеймс избухна в смях.

— Наистина се радвам, че си ми приятел, а не враг. Има ли нещо ново за Гудуинови?

— Окопали са се в Найтсхед. Онзи Лечуит и синът му са им гостували, но само за един ден, и сега ги очакват в града. Според мен, Гудуинови ще ги последват много скоро.

— Значи не бива да губим време — Джеймс се местеше неспокойно на седалката. — Трябва да уредя някои неща, преди да са пристигнали — началото със Селин беше многообещаващо. При мисълта за нея слабините му моментално се напрегнаха. Това беше отличен подтик да приложи на дело леко променената си стратегия. Без никакво бавене.

Гласът на Уон Тел се втурна в мислите му.

— Смятате ли да се ожените за момичето?

Джеймс огледа спътника си с присвити очи.

— Откъде ти хрумна тази мисъл?

— Мисля, че е очевидно.

— Защо?

Уон Тел отговори спокойно на погледа му.

— Вие сте човек на честта. Твърд и суров, но... честен. След като преследвате момичето с такава упоритост, значи смятате да го притежавате изпяло. Естествено е да поискате ръката на младата дама...

— Моите намерения са моя лична работа — По дяволите, Уон Тел беше прав. Дефлорирането на невинни момичета беше удоволствие, което Джеймс изобщо не ценеше. Вкусът му беше по-скоро към опитните жени, които разбираха потребностите на мъж с гореща кръв и кипящи страсти. — Имам намерение да използвам мис Гудуин като средство, за да си осигуря достъп до Найтсхед. Ако накарам нея и родителите ѝ да ме признаят за потенциален кандидат, ще бъда добре дошъл в къщата им. Освен това сме бъдещи съседи...

— Сезонът ще продължи още дълго — възрази Уон Тел. — А вашето търпение е на изчерпване. Как ще издържите до лятото?

Бедният влюбен се разтрепери.

— Моето самообладание не е твоя грижа.

— Дариъс Гудуин и жена му имат уговорка с Лечуит. След пристигането на онзи дебелак ще имате сериозен конкурент за компанията на красивата Селин.

— Красивата Селин... — повтори с отсъстващ вид Джеймс. — Ти каза, че онзи мъж не е... не е непременно онова, което се харесва на младите жени?

— Скоро ще навърши шестдесет години. Не само, че е дебел, ами е и грозен. Според онова, което ми разказаха, прилича на дявол, с малка уста, която постоянно облизва. Освен това узнах, че двамата със сина му са постоянно на лов за млади девици и че много момичета са изчезнали, след като са прекарвали известно време с двамата почетни членове на клуба. Джеймс... — Уон Тел се наведе към него със сериозно лице. — По всичко изглежда, че двамата Лечуит искат да направят мис Гудуин част от отворотелните си забавления.

Джеймс стисна зъби.

— Това не ме засяга — „тя беше красива и невинна.“ — Смятам да продължа комедията — „невинна, но готова да бъде прелъстена от мъжа, който ѝ показваше за какво е предназначена — да бъде способна партньорка във физическите удоволствия.“

— Освен това се носи слух, че ако двамата Лечуит се махнат от града, лондонските проститутки — или поне онези, които харесват

извратеностите — ще фалират.

Джеймс се опита да не мисли за невинните очи на Селин.

— Всички слоеве на обществото трябва да се запазят. И нисшите. Няма ли най-после да се придвижим малко напред?

— Когато дамите слязат от файтона, кочияшът ще ни даде знак.

„Трябва да си намеря жена, каза си мрачно Джеймс.“ Трябваше да се отърве от натрупаната в тялото му енергия и да забрави съвършеното тяло на Селин Гудуин. Лейди Анастейша притежаваше известно очарование. Беше готов да се закълне, че тя знае десетки малки трикове, с които да доведе мъжа до екстаз. Въздъхна и поклати глава. По дяволите! Той не искаше опитните милувки на лейди Анастейша. Краката на Селин над копринените чорапи бяха толкова гладки, толкова меки, толкова прекрасни. Той беше първия мъж, който я бе докоснал интимно — в това нямаше съмнение. А когато бедрата ѝ се отвориха безпомощно, той проникна за първи път в самия център на женствеността ѝ и намери нежната пъпка на страстта, която реагира веднага на милувките му.

Слабините му пареха непоносимо.

Докато си играеше с гърдите ѝ, той не можеше да се отърве от чувството, че те са инструменти само за негова употреба. А тя стенеше и се извиваше в ръцете му...

Копнежът му граничеше с мания. Разумът заплашваше да го напусне окончателно — макар че точно сега се нуждаеше от него повече от всякога.

— Мисля, че ще ви е трудно да държите Лиам под контрол — каза внезапно Уон Тел.

Джеймс му хвърли остър поглед.

— Лиам се подчинява на желанията ми.

— Видя ме с розите.

— Нали не си ѝ казал за кого са?

— Не подценявайте нашия малък китайски дракон. Тя помоли да ме придружи, за да види как ще връча дара ви на „вашата любов“, както се изрази.

Джеймс изруга вбесено.

— Дано да си ѝ казал, че няма никаква любов! Посъветва ли я да се грижи за кухнята и за свинете и да възпитава слугите? Трябваше да

държи Лиам далече от делата си, заради нея и заради себе си. Изясни ли й, че не бива да се бърка в тази работа?

— Опитах се. Но тази сутрин не съм я виждал и нямам представа какво е замислила.

— Защо изчака толкова дълго, преди да ми кажеш за Лиам? — изкрещя Джеймс. — Как, мислиш, възможно ли е да ни е проследила?

Уон Тел изглеждаше необичайно смутен.

— Според мен тя е убедена, че се интересувате от точно определена дама. Трябва да признаете, че никога досега не сте подарявали рози. Знаете ли какво ме попита: дали жената е достойна за вас.

— Господ да ми е на помощ! — Джеймс удари с юмрук по бедрото си. — Каза ли й, че това не я засяга?

— Да, разбира се, но тя не ме остави на мира. Когато отказах да говоря повече, ми заяви, че мълчанието ми я плашело. Каза още, че нито една безцветна английска мис нямала право да мъчи мъж като вас, който заслужава само най-доброто.

— Дрън-дрън! — Джеймс вдигна очи към небето. — Не искам Лиам да се забърква. При никакви обстоятелства!

Уон Тел обърна глава към улицата.

— Знае ли какво възнамеряваме да правим днес?

— Не съм й казал.

— Възможно ли е да е узнала от някой друг?

— Мисля, че не. Но за нещастие Лиам е много сръчна, когато трябва да си набави някаква информация.

Джеймс изръмжа вбесено.

— В този случай няма шанс. По-късно ще говоря с нея.

Каретата спря рязко и кочияшът почука силно по прозорчето.

— Най-сетне! — Джеймс посегна към вратичката, но Уон Тел го задържа. — Не ме бави, човече. Те сигурно са слезли и всеки миг ще изчезнат в тълпата.

— Търпение!

Прозорчето се отвори, показа се червеното лице на кочияша.

— Лицата, които следим, слязоха от файтона, мистър Игълтън. Побързайте!

Джеймс блъсна ръката на Уон Тел, отвори вратичката и изскочи на улицата. Огледа се, но не видя познатото лице.

— Цял Лондон ли се е стекъл днес на тази улица — изръмжа недоволно той и изведнъж стисна ръката на Уон Тел. — Ето ги! Там са!

Селин Гудуин носеше сламена шапка със сини цветя, вързана под брадичката ѝ със синя панделка. Медноцветните къдрици се бяха разпилели по гърба. Мис Фишър, която подтичваше подире ѝ, беше облечена в черна тафта. Роклята на Селин беше от лека тъмносиня материя, която се увиваше около краката ѝ. Двете жени носеха по няколко пакетчета.

Джеймс въздъхна изнервено.

— Излезли са на покупки, приятелю, това е всичко.

Уон Тел го дръпна в сянката на къщите.

— Наблюдавайте и чакайте. И бъдете готов за скок!

Около тях цареше пъстрата бъркотия, характерна за началото на балния сезон. Тичаха слуги, изпратени да купуват разни неща. Във въздуха се носеше миризма на змиорка и агнешки пастетчета, но Джеймс нямаше апетит.

— Насам, насам! Горещи пастетчета! По едно пени парчето! — викаха продавачите, но той не им обърна внимание. Следващата миризма беше по-фина и дойде от бъчвичката, която един мъж носеше на кожен ремък.

— Ментова вода! Половин пени чашата!

— По дяволите, това е същински панаир — изръмжа Джеймс. — Не изпускай жените от очи, Уон Тел.

— Не се тревожете — отговори верният му спътник.

Джеймс недоволно избута настрана старата продавачка, която поднесе под носа му букетче суха лавандула и зашепна дрезгаво:

— Носи късмет, милорд. Никога не отхвърляйте предложение от циганка, защото няма да имате късмет.

Джеймс погледна сбръчканото кафяво лице под мръсната кърпа и видя хитри тъмни очи. Извади от джоба си монета, мушна я в ръката на жената и продължи преследването на развяващите се сини поли.

По някое време престана да усеща Уон Тел до себе си и се озърна. Нито следа от верния му спътник. Затова продължи сам и изведнъж се озова срещу група млади контета, които крачеха хванати под ръка и се смееха дрезгаво, готови да бутнат в канавката всеки, който се осмели да застане на пътя им.

Младите аристократи се перчеха като маймуни и пъчеха гърди като пауни, но всички знаеха, че тънките им талии са стегнати в корсети, а шиите им са изкуствено удължени от колосани яки. Те оглеждаха през моноклите си минаващите момичета и пускаха обидни забележки по техен адрес.

— Питам се как така мъжете не бягат с викове от това кравешко лице...

— Жалко, че майката — кой знае коя е била — не те е удавила с останалите кученца...

Джеймс стисна ръце в юмруци. Това не го засягаше. Младите аристократи смятаха тези грубости за част от посвещаването си в мъжественост. Но подобни хора не украсяваха мъжкия свят.

— Не! — едно слугинче, най-много петнадесетгодишно, изпищя и Джеймс видя как на минаване едно от контетата вдигна полите му с бастунчето си. Съпроводен от ревовете на другарите си, младежът се обърна елегантно и се престори, че му е много трудно да освободи бастунчето си.

Джеймс усети как в гърдите му се възцари ледено спокойствие. Дясната му ръка се плъзна незабелязано под левия ръкав и измъкна стилета, с който не се разделяше от деня, когато Уон Тел му го подари. В шума и навалищата никой не забеляза как излъсканата стомана блесна за миг, но много хора видяха как от разрязания жакет на засрадения денди се посипаха стърготини.

Усмехнат, Джеймс прибра стилета в ножницата му и се отдалечи от бързо нарастващата тълпа смеещи се хора. Даже момичето, най-сетне освободено от бастуна на нахалника, се кискаше доволно.

Появи се Уон Тел. Издутите ноздри бяха единственият признак, че бе ядосан.

— Приключихте ли малкото си представление, мистър Игълтън?

Джеймс пренебрегна въпроса.

— Къде е мис Гудуин?

— Бъдете благодарен, че аз не отклонявам вниманието си така бързо като вас — Уон Тел наклони глава. — На следващата уличка. Стъпвайте внимателно. Ей сега ще я видите. Тя не бива да ви забележи. Аз ще бъда наблизо — без да бърза, той се смеси с хората, наобиколили старец с латерна. Хвърли дребна монета в чашата, която държеше малка маймунка, и в следващия момент изчезна в навалищата.

Уличка ли? Джеймс прекоси тясната, тъмна пресечка и застана пред един магазин, откъдето се виждаше добре входът на посочената от Уон Тел уличка. Защо две почтени жени бяха напуснали относителната сигурност на оживената улица и отиваха към място, където вероятно дебне опасност?

Тъкмо когато реши да пренебрегне предупреждението на слугата си и да последва Селин, двете се появиха и той се скри инстинктивно в сянката.

Селин и Лети вървяха право към него.

— ... много глупаво — каза Селин тъкмо когато минаха покрай входа на магазина. — Надявам се, че ѝ дадох да разбере. Няма да се занимавам повече с нея. Има достатъчно други заинтересовани от моите предложения.

Компаньонката ѝ каза нещо, което Джеймс не разбра. Лицето на Селин помрачня.

— Няма да ме хванат. Размяната винаги става тайно... — двете се отдалечиха бързо.

— Да я хванат? — повтори смаяно Джеймс. — Размяна?

По дяволите, нима момичето беше омесено от същото тесто като злите си родители? В какво ли се бе забъркало?

Той изчака още няколко секунди, излезе от скривалището си... и веднага се отдръпна назад. Селин и компаньонката ѝ стояха само на няколко метра от него и се караха.

Джеймс нахлупи цилиндъра над очите си и зачака дамите да се отдалечат. Ала след малко забеляза с ъгълчето на око си нещо smaragdovozelено, покрито със златна бродерия, и златна панделка в гарвановочерна коса...

Лиам!

Без да мисли, излезе напред. По-добре Селин да го види. Така щеше да отдалечи Лиам от това опасно място, без да рискува да я забърка в своята работа.

В този момент се появи Уон Тел.

— Видяхте ли я?

— Лиам ли! Да! Проклетата малка вещица! — мис Фишър и Селин продължиха пътя си. Това бе поне едно малко облекчение. — Къде е сега? — Лиам бе изчезнала с обичайната си бързина.

— Не е далече — отговори гневно Уон Тел. — Хайде да свършим бързо онова, което сме замислили, и да се върнем на Гросвенър Скуеър. Може би не биваше да ви замесвам в тази работа.

— О, я не говори глупости — сопна се Джеймс. — Без да иска, момичето ни даде добър коз в ръката.

— Как така? — Уон Тел вървеше на крачка след него.

Двете жени хлътнаха в следващата тъмна уличка.

— Доколкото разбрах, малката е замислила някаква глупост. Ако я хвана, ще мога да използвам това като още едно оръжие срещу родителите ѝ. Повечето ергени, може би дори Лечуит, отказват да се обвържат с момиче със съмнителен характер — той се усмихна самоуверено. — За разлика от тях, аз съм изпълнен с разбиране и ще се съглася да пренебрегна глупостите ѝ. Така ще спася бедното същество, преди да е останало стара мома... е, поне докато служи на целите ми.

— Великолепно — промърмори с едва прикривана ирония Уон Тел и добави: — Лиам е от другата страна на улицата.

Джеймс погледна бързо в указаната посока и успя да види как Лиам сведе глава и се мушна зад една разхождаща се двойка. Понечи да я последва, но не посмя. На сцената отново се бяха появили Селин и мис Фишър. Този път Джеймс не направи опит да се скрие. Двете жени разговаряха и се смееха. Явно начинанието им се бе увенчало с успех и бяха толкова щастливи, че не забелязваха нищо около себе си.

— Охо — промърмори Джеймс, докато следеше как двете вървяха по Бонд Стрийт. — Мисля, че вече разбирам какво е събудило интереса ти, Уон Тел.

— Явно и на вас ви е направило впечатление. Странно, нали?

— Повече от странно! Нашата невинна малка мис е замислила нещо незаконно. Одеве мина достатъчно близо до мен, за да чуя как заяви, че няма да я хванат, докато прави някакви тайни замени. Ако не бях толкова зает със собствените си намерения, щях навреме да се запитам защо две жени са натоварени с пакети, преди да са направили покупките си.

— И аз съм на това мнение — кимна Уон Тел. — Вчера това не ми направи впечатление, но днес... Виждате ли, останал им е само един голям пакет. Преди последната им спирка бяха повече.

Джеймс взе решение.

— Лиам вероятно иска само да ни проследи — дано да бе прав! — Имам намерение да се възползвам от това, което узнахме, Уон Тел. Колкото по-рано задвижим нещата, толкова по-добре. Дръж се на заден план, докато аз свърша.

Без да мисли повече за Лиам, той приключи с тайното преследване и закричи напред с обичайната си самоувереност.

Не се наложи да върви дълго. Както очакваше, двете жени изчезнаха в следващата пресечка. В този момент пред него застана малка цветарка.

— Купете си букетче, сър — помоли плахо детето. — Аз съм бедно момиче. Купете си цветя!

Сигурно беше най-много на осем години. Джеймс извади от джоба на жилетката си монета от шест пенса, избра си букетче теменужки и даде парите на малката цветарка.

— Дръж, момиче!

— Господи, цели шест пенса! — очите на детето се устремиха към него с плаха благодарност. — Никой досега не ми е давал шест пенса. Благодаря ви, сър. Благодаря!

Джеймс зави в уличката. На остров Пайпан бедни бяха само онези, които не желяеха да работят. В момента не искаше да мисли за това, колко бездомници имаше в Лондон, особено деца, които не бяха виновни за съдбата си.

Дали Селин продаваше крадени стоки? Дали достойните за презрение Гудуинови държаха дъщеря си толкова изкъсо, че тя бе принудена да краде от собствените си родители и да продава краденото на съмнителни прекупвачи?

Единствената врата в стената от дясната му страна беше отворена и той надникна предпазливо в сумрачно помещение.

— Не, това изобщо не е достатъчно и вие го знаете много добре. Опитвайте се да ме измамите, мадмоазел, но няма да стане. Моята цена е три пъти по-висока от предложението ви. И нито пени по-малко.

— Божичко! — прозвуча не особено убедителен женски глас на френски. — Сделката е невъзможна.

— Глупости! — изсъска Селин. — Естествено, че е възможна. Но щом вие не искате, ще намеря някой малко по-умен. Хайде, Лети, да си вървим.

Джеймс се притисна до стената и зачака. Букетчето теменужки в ръката му ухаеше. Мисията му се оказа по-забавна, отколкото бе очаквал.

— Добре, ще се разберем — продължи гласът, този път на простонароден лондонски диалект. — Давам още половината.

Джеймс се ухили. Значи францужойката не беше францужойка!

— Това не е достатъчно — отговори спокойно Селин.

— Умеете да се пазарите, скъпа, трябва да ви се признае. Е, добре, още една гвинея отгоре. Това е последната ми дума. Вземете парите или си вървете.

— Добре, ще ги взема — съгласи се Селин.

— Не предпочитате ли да получите стока? — опита отново продавачката.

— Не искам никаква стока — отговори твърдо Селин. — Настоявам да получа пари.

До ушите на Джеймс достигна тежка въздишка.

— Желязната лейди! Добре, елате в магазина. Не ми е приятно хора като вас да влизат и излизат през задната врата.

Джеймс бързо свали шапката си, провря глава през вратата и успя да види как Селин се раздели с бледозелената си рокля. По дяволите, това беше роклята, с която беше облечена в театъра! Защо ѝ трябваше да я продава?

Роклята бе грижливо разпростряна върху нещо като работна маса между топове плат, а закръглена жена в черна роба с бели дантели тъкмо преведе посетителките през някаква врата.

Това явно е ателието на шивачката, а отпред има магазин за дамска мода, разбра Джеймс и се оттегли. Всичко беше ясно. Момичето продаваше собствените си рокли. Безкрайно интересно. Той заобиколи бързо и застана на място, откъдето виждаше добре вратата на магазина. Елементът на изненадата винаги беше добър съюзник. Днес мис Селин щеше да преживее голяма изненада.

Не се наложи да чака дълго. След няколко минути вратата се отвори и Селин излезе на улицата с триумфална усмивка на красивите устни. Тя обърна лице към слънцето, затвори за миг очи и въздъхна доволно. За разлика от нея, мис Фишър изобщо не изглеждаше доволна. Компаньонката отвори синята чантичка на Селин, девойката

пусна вътре няколко монети, затвори я грижливо, стисна я в ръка и се обърна в посоката, където стоеше Джеймс.

Елементът на изненадата.

8

— Мис Гудуин! — Джеймс се запъти към Селин, свали шапката от главата си и се поклони дълбоко. — Каква щастлива случайност!

— Щастлива ли?

Джеймс се изправи и погледна в две уплашени до смърт светлокафяви очи.

— Бих казал, че днес имам голям късмет.

Кръвта му закипя. „Дръж се като опитен светски лъв, напomini си той.“ Лондонските кавалери не се впечатляваха така от някаква си дебютантка — даже тя да беше най-привлекателното, най-предизвикателното, най-прекрасното същество на света.

Селин го погледна слисано и в очите ѝ нямаше и капчица хитрост.

— Защо казахте това, Джеймс... исках да кажа, мистър Игълтън? Защо имате голям късмет?

— Много просто — Джеймс хвърли съзаклятнически поглед към мис Фишър, който намекваше, че двамата са опитни и знаят за какво става дума, докато Селин още не умее да комбинира. — Късмет е, защото и без това имах намерение да ви посетя.

— Да ме посетите?

— Точно така.

— Разбирам.

— Наистина ли, Селин?

Девојката притисна чантичката до гърдите си и хвърли отчаян поглед към спътницата си. Мис Фишър се извърна настрана.

— Е, какво разбрахте, Селин? — продължи той с много спокоен, самоуверен глас.

— Ами, мистър Игълтън...

— Джеймс.

— Аз... — тя погледна отново компаньонката си, но мис Фишър зяпаше минавачите. — Джеймс, аз... не разбирам нищо! Мисля, че вие

трябва... трябва да ми обясните по-протичко това щастливо обстоятелство.

— С удоволствие — той се усмихна и импулсивно посегна към ръката ѝ.

— О! — пръстите ѝ се вкопчиха в чантичката, но тя отдели лявата си ръка и му я подаде. Бузите ѝ порозовяха очарователно. Червенината пропълзя по шията и стигна чак до гърдите, полуоткрити от дълбокото четириъгълно деколте.

Джеймс веднага забеляза, че мис Фишър се е отдалечила на няколко крачки и разглежда с голямо внимание една витрина. Ако представата не беше толкова гротескна, беше готов да повярва, че компаньонката на Селин е решена да подкрепи плана му. Приведе се и сложи дълга, нежна целувка върху копринената кожа.

— Миришете прекрасно, Селин. Също като онези невероятни рози в градината ви.

— Не бива да говорите такива неща — прошепна задъхано тя.

— Напротив, трябва. Искам го.

— Поне не тук.

— Мястото наистина не е особено подходящо, но засега е достатъчно.

— Мистър Игълтън!

— Джеймс.

— Да... Джеймс.

Мъжът вдигна глава, направи крачка напред и плъзна ръка нагоре, докато пръстите му докоснаха голата кожа над корсажа.

— Мистър... Джеймс — пошепна дрезгаво Селин, но не издърпа ръката си и не му попречи да продължи тайната милувка. — Не бива да правите това.

— Напротив.

— Защо?

— Защото искам.

— Наистина ли?

— Да. И вие също.

Без да промени лице, той мушна един пръст под корсажа ѝ, в дълбокото, топло деколте.

Тя отвори устни, но Джеймс я накара да замълчи само с едно движение на устните. Усмихнат, втренчил поглед в очите ѝ, той намери

едното втвърдено зърно и го помилва. Селин изохка и стисна ръката му. С бързо движение той притисна зърното и проследи с удоволствие как устните ѝ се отвориха. Мълнията, която премина през тялото ѝ, се пренесе и в неговото. Слабините му натежаха, членът му моментално се втвърди.

Достатъчно. Достатъчно, за да потвърди отново онова, което знаеше. Това момиче беше създадено за страст и той трябваше да го има. След време щеше да направи от нея похотлива изкусителка и двамата щяха да се забавляват до насита.

Джеймс се отдръпна леко назад и пошепна:

— Има още толкова неща, на които можем да се наслаждаваме заедно, мое златно момиче. Ще ми позволиш ли да ти покажа някои от тях?

Очите ѝ се премрежиха.

— И друго ли има?

— О, да! Още много, много неща. С удоволствие ще те науча.

— Не... не бива.

— Напротив. Крайно време е да разбереш какво е животът.

Селин въздъхна дълбоко и за миг Джеймс се изкуши да прати по дяволите правилата на приличието, да я грабне и да я отвлече. Огледа се и си представи как я хвърля в каретата си и конете препускат в луд галоп. В каретата мис Гудуин щеше да научи много неща, които щяха да поставят добро начало.

— Защо искате да дойдете на Кързън Стрийт? — треперещият ѝ глас го върна в действителността.

— Исках да дойда... — Лиам стоеше на няколко метра от тях с вирната брадичка и ръце, скрити в ръкавите. Очите ѝ, по-студени от обсидиан, измерваха изпитателно Селин.

— Джеймс? Защо искахте да дойдете?

— О, да! — по дяволите Лиам! Сега трябваше да се занимае със Селин. — Исках да ви видя — спомни си букетчето теменужки и го пъкна в лявата ѝ ръка. — Това е малко, скромно доказателство за добрите ми намерения.

— Чудесни са. Обичам теменужки — тя се усмихна плахо и сърцето му направи скок. — Обичам и рози. Особено „Очарователната Тили“.

Джеймс се направи на невинен.

— Така ли се казваха розите в градината ви?

Селин се усмихна нежно.

— Не си играйте с мен, Джеймс. Благодаря, че ми изпращахте цветя, но смятам, че при дадените обстоятелства не е редно...

Лиам направи няколко крачки към тях, без да поглежда Джеймс, и спря, когато стигна достатъчно близо, за да чува всяка дума.

Джеймс се покашля. По-късно щеше да се разправя с нея.

— Ако аз бях изпратил розите, щяха да са напълно подходящи. Красиви цветя за красиво момиче. Нима има по-подходящ подарък?

Слава богу, Селин не чу злобното съскане, което излезе от устата на Лиам. Джеймс стисна здраво зъби, за да не се нахвърли върху наглата си подопечна.

— Искях да ви направя визита, за да попитам дали желаете да излезете с мен на разходка в парка. Да речем, утре следобед в четири?

— В четири?

— Да — всичко вървеше по план! — Утре?

— Моля ви — никога не бе одобрявал навика на аристократичното английско общество да оставя момичетата в пълно неведение на онова, което се случваше между мъжа и жената. Досега. — Моят слуга, който има странната способност да предсказва подобни неща, твърди, че денят ще е приятно топъл.

Лиам отново изсъска като разярена котка. Джеймс стисна ръце в юмруци.

— Леко облекло ще е достатъчно. Но не забравяйте чадърчето си, за да не се страхувате за тена си.

Ако имаше поне малко опит с мъжете, Селин сигурно щеше да се уплаши за добродетелта си.

— Убеден съм, че мис Фишър няма да има нищо против да се присъедини към нас като компаньонка — утре щеше да мисли как да се отърве от нея.

Селин се извърна настрана. Лицето ѝ, както установи с лека загриженост Джеймс, бе побледняло, очите ѝ се взираха в празното пространство. Нещо, което можеше да види само тя, я изпълваше с тъга.

— Паднала жена — проговори на себе си тя. — Господи! О, не, не!

— Какво казахте?

Селин вдигна теменужките пред лицето си и го погледна.

— Няма да изляза с вас в парка.

— Ще се погрижа за нещо освежително... какво казахте?

Селин се изправи в целия си ръст и го погледна хладно, почти гневно.

— Казах, че няма да ми е възможно да изляза на разходка с вас.

— Но...

— А сега трябва да се сбогуваме.

— Защо ми отказвате?

Нервно движение привлече погледа му към Лиам. Тя пристъпваше нервно от крак на крак, втренчила поглед в гърба на Селин. Само след миг щеше да се разкрие.

— Не мога да дойда в парка, защото... — Селин трепереше с цялото си тяло. — Ще ми стане твърде много... Тази вечер съм на прием и утре ще бъда твърде уморена, за да изляза отново — завърши бързо тя.

Джеймс закипя от гняв. По дяволите! Тази неопитна хлапачка си позволяваше да проявява недоверие към него — обстоятелство, което не бе предвидил.

— Убеден съм, че до утре следобед ще сте си отпочинали! Кой е този прием, който ще ви задържи будна до късно през нощта и няма да ви позволи да излезете на малка разходка чак следващия следобед?

— На семейство Арбътнот — Селин се огледа трескаво. — Лети, трябва да се приберем вкъщи, иначе ще закъснея.

На семейство Арбътнот? Джеймс потисна разочарованието си и се поклонил елегантно.

— Не искам да ви задържам. Да се надяваме, че ще прекарате приятна вечер. Желая ви всичко хубаво, мис Фишър.

— И на вас, мистър Игълтън! — Лети се върна при питомката си и тъмните ѝ очи го измериха с критичен, но не недружелюбен поглед.

— Благодаря за теменужките — пошепна Селин и хвана компаньонката си под ръка. — Надявам се да прекарате чудесна... чудесна...

— Нощ? — предложи с усмивка Джеймс.

Умът му вече работеше над следващите точки от плана.

— Желая ви да завършите приятно деня — поправи се Селин, обърна се и повлече след себе си бедната, търпелива мис Фишър.

След няколко секунди Джеймс си спомни за Лиам. С един скок се озова до нея и хвана ръката ѝ.

— Днес направи непростима грешка, Лиам.

— Какво казахте? — гласът ѝ пресекна. Беше принудена да тича, за да не изостава от него.

— Позволи си да ме шпионираш. Да си там, където не ти е мястото. Това не бива да се повтори. Ясно ли се изразих?

— Олеле! — изписка внезапно тя и събуди любопитството на минувачите. Джеймс бе принуден да пусне ръката ѝ.

— Търпението ми е на изчерпване — изрече той с нисък, заплашителен тон.

— И моето, Джеймс.

— Това вече е върхът!

В този момент до него застана Уон Тел.

— Съжалявам, не можах да я спра. Надявам се, че не е причинила твърде големи неприятности.

— Неприятности? Много меко се изразяваш, Уон Тел. Слава богу, че мис Гудуин не я забеляза.

— Мис Гудуин? — Лиам рязко вдигна глава и очите ѝ светнаха бдително. Името явно ѝ бе познато. — Мис Селин Гудуин от Кързън стрийт! Адресът, на който Уон Тел доставя розите...

Ако въпросът не беше толкова сериозен, Джеймс щеше да избухне в смях.

— Сега ще се приберем вкъщи и ти ще ми обещаеш, че няма повече да ме шпионираш. Уон Тел, повикай каретата!

— Тя е това, което тук наричат кокошчица, нали?

Джеймс се обърна изненадано.

— Каква кокошчица?

— Говоря за мис Гудуин. Тя е кокошчица. Една от така наречените непростими кокошчици на английското висше общество. Огнена кокошчица, която трябва да задоволи високомерните лордове.

Уон Тел се изсмя тихо.

— Отивам да доведа каретата, мистър Игълтън.

Джеймс отново хвана ръката на Лиам.

— Мис Гудуин не е кокошчица, Лиам, а красавица. Несравнима, а не непростима красавица. Висшето общество наистина я определя като една от най-красивите дами на сезона.

— Така ли било — промърмори Лиам без следа от чувство за вина. — Ще запомня обясненията ви. За щастие младата дама разбира, че е недостойна за вашето великодушно внимание.

Джеймс стисна зъби и се помоли каретата да дойде по-скоро.

— Никога не се меси в работите ми. Ако го направиш пак...

— Радвам се, че така наречената от вас „красавица“ не се хвърли на шията ви наскред улицата.

— По дяволите! Селин изобщо не се е хвърлила на шията ми, Лиам. А, ето я и каретата!

— Нали няма да продължите да оказвате внимание на тази непростима?

Джеймс отчаяно вдигна очи към небето.

— Край на дискусията!

— И аз така смятам — отвърна Лиам и се запъти към отворената вратичка на каретата, където чакаше Уон Тел. — Вашата непростима кокошчица е толкова суетна, че се пъчи пред вас като паун. Опитва се да ви хване с евтини трикове, а после отказва предложение, за което всяка жена би умряла. Не бива никога вече да мислите за нея.

Уон Тел вдигна Лиам в каретата, Джеймс се качи след нея. Грамадният му спътник се настани до него и грижливо затвори вратичката.

— Да — продължи Лиам, седнала на ръба, — радвам се, че мис Селин Гудуин няма да ви досажда повече.

— Радвам се, че се радваш — отвърна с отсъстващ вид Джеймс. Той щеше да досажда на мис Гудуин, а не обратното, и смяташе да го направи съвсем скоро.

— Всъщност на какво се радваш толкова, Лиам? — попита с усмивка Уон Тел.

Джеймс хвърли остър поглед към верния си слуга.

— Радвам се, защото ще имам възможност да се съсредоточа върху задълженията, които ми е възложил Джеймс, и да въведа ред в домакинството — отговори Лиам, но думите й не прозвучаха особено убедително и Джеймс усети присвиване в стомаха.

— А какво друго би могла да правиш? — попита хладно Уон Тел. Лиам го удостои със сияеща усмивка.

— Нищо... вероятно нищо — после демонстративно се наведе към прозорчето и се загледа към оживената улица. — Винаги правя

само онова, което ми нареди Джеймс.

Господарят ѝ кръстоса крака и забарабани с пръсти по блестящата черна кожа на ботуша. Искаше да повярва на невинните уверения на Лиам, ала знаеше, че трябва да я държи под око. През цялото време, докато са в Англия.

Той почука по прозорчето на кочияша и нареди:

— Гросвенър Скуеър.

Когато каретата потегли, Джеймс се облегна назад и се замисли за тазвечерния прием на семейство Арбътнот... И за Селин Гудуин... И за семейните бисери, които го очакваха.

9

— Гадна мръсница!

Дариъс Гудуин отстъпи назад и притисна лице към прозореца на частния салон на скъпата си съпруга. Частен? Да, за него, за съпруга ѝ, салонът беше затворен. Но не и за зачервеното русо оборско ратайче, голо-голеничко, което трепереше пред жадните ѝ очи. Дариъс напълни дробовите си с хладния нощен въздух и се вслуша в далечните гръмотевици.

Неговата скъпа Мери явно си мислеше, че е зает другаде. Той се усмихна злобно. Наистина бе прекарал хубава вечер с апетитната уличница, която му бе докарал Бъртрам Лечуит. Но сега трябваше да свърши някои важни неща, а „невинните“ забавления на жена му бяха неочаквана пречка.

Любопитството отново го надви и той залепи нос о стъклото, за да погледне през тесния процеп между завесите в оскъдно осветената стая.

Спомни си, че момчето се казваше Колин. Работеше в Найтсхед само от няколко седмици... повече от достатъчно за Мери, за да забележи красивото мъжко тяло, все още незагубило тромавостта на момчешката възраст, но вече напълнило и готово да разцъфти.

Момчето стоеше пред господарката, закрило с ръце слабините си. Дариъс проследи как Мери, загърната в прозрачно бяло negliже, се отпусна на колене и разголи гърдите си. Вдигна ги предизвикателно срещу хлапето, помилва ги и облиза пресъхналите си устни. Бе обърната в профил към него и Дариъс видя, че каза нещо.

Момчето се взираше като замаяно в пищните гърди. Бавно отпусна ръце и членът му щръкна възбудено.

Даже през дебелото стъкло Дариъс чу радостния вик на съпругата си. Това беше нейният еликсир — да прелъстява невинни момчета. Той изду презрително ноздри, но не се махна от прозореца. Искаше да види цялата игра на съпругата си с жалкия оборски ратай, а после да ѝ разкаже как я е наблюдавал и да я заплаши, че ще разкрие

пред света перверзните ѝ навици. Така щеше да си осигури подкрепата ѝ за онова, което трябваше да направи — и то скоро.

Хвана се с две ръце за перваза на прозореца и продължи да зяпа. Мери тъкмо милваше с устни и език стърчащия член на момчето.

Дариъс изпъшка и се хвана между краката. Явно зрялата червенокоса уличница, с която се беше забавлявал в горското си убежище, не бе успяла да го изцеди докрай. Даже некрасивата Мери с оредяващи руси коси, нападали около пълното, обсипано с петна лице, бе в състояние да възбуди мъжкар като него. Да, той беше уникален, истински жребец, винаги готов да се възкачи върху женската, все едно иска ли го тя или не.

Блестящият от влага член на момчето се плъзгаше без усилия в устата на Мери, ръцете ѝ мачкаха задника му. След няколко секунди тя се отдръпна рязко и се засмя тържествуващо — хълбоците на момчето продължиха да пулсират. Със смешно движение, което трябваше да изглежда грациозно, жената падна по гръб, отвори negliжето си и разтвори крака.

След като намести момчето между дебелиите си бедра и вкара члена му в тялото си, започна тромаво люшкане и блъскане, докато новопосветеният „майстор“ намери ритъма, за да задоволи дамата си. Дариъс оголи зъби и впи поглед в лицето на Колин, обърнато към прозореца.

„За какво ли си мисли хлапакът? — запита се с усмивка мъжът. Какви ли образи минават пред стъклените му сини очи? Какво ли си представя, за да облекчи този отвратителен акт? Може би си представя Селин?“

Дариъс се ухили. Образът на дъщеря му беше в състояние да възбуди всеки мъж и да го тласне към върхови постижения. Да, похотливият хлапак със сигурност не мислеше за тлъстата застаряваща жена, която се потеше под него, а за меката плът и пълните гърди на невинното момиче, което скоро щеше да стане играчка на Бъртрам Лечуит.

Когато представлението му омръзна, Дариъс се отдели от прозореца, обиколи къщата и влезе през кухнята. Потърси нещо за ядене в килера, взе си едно пилешко бутче и бавно се изкачи на горния етаж. Трябваше да обсъди някои неща с Мери и не можеше да чака повече.

Застана в края на коридора, който водеше към частния салон на съпругата му, и се скри в сянката. След минута вратата се отвори и се появи Колин. Мери бързо се насищаше на жертвите си и ги отпращаше веднага щом изпълнеха „мисията“ си. Колин изглеждаше бледен и нещастен. Огледа се страхливо и забърза в противоположната на Дариъс посока.

Изпълнен със зловна радост от онова, което му предстоеше да направи, Дариъс влезе в салона на жена си, без да почука.

— Какво...? — Мери стоеше пред огъня с чаша червено вино в ръка. Не си бе направила труда да завърже negliжето си. — Как смееш да влизаш без предупреждение?

Дариъс затвори вратата зад гърба си и се запъти към жена си.

— Помислих си, че имаш нужда от малко зряла, опитна мъжка сила — сдъвка парчето пилешко в устата си и сложи мазното кокалче на гърдите ѝ. — Жена с твоите навици има по-специални потребности, които един зелен хлапак не може да задоволи.

Лицето ѝ почервения до корените на косата.

— За какво намекваш?

Дариъс наклони глава, плъзна кокалчето към средата на гърдата ѝ и се ухили доволно, когато голямото тъмно зърно щръкна.

— Намеквам, че би могла да предложиш и на мен онова, което даде на оборския ратай — разтвори negliжето ѝ и плъзна кокалчето към още влажните кичурчета между бедрата. — Хайде, скъпа съпруго, отвори панталона ми. Искам и мен да целуваш така, както целуваше хлапака. А после ще се излегнеш на килима, за да се кача отгоре ти.

Мери вирна брадичка.

— Къде беше? Откъде знаеш какво съм правила?

— Знам и толкоз — отсече Дариъс. — Не ти дължа обяснения. Хайде, давай!

Мери го изгледа безсрамно, надигна чашата и я изпи на един дъх. В ъгълчетата на устата ѝ потече вино и тя се избърса с опакото на ръката.

— Отдавна си проиграл шансовете си, Дариъс. Някога просех и се молах, за да дойдеш в леглото ми. Сега вече не те искам. От много години не те искам и ти го знаеш.

Дариъс се ухили още по-широко и застана в позиция.

— Ан гард! — извика и пъхна пилешкото кокалче между бедрата ѝ. Оголил зъби, започна да го движи напред-назад и зачака да чуе отвратения ѝ вик.

Ала очакването не се сбъдна. Ужасът в очите на Мери изчезна. Ресниците ѝ натежаха, устата се отвори. Краката ѝ се раздалечиха и тя се устреми към него. Раздвижи хълбоците си и запъшка с нарастваща възбуда.

Дариъс се отдръпна рязко и хвърли пилешката кост в огъня.

— О! — тя се хвърли към него, обгърната в облак от бяла батиста, с люшкаци се тежки гърди. Вкопчи се в шията му и изкрещя: — Проклет да си! Проклет! — ръката ѝ се плъзна към панталона му. — Хайде, проклетнико, задоволи ме!

— Не! — той я блъсна и тя падна в близкото кресло. — Покрий се, защото ще почна да повръщам!

Мери изплака тихо, но изпълни заповедта и се сви в дълбокото кресло.

— Така е по-добре — Дариъс се разкрачи и застана пред нея с гръб към огъня. — Трябва да уредим нещо. Бъртрам настоява да направим сватбата колкото може по-скоро.

— Но Селин в момента е...

— ... в Лондон, за съжаление! И пилее парите ми! Нямаше нужда от този глупав театър. Бъртрам настояваше всички изискани лордове да се замаят от красотата ѝ, а после, като разберат, че двамата са сгодени, да му завидят и да проумеят, че той е страхотен мъж.

— Но Селин не...

— Не иска тази сватба! Това няма значение. Само той има значение. Колкото по-бързо се ожени за Селин, толкова по-скоро ще получим парите, които ни трябва — на всяка цена, жено, ако искаме да продължим да живеем в тази къща и да поддържаме досегашния си начин на живот. Трябва да издържим, докато намерим бисерите! Тогава ще бъдем свободни и можем да се махнем оттук. Лондон ще бъде наш, обществото ще бъде наше! Най-сетне ще ни приемат и ще получим онова, което заслужаваме.

— Двадесет години... — пошепна безпомощно Мери.

Дариъс я изгледа гневно.

— Точно така, двадесет пропиленни години. Но ние ще намерим бисерите на Сейнсбъри. Заради тях прогонихме Франсис Сейнт Джилс

и измамихме глупавия старик. Рискувахме много и заслужаваме да си получим наградата.

— Не можем ли да го направим без Селин? Ами ако Бъртрам се откаже?

— Няма да го направи! — Дариъс се приближи до огъня и разтвори жакета, за да стопли задника си. Гръмотевиците се засилваха и в салона изведнъж стана студено. — Докато те чукаше, момчето сигурно си мислеше за Селин. Проникваше в нейното тяло, мачкаше и смучеше нейните гърди...

— Какво? — изграчи Мери и скочи. — Ти си гледал! През цялото време си ни гледал, мръсноко! Не е възможно да е виждал нея! Не е възможно! Ще те убия!

Тя се нахвърли с юмруци срещу него, но той успя да я хване за шията и я стисна безмилостно. Мери изпъшка, размаха ръце и загуби равновесие. Дариъс я изправи на крака и рязко я пусна.

— Длъжна сте да ми се подчинявате, мадам. Хайде сега, седни и ме изслушай.

Трепереща с цялото си тяло, Мери се отпусна отново в креслото.

— Тя е едно нищо. Едно глупаво нищо, което обаче може да ни даде онова, от което се нуждаем. Никой истински мъж не би я пожелал.

— Бъртрам и Пърсивал я желаят. Много я желаят. Бъртрам смята да я научи на изкуството да го задоволява, но и да играе ролята на невинна хлапачка за Пърсивал. Ще я научи, че е длъжна да изпълнява желанията на съпруга си и да ощастливява приятелите му, както се очаква на събиранията им. Кой знае как ще пици, когато един след друг нахлуват в невинното ѝ тяло. И ако е много умна и се справя добре, ще минат няколко години, докато онези ѝ се наситят.

Мери подсмръкна и се уви с тънкото неглиже.

— Крайно време е да ни обезщети за грижите, които положихме за нея. Неблагодарно зверче! И Лети най-сетне ще си отиде! Отдавна не понасям обвинителните ѝ погледи.

— Трябва да бъдем предпазливи — напомни ѝ Дариъс. — Лети знае твърде много. Може би трябва да предприемем някои стъпки...

— Няма да е трудно. Остави на мен.

Най-сетне Дариъс се усмихна одобрително на жена си.

— Правилно! Убеден съм, че ще се справиш. В тези неща винаги си била добра. Умна, предпазлива, съобразителна.

Мери отговори на усмивката му.

— Ние с теб имаме таланта да манипулираме хората, любов моя. Спомни си само как тласнахме към гибел нещастния Франсис Сейнт Джилс и скъпата му съпруга Софи.

Дариъс кимна.

— Мина без усложнения, защото старият глупак, маркизът, допусна да го излъжем.

— Планът ни беше съвършен — прошепна замечтано Мери. — Много обичам да си спомням онези дни... Как упоихме Франсис и го замъкнахме в публичния дом! Откраднахме пръстена му и му обяснихме, че е ощастливил няколко проститутки и се е напил до безсъзнание. И той повярва, че последната е откраднала пръстена му. Перфектно!

— Добре го измислихме — засмя се Дариъс. — Глупакът повярва, че уличницата е откраднала пръстена и го е занесла на баща му. Можеш ли да си представиш как се е гърчил, когато маркизът е тикнал пръстена под носа му? За всичко обвиняваше себе си! — Дариъс се удари доволно по бедрата. — Без да го погледне, го сложи на пръста си и с това подпечата съдбата си. Твърдо вярваше, че малката мръсница е занесла пръстена на баща му и маркизът е жестоко разочарован от липсата на морал у сина си. Изобщо не се опита да се защити, когато бе прогонен от тази къща. Нито за миг не си помисли, че не друг, а ти си занесла пръстена на маркиза и си му разказала съвсем друга история.

— Естествено беше маркизът да повярва в моята история, след като Франсис не се опита да се защитава — Мери се тресеше от удоволствие. — Боже, колко отдавна не сме говорили за онези дни! Все още не мога да повярвам, че никой от двамата не ни заподозря. Старикът ми повярва, че синът му ме е опозорил. И че ако не е добрият, благородният Дариъс, ще се наложи да се скрия в някое далечно имение като нещастна компаньонка. Да, старият ми повярва.

— И за да изкупи греховете на сина си, ни завеща всичко, което поискахме. Тази къща. Наследството на Франсис — Дариъс отново изпита задоволството, което му бе донесъл онзи триумф.

— За съжаление не ни го завеща, а ни го даде само да живеем в него — промърмори сърдито Мери и лицето ѝ помрачня.

— Но ние можем да останем тук, колкото си искаме — напомни ѝ Дариъс. — Слава богу, наследникът му уважи желанието на маркиза.

— Огъстъс ни мрази.

— Нямах доказателства.

— Мълчанието му го доказва — настоя Мери. — Отказва да ни приеме. Отказва да ни предостави официално Найтсхед. Значи ни мрази.

— Може би, но няма да ни изхвърли. Всичко останало няма значение. Ще получим от Лечуит парите, които ни трябва, и ще намерим бисерите! Вътрешният глас ми го казва, а той никога не ме е лъгал. И тогава ще бъдем свободни!

Той — а не двамата! Той щеше да бъде свободен. Щеше да се махне от нея, да се отърве от всички проблеми. И да заживее живота, който заслужаваше.

— Понякога ме е страх, че Франсис ще се върне...

— Никога! — Дариъс беше дълбоко убеден в това. — Може би след смъртта на баща си се е опитал да се разбере с новия маркиз, но не е успял. Убеден съм в това. Огъстъс не знае защо Франсис е бил прогонен. Бащата му е заръчал да не търси връзка с неморалния си брат.

— Непрекъснато проверявам във вестниците има ли съобщение за завръщането му — пошепна Мери. — Тази вероятност ме преследва...

— Мен не! — заяви Дариъс и се удари по гърдите. — Франсис все още е убеден във вината си и не смее да се върне в Англия. Защото обожаваната му Софи не бива да узнае за изстъпленията на съпруга си.

— Софи обичаше тази къща — Мери се усмихна на спомена. — Ако знаеш как ми се иска да видя лицето ѝ, когато разбере, че аз съм причината за мизерията ѝ. Че вече двадесет години страда, защото съпругът ѝ е изнасилил мен!

Дариъс я погледна втренчено.

— Да не забравяме истината, скъпа — Франсис не те е изнасилил. Изобщо не те е докоснал. Ти беше моята съвършена съюзница, това е. Ти го мразеше, защото той не те искаше, и за да си отмъстиш, унищожи и него, и семейството му. Не се спря пред нищо.

Жената отметна глава и се изсмя грозно.

— Той беше глупак. Където и да е сега, убедена съм, че мисли за мен и за онова, което можехме да имаме заедно. Дано и двамата да страдат ужасно!

— А аз се моля да намери ранна смърт!

10

Любимият Найтсхед! Обрасли с бръшлян каменни стени, грациозни тераси, прозорци от оловно стъкло, които сияеха под утринното слънце. Просторни зелени морави и хиляди рододендрони в розово, бяло и виолетово. Меките дорсетски хълмове, които се простираха чак до морето. Как обичаше да...

— Не ти ли е добре, Селин? — попита съчувствено Лети. — Изглеждаш унила.

— О, нищо ми няма! — девойката се опита да се усмихне, но не ѝ се удаде. — Всъщност да... мисля, че съм малко болна. Най-добре да пиша на мама и татко, че искам да се прибера вкъщи.

Селин въздъхна и сведе поглед към ръцете си, които лежах безсилно върху жълтата муселинена рокля на Изабел Прентъргаст. Тази вечер неизчерпаемата ѝ енергия беше доста изхабена.

Каретата, която я бе довела на приема на семейство Арбътнот на Баркли Скуеър, изтрополи отново и спря по-нататък на улицата.

— Не изглеждаше болна — възрази спокойно Лети. — Почувства се зле едва следобед, след срещата с мистър Игълтън — тя се наведе и помилва ръката на Селин.

— Какво общо има това? — попита остро Селин и издърпа ръката си. — Наистина Лети, понякога правиш връзка между неща, които нямат нищо общо едно с друго — за съжаление умозаклученията на Лети винаги бяха точни.

— Смяташ ли?

— Да, смятам... Ох, как мразя всичко това! — Селин посочи опашката от карети, която се точеше пред тях. — Глупаво е...

— Глупаво ли?

— Точно така!

— Права ли съм в предположението си, че обичайният начин на провеждане на такива приеми не намира одобрението ти?

— Права си. Напълно!

Лети затвори за миг очи и притисна брадичка към високата си яка.

— Какво ти? — попита недоволно Селин. — Да не си уморена?

— Не, не... не се притеснявай за мен.

— Какво ти е?

— Мисля — отговори Лети.

Селин ужасно мразеше, когато Лети я изключваше от мислите си. Лети беше единствения човек на света, на когото имаше доверие.

— За какво мислиш?

— За някаква магия, която да те направи щастлива.

Обзета от разкаяние, Селин се притисна до нея и взе ръката ѝ.

— Щастлива съм, че си до мен — защо не можеше да ѝ обясни, че е ужасно объркана от чувствата, които мистър Джеймс Игълтън бе събудил в сърцето и още при първата им среща... и че тези чувства, каквото и да означаваха, се засилваха с всеки ден...

— Много бих искала да науча нещо повече за него — пошепна като на себе си Лети.

Селин се стресна, свободната ѝ ръка притисна гърлото. Не беше нужно да пита кого има предвид Лети.

Компаньонката стисна ръката ѝ и поклати глава.

— Има нещо, което...

— Какво? — попита възбудено Селин.

— Нищо — Лети се намръщи още повече. — Моля те, бъди внимателна. Ти си много млада и много красива. Той също е впечатляващ мъж, никой не може да го оспори. Добре изглеждащ, очарователен, очевидно преуспял. Отлична плячка за всяко момиче, което си търси съпруг. Нещо ми казва, че ще бъде чудесен съпруг. Но все пак има нещо...

— О, не повтаряй все едно и също! — Селин се облегна на седалката и се загледа в мрака, който се събираше около кръговете светлина на уличните фенери. — Нямаме причина да си блъскаме главите за мистър Игълтън. Много добре знам, че говориш за него. Моето познанство с този човек е бегло, можеш да ми вярваш. Той се прави на кавалер само защото... защото...

— Какво? — попита тихо Лети и внимателно приглади назад една руса къдрица от челото ѝ.

— Защото има добри маниери — отговори Селин и се отдръпна. — Погледни тази смешна навалица. Десетки карета, които се придвижват напред като охлюви. Отиваме на прием, където не познаваме почти никого. Каква глупост!

— Откъде знаеш толкова неща за приемите, мис? Това ти е първия.

— Фреда ми е разказвала какви ли не истории. Каза ми, че в къщата на семейство Арбътнот — впрочем, аз не ги познавам и нямам представа защо са ме поканили — ще има празнично осветление, за да могат всички да се възхитят на обстановката. Поканените обикалят от стая в стая и разговарят за неопределени неща с неопределени хора — тя пое дълбоко въздух и продължи: — А яденето — обикновено поднасят само по няколко хапки — ще е ужасно, но всички ще го хвалят. Хората ходят на приеми само за да ги видят. Освен това ще е много горещо.

Тя скръсти ръце под гърдите, вирна брадичка и погледна предизвикателно Лети. Тежко ѝ, ако посмееше да каже нещо хубаво за предстоящата вечер.

— Роклята ти стои чудесно! — Лети се усмихна окуражително. — Надявам се никой да не я познае.

— И аз се надявам — кимна мрачно Селин. — А и тази вехта карета... дано никой не я познае в тъмното.

— Щом веднъж пристигнем, никой няма да се интересува с какво сме дошли — каза Лети, макар че и тя изглеждаше нещастна. — Вече ти казах, че мисис Арбътнот е позната на майка ти от младите им години. Вероятно мисис Гудуин е писала на мисис Арбътнот, че дъщеря ѝ е в Лондон за сезона, отначало сама, без родителите си. Спомни си, че мисис Арбътнот бе написала на поканата много мил личен поздрав! Тя ще се радва да те види.

Селин посегна към тънката черно-златна плитка, която Фреда и Лети бяха вплели с много усилия в буйните златни коси.

— Дължна ли съм да стоя при мисис Арбътнот?

— Непременно — отговори почти сърдито Лети. — Макар и не за дълго. Можеш да си говориш с всички, които познаваш.

— Но аз не познавам никого.

— Може да се запознаеш с интересни хора.

— Вече познавам един...

— Правилно — кимна Лети със снизходителна усмивка. — Вече познаваш един мъж, който те е омагьосал, нали?

Селин изведнъж изпита желание да заплаче. Тя не плачеше никога — почти никога. В гърлото ѝ заседна болезнена буца и тя преглътна мъчително.

— О, агънцето ми! — Лети се опря на люлеещата се стена на каретата и седна до Селин. — Вярно ли е? Наистина ли ти... Мислиш ли, че изпитваш нещо към мистър Игълтън?

Селин подсмръкна и жално изкриви лице.

— Нямам никакъв опит с тези чувства, Лети — бузите ѝ горяха. Искаше да каже, че с изключение на значителния си опит с мистър Игълтън не знае абсолютно нищо за онова, което се случва между мъжа и жената.

Лети помилва ръката ѝ.

— Като твоя икономка, особено при отсъствието на майка ти и баща ти, мога да кажа на мистър Игълтън, че не отговаряш на интереса му...

— Не! Моля те, Лети, не го прави.

— Значи той все пак означава нещо за теб?

— Моля те, не настоявай. Не сега. Много повече ме тревожи мистър Лечуит — това поне беше вярно.

— Така е — кимна сериозно Лети, — освен това съм на мнение, че мистър Игълтън е много добра партия.

— Какво общо има това с Лечуит?

Лети извърна лице.

— Просто мислех на глас. Възможно е родителите ти да предпочетат кандидат, който има повече пари от мистър Лечуит. Разбира се, това не означава, че мистър Игълтън е единствения мъж на възраст за женитба, който ще те забележи.

— Както винаги, правиш прибързани заключения — махна сърдито Селин. — Мистър Игълтън беше много мил, но това изобщо не означава, че има намерение да поиска ръката ми.

Не беше точно така. Мистър Джеймс Игълтън бе казал и направил цял куп... интимни неща, но нито веднъж не беше казал, че има сериозни намерения.

— Вероятно не — промълви с отсъстващ вид Лети. — Засега. Но това може да стане много скоро.

— Ти си загрижена заради мистър Лечуит — кимна Селин. — Аз също. Но мама и татко надали щяха да платят куп пари за балния сезон, ако въпросът с мистър Лечуит вече беше решен. Не мислиш ли и ти така?

— Не съм много сигурна, че разбирам плановете им. Но предполагам, че си права. Родителите ти не дават и едно пени, ако не... — Лети млъкна и прехапа устни.

— Ако нямат някаква полза от това — допълни Селин. Пламенно се надяваше, че и този път е така. — Знам, че трябва да бъда послушна и лоялна. Знам, че не е редно да ги критикувам, но мисля, че в момента ми е простено. Вероятно мама и татко много държат да ме омъжат за мъж с добро финансово положение.

— Да, за да се обогатят и те — промърмори Лети.

— Така е, те наистина имат нужда от пари — пошепна Селин. Само ако можеше да намери мъж, който да ѝ харесва поне малко и да отговаря на изискванията на майка ѝ и баща ѝ! — Не е честно!

— Кое не е честно, миличка?

— Че продават момичетата като кобили на онзи, който предложи най-много! Без дори да помислят харесва ли им този човек, могат ли да го обикнат...

— В случая любовта няма никакво значение, Селин.

— Сигурно не — отговори мрачно девойката и отново се замисли за Джеймс Игълтън. Дали тя... Дали онова, което изпитваше към Джеймс, беше любов? Или беше само... похот? Селин потрепери.

— Не искам да те виждам тъжна, скъпа — опита се да я окуражи Лети. — Убедена съм, че има изход. И ние ще го намерим. Вярвай ми.

Селин се усмихна и я целуна по бузата.

— Не се притеснявай, Лети. Знам, че ще се намери решение — даже ако трябваше да избяга, щеше да го направи. Никога, никога нямаше да се омъжи за отвратителния Бъртрам Лечуит! — Вероятно още не мога да свикна с многото нови неща в живота си...

— Да, знам, че си поразена от Лондон. А и глупостите на Дейвид Талбот, и старанията ти да му набавяш пари правят нещата още по-лоши. Наистина не е чудно, че си изнервена.

Селин моментално зае отбранителна позиция.

— Дейвид не върши глупости, Лети, а на мен ми е много интересно да купувам и продавам.

Лети изпухтя презрително.

— Истината е, че ти харесваш опасностите, мило момиче. Онова, което правиш, не подхожда на изискана млада дама. Мисля, че трябва да си поговориш малко с Дейвид Талбот.

— Моля те, не го прави! Нали знаеш колко е плах? Ще се засрами ужасно.

— Наистина би трябвало да се засрами, че говори за такива неща с невинно момиче като теб!

— Дейвид ми е приятел. Онова, което ми говори, има за цел да ме подготви.

— Да те подготви за какво? — попита остро Лети.

Селин направи небрежно движение.

— Не съм сигурна, но ще разбере, когато му дойде времето.

Какво ли щеше да каже Лети, ако знаеше, че поверената ѝ девойка е по природа чувствена? И че — ако не бяха предупрежденията на Дейвид — без съмнение щеше да тръгне по стъпките на Руби Роуз и да пропадне окончателно.

Каретата отново спря, но този път кочияшът скочи от капрата и отвори вратичката.

— Един момент, дами — изръмжа той и спусна стълбичката. След това изкачи стълбата на внушителната каменна къща и почука силно на вратата.

— Ама че глупост! — изсъска Селин. — Точно както ми разказа Фреда. Всички светлини са запалени. Виж прозорците. Каква блъсканица. Нали знаят, че идват хора? Защо всеки трябва да чука? Ще става много по-бързо, ако...

— Такъв е обичаят — прекъсна я развеселено Лети, но и тя не беше в състояние да скрие нервността си. Селин се почувства виновна. — Време е да влизаме.

Селин тръгна решително напред и скоро влезе във величественото фойе. Таванът беше богато украсен, стените бяха боядисани в потискащо червено. Но навалицата беше толкова голяма, че не се виждаше почти нищо друго.

В преддверието Лети свали наметката ѝ и я огледа критично. Приглади косата ѝ, подреди полите над плисирания златен ръб на фустата.

— Прекрасна си — пошепна тя, но гласът ѝ трепереше. — Трябва да отидем във виолетовия салон на горния етаж.

Лети тръгна напред. Почти дръзко си проби път до стълбата и изкачи стъпалата, като често се обръщаше да види дали Селин я следва.

На горната площадка на стълбата се бяха събрали почти толкова хора, колкото в долните помещения.

— Безсмислено — пошепна Селин в ухото на Лети. — Можем да си отидем и никой няма да забележи, че сме били тук.

— Шт! Мисис Арбътнот изрично помоли да ѝ се представиш. Ако не го направиш, сигурно ще се свърже с майка ти и ще пита защо не си дошла.

— О, как мразя тази суматоха! — изохка тихо Селин. — Как изобщо ще познаем мисис Арбътнот?

Лети спря толкова рязко, че Селин се удари в нея.

— Какво означава това?

— Аз не я познавам. Или имаш намерение да питаш всяка дама в залата дали тя е мисис Арбътнот?

— Естествено, че не!

— Аха — Селин скръсти ръце. — И какво тогава?

— Селин Гудуин! — добре познат женски глас надвика шума. — Какво правите тук?

Селин се стегна, обърна се и погледна в сияещите сини очи на Изабел Прентъргаст.

— Поканена съм на прием — отговори твърдо тя. — А вие, Изабел?

Младата дама я зяпна смаяно — но в следващия миг се засмя и я тупна приятелски по ръката с ветрилото си от бяла коприна.

— Наистина сте забавна! Имате чудесно чувство за хумор! — сините очи се плъзнаха по роклята на Селин и веселието отстъпи място на фалшива усмивка. — И какъв необикновен... тоалет!

— Благодаря ви — Селин се поклонил подигравателно. — И вашият е забележителен. С този яркочервен ширит изглежда дързък и драматичен.

— А вие сте наистина уникална с тази рокля, не намирате ли? — попита Изабел с леден поглед.

— Абсолютно — кимна весело Селин. — Честно казано, без дантелата е невъзможно да се разбере, че вече е била носена.

— Абсолютно невъзможно — кимна уверено Изабел и погледът ѝ светна. — Може би бихме могли... да... — гласът ѝ се понижи.

— Да, бихме могли — отвърна спокойно Селин. — Ако пожелаете да ме посетите, утре ще си бъда вкъщи през целия ден.

Изабел явно имаше нужда от още пари, за да се отдава на страстта си към хазарта. Какво щастие за Селин! Каква щастлива случайност — както би казал Джеймс Игълтън. Селин въздъхна сърдито. Само да можеше да забрави този мъж. Сигурно никога вече нямаше да го види. Той просто си бе поиграл с едно неопитно момиче, нищо повече.

— Наистина смятам, че трябваше да изберете не толкова опасен повод да облечете тъкмо тази рокля — шепотът на Изабел върна Селин в действителността.

Лети, която се бе надигнала на пръсти, за да потърси нещо във виолетовия салон, се обърна към Селин.

— Да вървим, скъпа. Вече знам как да изпълним успешно мисията си.

— Какво иска да каже тя? — попита нетактично Изабел. — Защо ви придружава слугиня?

Селин хвърли поглед към кафявата копринена рокля на Лети и се намръщи. За съжаление Изабел имаше право.

— Лети е моя компаньонка.

Трябваше да намери начин да ѝ набави две-три прилични рокли за излизане в обществото. Лети имаше хубава фигура и интересно лице и сигурно щеше да изглежда чудесно в официален тоалет.

— Компаньонките също са слуги — промърмори Изабел. — Трябва да вървя. Моля ви, не се опитвайте да правите впечатление с тази рокля! Сигурно ще ви бъде безкрайно неприятно, ако хората забележат, че е била променена за вас.

— Също както и на вас, след като веднъж вече са ви видели в нея!

Изабел отметна назад къдриците, които падаха свободно по гърба ѝ.

— Ще бъда принудена да призная, че сте толкова бедна, та не можете да си позволите нови рокли.

Сега беше ред на Селин да я погледне унищожително.

— И защо смятате, че ще повярват на вашата история, а не на моята? Аз бих могла да обясня на интересуващите се, че сте ми продали роклята, защото имате нужда от пари.

— Никой няма да ви повярва — Изабел се изсмя нервно. — Но хайде да не се караме. Утре ще дойда да ви видя, а дотогава ще сме забравили този малък сблъсък.

— Права сте. Няма да се караме за дреболии.

Селин проследи с поглед Изабел, възхитена от бялата муселинена рокля. Неволно си представи как би изглеждала в нея самата тя, ако корсажът беше обшит с мънички перли, а на главата си имаше тюрбан от същата материя, също обшит с перли, прекрасно подчертаващ тъмнорусата ѝ коса.

— Не купувай нищо от тази слабоумна кокетка — помоли я Лети. — Хайде, ела с мен. Ще подслушваме разговорите на гостите, докато разберем коя е мисис Арбътнот.

— Чудесен план — засмя се Селин. — И да знаеш, че ще купя още няколко рокли от тази дръзка малка глупачка.

— Не, няма — възрази решително Лети и протегна шия, за да вижда по-добре, докато вървяха през салона. — Внимавай какво говорят хората наоколо. Дано чуеш името на домакинята!

Селин тръгна послушно след икономката си. Роклите на дамите бяха прекрасни, а господата изглеждаха много добре във вечерните си костюми — с изключение на дендитата. Повечето от тях бяха или застаряващи контета с жалки фигури, или младежи, които пъчеха гърди и се оглеждаха с толкова скучаещ вид, че тя се запита защо изобщо бяха дошли на приема. Сигурно си нямат икономки, които са твърдо решени да ги въведат в обществото, помисли си развеселено тя.

— Ето я! — Лети спря рязко и Селин за втори път се удари в нея. — Там, дамата във виолетово. Това е мисис Арбътнот.

— Онази достолепна матрона?

— Точно тя.

— Виолетовата ѝ роба е опит да хармонира със стените...

— Правилно!

— Ами глупавата виолетова шапчица с восъчни черешки?

— Селин! Дамата е домакиня на приема, освен това съм чувала, че е много добродушна. Бъди така добра и си припомни как трябва да

се държиш в обществото.

— Но аз нямам намерение да ѝ кажа, че изглежда ужасно с това глупаво дантелено боне, особено когато черешките ѝ влизат в очите.

— Да вървим, госпожице — заповяда строго Лети, макар че на устата ѝ играеше усмивка. — Позволете, милейди, може ли да се запознаем с мисис Арбътнот?

Червеноликата валкюра, която стоеше насреща им, вдигна лорнета си и огледа Лети с присвити очи.

— Кой желае да се представи?

Селин изпъна рамене.

— Добър вечер, мисис Арбътнот — по поведението на дамата и по групата хихикащи момичета зад нея можеше да е уверена, че тази високомерна креатура наистина е домакинята. — Аз съм Селин Гудуин, а това е икономката ми, мис Лети Фишър. Мама ви изпраща сърдечни поздрави и ви благодари, че ме поканихте на тазвечерния си прием.

Жената смръщи чело.

— Гудуин? Гудуин? — главата ѝ се връткаше насам-натам върху тлъстата шия. На пицната гръд, на ушите и китките блестяха диаманти. — Познаваме ли мисис Гудуин?

Чу се отричащо мърморене и Селин усети как се изчерви. Вдигна глава и този път беше благодарна за високия си ръст.

— Майка ми е Мери Детерлинг. Доколкото знам, като момичета сте били приятелки.

— Добър вечер, мис Гудуин — слабичък млад мъж с добродушно лице, тънки руси коси и очарователна усмивка се поклони пред Селин. — Роланд Уетбъри, на вашите услуги — пое ръката, която му подаде Селин, и я целуна, сякаш тя беше най-желаната жена в целия салон.

— Роланд, виконт Уетбъри — проехтя гласът на мисис Арбътнот и този път в него имаше нежност.

Селин направи реверанс.

— Как сте, милорд?

— В този миг се чувствам прекрасно — отговори Роланд и лицето му се озари от усмивка. — А вие?

Тя го хареса веднага и отговори съвсем тихо, за да я чуе само той:

— По-добре... благодарение на вас, милорд.

Бледото му лице се зачерви и Селин прехапа долната си устна. Този високопоставен господин явно я бе харесал. Може би не биваше да се държи толкова дръзко? Може би това беше знак, че тя е със свободен нрав и само чака да я поканят? Издърпа ръката си и сведе глава.

— Казахте, че майка ви е Мери Детерлинг? — промърмори мисис Арбътнот. Стиснатата ѝ уста почти не се виждаше, очите ѝ се местеха от виконта към Селин — Мисля, че си спомням... тя се омъжи за по-младия син на някакъв провинциален барон, нали?

— Мамо! — млада жена, висока почти колкото Селин, но доста по-тънка, хвана ръката ѝ. — Няма ли да ме представиш на дъщерята на старата си приятелка?

— Ах, ето те и теб, Беатрис! — мисис Арбътнот се обърна като орлица, която трябва да защити малкото си. — Роланд вече се притесняваше, че не те вижда никъде.

Беатрис беше не само тънка, но и забележително безлична, с изключение на красивите очи с цвят на тъмни сапфири и извънредно гъстата черна коса, вдигната в сложна прическа. Селин забеляза, че виконт Уетбъри не остана особено доволен от появата на Беатрис. Изобщо не изглеждаше притеснен, а продължаваше да зяпа Селин с огромните си сиви очи и тя неволно го оприличи на малко кученце, което моли за внимание.

— Аз съм Беатрис Арбътнот — представи се момичето и се усмихна сърдечно. — Много се радваме да се запознаем с вас, нали, мамо?

— Много се радваме — повтори дамата, но в гласа ѝ нямаше убедителност.

Селин веднага хареса Беатрис.

— Къщата ви е много... внушителна — макар че в момента ѝ се искаше да се прибере под собствения си скърцащ покрив на Кързън Стрийт, вместо да остане в този богато украсен музей.

— Селин? Позволявате ли да ви наричам Селин? — виконтът упорито стоеше до тях.

— Да, разбира се.

— Благодаря ви. А вие трябва да ме наричате Роланд.

— Не бързай толкова, старче! — от навалицата зад мисис Арбътнот се отдели едър мъж на същата възраст, облечен във великолепно униформа. — Внимавайте с Роланд, мис Гудуин. Той е опасен покорител на женски сърца.

Виконтът се обърна към приятеля си с разкривена усмивка.

— Това е ужасна лъжа, Теди, и... — той хвърли смирен поглед към Селин. — Не му се сърдете, той е военен и е свикнал да говори, каквото му дойде на ума. В никакъв случай не съм искал да ви досадя.

Селин се изкиска развеселено. Ето че започваше да се забавлява.

— Не се чувствам обидена, милорд... Роланд.

Разговорът продължи, полетяха весели забележки. Лети докосна ръката ѝ, за да ѝ покаже ъгъла, където седяха компаньонките, и се отдалечи.

Мисис Арбътнот заяви гръмко, че си е спомнила коя е Мери Детерлинг, и огледа благосклонно момичето, което очевидно се харесваше на дъщеря ѝ.

— Кажете, Селин — попита почти плахо виконт Уетбъри, когато горещината в салона стана непоносима — бих ли могъл да ви изкуша за чаша лимонада?

— Ами...

— Мен във всеки случай можете да изкушите, милорд — до Селин застана красиво червенокосо момиче. — Опитах се, но не мога да си пробия път до бюфета. Ако продължава така, ще припадна.

Леко вдигане на веждите издаде недоволството на виконта.

— Ще дам всичко от себе си, за да изпълня желанието ви...

— Дафне Дьоклер — младата дама се нацупи очарователно и се залюля леко, за да разкрие прелестите на фигурата си под светлосиния муселин. — Лейди Дафне Дьоклер. Познаваме се. Или поне аз мисля така. Брат ми Бенджамин спомена, че се запознал с вас в Уайтс. Нима не сте говорили за мен?

Селин сведе очи, смаяна от поведението на непознатата.

— За съжаление не мога да си спомня. Селин, ще се постарая да се върна колкото може по-скоро.

— Боже, каква интересна рокля! — Лейди Дафне огледа Селин с пресметливите си сини очи, искрящи от омраза. — Мисля, че вече съм виждала подобна.

— Наистина ли? — трябваше веднага да се махне оттук, но как?

Селин се огледа за Лети.

— Да! Дори си спомням, че личността, която я носеше, ми разказа, че била ушита специално за нея — лейди Дафне се наведе и повдигна полата на роклята. — Не си спомням да е имала златно плисе, но естествено, нова фуста... — думите отзвучаха многозначително.

Трескаво кимаща глава и парче яркочервена дантела привлякоха вниманието на Селин към Изабел Прентъргаст. Младата дама вдигна пръст към устата си.

— О! — Лейди Дафне вдигна ръце към лицето си. — Каква глупачка съм! Простете ми, Селин! Изабел ще ме убие!

Възцари се неловко мълчание.

— Мисля, че вече имам нужда от чаша лимонада, милорд — обърна се Селин към готовия да избухне виконт.

— Боже, колко съм глупава, развалих ви вечерта! — извика лейди Дафне. — Моля ви, не бива да се срамувате, че е трябвало да вземете рокля назаем, за да дойдете тук. Всички знаем какво бreme е сезонът за хора с ограничени средства.

Селин хвърли бърз поглед към ужасеното лице на Изабел и едва не избухна в смях.

— Благодаря ви за разбирането, лейди Дафне — отговори с усмивка тя, — но се боя, че заключенията ви не са съвсем правилни.

Очите на момичето отново се напълниха с омраза и красивата уста се изкриви злобно.

— Моля, обяснете.

— С готовност, но не тук, за да не досадим на гостите. За мен ще е удоволствие... — тя разтвори ветрилото си и осуети умело опита на лейди Дафне да я прекъсне. — ... истинско удоволствие да ви дам полезна информация за системата, която съм измислила и която е изгодна за всички участници.

— Но...

— Не, не — отговори Селин с най-прекрасната си усмивка. — Вие заслужавате да узнаете всичко за моето откритие. Ако желаете, можем да си уговорим среща. Роланд, междуременно ще дойда с вас на бюфета.

— Възхитен съм! — виконтът ѝ подаде ръка и Селин я прие с усмивка. — Моля, извинете ни — каза той и я преведе бързо покрай

съкрушената лейди Дафне.

— Много съм щастлив, че приехте поканата ми — поклони се галантно Роланд. — Искате ли да се поразходим на терасата? Да се махнем от тази тълпа. Тук човек не може да чуе дори собствените си мисли.

Селин се изкиска развеселено.

— А аз си мислех, че всичко е както трябва.

Нямаше никакво значение, че е нова на лондонската сцена. Роланд ѝ харесваше.

Виконтът избухна в смях.

— Вие сте забележително невинна, скъпа. Наистина завладяващо!

Тромав младеж застана на пътя им.

— Наистина — изрече подигравателно той — Селин наистина е забележително невинна, нали, драга моя?

Стомахът на Селин се сгърчи и тя стисна по-силно ръката на Роланд.

— Добър вечер, мистър Лечуит.

Момъкът се ухили, но усмивката не стигна до очите му.

— О, я стига! Между нас не бива да има формалности. За вас съм Пърсивал, сладката ми.

— Кой е този човек? — попита смаяно Роланд.

— Имам спешна нужда от чаша лимонада — прошепна отчаяно Селин. — Моля ви, бихте ли ми я донесли?

Десетина гости, които стояха наоколо, не криеха, че подслушват разговора им.

Преди да е успяла да протестира, Пърсивал хвана ръката ѝ и я отдели от виконта. Поклони се пред Роланд и обясни:

— Аз ще придружа Селин до бюфета, милорд. Тя е много плаха и не знае нищо за света... няма представа как да се държи в обществото. Простете, ако е създала впечатлението, че се сприятелява безразборно с хората.

Млада жена с красиви пера на главата с интерес местеше поглед от Селин към Роланд и обратно. Селин се поколеба как да реагира. Дали да позволи на Пърсивал да я държи с отвратителната си влажна ръка, или да направи сцена, която майка ѝ и баща ѝ никога нямаше да ѝ простят?

Виконтът въпросително вдигна вежди.

— Има ли някаква официална връзка между вас и този господин, Селин?

— Аз съм Пърсивал Лечуит — младежът напразно се опита да повтори арогантната мимика на виконта — но само привлече вниманието на околните върху оскъдните си, нескопосно боядисани коси. — В момента представлявам баща си, който тази вечер не може да присъства. Скоро ще стана роднина на Селин.

Сърцето ѝ направи огромен скок, после спря.

— Това не е... Не е прилично да говорите предварително за тези неща, мистър Лечуит.

— О, не се притеснявайте, скъпа малка Селин! Както вече ви казах, сър, тя е безнадеждно плаха и много скромна. Не иска да покаже колко се вълнува от перспективата да стане моя мащеха.

11

— Отиваме ли? — Пърсивал Лечуит повдигна кривия си нос и се опита да вирне липсващата си брадичка. — Мисля, че ще си спестим времето за лимонада, нали и вие сте на това мнение, скъпа моя? Къде е компаньонката ви? Ще я отпратя и лично ще ви придружа до вкъщи.

— В никакъв случай — Селин се усмихна със здраво стиснати зъби. Направи се, че се спъва, и изтръгна ръката си. — Ако още веднъж ме докоснете, сър, ще се разпищя — изсъска тя. — И мога да ви уверя, че всички ще ме чуят.

Виконт Уетбъри все още беше от другата ѝ страна, обикновено гладкото му чело беше набръчкано от тревога. Селин се обърна към него и заговори весело:

— Явно нашата лимонада не е благоприятствана от съдбата, Роланд. Искате ли да опитаме повторно да стигнем до бюфета?

Гостите, които стояха наблизко и бяха замлъкнали, за да чуят нещо интересно, което да даде материал за клюки, загубиха интерес. Разговорите отново се оживиха. Вече почти никой не ги наблюдаваше.

За съжаление Пърсивал Лечуит не се остави да бъде отпратен толкова лесно.

— Трябва ли да ви напомня, че родителите ви няма да се зарадват на грубото ви държание? А баща ми ще побеснее.

Селин се направи, че не го разбира.

— Грубо държание, мистър Лечуит? — тя се огледа търсещо. — Кой тук се държи грубо?

— Аз казах — натърти Пърсивал Лечуит и отново повиши глас, — казах, че родителите ви няма... няма... — като забеляза, че отново имаше слушатели — този път почти в целия салон — той замлъкна и отмести поглед. Хората наоколо отново наостриха уши и протегнаха шии.

Гостите си зашепнаха възбудено. Елегантно фризирани глави се сведоха една към друга в морето от скъпи копринени одежди.

Жената, която стоеше най-близо до Селин, пристъпи напред, за да чува всяка дума. Ала в следващия миг направи крачка назад, наведе се към мъжа, който я придружаваше, и пошепна високо:

— Той е тук! А аз си мислех, че не ходи по приеми.

— Е, тази вечер е дошъл — отговори доста грубо мъжът. — Просто не мога да разбера защо се вдига толкова шум около него. Не е някоя забележителна личност...

— Богатството винаги събужда внимание. Как мислиш, дали слуховете са верни? За онова, другото?

Мъжът се нацупи още повече.

— Вероятно. Нямам доверие на тези чужденци.

— Нима той наистина е чужденец, Фредерик? Не е ли англичанин?

— Разбира се, че е чужденец. Един англичанин никога не би... О, Доти, знаеш какво имам предвид. Това е неприлично.

Дамата се изкиска доволно.

— Защото се прави под чаршафите, нали? — въпреки че бе покрила бузите си с дебел слой бяла пудра, те блестяха от пот и мазнина. — Но ако той наистина е приказно богат, както говорят хората, нашите най-добри семейства ще бъдат готови да си затворят и двете очи. Макар че няма титла, този човек е най-добрата партия на сезона.

Преди да е успяла да разбере кой е обектът на този пикантен разговор, Селин усети как всички в салона едновременно спряха да дишат. Последва всеобщ шепот и гостите в близост до мисис Арбътнот се разделиха, за да отворят пътека към домакинята. На прага на салона стоеше едър мъж с гарвановочерна коса и се оглеждаше с отегчен вид.

Имаше само една личност, чието присъствие усещаше с всяка частица от тялото си... и преди всичко със сърцето си.

Джеймс Игълтън. Тъмна, завладяваща фигура в черен вечерен костюм закрачи отмерено към домакинята.

— Мисис Арбътнот?

Златният лорнет блесна и достолепната дама огледа новопристигналия гост с жаден интерес.

— Аз съм Хедвига Арбътнот. Значи вие сте този Игълтън?

Селин притисна ръка към сърцето си. В тялото ѝ сякаш се разхвърчаха стотици пеперуди.

— Джеймс Игълтън, мадам, на вашите услуги.

Мисис Арбътнот се засмя и отвори ветрилото си, украсено с виолетови пауни.

— Ако може да се вярва на известни хора, вашите услуги могат да бъдат много... екзотични.

Колективният шок се разтвори във всеобщо кискане.

Селин не разбра защо забележката на домакинята бе приета по този начин — мисис Арбътнот беше крайно несимпатична, освен това нямаше никакво право да предизвиква Джеймс пред толкова хора.

— Какво точно ви води тук, мистър Игълтън?

Слушателите отново затаиха дъх. Не бяха очаквали такъв пряк въпрос от домакинята.

Джеймс изобщо не ги забеляза. Бе избрал точно този момент, за да огледа публиката в залата... и много скоро намери лицето, което единствено го интересуваше.

Селин отвори уста.

Той се усмихна сърдечно, погледът му се плъзна надолу... още по-надолу...

Мис Гудуин шумно пое въздух.

Широките, силни гърди бяха покрити с блестяща бяла риза, подкупващо скромна, също като безукорната вратовръзка и жилетката, която падаше без никакви гънки върху плоския корем. Младата дама вдигна ръка към дълбокото деколте на роклята, което се вълнуваше очарователно. Мъжът промени позата си, разкрачи се съвсем леко. В залата нямаше друг мъж с толкова стройни крака, с толкова яки мускули... така могъщо очертани...

Лицето на Селин пламна и тя бързо сведе глава.

Мистър Игълтън се усмихна и показа недвусмислено, че е видял всяка подробност от огледа ѝ и е останал много доволен от резултата. Този мъж беше магьосник!

Мисис Арбътнот го потупа по ръката с ветрилото и околните се стреснаха.

— Зададох ви въпрос, мистър Игълтън.

— И какъв беше той?

— Защо сте тук?

— Вие ме поканихте.

— Но вие ми отказахте, сър.

— Наистина ли? — очите му бяха вперени в Селин. — Много странно. Да, може би. Значи съм променил мнението си.

Селин не беше в състояние да откъсне поглед от лицето му. То ѝ казваше, че е дошъл само заради нея. Само защото тя бе споменала, че е поканена на приема.

Джеймс се поклони едва забележимо и тя отново сведе глава. Защо този мъж караше сърцето ѝ да бие като безумно и размекваше тялото ѝ? Защо с един поглед будеше в слабините ѝ тежък, топъл копнеж... за какво? Докосванията му бяха абсолютно нови за нея. Никога не беше преживявала подобно нещо. Как смееше точно сега да събуди копнежа в тялото ѝ? Той си играеше с нея... или може би не?

— Колко от онова, което се говори за вас в града, е вярно, мистър Игълтън?

Джеймс се обърна отново към домакинята.

— Какво по-точно се говори за мен, милейди?

— Че имате... необикновено домакинство.

— В известен смисъл слуховете са верни.

— Защо в известен смисъл?

— Аз се смятам за човек, благословен от съдбата... — отново улови погледа на Селин и продължи: — Човек, който поддържа само онези връзки, които са му приятни... и му доставят радост... в и извън домакинството си.

Тя ли му доставяше радост?

Пърсивал Лечуит изпуктя така шумно, че десетки глави се обърнаха към тях.

— Наистина мисля, че този човек ви зяпа, Селин — изграчи той. — Веднага си тръгваме!

— Ще си тръгна, когато аз пожелая — отговори тя хладно. — Но не с вас!

В залата отново бе станало шумно, гостите разговаряха и се смееха. Само онези, които стояха в непосредствена близост до тях, ги наблюдаваха и си шепнеха. Лейди Дафне успя да отвлече виконт Уетбъри от Селин и зашепна нещо в ухото му.

Пърсивал Лечуит застана пред нея, за да препречи пътя пред погледа на Джеймс.

— Мисля, че ви е горещо — светлите му очи се впиха в деколтето ѝ и той изфуча гневно — Предлагам да направите това,

което ви казвам, момиче! Баща ми сигурно ще се ядоса ужасно, като разбере как сте се държали със сина му.

Селин усети присвиване в стомаха... и гневът ѝ се изля като буен поток.

— Не дължа послушание на баща ви, още по-малко пък на вас, мистър Лечуит. Бъдете така любезен и ме оставете на мира.

Преди да е осъзнала какво ще последва, Пърсивал сграбчи китката ѝ и я привлече към себе си. Лицето над дантеленото жабо на ризата беше разкривено от гняв. „Даже разкошните рюшове не са в състояние да прикрият хлътналите му гърди, каза си злобно Селин и се опита да се освободи.“

— Веднага ме пуснете, сър!

— Ще направите, каквото ви казвам. Проклетата малка мръсница! — изсъска вбесено младежът. — Нямате никакво право да изразявате собствени желания. Родителите ви бяха абсолютно прави: имате нужда от строга ръка! Баща ми и аз сме точно мъжете, които ще ви научат да се държите прилично!

Селин усети как в гърлото ѝ се надигна гадене. Лицето ѝ беше смъртнобледо, но в гърдите ѝ гореше огън. Нямаше да позволи да я омъжат за отвратителния Бъртрам Лечуит. Нямаше да търпи нито секунда повече още по-отвратителния му син.

— Добър вечер, мис Гудуин. Много се радвам да ви видя тук.

Селин вдигна глава и погледна право в тъмните очи на Джеймс Игълтън. Той стоеше зад Лечуит и я гледаше над увисналите му рамене.

— Добър вечер, мистър Игълтън. Радостта е изцяло моя.

Пърсивал стисна китката ѝ още по-силно и се обърна предизвикателно към Джеймс.

— Аз съм Пърсивал Лечуит. Тази дама...

— Бащата на мистър Лечуит е познат на баща ми — обясни бързо Селин. — Мистър Пърсивал Лечуит, позволете да ви представя мистър Джеймс Игълтън.

— Познавам го — изсъска Пърсивал. — Всеки гост на приема знае кой е той. Но сега ви моля да ни извините, сър...

— Вас ще извиня, и то с удоволствие — отговори Джеймс и оголи зъби в застрашителна усмивка. — Истинско щастие е за вас...

Пърсивал запристъпва нервно от крак на крак.

— Какво искате да кажете?

— Не вярвах, че ще ви намеря така лесно.

Младежът го изгледа подозрително и сведе глава.

— На входа един мъж питаше за вас. Доста дързък, без маниери...

Селин следеше с интерес реакцията на Пърсивал. Тесните устни затрепераха. Под бялата кожа на слепоочията запулсираха издути вени. Джеймс избухна в тих смях.

— Виждам, че не ми вярвате, но не разбирам защо. Може пък онзи мъж да не е произнесъл правилно името ви. Крещеше нещо за спортен клуб или друго такова безумие...

Пърсивал бавно свали пръстите си от китката на Селин.

— Спортен клуб? Сигурен ли сте?

Джеймс равнодушно вдигна рамене.

— Хайде, не мислете повече за това. Всички виждат, че вие не сте спортен тип.

Селин се изкиска доволно, но Пърсивал явно не разбра обидата.

— Кълна се в името на Зевс... — прошепна задавено той. — Сигурно е бил... — отново вирна несъществуващата си брадичка и се запъти към вратата, без да удостои Селин дори с поглед. — Кълна се в Зевс... — повтори той и почти се затича.

— И аз се кълна в Зевс — проговори дълбок, мек глас съвсем близо до ухото ѝ, — че тази вечер сте прекрасна, мое златно момиче. Искате ли да се махнем оттук, скъпа?

Селин вдигна лице към неговото и отговори, без да мисли:

— Мислех за вас...

— Много се радвам. И аз мислех за вас.

Лейди Дафне остави объркания виконт Уетбъри и се приближи към Джеймс. Измери го с възхитен поглед и попита:

— Вие сте Джеймс Игълтън с огромната корабна компания, нали?

Усмивката му угасна.

— Да.

— Това е лейди Дафне...

— Дафне е напълно достатъчно между приятели — прекъсна я младата дама и очите ѝ отново засвяткаха предизвикателно. — Значи се познавате със Селин, мистър Игълтън?

— Правилно предполагате.

Лейди Дафне въздъхна театрално.

— О, чудесно! Може би ще успеете да я убедите да ми прости глупостите, които изрекох преди малко. Кажете на Селин, че по-скоро ще си отхапя езика, отколкото да нараня сладко същество като нея.

Джеймс реагира само с вдигане на тъмните си вежди.

— Да, виждам, че ще ми помогнете. Изабел ми е сърдита и аз нямам друг изход, освен да моля смирено за прошка, нали?

Мистър Игълтън наклони глава.

В този миг дотича Изабел Прентъргаст, по-червена дори от червената дантела на роклята си, и хвана ръката на приятелката си.

— Няма ли да престанеш най-после, Дафне! — извика тя и се обърна към Селин: — Сигурна съм, че Селин иска по-бързо да забравим тази работа, нали, скъпа?

Младото момиче забеляза страха в очите на Изабел и изпита съчувствие. Ала очите на лейди Дафне святкаха злобно.

— Изабел е толкова мекосърдечна. Иска да спаси целия свят, макар да знае, че това е невъзможно. Във време като нашето всеки трябва да знае къде му е мястото и да го приема. Не мислите ли и вие така, Селин? Да вярвам ли, че най-сетне сте разбрали каква катастрофа може да стане, когато... когато се възползвате от чувствителността на хора като Изабел?

Селин пое дълбоко въздух. Виконт Уетбъри и униформеният му приятел стояха наблизко заедно с още няколко кавалери. С тях имаше и две момичета на нейната възраст.

Лейди Дафне вдигна затвореното си ветрило към устните.

— Всъщност Изабел заслужава признание за жеста си, не намирате ли, Селин?

Лицето на Изабел запламтя още по-силно. Трябваше да има изход от тази дилема... Да, имаше, и тя щеше да го намери. Беше малко рисковано, но...

— Нали Селин изглежда великолепно в роклята на Изабел? — лейди Дафне нанесе смъртоносния удар, без да трепне.

Нямаше друг избор. Селин се усмихна на обкръжилите ги младежи и девойки, залюля се грациозно и приглади жълтите муселинени поли.

— Добре, издадохте тайната ни! Права сте, Изабел трябва да получи похвала за прекрасната си идея. Честно казано, аз съм възхитена от нея.

— О, не! — Изабел се разтрепери с цялото си тяло. — Идеята беше на Селин. Аз само реших да помогна, доколкото мога.

Лейди Дафне се изсмя злобно.

— Добре се справяте, Изабел. Всекиму заслуженото. Честността е единственото, което има значение.

— За какво по-точно става дума? — намеси се спокойно Джеймс. Селин събра цялата си смелост и заговори:

— Признавам, че идеята е моя, но Изабел я одобри. Накратко казано: според мен е недопустимо прахосничество, толкова много прекрасни бални рокли да бъдат обличани само веднъж, когато в страната има стотици и хиляди нуждаещи се хора. Помислих и намерих разрешението на проблема: много млади жени, които се намират в подобна ситуация, могат да направят промени и да облекат роклите повторно. По този начин можем да направим нещо наистина добро в името на пестеливостта и на любовта към ближния. Кой твърди, че тази рокля не е прекрасна, само защото е била носена и от друга млада дама преди мен?

Хор от убедени мъжки гласове отрече шумно.

— Нима това означава, че сте взели тази рокля от Изабел назаем? Че тя не ви я е подарила?

— Точно така — отговори Селин с високо вдигната глава. — Решихме, че това ще е нашия принос към подобряването на социалното съзнание. Нали нашите родители и близки, както и църквата ни учат, че трябва да правим добри дела? Що се отнася до мен, аз смятам, че те трябва да станат част от живота ни. Убедена съм в това.

— Слушайте, слушайте! — извика тържествено Роланд, сякаш се намираше в парламента. Околните зашепнаха одобрително.

Селин се обърна към Изабел.

— Благодаря ви, че проявихте смелост и се включихте в начинанието. Можете да бъдете уверена, че парите, които не похарчих за нова рокля, бяха дадени за образованието на бедни, честни жени, които имат нужда от подкрепа в трудния си живот.

— Похвално! — Роланд се усмихна приветливо на Изабел.

— Учудващо — прошепна Джеймс.

Селин не го погледна. Зарадвана от положителните отзиви на признанието си, тя се изправи гордо и добави:

— Аз се старая да живея според принципа: най-доброто идва след това. Никакви едnodневки повече!

— Възхитително — обади се дълбок мъжки глас.

— Наистина е оригинална — подкрепи го друг.

— Никакви едnodневки повече — повтори момиче, облечено изцяло в бяло.

Откровеността я спаси... поне засега.

12

— Ще позволите ли да ви придружа на вечерята, Селин? — попита Джеймс и ѝ предложи ръката си. — Сигурно сте изтощена от цялото това внимание. Имате нужда поне от чаша лимонада.

Селин отговори на треперещата, благодарна усмивка на Изабел и се запъти към бюфета под ръка с Джеймс. Любезният Роланд остана с другото момиче.

— Би трябвало да кажа на Лети къде отивам — промълви тя, задъхвайки се.

— Мис Фишър със сигурност няма нищо против да ви правя компания. В крайна сметка... — той се поклони в отговор на поздрава на няколко мъже. — ... тук е пълно с хора и всички ни зяпат.

— Мисля, че имате право... — Селин стигна до заключението, че задъхването не е причинено от преживяното вълнение, а от топлата ръка на Джеймс върху нейната и докосването до бедрото му при всяка крачка.

Двамата напуснаха салона и слязоха по стълбището. Когато чу многократно пошепнатата с уважение дума „еднодневка“, Селин се уплаши. На такива приеми, само чакаха някой да каже нещо оригинално, за да го разпространят в целия град.

Джеймс не я отведе в помещенията, където предлагаха освежителни напитки, а зави рязко надясно и закрачи към задната част на къщата.

— Къде отиваме? — попита изненадано Селин. Трябваше да тича, за да върви в крак с него.

— Много ли сте жадна?

— Е, не е чак толкова лошо.

— И аз не съм особено жаден.

Джеймс отвори една врата и двамата се озоваха в слабо осветена библиотека, съвсем празна.

— О, прекрасно! — Селин се огледа с усмивка. — Няма никой. Най-после малко чист въздух.

— Навън ще имате чист въздух в изобилие — остъклените врати към терасата бяха широко отворени.

— Очевидно познавате къщата. Идвали ли сте и друг път тук?

— Не, никога — Джеймс я отведе до ниския парапет на терасата. — Но всяка къща има градина. А къщи като тази имат тераси, от които се слиза в градината. Просто заключение. Колко рокли сте взели под наем?

Резкият въпрос изненада Селин.

— Ами... няколко. Не одобрявате ли плана ми?

— Зависи. Когато се запознахме, бяхте облечена в зелено. И тази рокля ли беше взета „под наем“?

Агресивният тон не ѝ хареса.

— Да, и тя — отговори предизвикателно тя.

— Цветът ви отива. Надявам се пак да облечете нещо зелено.

За да скрие изчервяването си, Селин се обърна към градината. Луната тъкмо се бе подала иззад сиво-сините облаци и огряваше редици дървета и храсти.

— Както разбрахте, роклите са под наем — отговори тя, мразейки се за тази лъжа. — Не мога да ги задържа.

— Значи ги обличате само по веднъж и ги връщате?

— Не е точно така. Организацията е малко по-сложна — трябваше по-скоро да обясни на Дейвид каква история беше измислила. Той щеше да я разбере и да ѝ каже, че целта оправдава средствата и че не е нужно да си блъска главата за дребни, необходими неистини... или полуистини.

— Искам да ми кажете нещо. Какви са отношенията ви с онзи Лечуит?

Селин го погледна възмутено.

— Не ви дължа обяснения, сър.

— Не, разбира се, че не. Моето име е Джеймс. Е, ще отговорите ли на въпроса ми?

— Нямам никакви отношения с Пърсивал Лечуит!

— Възможно ли е да сте свързана по някакъв начин с баща му?

Селин го погледна смаяно.

— Откъде знаете? Искам да кажа, не! Не е така!

— Ключките се разпространяват бързо, скъпа. Хората говорят, че сте сгодена за мистър Бъртрам Лечуит, който е заможен търговец и

близък приятел на баща ви.

Какво имаше в гласа му? Гняв?

— Няма никакъв годеж — отговори замислено Селин. Защо беше гневен?

— Но баща ви желае да се омъжите за него, така ли е?

Джеймс се наведе над нея. В този миг изглеждаше заплашително голям и силен, освен това стоеше опасно близо.

— Хайде да се поразходим в градината. Може би ще си позволите да ми отговорите откровено, ако сте сигурна, че никой не ни подслушва — очите му искряха, снежнобелите зъби святкаха в леко отворената уста.

Не подслушващите, а той, той беше опасен.

— Не ми се вярва... — но тя искаше да отиде с него в градината, да усети отново онези сладки тръпки, когато двамата бяха заедно... насаме.

— Страх ли ви е от мен, Селин?

Този човек четеше мислите й!

— Аз не се боя от нищо — отговори сърдито тя.

— От нищо? — смехът му раздразни нервите й. Това беше предизвикателство... и обещание за нови плътски радости.

— Е, почти от нищо — уточни засрамено тя.

— Тогава ела с мен сред цветята, мое златно момиче. Имам нужда от въздух, от пространство... и от теб, за да ми осветяваш пътя.

Сърцето й направи скок. Пак си играеше с нея.

— Идваш ли, Селин? — Джеймс стисна ръката й. — Само малка разходка. Аз ще те пазя.

Гласът му я хипнотизира.

— Добре, но няма да стоим дълго. Не искам Лети да се притеснява за мен.

Знаеше, че не бива да го прави. Никоя млада жена не рискуваше да се компрометира, дори когато зловните приказки нямаха никакво основание.

— После ще те отведе в залата.

Двамата слязоха бавно по широкото каменно стълбище. Джеймс държеше дясната й ръка в своята, лявата беше на талията й. Между живи плетове, по-високи от Селин, се виеше алея. Скоро престанаха да

виждат светлините на къщата и тя се почувства откъсната... възбудена... и отчаяна.

— Мисля, че стига толкова — прошепна с треперещ глас. — Тук въздухът е чист и е в достатъчно количество, не намирате ли?

— Хмм...

Двамата застанаха под стройните клони на млад кестен. Лунната светлина рисуваше причудливи шарки по тревата в краката им.

— Дърветата ухаят прекрасно...

— Хмм...

Джеймс я притисна нежно до гърдите си и сложи ръце на кръста ѝ.

— Усещам няколко сорта рози. И шибой — сърцето ѝ биеше силно и неравномерно. Той сигурно го чуваше. Или поне го усещаше!

— Хмм...

Брадичката му се триеше в косите ѝ. Съвсем леко. Съвсем нежно.

— Най-много обичам диви цветя със силен аромат. Те ми напомнят за дома. За Дорсет.

Джеймс спря за миг.

— Понякога — когато е възможно, — препускам с Клеопатра чак до морския бряг. Нощем. Вятърът по лицето ми мирише на море и трева. Клеопатра е името на любимия ми скопен кон...

— Скопен кон?

— Да.

— Клеопатра?

— Да. Името винаги ми е харесвало. Звучи толкова... смело.

— Но... всъщност няма значение. Черен ли е конят?

— Не, сив. Разбира всяка дума, която казвам.

— Сив скопен кон на име Клеопатра?

— Точно така. Ако го видите, ще се влюбите в него.

— Сигурен съм — Джеймс се наведе и нежно я целуна по челото. — С времето ще обикна всичко, което има значение за теб, Селин.

Този мъж беше загадка: в един момент корав и студен, направо страшен, а в следващия толкова мил и нежен, че очите ѝ се пълнеха със сълзи. Но тя никога не плачеше.

Почти без да забележи, ръцете на Джеймс се плъзнаха нагоре от талията ѝ, помилваха ребрата, палците се пъхнаха под меките, чувствителни гърди.

Джеймс целуна бузите ѝ, брадичката, шията, раменете ѝ.

Селин усети как дъхът му, топъл като коприна, се плъзна по опънатия плат на корсажа ѝ. През цялото време си мърмореше доволно.

Господи! Значи му доставяше удоволствие да я милва! Селин рязко отвори очи.

Той жадуваше за новата им среща не по-малко от нея. Затова я преследваше. Затова я искаше само за себе си. Сладките му думи се дължаха на това, че той чувстваше същото, което и тя.

— Селин! — гласът му беше различен отпреди. Той повдигна главата ѝ и впи поглед в лицето ѝ. — Какво има?

Трябваше да намери начин да премахне Бъртрам Лечуит. Да я спаси от участ, по-страшна от смъртта.

Трепереща от възбуда, но твърдо решена да я крие, тя го погледна в очите. Придаде си овладян вид и сложи ръце на гърдите му.

— Какво има? — повтори той и смръщи чело.

— Мисля, че твърде много мъже и жени се женят поради... заблуда.

Джеймс отново обхвана тънката ѝ талия и я отдалечи малко от себе си, за да я вижда по-добре.

— Не смятате ли, че е трагедия, когато мъж и жена се събират за цял живот, без да знаят дали си подхождат? Разумното би било да се опознаят преди церемонията, нали?

— Ами... да...

— Точно така! — нещата се нареждаха. Успехът беше близо, но трябваше да прояви търпение. Тази вечер щеше да постави началото. Може би щеше да претърпи поражение. Но ако преценяваше правилно ситуацията, нямаше да ѝ бъде трудно да го убеди, че иска само вниманието му, без да го тласка към женитба. Ако ѝ повярваше, той щеше да стане съюзникът, от какъвто имаше отчаяна нужда.

— Какво точно така? — гласът му прозвуча грубо.

— Според мен е абсолютно необходимо мъжът и жената, които възнамеряват да се оженят, да изяснят помежду си всички важни въпроси.

Джеймс отпусна ръце, но Селин го хвана за реверите.

— Какви въпроси?

— Първо: как мислите, какво очаква жената от съпруга си, за да има хармония в брака им?

Джеймс се покашля.

— Вероятно... чувство за взаимна принадлежност? Дълбоко разбиране?

— Много добре! О, Джеймс, толкова е вълнуващо! — може би с малко повече късмет можеше дори да се надява на нещо трайно помежду им. — Доброта, мекота и увереност, че си закриляна... и, естествено, абсолютно разбиране. Това са нещата, които жената очаква от мъжа, за да му се довери. И вие веднага отгатнахте.

— Доброта и мекота... — гласът на Джеймс прозвуча странно приглушено — ... и абсолютно разбиране?

— Да, точно така казах.

— А какво да очаква мъжът от жената? — попита той необичайно меко.

— Ами... — подчинение? Това звучеше ужасно. — Естествено, жената също трябва да проявява разбиране. Винаги когато е възможно — Селин беше убедена, че покорство е много лоша дума.

— Продължавайте — подкани я Джеймс.

— Мъжът трябва винаги да възприема жена си като равноправно същество.

Джеймс се закашля толкова силно, че Селин го удари с юмрук по гърба. Кашлянето престана веднага и той я привлече към себе си. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— И какво друго... — гласът му прозвуча дрезгаво — ... какво друго трябва да очаква мъжът?

Това отиваше много по-далеч, отколкото беше предвидила за първата стъпка — макар че всъщност не бе планирала нито първа, нито втора стъпка.

— Селин?

— Мисля, че мъжът трябва да се възхищава на жена си повече, отколкото на всички останали хора по света — включително и на самия себе си.

Този път Джеймс мълча толкова дълго, че тя се размърда неспокойно в здравата му прегръдка.

— Има ли още нещо, което според теб е полезно за двойки, които възнамеряват да се съберат за цял живот? — попита накрая той.

— Сигурно ще се сетя още нещо, но в момента мисля само за най-важните неща. Искаш ли да ти изброя абсолютните необходиминости?

— Абсолютни ли?

— Да. Абсолютно необходимо е мъжът да разбира защо жена му в никакъв случай не може да толерира определени неща. Но, естествено, трябва да се правят компромиси.

Джеймс въздъхна дълбоко, за да се успокои.

— Например, аз абсолютно не мога да понасям съпругът ми да чете вестник, докато закусваме.

— А какво друго да прави, бедничкият? — боже, какъв разговор водеха!

— Да яде, естествено. И да разговаря с мен. Имал е достатъчно време за четене, докато аз съм изпълнявала задълженията си. Покупки, покани... и други подобни.

— Така... Има ли още абсолютно необходими неща?

— Разбира се! Не бих понесла мъжът ми да влиза в салона с мръсни ботуши. Това е ужасно. Навсякъде буци кал. Ще очаквам да си събува ботушите. А, и пиенето! Пияните мъже ме отвращават. Не искам мъжът ми да пие.

— Нито капка?

— Нито капка. И тъй като изпитвам ужас от всичко пълзящо, ще му възложа всяка вечер да проверява спалнята ми, преди да си легна. Значи трябва да бъде рицар, за да държи далече от мен всички подобни ужаси.

— А какво ще прави, преди да си легне?

— О, не ме интересува какво ще прави в спалнята си.

Джеймс потрепери, сякаш го бе ударила.

— Какво има, Джеймс?

— Нищо, нищо...

Господи, той се смееше! Не, невъзможно. По-скоро се опитваше да задуши нов пристъп на кашлица. Да, вероятно бе настинал.

— А после? — попита след малко той.

— Не сега. Трябва да се върна при Лети — най-добре да се оттегли и да изчака как ще се развият нещата.

— О, не... — той я притисна до себе си и Селин вдигна поглед към лицето му. Той се взираше някъде над главата ѝ. — Права си. Трябва да се връщаме.

Селин понечи да се обърне, но той я задържа.

— Не можем да се върнем, ако не ме пуснете, Джеймс.

— Правилно, не можем — той я стисна още по-силно. Някъде зад тях се чу шум, последван от прашене на клони.

— Джеймс! Какво...? Отговорете ми! — той бе видял нещо. Със сигурност бе видял нещо. — Джеймс! Какво има?

— Време е да се връщаме — обяви весело той. — Знаете ли, чувствам се малко изтощен.

В момента, в който я пусна, Селин се обърна рязко и се взря в мрака от другата страна на алеята.

— Да вървим — Джеймс улови ръката ѝ. — Трябва да се върнем бързо в къщата, за да не ни видят.

— Да, за да спасим честта ми — промърмори потиснато Селин. — Но няма защо да се тревожите за това.

— Какво казахте?

— Там се е скрил някой. Аз го чух, вие също — за момент Джеймс разхлаби хватката си и тя му избяга. — Излез, шпионино! Незабавно! Излез, покажи се, жалки страхливецо!

— Селин, моля те...

— Не се притеснявайте за мен, Джеймс. Срамът ще го изкара на светло, сигурна съм. Аха, видях те! — в мрака блесна някаква дреха и Селин се хвърли натам. — Хванах те! — ръцете ѝ се напълниха с хлъзгава коприна — но човекът, който я носеше, се дърпаше упорито и искаше да избяга.

— Достатъчно! — изкрещя Джеймс, хвана Селин за кръста и я дръпна настрана. — Лиам! Остани на място!

Лиам?

Селин престана да рита и Джеймс я пусна на земята. Другата му ръка стискаше за рамото крехко младо момиче. Луната освети лице, толкова екзотично, че Селин се смая. Момичето беше горе-долу на нейната възраст и бе зашеметяващо красиво. Сребърносивата копринена рокля беше право скроена, но не можеше да скрие съвършената женственост на малкото тяло. Косите ѝ бяха сплетени на безброй синьо-черни плитки.

— Познавате ли тази личност? — попита тихо Селин.

— Дали Джеймс ме познава? — господи, какъв мелодичен глас! Да можеше и тя да говори така! — Джеймс ме познава много, много добре. А аз го познавам по-добре от всеки друг човек на света. От много години живеем заедно.

— О!

— Селин, Лиам идва от друга култура — Джеймс продължаваше да държи и двете жени, сякаш искаха да му избягат. — Ти не можеш да разбереш нашата връзка.

— Не, разбира се — кимна Лиам. — Вие не разбирате тези неща.

„И двамата се лъжете, помисли си злорадо Селин.“ Цял Лондон говореше за необикновеното домакинство на Джеймс. Вярно, тя беше неопитна, но имаше ум в главата си. И това красиво момиче — бедничката! — беше станало жертва на неоспоримите таланти на Джеймс в прелъстяването на жените, очевидно още като дете.

Това беше още едно предизвикателство, с което трябваше да се справи.

— Естествено, вие сте прави — изрече тя, полагайки големи усилия гласът ѝ да звучи спокойно, — но в момента това не е важно. Мисля, че трябва да отведете Лиам в къщата ви, Джеймс — и се обърна бързо в посоката, от която бяха дошли.

— Селин!

— Няма нищо, Джеймс — Селин се втурна да бяга. В гърлото ѝ бе заседнала буца и я давеше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не, нямаше да заплаче!

— Селин! — чакълът зад нея заскърца.

Джеймс успя да я улови за лакътя.

— Недейте — промълви тя и шумно пое въздух, — къщата вече се вижда — какво от това, че и друга жена преживяваше с него същото, което и тя? Това дори улесняваше осъществяването на плана ѝ.

— Искам да разбереш какви са отношенията ми с Лиам.

— Разбирам, Джеймс. Това изобщо не ме засяга.

— Не те засяга? За какво, по дяволите, намекваш?

Момичето също ги бе настигнало.

— Целият град знае за необикновеното ви домакинство!

— По дяволите, Селин! Това са глупости. Умозаклученията ти са погрешни. Лиам е... моя икономка.

Селин погледна втренчено екзотичното момиче. Икономка? Какво би казал Дейвид за тази връзка? Нещо различно от „абатиса“ или „манастир“ — но той бе казал, че има безброй такива изрази, които имат за цел да отклонят вниманието ти от реалността.

Селин вирна брадичка. Тя преследваше определена цел: да спаси себе си и много други безправни, заблудени жени. Лиам вероятно щеше да създаде проблеми, но с помощта на Дейвид, тя щеше да намери начин да я поведе по пътя на високите идеали.

— Вие ме поканихте на разходка с карета в парка, Джеймс. Утре следобед.

— Какво? А, да... Но вие ми казахте, че ще сте много уморена след приема.

— Промених мнението си. Ще ви очаквам точно в четири! — издърпа ръката си, без той да протестира, и забърза по алеята. — Ще се радвам да ви видя отново. Трябва да обсъдим много неща.

Джеймс не отговори, но тя усещаше погледа му в гърба си, докато изкачваше стъпалата към терасата.

Прекоси бързо библиотеката и забърза към вратата за другата част на къщата, усмихвайки се мрачно. Как ли щеше да реагира Джеймс на предложението, което възнамеряваше да му направи?

След като отново се смеси с навалищата, тя побърза да намери Лети. Беше крайно време да се приберат къщи, за да си почине. И да обмисли стратегията си за утре! Трябваше грижливо да подбере думите, за да го убеди, че е длъжен да я компрометира.

Момичето щеше да му принадлежи. Според неговите условия!

Джеймс кимна на мис Фишър и се заразхожда нервно из мрачното фоайе на къщата на Кързън Стрийт.

— Приятно ли протича пребиваването ви в Лондон, мистър Игълтън?

— О, да. Наслаждавам му се в пълна мяра — не биваше да й позволи да забележи колко е разстроен. — Да, много е приятно.

— Радвам се за вас.

Джеймс кимна и продължи да ходи напред-назад.

Снощи бе осъзнал, че бързата му победа при Селин се дължи колкото на прелъстителското му изкуство, толкова и на елемента на изненадата. В градината на семейство Арбътнот тя внезапно бе реагирала като млада жена, изведнъж осъзнала какво изискват от нея правилата на приличието.

А обясненията й какво очаква от бъдещия си съпруг?

Велики боже, жените наистина можеха да те изкарат от търпение!

Мъжът да се възхищава на жена си, дори повече, отколкото на самия себе си! И да не чете на масата за закуска! Да не пие! И след всичко това чисто и просто му заповяда да я посети днес в дома й — точно в четири! И той пристигна на минутата като болен от любов хлапак, който се оставя да го водят за носа!

Днес обаче щеше да й покаже разликата между сляпо влюбено кученце и мъж, който знае какво иска — и тя щеше да я посрещне с радостни сълзи!

— Сигурна съм, че Селин ще слезе всеки момент, мистър Игълтън — след като не можа да го убеди да почака Селин в салона, мис Фишър стоеше на последното стъпало и чакаше заедно с него. — Не мога да разбера защо се бави толкова. Малко преди да дойдете, беше слязла да ви чака тук, но после се качи отново в стаята си. Е, мисля, че ще се появи скоро.

— И аз мисля така — кимна Джеймс и спря. Бе шокирал войнствения иконом на Гудуинови, като отказа да му даде шапката си, и сега я държеше зад гърба си. Времето беше извънредно важно и дори минутката, която му бе необходима да вземе шапката си, можеше да бъде решаваща. Трябваше бързо да подsigури мястото си при Селин, преди да пристигнат Гудуинови или преди някой млад глупак да усложни нещата, като се втурне да я преследва с любовни клетви. Не му бе убягнало колко много мъжки погледи я следяха възхитено на приема снощи.

— Лъже ли ме паметта, или сте разказали на Селин, че само гостувате в Англия? Че сте пристигнали тук от много далече? От Китай?

— Не точно от Китай, мис Фишър. От остров Пайпан. Малък остров в Южнокитайско море, където е корабостроителницата ми.

— Сигурно е много интересно място. Тайнствено...

— Интересно, да. Вероятно много хора биха го нарекли и тайнствено, но аз съм живял достатъчно дълго там и го намирам за нормално — това не беше съвсем вярно, но нямаше да му навреди, ако опровергае някои от клюките, които се носеха в града за екзотичното му домакинство. Селин трябваше да остане спокойна.

Тихата, овладяна мис Лети Фишър беше много привлекателна. Малко по-висока от средния ръст, с гъста, блестяща кестенява коса, навита на прост кок на тила, с ясни тъмни очи без следа от лекомислие или хитрост. Вероятно беше в средата на трийсетте и Джеймс стигна до заключението, че му харесва. Ако я поухажва малко, можеше да се превърне в ценна съюзница при изпълнението на мисията му.

Не сега. Стъпка по стъпка. Първо трябваше да я накара да чака в каретата, докато той се разхожда със Селин. Сигурно щеше да се възпротиви, но той ще намери начин да я усмири. Днес беше много важен ден. Днес трябваше да поведе Селин по пътя на окончателното прелъстяване. Трябваше да стигне до целта много скоро. Цел, след която нямаше връщане назад. Естествено, той не искаше да й причини болка, в никакъв случай, но не можеше да допусне никакви компромиси при изпълнение на обещанието, което бе дал на баща си.

— Имате ли намерение да се върнете скоро в Пайпан, мистър Игълтън?

Джеймс потисна усмивката си. Дамата не се интересуваше от плановете му — само доколкото засягаха подопечната ѝ девойка.

— Все още не съм решил, мис Фишър — усмихна ѝ се дружелюбно и обясни: — В крайна сметка аз съм англичанин. Англия е истинската ми родина и бях много щастлив, когато отново стъпих на английска земя — след толкова години. Мога спокойно да продължа работата си тук. Да, вероятно няма да замина скоро — не и докато не постигнеше целта си.

— О, ето я и Селин! — мис Фишър бе видимо облекчена. — Побързай, скъпа. Мистър Игълтън чака отдавна.

— С удоволствие — промърмори мъжът.

В този момент чакането загуби значението си. Селин Гудуин, която слизаше по стълбата със сигурни, уверени крачки, заслужаваше и много по-дълго чакане, даже в жалка обстановка като това фойе. Мускулите на челюстта му се стегнаха, цялото му тяло се скова. Тази жена беше Венера — от невинното лице до всеки сантиметър на разкошното тяло. Ръцете му се свиха в юмруци и той ги скри зад гърба.

— Добър ден, Джеймс — поздрави с усмивка Селин. — Моля за извинение, че ви накарах да чакате. Внезапно забелязах, че съм обула различни чорапи, и трябваше да ги сменя. О, Джеймс, мъжете са щастливи, че не се занимават с такива неща като ластици за чорапи. Колко е досадно, когато вече си облечена и трябва да вдигнеш всички фусты, за да...

— Селин — проговори строго мис Фишър и момичето занемя. — Мистър Игълтън не се интересува особено от такива неща.

Джеймс много искаше да избухне в смях, но само стоеше и я гледаше. Може би следобедната рокля, която бе избрала за разходката, също беше под наем, но тя издаваше уникалния, впечатляващ вкус на носещата я млада дама. Не, той беше почти убеден, че любимата му сама е избрала този тоалет. Жакетче от копринено кадифе в блестящо златно оранжево, с висока, тясна талия, от която падаха дълги дантели с мънички сребърни камбанки. Остро деколте, придържано само от едно копче под пълните гърди. Роклята под жакетчето беше от коприна в същия цвят. Селин носеше невероятна шапчица от същото копринено кадифе и над едното ѝ ухо падаха сребърни камбанки.

Вехтата, мрачна къща изчезна някъде в далечината, остана само момичето — също като при първата им разходка в градината.

Селин се намръщи леко и застана пред него.

— Нещо не е наред ли, мистър... Джеймс?

Едва сега мъжът забеляза, че я бе зяпнал с отворена уста.

— О, всичко е наред, скъпа. Вие сте най-прекрасната гледка, която може да си пожелае един мъж — това беше чистата истина. — Да вървим. Слънцето е доста по-капризно, отколкото ме уверяваха. Сигурен съм, че и мис Фишър ще се зарадва повече на парка, ако имаме малко топлина.

— Всъщност смятах този следобед да си остана вкъщи — отговори компаньонката. — Това ще ви притесни ли, мистър Игълтън?

Джеймс хвърли остър поглед към жената, но все някак успя да се усмихне.

— Какво има, мис Фишър, недобре ли се чувствате?

Не беше предвидил подобно развитие на събитията. Вярно, възможностите се увеличаваха и ставаха по-примамливи, но въпреки това се чувстваше объркан.

Лети извади от джоба си кърпичка и я поднесе към лицето си.

— Не е чак толкова лошо. Естествено, ако настоявате, мога да дойда. Но трябва да призная, че наистина се чувствам зле. Освен това, в отсъствието на родителите на мис Селин, аз решавам кое е приемливо и прилично за момичето. Гледам на вас като на заслужаващ доверие джентълмен и вярвам, че ще я закриляте — тя го изгледа многозначително, като се постара Селин да не забележи погледа ѝ. — Не се съмнявам, че ще оправдаете доверието ми.

— Но разбира се! — Джеймс успя да отговори сериозно и бащински. Обзе го леко безпокойство. Мис Фишър имаше някакви мистериозни намерения. Не можеше просто така да пренебрегне правилата на приличието, но той не беше в състояние да проумее какво я караше да постъпва така. — Ако желаете, ще отложим разходката. Нали не искаме да...

— В никакъв случай! — ако не знаеше по-добре, би могъл да си помисли, че мис Фишър няма търпение да се отърве от Селин. — Вървете и се забавлявайте!

Селин се запъти към вратата и камбанките над ухото ѝ зазвъняха весело. Наистина възхитително същество, но той не биваше да забравя коя е и какво представлява за него.

— Естествено... — мис Фишър се закашля — ... аз ще дойда с вас, ако така предпочитате.

— Ще се справим, Лети — отвърна весело Селин. — Нали, Джеймс?

— И аз мисля така — щяха да се справят, и то много добре. Може би решението на мис Фишър да му повери Селин трябваше да се тълкува само като ласкателно признание за честните му намерения. Джеймс преглътна мъчително. Развитието на събитията наистина не му харесваше.

— Не се притеснявай за нас — Селин намести мъничката си чантичка, украсена с пера и камбанки, и нахлузи копринени ръкавици. — Да вървим, Джеймс. О, Лети, къде е чадърът ми? Одеве го донесох тук.

Компаньонката бързо намери чадърчето и го подаде на питомката си. За изненада на Джеймс, Селин я целуна сърдечно по бузата и ѝ се усмихна с искрена нежност.

— Идвате ли най-после, Джеймс?

„Да, мое златно момиче, на твоите заповеди. Но и ти ще дойдеш, и то много скоро.“

Навън, под ярката слънчева светлина, Селин се обърна с усмивка към него и лекият вятър развя златните къдрички около лицето ѝ.

Джеймс спря на последното стъпало и впи поглед в нея. Малката се държеше като конче, което е било дълго затворено и най-сетне са го освободили.

Млада и дива. Тъкмо това трябваше да използва. Младостта и неопитността ѝ.

В този момент цинизмът и горчивият опит легнаха върху душата му като тежък кошмар. Може би трябваше да хване тази пъстра, звънтяща пеперуда и да ѝ позволи да го пресъздаде наново...

— Хайде, Джеймс.

Вече беше твърде късно за такива мечти.

— Идвам!

Когато застана до нея, Селин бе престанала да се смее и не мърдаше. Пред нея стоеше Уон Тел.

О, да, трябваше да ѝ обясни!

— Харесва ли ти ландауерът? — попита той с надеждата, че тя няма да задава въпроси за необикновения кочияш.

Селин стоеше като вкаменена, погледът ѝ бе устремен в лицето на Уон Тел. Устата ѝ се отвори. Уон Тел се ухили широко и зъбите му блеснаха като бял полумесец сред черната брада.

— Избрах бургундскочервено, защото е любимият ми цвят — продължи да обяснява Джеймс. В действителност изобщо не бе обърнал внимание на цвета. Каретата беше току-що изработена и той я купи веднага. — Мисля, че черният релеф е особено красив. Какво ще кажете, Селин?

— Аз... — тя се извърна леко, но погледът ѝ остана устремен в лицето на Уон Тел. — Да, ландауерът е великолепен. Никога не съм се возила в такова красиво нещо. Нашата градска карета е ужасна, но мама и татко не се притесняват ни най-малко. Когато са в града, обикновено вземат файтони, или поне така ми казват. Наистина не знам как живеят, когато са в града...

Джеймс беше готов да се засмее на смуцението ѝ, но се сдържа.

— Родителите ви често ли идват в Лондон? — всяка информация беше от значение за намеренията му.

— Не много често. Само когато имат някоя от дивите си фази... особено дива... Тогава изчезват за няколко дни, понякога и за седмици. Казвали са ми, че идват тук и... Господи, какво съм се разбърбила!

Джеймс вдигна рамене, внимавайки да не покаже големия си интерес към разкритията ѝ.

— Това е Уон Тел, Селин. От много години принадлежи към семейството ми — на всяка цена трябваше да поръча на Уон Тел, да разузнае за „дивите фази“ на Гудуинови.

— Добър ден, мистър Уон Тел — проговори учтиво Селин. Във всяка дума се усещаше страхопочитание към големината и странното облекло на мъжа. — И в Пайпан ли излизате на разходка с карета както при нас, в Лондон?

— О, да — отговори Уон Тел, без да си поеме въздух и да удостои Джеймс с унищожителен поглед, както възнамеряваше. — Уверявам ви, че ще карам с голяма предпазливост, мадам — Джеймс му беше казал, че ще забавлява мис Фишър, докато той се занимава със Селин. Къде беше компаньонката на момичето?

Когато Джеймс го помоли да изпълни ролята на кочияш, Уон Тел се ядоса ужасно. Но когато Джеймс му разясни причините, се съгласи,

макар и неохотно, да поеме тази важна задача. Все пак бяха стари приятели.

— Компаньонката ми няма да ни придружи — каза Селин.

Уон Тел, който тъкмо отваряше вратичката, спря.

— Така ли? Колко жалко. Надявам се при друг случай да имам честта да повозя и нея — облекчен, че няма да му се наложи да забавлява непознатата дама, той се усмихна. Радостта му беше толкова голяма, че забрави да помогне на Селин да се качи в каретата. Вместо това тупна Джеймс по гърба и отиде да види конете.

Джеймс настани Селин на седалката и седна до нея в откритата карета. Хвърли поглед към небето и се ухили доволно, като видя тъмните облаци, готвещи се да закрийт небето. После се зае да подреди наново плановете си за следобеда.

Уон Тел най-сетне се качи на капрата, но тъкмо когато щеше да потегли, вратата на къщата се отвори. Мис Фишър полетя по стълбите с развяващи се поли и без следа от неразположение, както веднага забеляза Джеймс.

— Един момент! — извика тя и размаха кошница, която беше твърде тежка за крехките ѝ ръце.

Уон Тел стегна юздите и скочи от капрата.

— О! — реакцията на мис Фишър, когато видя атрактивния чужденец, беше същата като на Селин и Джеймс едва потисна смеха си. — Вижте, аз... — тъмните ѝ очи се отвориха широко. — Приготвих нещо освежително за в случай... Помислих, че ще им е приятно да...

Мис Фишър подаде кошницата на Уон Тел, но той не я пое веднага. Вместо това огледа внимателно малката жена.

— Бихте ли я сложили някъде, така че да не падне? — попита тихо мис Фишър, също устремила поглед в лицето му. — Вие от Пайпан ли сте?

— Да, оттам съм.

— Така си и помислих. Екзотично място, нали?

— В известен смисъл. А вие откъде сте, мадам?

— Мис, моля. Мис Лети Фишър. Родена съм в Дорсет и съм прекарала там целия си живот. Като дете живях във ферма, после започнах работа наблизо...

— Моето име е Уон Тел — той сложи силните си ръце под кошницата, но не я взе от мис Фишър. — Много скоро ще отидем в

Дорсет. В Блекбърн Мейнър.

— Вярно ли? — сериозното лице на малката дама засия. — Тогава сигурно ще се видим отново, мистър Уон Тел. Аз работя съвсем близо до Блекбърн Мейнър.

Джеймс не можеше да повярва на очите си. Уон Тел бе забравил напълно присъствието на господаря си и Селин. Бързият поглед към лицето на девойката му показва, че и тя е смаяна не по-малко от него.

— Сигурна ли сте, че не искате да ни придружите?

— Аз ще се погрижа за Селин — обади се Джеймс. — А вие си починете добре, мис Фишър!

Икономката се обърна и побягна нагоре по стълбите. Уон Тел сложи кошницата в краката си — там имаше още една, доставена от Лиам, — и изплющя с камшика над гърбовете на конете.

Джеймс изчака няколко минути, преди да направи първата крачка към целта.

— Мисля, че времето ще се промени.

— Хм — Селин не го погледна.

— Но това няма значение. За щастие ландауерът се затваря без проблеми.

„Малката все пак е недоверчива, каза си развеселено Джеймс. Явно се страхува да останем насаме.“ Това създаваше известно напрежение и не се знаеше как ще се отрази на бъдещите им приключения.

Не. Каквото имаше да става, щеше да стане. Той, естествено, очакваше, че тя ще се противопоставя на опитите му за сближение. Събитията от снощи бяха подкрепили това мнение. Момичето възприемаше живота като игра и авансите му бяха част от нея. Без съмнение, тя се надяваше отново да се наслади на целувките му и на онова, към което беше показала такъв апетит, и после да се прибере вкъщи, доволна от себе си.

— В такъв следобед паркът изглежда много мрачен.

Селин беше сплела ръце в скута си, веждите ѝ бяха събрани над носа, сякаш се опитваше да се съсредоточи. Когато не му отговори, Джеймс продължи:

— Искате ли да излезем извън града? Например в посока Уиндзор. Виждали ли сте вече двореца?

— Не.

Наистина беше недоверчива.

— Да, може би е малко късно за разходка до Уиндзор, но ще поемем в тази посока и ще си изберем някоя хубава полянка за пикник. Уон Тел! Карай към Уиндзор!

Каретата трополеше покрай елегантни частни домове, от които излизаха дами и господа, готови за следобедната разходка в парка. Уон Тел беше получил инструкции да се движи само на северозапад — в посока Епинг. Конете препускаха в бърз тръс.

Джеймс не можеше да повярва в късмета си. Сега той беше господар на положението и се почувства изненадващо уверен в успеха. Лондон и балният сезон бяха ужасно досадни. Искаше да отиде в Дорсет, да види Нйтсхед, да намери бисерите на Сейнсбъри, същинската цел на идването му в Англия... и да унищожи Дариъс и Мери Гудуин.

— Далече ли е мястото?

Колебливият глас на Селин, толкова нетипичен за нея, го учуди безкрайно.

— Не много — той се облегна назад.

Селин гледаше околността. А той гледаше нея.

— Не всичко в Лондон е красиво, нали?

— Напълно сте права. Повечето неща не са красиви, но така е в по-голямата част от света.

Красивата ѝ уста се изкриви.

— Ние можем да се смятаме за щастливи.

Джеймс погледна улицата, по която бяха завили. Великолепните сгради на Мейфеър бяха останала зад тях. Вече се намираха в бедняшките квартали.

Изведнъж Селин избухна в смях.

— Какво ви забавлява? — той се наведе към нея. Селин беше възхитителна със спонтанността си.

— Че понякога не виждам реалността. Погледнете хората. Погледнете лицата им! Някои са примирени, дори тъжни, но такива хора има във всички съсловия. Повечето изглеждат весели, особено децата. Бедните деца са по-весели от богатите.

Джеймс не погледна децата, които сочеше тя. Гледаше само нея, но вече с нови очи.

— Вече съм твърдо убеден, че имате здрав разум и опасно меко сърце, скъпа моя — мускулите на брадичката му потръпнаха. — Внимавайте някой да не го смачка.

Селин отметна глава назад и камбанките над ухото ѝ зазвъняха.

— Не се самозалъгвайте, Джеймс. Аз съм само внимателна наблюдателка. Уверявам ви, че мога да бъда егоистка и пресметлива.

— О! — усърдните ѝ опити да се държи като светска дама го изваждаха от самообладание по-често, отколкото му беше приятно. В никакъв случай не биваше да ѝ позволи да забележи състоянието му. И неговото самообладание си имаше граници.

След около половин час най-сетне излязоха сред природата. Уон Тел забави темпото, както се бяха уговорили, и насочи ландауера към предварително избраната гориста долинка между меки зелени възвишения.

— Харесва ли ви тук, Селин? Да кажа ли на Уон Тел да спре?

Сериозното ѝ изражение изрази недоверие. Джеймс сложи ръце на седалката и я погледна собственически. Много скоро мис Гудуин щеше да получи поредния урок по радостите на плътта. Нямахше да допусне ранимостта ѝ да го накара да промени курса.

В никакъв случай.

— Да, тук не е лошо — Селин сведе глава и се заигра с копчето на жакетчето си. — Ако и вие го харесвате... — гърдите ѝ се вдигаха и спускаха развълнувано и фините дантели на деколтето подчертаваха дълбоката, възбуждаща клисура между тях.

Мина доста време, докато Джеймс проумя смисъла на думите ѝ.

— О, да, харесва ми. Прекрасно е. Спри, Уон Тел!

По дяволите! Мъжките му инстинкти се бореха с чувствата, които смяташе за отдавна унищожени. Същите чувства както в деня, когато видя Лиам на китайския пазар. Проклятие! Старомодното рицарство и инстинктът да закриля по-слабите нямаха нищо общо с целта му.

Уон Тел се отклони от пътя и спря ландауера на красива полянка, заобиколена от стари дъбове.

Селин беше готова да скочи в тревата.

— Искате ли да се поразходим? Само преди няколко седмици пристигнах от Дорсет, а вече се задушavam в града... О, пак се разбъбрих!

Джеймс стана и се наведе над нея, за да отвори вратичката.

— Всяка дума, която казвате, ме възхищава — сложи един пръст под брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ и изчака, докато тя отвори златните си очи. — Искате да кажете, че ви липсва любимият Дорсет, че отново искате да усетите тревата под краката си и да помиришете любимите си горски цветя. Елате! Ще ви предложи малка компенсация.

Колко просто беше да я притисне върху седалката, да завладее устата ѝ, да превърне кадифето и коприната в легло, на което да вземе цялата Селин.

Дишайки тежко, той скочи от каретата и ѝ подаде ръка.

— Имаме около час, преди да потеглим обратно — каза той и се обърна към Уон Тел. В отсъствието на мис Фишър трябваше да променят малко плана си. — Искате ли първо да се поразходим, а после да похапнем в каретата?

— Ако нямате нищо против, мистър Игълтън, аз ще се погрижа за конете и ще се изтегна на онзи хълм, за да стопля на слънцето старата си рана от войната — Уон Тел посочи стръмния склон насреща, добро място за човек, който чакаше сигнал... ако някой реши да му го даде.

— Рана от войната? — Селин го погледна страхопочтително. — Участвали сте във войната? Божичко! И как ви раниха?

— Чакайте да помисля! — Уон Тел вдигна глава към небето, което бързо посивяваше. — Честно казано, не бих искал да развълнувам крехката ви женска душа, като призная, че имам много рани от най-различни битки.

Джеймс се покашля.

— Сигурно сте се сражавали срещу армията на онзи страшен Наполеон?

— Ами... французите са отговорни за куршума в белия ми дроб. Но той не ми създава чак толкова проблеми като прободната рана в бедрото. Тя беше много дълбока. Получих я в морето, срещу...

— Уон Тел е изключително смел войник — намеси се бързо Джеймс. Наполеон? Морски сражения? — Освен това притежава значителни способности в областта на фантастичните — или би трябвало да кажа реалистичните — разкази за минали събития.

Наистина имаше случай, когато корабът им бе нападен от пирати между китайската суша и Пайпан. Ако споменът не го лъжеше,

след битката повечето от нападателите си бяха пожелали никога да не са се срещали с Уон Тел. Когато и последният натрапник падна през борда, страховитият му приятел стоеше до него и се смееше — без нито една драскотина.

— Добре, ще се поразтърча малко. Разбира се, ако нямате нищо против, мистър Игълтън — Уон Тел направи многозначителен поклон, толкова изискан, че и най-опитният денди щеше да позелене от завист.

— Разбира се, че нямам нищо против. Елате, Селин!

Тя сложи ръката си в копринена ръкавица върху лакътя му и двамата навлязоха между дърветата. В далечината тътнеха гръмотевици. Джеймс се направи, че не ги чува, а когато Селин забави ход и вдигна поглед към него, грижливо намести ръката ѝ върху своята.

Уон Тел щеше да свърши своята част от работата, но трябваше да му даде достатъчно време.

Ставаше все по-задушно. Джеймс мълчеше.

— На колко години бяхте, когато напуснахте Англия?

Как не му се искаше да говори за себе си!

— На десет. Или почти на единайсет — Колко време продължаваше разходката? Отговорът беше еднозначен: недостатъчно дълго.

— Щастлив ли сте на вашия остров?

Сега трябваше да бъде много внимателен.

— Откакто съм в Англия, се чувствам все по-добре — на всяка цена трябваше да убеди Селин, че е планирал дълъг престой.

Излязоха от група дървета и застанаха в подножието на един склон.

— Денят стана доста сив — отбеляза Селин. — Май ще има буря.

Джеймс вдигна глава и подуши въздуха.

— Не мисля — отговори спокойно. — Или поне не скоро — дали да я нападне сега или да почака, докато седнат в каретата?

— Харесвам бурята — гласът ѝ прозвуча замечтано. — Мама казва, че това е, защото съм капризна и имам непредвидим темперамент.

Джеймс нямаше никакво желание да слуша какво казва Мери Гудуин.

— Според мен причината е, че сте жена със силна емоционалност — отговори той, обърна я към себе си и я прегърна. — Човек трябва само да погледне в очите ви — както аз сега — за да види, че имате дълбоки и силни чувства.

Не му беше трудно да ѝ говори по този начин. Думите идваха от само себе си, защото отговаряха на истината.

— А какво предизвиква дълбоки чувства у вас, Джеймс?

Въпросът го обезпокои.

— Не мога да отговоря веднага. Трябва да помисля — имаше една точка, където лъжите бяха недопустими, истината също — или поне една част от нея. — Мисля, че бих могъл да изпитам дълбоки чувства към теб, мое златно момиче.

Тя се изчерви и сведе очи. Джеймс забеляза, че нежната руменина покри лебедовата шия и съвършеното деколте, което се подаваше от жакетчето. Селин пое въздух и той закопня да притисне устни към меката ѝ кожа.

Джеймс стисна здраво бедра и стегна мускулите на корема. В такъв момент мъжът имаше нужда от целия си здрав разум. Ако неопитното момиче видеше възбудената му мъжественост, щеше да се уплаши ужасно и да стане неподатливо на нежностите му.

— Джеймс?

— Да, мила моя — той сложи ръка на рамото ѝ и усети колко е скована. — Какво ти е, Селин? Защо си притеснена?

Ключът беше в търпението.

— О! Иска ми се да не мисля непрекъснато за Дейвид.

Джеймс стисна устни.

— Имаш предвид набожния си приятел?

Проклятие! Точно сега ли трябваше да мисли за своя душеспасител?

— Знам, че той няма да одобри това, което правя сега...

Джеймс нежно разтри рамото ѝ и бавно плъзна ръка към деколтето.

— Какво няма да одобри? — за съжаление знаеше отговора и усещаше, че разговорът се изплъзва от неговото ръководство.

— Това, за което искам да ви помоля!

Джеймс въздъхна облекчено.

— Хайде, помоли ме. Гледай на мен като на най-близък приятел. Убеден съм, че мистър Талбот няма да има нищо против, ако помолиш за нещо най-добрия си приятел.

Сигурно ставаше дума за нещо, което предизвиква любопитството на младите момичета.

— Може би си прав... — Селин сведе глава и камбанките звъннаха тихо. — Аз искам... Има нещо... Джеймс, искам да ти предложа... Ще бъдеш ли така добър да ми окажеш една голяма услуга?

— Говори.

От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Трябва да го кажа с едно изречение и да приключа.

Джеймс я погледна очаквателно.

— Колкото по-бързо го кажа, толкова по-добре...

— Селин...

— Ще бъдеш ли така добър да ме компрометираш? — Селин отново въздъхна дълбоко, този път от облекчение. — Ето, казах го.

Джеймс разтърси глава. Явно не бе чул добре.

— Какво каза, Селин?

Тя се изтръгна от прегръдката му и застана с гръб към него.

— Забрави какво казах. Знаех, че ще откажеш. Ти си джентълмен, а аз те помолих... Сигурно ще ме презреш завинаги.

Джеймс имаше чувството, че Селин постепенно полудява... или той. Някоя млада жена не би помолила обожателя си да ѝ отнеме честта... даже да бе уверена, че има насреща си лицемер, който желае тъкмо това. Как бе допуснал Селин да го изпревари в плановете му за прелъстяване? Това беше вече прекалено!

— Заваля! — гласът ѝ се пресече.

— Селин — проговори Джеймс, напразно опитвайки се да запази спокойствие, — наистина ли току-що ме помоли да те компрометирам?

— Да. Но не мисли повече за това. Забрави го по най-бързия начин.

— О, не, не мога да го забравя. Абсолютно невъзможно! Защо ме помоли за това?

— Защото на всяка цена трябва да бъда компрометирана — почти изплака тя.

Джеймс протегна ръка и плъзна пръсти по чувствителната ѝ шия. Бавно, много бавно.

— Не отговори на въпроса ми. Защо аз? Защо не... твоят приятел свещеник?

Селин простена и заклати глава.

— Защото Дейвид ще откаже!

— Откъде знаеш?

— О, безнадеждно е! Защо съм толкова глупава? — Селин не направи опит да се противопостави на милувките му. — Знам, че ме смяташ за глупачка.

— Точно обратното — намираше я прекрасна. Тя беше отговорът на молитвите му. Но не биваше да поема ролята, която задължително трябваше да изпълнява мъжът.

— Да се прибираме. Сигурна съм, че усетих дъждовни капки.

Джеймс се опита да прецени колко време е минало, откакто се бяха разделили с Уон Тел. Май трябваше да се забавят още малко.

— Съвсем сигурна ли си, че твоят Дейвид ще ти откаже?

— Не го наричай „моя“ Дейвид. Той ми е приятел, но не е моя собственост — тя се облегна на силните му ръце. — Сигурно щях да получа официално предложение за женитба.

За секунди Джеймс бе обзет от паника.

— А ти не искаш ли да се омъжиш? — досега беше убеден, че предложението е неотменна част от плана му.

— Не без любов — Селин вдигна глава. — Женитбата не е само дълг.

Изведнъж земята се залюля под краката му.

— Мислиш ли, че аз те обичам? — попита дрезгаво той.

— Не — гласът ѝ прозвуча решително. — Не. Това е невъзможно.

Играта ставаше опасна.

— Но ти би могла да ме обикнеш, нали? Може би вече ме обичаш... мъничко?

Тя се обърна рязко. Бузите ѝ пламтяха.

— Какво въображение! Предупреждавали са ме да се пазя от мъже като теб. Ако онова, което изпитвам към теб, е любов, би трябвало да го знам, нали?

— Как би могла да го знаеш?

— По инстинкт! Чувствата ми ще са ясни. Ще съм уверена в твоята безкрайна доброта, тя ще ме топли и ще ме кара да се чувствам сигурна. Абсолютно сигурна!

— Доброта? Сигурност? Нима не събуждам у теб такива чувства?

— Не!

Джеймс избухна в горчив смях.

— Ясен отговор! Браво на теб! Кажи ми тогава: какво изпитваш, когато сме заедно?

— Съзнание, че съм в опасност — тя вирна брадичка и очите ѝ заблестяха. — Намирам, че ти си най-вълнуващия, най-опасния мъж на света. Мъж, който приема предизвикателствата, защото не понася мисълта, че може да се откаже!

Джеймс отново трябваше да стисне здраво зъби. Така му се искаше да я притисне до себе си и да ѝ покаже, че наистина беше опасен!

— Защо отправи това предизвикателство точно към мен? — никога нямаше да забрави този ден и час.

— Не искам да говоря повече за това. Знам, че ме смяташ за дръзка... и се отвращаваш то мен — тя се отдръпна назад.

— Забрави какво те помолих. Съжалявам.

В мига, когато тя се втурна да бяга, той видя как от очите ѝ потекоха сълзи.

— Селин! Почакай!

— Не — тя събра полите си и се затича.

Джеймс разпери безпомощно ръце и се втурна след нея.

— Ти си една малка глупачка! Спри! Спри, ти казвам!

В този момент първата светкавица разкъса небето. Между черните облаци се затъркаля гръмотевица, безмилостен вятър зашиба младата трева.

— Селин! — това момиче тичаше по-бързо, отколкото беше очаквал. Гневът му се засилваше с всяка секунда.

— Селин! — ако не беше изпълнил задачата си, Уон Тел щеше здравата да си изпати. Още отсега точеше езика си. Протегна се да улови ръката на Селин, но тя направи рязък завои наляво.

Нова светкавица раздра небето, а след гръмотевицата заваля.

— Това е безумие! — той направи огромен скок, улови ръката ѝ и я обърна към себе си. — Изобщо не се отвращавам от теб, глупаво момиче! На света няма нито един мъж, който би те намерил неприятна!

Селин отвори уста, но не каза нищо, само шумно пое въздух. Дъждът се стичаше по лицето ѝ, по къдриците, които не бяха скрити от шапчицата, и падаше по раменете ѝ. Тялото ѝ беше толкова крехко...

— Моля те, не искам да плачеш!

Той я пусна и направи крачка назад. Трябваше да се пребори с безумното желание да я вземе тук и сега, както беше мокра от дъжда, под бушуващата буря.

Селин отново се опита да избяга.

— Проклятие! — изсъска Джеймс през здраво стиснати зъби.

Преди да я настигне, тя бе навлязла в горичката и тичаше на зигзаг между дебелиите стволоче. Непрекъснато се появяваше и изчезваше от погледа му.

— Селин! Спри веднага!

— Искам да си отида вкъщи! — извика тя. — Къде е мистър Уон Тел? Къде е каретата?

Джеймс се усмихна мрачно и забави ход. Добре, нека тича, докато се умори. Това щеше да улесни нещата.

Проследи как Селин излезе от гората и стигна до полянката, където бяха оставили каретата. Когато се изравни с нея, тя го помоли, останала без дъх:

— Моля те, отведи ме вкъщи!

Джеймс гледаше право напред и се постара да отговори разумно:

— Вероятно няма да е толкова лесно.

— Не си играй с мен, Джеймс! Искам да тръгнем веднага и да забравим всяка дума, която сме разменили.

— Невъзможно!

— О, да! Трябва да го направиш — настоя упорито тя. — Ти си джентълмен и ще се държиш като такъв.

— Може да съм джентълмен, но не съм магьосник — той посочи каретата. — Имаме проблем.

Селин също погледна нататък.

— Какво искаш да кажеш? О, гюрукът е вдигнат! Браво на мистър Уон Тел, че се е сетил да затвори каретата. Иначе щяхме се

върнем мокри до кости.

— Да, права си — Джеймс изтри дъждовните капки от лицето си и забърза след нея към ландауера. — Но очевидно не си забелязала най-важното.

— Какво... О! О, не! — тя се завъртя към него, обърна се отново към каретата, трескаво претърси околността с поглед. — Няма ги! Джеймс, конете ги няма!

Докато Селин се оглеждаше възбудено на всички посоки, камбанките на шапчицата ѝ звъняха и Джеймс изпита чувството, че сребърният звън е разкъсал сивата пелена на дъжда.

— Мистър Уон Тел! — Селин вдигна палите си и обиколи каретата. — Мистър Уон Тел, къде сте? — гласът ѝ премина в отчаян писък.

Това беше точно очакваната ситуация и дори по-добра. Малката беше страдала достатъчно. Сега трябваше да ѝ покаже какво означава да се държи като възрастен човек.

Той забърза с енергични крачки към нея и я улови за рамото.

— Стига, Селин. Мокра си до кости. Влизай в каретата!

— За какво ни е карета без коне?

За неговите цели беше много по-полезна, отколкото с коне.

— Ще се върнат.

— Дотогава ще чакам тук — отговори упорито тя.

— О, мила моя, понякога си направо ужасна! — грабна я и я метна на рамото си. — Щом не искаш да вървиш, ще трябва да те отнеса дотам.

— Не съм ти мила! — извика сърдито тя, забарабани с юмруци по гърба му, зарита с крака и Джеймс установи, че — въпреки дъжда — това му харесва. Закръгленото ѝ задниче, което придържаше с едната си ръка, беше невероятно възбуждащо.

Панталонът му се опъна до скъсване. Трябваше да си потърси облекчение — не тук и сега — в случай, че новата посока на плана му се окажеше полезна.

Стигнаха до каретата, той отвори вратичката, хвърли товара си на седалката и се качи след нея.

Селин веднага се премести на отсрещната седалка и скръсти ръце под гърдите си, което той възприе като прекрасно и възбуждащо. Един ден може би щеше да ѝ разкаже какво е изпитвал.

— Спасени сме — заяви весело той. — Радвам се, че Уон Тел се е сетил да спусне гюрука. Тук е топло и сухо — и много, много интимно.

— Лети ще се тревожи за мен.

— Съжалявам. Щом се върнем, ще ѝ обясня неблагоприятното стечение на обстоятелствата — не му харесваше да лъже, но понякога се налагаше. — А дотогава... отпусни се и свали тези мокри дрехи.

— Какво? — тя притисна ръце към тялото си и гърдите ѝ се вдигнаха толкова високо, че едва не излязоха от деколтето. — Няма да сваля нито една дреха от гърба си, сър.

— Но ти си мокра.

— Ти също!

Джеймс разкопча жакета си.

— И смятам да се съблека.

— Не, няма! — тя се извърна настрана и той се възхити от нацупената уста, леко извития нос и мократа, килната над едното ухо шапчица.

Очевидно трябваше да промени тактиката. Отвори кошницата на мис Фишър и извади бутилка лимонада и огромна кутия със сандвичи. Усмихна се доволно и отвори и втората кошница. Лиам беше умница! Бутилка шампанско и кристални чаши, грижливо увити в снежнобели ленени салфетки!

Джеймс сложи чашите на седалката и отвори бутилката. Тапата изхвъркна с пукот и Селин изписка изненадано.

— Това ще ни стопли — обясни спокойно той и напълни чашите.

— Но това е шампанско!

— Позна!

— Аз не пия алкохолни напитки — отвърна сърдито тя и отново се извърна настрана. — Какво ще правим сега?

О, можеха да правят цял куп неща! Но първо щеше да развърже езика ѝ — и прекрасното, ала сковано тяло.

— Ако позволиш, ще се опитам да те успокоя относно моментното ни положение. Уверявам те, че няма да трае дълго.

— Откъде знаеш?

— И друг път се е случвало.

— Наистина ли? — най-сетне се обърна към него.

— О, да! Уон Тел е вързал конете да пасат и Антъни се е откъснал.

— Антъни?

— Враният жребец е доста своенравен. Понякога става непредвидим. А другият го следва. Но не може да са отишли далеч. Уон Тел сигурно е видял в каква посока са избягали и ще ги върне, когато се уморят.

— Колко време ще трае това?

Джеймс вдигна рамене.

— Един час. Или два.

— Два часа!

— Би могло да бъде и по-лошо. Например цяла нощ.

— Това е жалка утеха — упрекна го тя и се облегна назад. — Как ще прекарам два часа с мъж, който ме презира?

Той остави бутилката шампанско на пода и ѝ подаде чашата. Селин поклати глава.

— Казах ти, че не пия алкохол.

— Сега не пиеш за удоволствие — обясни поучително той. — И двамата ще прием по чисто медицински съображения. За да прогоним настинката.

Селин го измери с недоверчив поглед.

— Нямам намерение да се напия. Никога.

— Не можеш да се напиеш от една чаша шампанско, скъпа. Тя само ще те стопли.

Той бутна чашата в ръката ѝ и тя я пое предпазливо. Вдигна я до устата си и смръщи носле от мехурчетата. После отпи предпазливо.

Джеймс отпи голяма глътка и я погледна над чашата. Селин отпи втора, по-голяма глътка, после трета...

— Мисля, че е... вкусно — погледна го и изпи чашата на един дъх.

— Най-важното е, че стопля — отговори сериозно Джеймс и бързо допълни чашата ѝ. — Най-доброто средство срещу настинки.

Селин се изкиска доволно.

— Кой ти го е препоръчал? Може би бавачката ти?

— Не бих се учудил. Защо мислиш, че пиенето е нещо лошо? — махна с ръка и поясни: — Искам да кажа, истинското пиене. Не по медицински съображения.

Селин отпи още една глътка и впи поглед в светлата, шумяща напитка в чашата.

— Защото помътнява съзнанието... при някои хора... и защото никой не знае дали ще му се поддаде или не. Пиенето ме плаши!

Мис Селин Гудуин очевидно не беше вкусвала никога алкохолни напитки, това беше първото ѝ преживяване в тази област.

— Вероятно имаш предвид „дивите фази“ на родителите си?

— Хм.

— Как по-точно изглеждат тези пристъпи? — умът му работеше студено и ясно.

— Тогава обикновено не ги виждам.

Джеймс смръщи чело, но не каза нищо.

— Трябва да знаеш... — тя отпи още една глътка и облиза устни с езичето си, което предизвика ново присвиване в слабините му. — Обикновено започва, след като са пили. Тогава изпращат слугите по стаите им. Първо Лети и мен, за да могат да ни заключат.

Джеймс прехапа долната си устна.

— Значи ви заключват? Но не за дълго, предполагам?

— О, за съжаление за дълго — тя въздъхна и устреми към него огромните си тъжни очи — леко замъглени от алкохола. — Понякога не ни пускат навън по цял ден, понякога по два. Веднъж бяха дори три. Беше много страшно. Без Лети, която ме прегръща и ме утешава, сигурно отдавна нямаше да съм жива.

Джеймс слушаше шокирано. Не бе очаквал такива разкрития.

— Сигурно имаш някакво обяснение защо те заключват. Може би са загрижени за безопасността ти.

Селин поклати глава и се изсмя тихо.

— О, не! Просто не искат никой да види как търсят.

— Търсят ли? — сърцето му направи скок. — Откъде знаеш, че търсят нещо? — изобщо не беше очаквал толкова бързо да стигнат до най-важното.

— Много просто — тя пийна още малко шампанско. — Всичко е разместено. Мебели, картини, фигури. Кухнята е с главата надолу. Някои неща се губят. Даже не помня къде са били.

— Разбирам. Сигурно е много трудно за теб.

— Междувременно се научих да крия чувствата си. Те ще се радват да видят страха ми, затова никога не го показвам — обясни тя

без следа от самосъжаление. — Мислиш ли, че трябва да пийна още малко шампанско... за да не настина?

Джеймс ѝ наля още половин чаша, затвори бутилката и я остави в кошницата. Не биваше да прекалява — и заради нея, и заради себе си. Тогава забеляза в кошницата малко кръгло съдче, вързано в дантелена салфетка. От горната страна Лиам беше подложила под дантелата сребърна хартия и я беше вързала на фльонга, в която бе пъхната жълта роза. „Очарователната Тили“! Джеймс се засмя доволно. Тази вечер щеше да ѝ благодари сърдечно. Беше се държал зле с нея, а тя заслужаваше по-добро отношение. Неговата малка китайска приятелка винаги мислеше първо за неговите желания.

Той извади украсеното съдче и го подаде на Селин, която отново бе изпразнила чашата си. Тя помилва листенцата на розата и се усмихна.

— Прекрасна е, нали? — попита той. — Моля те, отвори съдчето. Сигурен съм, че вътре има нещо хубаво.

Лиам умееше да приготвя прекрасни десерти и Селин сигурно щеше да ги оцени.

Селин притисна съдчето до гърдите си и се обърна към него.

— Ти си толкова мил с мен, макар че чакането сигурно също те изнервя.

— Не се притеснявай за мен.

— Не мога да не се притеснявам! — лицето ѝ беше меко, устата отпусната и влажна. Ако я целунеше, щеше да има вкус на шампанско — много привлекателен. — Джеймс, извинявай, че те поставих в неловко положение с моята...

— Реших да приема предложението ти.

— Никога вече няма да... Какво каза?

— Добре ме чу. Но първо искам да ми обясниш какво трябва да направя, за да разруша доброто ти име и защо искаш да те компрометирам.

— О! — тя помириса розата и той забеляза, че ресниците ѝ бяха натезали. — Нали видя на приема на семейство Арбътнот онзи ужасен Пърсивал Лечуит... как се опитваше да ме командва? Ти успя да ме отървеш от него — тя смръщи чело. — Не можах да разбера как го направи...

Трябваше да се погрижи тя да не заспи много бързо. По-късно това състояние щеше да му помогне, но сега още не.

— Не е толкова важно. Разкажи ми за Пърсивал Лечуит. Защо си позволи да те заплашва?

— Не той е истинската заплаха за мен, а баща му. Казва се Бъртрам Лечуит. Слуховете, които си чул, са верни. Мама и татко са му дали аванси и той е убеден, че ще приемат предложението му за женитба.

Стомахът му се сви.

— Тази перспектива не ти харесва, нали?

— Онзи човек е достоен за презрение — тя се наведе към него и продължи трескаво: — Тлъст възрастен мъж, който вони на алкохол и помада. Когато говори, пръска слюнки и все гледа да се отърка о мен. Веднъж... — тя потрепери от отвращение — ... веднъж ме стисна за... и каза нещо неразбираемо... каза, че ще обере плодовете.

Джеймс с мъка се удържа да не попита къде я е стиснал старият развратник. Мисълта, че мръсник като него е докоснал невинното момиче, накара кръвта му да закипи. Лечуит щеше да си плати за нахалството!

— Не мисли за него. Обясни ми как си представяш отношенията ни.

— Мисля, че е ясно...

На него му беше ясно, но на нея...

— Трябва да го чуя от твоята уста.

— Единственото, което би могло да спре мама и татко да приемат предложението на мистър Лечуит, е по-добра сделка, а такава няма и няма да има. Затова ми остава само една алтернатива.

— И каква е тя?

— Някой да ме компрометира. Така мистър Лечуит вече няма да ме иска — тя изпъна рамене. — Това е, което искам от теб.

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Искаш да ти помогна, като стъпча доброто ти име. Но не искаш да помоля за ръката ти.

— О, не! — Селин поклати глава. — В никакъв случай. Не искам дори да мислиш за това.

— Наистина ли не искаш?

— Не. Знам, че нямаш интерес към мен. А и как би могъл? Ти си мъж, който обича приключенията, свободомислещ, и не харесваш жени като мен. Затова снощи, докато разговаряхме какво очаквам от бъдещия си съпруг, се опитах да ти покажа, че двамата изобщо не си подходяме. Не очаквам да погледнеш на мен като на своя бъдеща съпруга. Но те смятам за добър човек и имам нещо, с което мога да те възнаградя за жертвата.

Джеймс сведе глава, за да скрие огъня в очите си.

— И какво е то? — Това момиче напълно го изваждаше от равновесие.

Красивите ѝ бузки се оцветиха в тъмночервено.

— Направих едно откритие. Сигурно ще ме сметнеш за глупава гъска, но по-рано няхах представа за това. Мисля, че джентълмените имат същите чувства... искам да кажа... те изпитват същата страст като жените, нали?

Джеймс само се покашля.

— И така, за да те обезщета за онова, което ще направиш за мен, ще правя всичко, за да събудя у теб чувство на страст. Освен това те уверявам във вечната си благодарност и приятелство. Това е, което мога да ти дам — тя кимна смело, макар че устните ѝ трепереха.

— И кога... какво трябва да направя... Колко време ще трае... компрометирането?

— Сигурно няма да е дълго — златните ѝ очи потъмняха от тревога. — Наистина е глупаво, че мама и татко още не са пристигнали в Лондон. Иначе бихме могли да свършим работата още днес.

— Какво значи „да свършим работата“?

— Аз ще вляза и просто ще заявя, че съм обезчестена... а ти ще им кажеш, че съм те принудила да ми отнемеш честта и че нямаш намерение да се ожениш за мен. Но те са още в Найтсхед, а Лети ще настоява да кажеш тези думи не пред нея, а пред мама и татко.

— Лети знае ли за намеренията ти?

— Поне подозира — Селин нервно въртеше съдчето в ръцете си. — Естествено, не посмях да ѝ кажа, че смятам да действам така... дръзко.

— Разбираемо е — промърмори той. Целият му грижливо обмислен план бе отишъл по дяволите. Искаше да я компрометира, но

бавно и постепенно, за да си осигури достъп до Найтсхед и да спечели доверието на Гудуинови.

— Ти ме считаш за лекомислена, нали?

— Ти си достойна за обожание — отговори той пламенно. — И ще ти помогна, обещавам. Но те моля да предоставиш на мен да избира подходящия момент и начина, по който ще го направя.

— Но...

— Не, Селин, никакво, но. Трябва да ми имаш доверие.

Тя откъсна едно листенце на розата.

— Щом така смяташ...

— Уверен съм. Ако го направим бързо, никой няма да ни повярва.

— Звучи разумно. Но аз... разбираш ли, искам да приключа по-скоро — тя смачка листчето между пръстите си и го помириса. — Не мога да понасям мисълта, че онзи ужасен старик ще продължи да ме ухажва. Не разбирам защо иска за жена незряло момиче като мен...

Джеймс обаче разбираше и гневът заплаши да го надвие.

— Остави това на мен — повтори той.

Какви бяха тези родители, та осъждаха единственото си дете на такава съдба? Отговорът беше ясен — от алчност, но въпреки това не можеше да си го представи.

Селин остави розата на седалката и внимателно развърза кърпата, с която бе увито съдчето.

— Мисля, че съм малко гладна — тя разгъна салфетката, вдигна капака... и нададе пронизителен вик.

— Какво...? — Джеймс посегна към нея, уплашен от преbledнялото ѝ лице. — Какво, по дяволите...?

Селин изпищя отново.

— Не! Не! Хвани го! — вдигна ръце и се вцепени. Лицето ѝ посивя.

Най-сетне Джеймс видя какво я бе уплашило и стисна зъби. Упоритата малка хлапачка заслужаваше най-строгото наказание!

Преди да е успял да предприеме нещо, едър черен паяк с космати крака и дебело тяло се прехвърли през ръба на съдчето и падна в скута на Селин. Тя извъртя очи и въпреки широко отворената си уста не можа да произнесе нито звук.

Джеймс отвори вратичката на каретата, изхвърли паяка на дъжда и затвори. Прибра съдчето в кошницата и я затвори с капака.

Лиам щеше да си плати за този мръсен номер — и за проклетия си навик да подслушва на места, където нямаше право да бъде!

— Много съжалявам — прошепна той, опитвайки се да успокои Селин. — Виж, паякът го няма. Всичко е наред!

Тя изхърка задавено, разтърси глава и пошепна:

— Какво беше това?

— Не знам — много лъжи му се бяха събрали за днес. — Но не се бой — всичко свърши. С мен не те заплашва опасност!

За негова изненада Селин изхълца, скочи и устремно се хвърли на гърдите му. Зарови глава в ризата му, намести се в скута му и обви с ръце врата му.

Цялото ѝ тяло трепереше като в треска.

Шапката ѝ падна на пода на каретата. Джеймс напразно се опита да прибере водопада от златни къдрици, който покри гърба ѝ.

— Вероятно не съм бил достатъчно бдителен — проговори той подчертано ведро. — Ти ми каза, че очакваш от мъжа да държи далече от теб всички тези ужасии, а аз се провалих — проклетата Лиам бе подслушала точно тези думи. Ръцете го засърбяха неудържимо. Този път нямаше да ѝ прости.

— Не, аз казах, че очаквам това от бъдещия си съпруг — отвърна с треперещ глас Селин. — Не от приятел, който ми помага само защото е джентълмен.

— Не ме наричай... — Джеймс си заповяда да спре. Не искаше тя да го нарича така, особено в тази ситуация. — Обещавам ти, че от днес нататък ще се грижа много по-добре за теб. О, Селин, дрехите ти са мокри. Ако се върнеш вкъщи болна, няма да съм изпълнил дълга си.

— Само ме дръж здраво!

Той изпълни молбата ѝ с удоволствие. Помилва разкошната, жива коса, нападала по гърба ѝ, забави се малко на тънката талия и се плъзна към хълбоците.

Тя се сгуши на гърдите му и притисна лице към шията му.

Джеймс затвори очи и вдъхна жадно свежия аромат на цветя, който излъчваше тялото ѝ. Дали щеше да издържи докрай?

— В кошницата под седалката има одеяло — каза той. — Моля те, свали тези мокри дрехи и се увий в него. Ще ги разпрострем на

седалката, за да изсъхнат. Преди да тръгнем обратно, ще ги облечеш и никой няма да забележи нищо. Така поне няма да трепериш.

— Къде ли е мистър Уон Тел?

— Сигурно се е скрил някъде и чака дъждът да спре — отговори Джеймс. Уон Тел щеше да чака сигнала му. — А дори и да се върне, няма да погледне вътре, можеш да си сигурна в това.

Без да бърза, той отдели Селин от себе си и я сложи на отсрещната седалка. После спусна завеските. В каретата стана почти тъмно.

Без да изпуска Селин от очи, Джеймс се наведе и измъкна изпод седалката мекото одеяло, прибрано там точно с тази цел.

Селин се бореше с копчето на жакетчето си. Въпреки шампанското, ръцете ѝ бяха ледени и сковани. Джеймс посегна да ѝ помогне.

— Дай да ти сваля ръкавиците.

Тя се подчини с готовност. След като свали студените ръкавици, Джеймс се зае да разтрива вледенените ѝ пръсти и тя изплака тихо, когато животът започна да се завръща в студената плът.

— Спокойно, скъпа — пошепна той. — Ей сега ще се стоплиш. Позволяваш ли да откопчея това копче?

Тя кимна и Джеймс окончателно се разтопи. В слабините му нахлу пареща горещина. Приблужи се до нея и се посвети с усърдие на задачата си. При всяко движение пръстите му се докосваха до гърдите ѝ.

Най-сетне успя. Вдигна глава и видя, че тя го наблюдаваше.

— Благодаря ти, Джеймс.

— Няма защо.

Без да отдели очи от лицето ѝ, той свали жакетчето от раменете ѝ.

Селин не се раздвижи, не примигна, не се опита да му помогне.

— Стани за малко, мила — той сложи ръка на талията ѝ, вдигна я и свали мокрото кадифе. Разпротря го на отсрещната седалка и свали и своя жакет.

Селин изохка и той я погледна изненадано.

— Какво ти е?

— Нищо — тя сведе очи.

— Не е нищо — коленичи пред нея и привлече лицето ѝ към своето. — Боли ли те нещо?

— Не — погледът ѝ се стрелна към ризата му, тя се изчерви силно и вдигна ръка към сърцето си.

Джеймс сведе поглед към тънката ленена риза, залепнала за гърдите му, и разбра.

— Притесняваш се, че ме виждаш без горна дреха, нали?

Селин смръщи чело и го огледа обстоятелно.

— Не, но би трябвало да се срамувам — гласът ѝ потрепери. — Дейвид казва, че чувствителните жени били поразявани от вида на необлечен мъж.

— Така ли каза Дейвид? — простена Джеймс и отново се запита дали трябваше да проклина или да възхвалява отец Талбот за проповедите му. Мисълта, че момичето никога не бе виждало мъж без горна дреха... да не говорим без риза или без панталон, беше ужасно вълнуваща.

Селин продължаваше да оглежда бялата му риза — по-точно мускулите и кожата, които разкриваше мократа материя. После колебливо протегна ръка и попипа гърдите му — точно на мястото, където хлътналото зърно моментално се втвърди и щръкна. Колебливата ѝ милувка му отне дъха. Какъв беше той — глупав хлапак, който реагира на първата си среща с жена? Не, в никакъв случай. Причината беше, че тази жена беше много специална. Единствена на света. Затова се вълнуваше толкова силно.

— За какво мислиш, Селин?

— Че гледката на полуоблечен мъж ми харесва — тя се засмя и Джеймс моментално стегна бедрата си.

Бавно. Бавно.

— Никога ли не си виждала приятеля си Дейвид по риза?

— Разбира се, че не! — отговори почти сърдито тя. — Поне през последните години. Когато бяхме деца, беше по-различен — засмя се отново и сребристият ѝ смях едва не го накара да загуби самообладание. — Бях забравила, знаеш ли? Веднъж го видях по бельо. Заведе ме да плуваме на реката.

Джеймс я изгледа с присвити очи.

— Как си могла да забравиш?

— Защото Дейвид ми заповяда да забравя. Каза, че това ще си остане наша тайна, защото родителите ни няма да го одобрят — тя затисна устата си с ръка и очите ѝ се разшириха. — Господи, а аз ти разкрих нашата тайна! Е, Дейвид сигурно ще ми прости. Все пак ти си моят специален приятел, който ще ме обезчести.

Джеймс не обърна внимание на последните ѝ думи.

— А ти как беше облечена, докато плувахте в реката? — като си представи отговора ѝ, едва не изскърца със зъби.

Селин го погледна изненадано.

— Бях по риза, естествено. Исках да я съблека, но той настоя да я оставя.

— Браво на него! Явно е човек с висок морал.

— Точно така. Знаех, че ще споделиш възхищението ми към Дейвид.

Джеймс изръмжа нещо неразбрано. Трябваше да се съсредоточи върху собствените си цели, но не можа да устои и ѝ зададе още един въпрос.

— На колко години беше, когато Дейвид Талбот те заведе да плувате?

— На пет. Дейвид беше на петнадесет и казваше, че му досаждам, защото постоянно вървах след него.

Джеймс се усмихна. От сърцето му се смъкна тежък товар.

— Хайде, Селин, веднага съблечи тази рокля! — зелената коприна беше залепнала за тялото ѝ и изглеждаше на петна. Роклята беше унищожена — но Селин не обръщаше внимание на такива баналности.

— Е, добре... — Селин вдигна рамене почти до ушите си, което разкри други интересни части, и отново се засмя. — Аз ще съблека роклята си, а ти ще съблечеш ризата. Хайде, Джеймс, веднага свали тази риза — изимитира го успешно тя и се отпусна назад.

— Ако знаеш колко си права — той откопча ризата си, измъкна я от панталона и я окачи на прозорчето.

Селин престана да се смее. Устата ѝ се отвори и той я видя как преглътна, докато оглеждаше голите му гърди.

— Сега е твой ред — напомни ѝ той.

Тя посегна назад и се опита да развърже шнура, който стягаше корсажа ѝ. След няколко напразни опита вирна брадичка и се извърна

настрана.

— Би ли ми помогнал?

— С удоволствие — отговори тихо Джеймс. — Остави на мен.

Седна до нея и сръчно развърза мокрия шнур. Плъзна пръсти под ръкавите и свали мократа коприна до лактите.

Остави ръцете ѝ в ръкавите и внимателно плъзна пръсти от лактите към раменете и обратно. После я прегърна и я притисна до гърдите си. Целта му беше да отиде колкото може по-далеч, без да е прекалено — или поне да ѝ внуши, че не е отишъл твърде далеч. Освен това се налагаше да се справи за няколко минути.

Долната част на тялото му пулсираше. Трябваше да положи много усилия, за да не загуби самообладание, защото, ако се провалеше, можеше да загуби всичко.

— Гърдите ти са окосмени — пошепна задавено тя.

— Не ти ли харесват? — с бавно движение вдигна косата ѝ и притисна устни към рамото ѝ. — Ти обаче си гладка като коприна, красавице моя!

— О, харесват ми. Те те правят още по-едър и силен.

— Едър и силен — повтори той и целуна вдлъбнатинката зад ухото ѝ. — И какви усещания предизвикват у теб тези мои качества?

— Горещина — отговори без колебание тя. — Вътрешна горещина и желание да ги пипна... и да ги помилвам.

Сърцето му спря. Това неопитно момиче носеше в себе си страст, която можеше да го доведе до гибел!

— Тогава се поддай на желанието — отговори той, смъкна бързо роклята от раменете ѝ, вдигна я леко и я остави настрана. — Почакай — и разпротря роклята, без да помисли дали можеше да изсъхне в този вид.

Когато се обърна, Селин седеше на крайчеца на седалката и го гледаше. Влажната долна риза не беше нищо повече от еротична бариера между него и голото ѝ тяло.

Той застана пред нея.

— Отвори коленете си, Селин, за да мога да се доближа до теб — тя се подчини и той притисна лицето ѝ към голия си гръден кош. — Целуни ме, сладка моя. Искам да усетя устните ти по тялото си.

Тя се подчини, без да каже дума, и той усети как влажните ѝ устни запърхаха по корема и гърдите му. След малко отново вдигна

глава.

— Добре ли е така, Джеймс?

— И още как — прошепна той. — Убеден съм, че и двамата ще се наслаждаваме на онова, което решихме. Но останалото ще свърша аз. Разбрахме ли се?

Тя кимна.

Той улови ръцете ѝ и сложи пръстите ѝ върху гърдите си. Тя се усмихна и започна да го милва. Бавно и внимателно. Коремът му се сви на топка. Никога не беше срещал такава жена.

В живота му нямаше нито време, нито място за емоции. За глупави, романтични емоции.

За негово учудване тя го притисна към себе си, разтвори бедра, посегна нагоре и смъкна ризата от раменете му. Свали ръкавите и той благодари на небето, че се бе сетил да остави ръкавелите у дома. Свали ризата си, тя притисна глава към корема му и продължи да го целува с нарастваща страст.

Мъжествеността му моментално реагира, но той си заповяда да остане спокоен. Не можеше да си позволи да загуби контрол над себе си.

— Пак го усещам... онова чувство.

— Кое по-точно?

Неговите чувства бяха направо непоносими.

— Твоята... Не, не.

— Селин! — той коленичи между бедрата ѝ. — Каж ми.

— Твоята гореща мокрота — тя се извърна бързо настрана. Бузите ѝ пламтяха.

Джеймс избухна в смях.

— Това е добре, мое златно момиче. Много, много добре.

Гърдите ѝ прозираха под ризата. Корави тъмни зърна, обкръжени от примамливи кръгове.

— Погледни ме, Селин!

Тя поклати глава.

— Моля те!

Главата ѝ се завъртя бавно. Джеймс я погледна дълбоко в очите, пъхна пръст в устата си и облиза връхчето. Сложи го върху зърното на едната ѝ гърда и започна да го милва.

— Джеймс! — извика тя и несъзнателно се притисна към него. Дъхът ѝ се ускори. — Недей! Не бива така... О, не... какво значение има...

— За какво говориш? — той продължи да я милва, да описва кръгове около жадното зърно — а тя затвори очи и бедрата ѝ се стегнаха.

— Все ми е едно, че ще падна — изохка тя. — Искам го.

Това момиче не преставаше да го обърква. Но в момента не можеше да мисли за това. Селин изохка отново и поклати глава.

— Джеймс, аз искам... искам...

— Какво искаш? — макар че отдавна го знаеше.

Тя отвори очи, намери пръста му и го сложи в устата си. Засмука го силно, после го сложи върху зърното на другата си гърда и започна да го движи, както бе направил той.

— Това искам... поне така мисля. Не, искам повече... О, господи, откъде да знам!

Той седна бързо насреща ѝ, привлече я в скута си, и вдигна тънката долна риза, докато оголи бедрата ѝ. Усмихна ѝ се и се опита да запази спокойствие.

— Много си красива така, Селин. Безкрайно ми е приятно да те гледам.

С трепереци ръце тя помилва раменете му, шията, гърдите и отговори плахо на усмивката му.

— И на мен ми е приятно да те гледам. Радвам се, че ти доставям удоволствие. Нали ти обещах. Това е част от уговорката ни.

— Не казвай, че... — Джеймс си заповяда да замълчи. Естествено, че това беше част от уговорката им. Нищо повече. Тя беше дъщеря на смъртните врагове на родителите му. Никога не биваше да го забравя. — Имаме договор — потвърди той.

Както беше седнала в скута му и гладките ѝ голи бедра се открояваха между ризата и дантелените чорапи, тя беше изцяло зависима от него. Джеймс се наведе да я целуне и се опита да не мисли за топлия, влажен отвор на тялото ѝ, който сигурно жадуваше да го приеме.

— Джеймс...

Устата му бурно завладя нейната, за да сложи край на доверчивостта ѝ. Езикът му си проби път навътре и тя се разтрепери,

вкопчи се в раменете му и заби нокти в кожата му.

Целувката продължи дълго, неудържима, едва ли не брутална. Джеймс почти не забеляза как тя започна да отговаря на страстта му, надигна се и го притисна към облегалката, за да повтори движенията на езика му. Тя не можеше да знае, че нежността ѝ е само заместител на онова, за което жадуваше тялото му и което той сдържаше с последни усилия.

Пъшкайки, тя се отпусна отново в скута му и главата ѝ падна назад. Той не можа да понесе, че свършените ѝ гърди оставаха скрити от погледа му, и сръчно развърза тънкия шнур, който държеше ризата.

— Джеймс! — извика тихо тя, но не се възпротиви, когато той разголи гърдите ѝ.

Пълни и твърди, но безкрайно крехки, те му се предложиха без колебание. Леко подръпване, и ризата се свлече до тънката ѝ талия. Ръцете му се плъзнаха по гладката кожа, за да се насладят на топлината ѝ.

— Когато... тогава в градината... — тя затвори очи. — Хареса ми какво правеше с мен.

— И пак ще ти хареса — зъбите му се заключиха около примамливо грапавото зърно, езикът му закръжи около него и от устните ѝ се изтръгна сладостен стон.

— Ти си създадена за това — прошепна възхитено той. Отново засмука зърната, езикът му запърха около тях, зъбите му ги ухапаха нежно. Събра гърдите ѝ и докато мъжествеността му се притискаше жадно към готовата ѝ женственост, устата му се стрелкаше от едното зърно към другото, докато тя захълца и отново се вкопчи в него.

Джеймс впи устни в нейните, смъкна чорапите ѝ и започна да милва копринената вътрешност на бедрата.

— Хвани се за раменете ми — заповяда той и с бързо движение я положи върху седалката. — А сега вдигни крака и ги увий около талията ми.

— Защо? — гласът ѝ вибрираше от копнеж.

— Защото така искам. Ти също ще поискаш. Ти си уникална, Селин. Жена, създадена за любов.

В сумрака на каретата очите ѝ искряха. Голите гърди бяха влажни от целувките му, а в кичурчетата между разтворените ѝ бедра

се виждаха капчици роса. Джеймс стисна здраво зъби и с един замах смъкна ризата от гърба ѝ.

По някакъв начин трябваше да намери облекчение...

С усилие отвори панталона си и членът му изскочи навън. Погледът към лицето на Селин му показва, че тя нямаше представа какво се случва.

— Отпусни се назад — помоли той. — Трябва да го направя сам, но ти няма да останеш разочарована. Повярвай ми.

Да му вярва? Разумът му не издържаше. Страстта щеше всеки момент да го завладее без остатък.

Най-важното беше да я обвърже толкова здраво за себе си, че никога вече да не поиска да бъде свободна.

— Прекрасна си — пошепна отново той, наведе се, целуна устните ѝ, гърдите, нежно закръгления корем. — Каква сладост, господи, каква сладост!

Езикът му се плъзна надолу от пъпа. В същото време палецът му намери нежната пъпка, скрита сред кичурчетата блестящи руси косми между краката ѝ. Започна да я милва, дразни и възбужда, докато тя застена и търсещо повдигна бедра.

— Почакай — помоли дрезгаво той и устата му продължи надолу.

Викът ѝ издаваше неземна наслада. Тя се хвърли към него, хвана го за косите и го притисна към себе си.

— О, да — пошепна той, — да, прекрасно дете! — и продължи да смуче, да ближе и да хапе, отвори широко уста, заби език дълбоко в нея и усети първата силна тръпка на освобождаването ѝ.

— Джеймс!

Той се усмихна и продължи да я милва с език, докато хълбоците ѝ притискаха лицето му и вълните на екстаза се разпространиха по тялото ѝ.

Накрая Джеймс сложи ръце под дупето ѝ и я задържа, докато тя се отпусна изтощено на седалката. По кожата ѝ блестяха капчици пот.

— Е, добре ли беше, прекрасна моя?

— Да, о, да! — въздъхна блажено тя. — О, небеса! И ти ли се чувстваш така, Джеймс?

— Почти — отговори честно той. Надигна се, смъкна панталона си и пъкна пулсиращия член между хлъзгавите ѝ бедра. — Още малко,

и ще бъде най-щастливия човек на света. Ще го преживея по-силно, отколкото повечето хора го преживяват през целия си живот.

— Чудесно — пошепна задъхано тя. — Какво трябва да направя?

— Нищо — отговори дрезгаво той и се задвижи.

Тя нямаше опит и не можеше да разбере какво става.

— Джеймс?

— Тихо — изстена той и оголи зъби. — Стисни бедрата си колкото можеш по-здраво. Хайде!

Тя се подчини... и изведнъж се скова.

— Какво... Джеймс, какво е това?

— Не се притеснявай — отговори с последни усилия той. — Това е онази част от мъжа, която реагира като интимните части на жената. Задръж го с краката си, Селин, моля те, не искам нищо друго от теб!

И тя го направи. Стисна бедрата си със сила, каквато не бе очаквал от нея. Той зарови лице в свивката на шията ѝ и усили тласъците, наслаждавайки се на невероятно еротичното усещане на влажната кожа и косъмчетата между бедрата ѝ върху възбудената си мъжественост.

Продължи да се движи напред и назад, като отново и отново удължаваше прекрасната агония преди удовлетворението — докато екстазът го връхлетя неудържимо. Последен силен тласък — и той усети как експлодира. Извика задавено, притисна Селин до себе си и пръсна есенцията на своята мъжественост между твърдите ѝ бедра.

— О, Селин! — отпусна се тежко върху нея, и дълго лежа така, опитвайки се да успокои дишането си.

— Джеймс! — гласът ѝ прозвуча дрезгаво и малко страхливо. — Правилно ли постъпихме?

— О, беше неопишуемо — въздъхна той, твърде изтощен, за да се раздвижи.

— Причиних ли ти болка?

Мъжът се усмихна, обърна се внимателно и я сложи отгоре си.

— Не, мое прекрасно момиче, не ми причини болка. Благодарение на теб сега се чувствам великолепно. А ти? Щастлива ли си?

— И още как! — ръцете ѝ нежно се плъзнаха по раменете му. — Мисля, че вече съм напълно обезчестена.

Той присви очи. Не сега. Искаше да ѝ се наслади още малко.

— Остави всичко на мен, Селин. Нищо не бива да те притеснява. Особено пък нещата, които стават между нас.

— Джеймс!

Стройната ѝ ръка посегна към него, очите ѝ се отвориха с мъка и се вгледаха в лицето му, осветено от светлината на един уличен фенер.

— Тихо, Селин — отговори той и вдигна главата ѝ от рамото си. Докато каретата трополеше обратно към града, и двамата бяха задрямали. — Скоро ще си бъдеш вкъщи.

— Мили боже! — тя се уви в одеялото и очите ѝ се разшириха от ужас. Великолепните ѝ коси бяха ужасно разрошени.

— Права си да се плашиш, любов моя. Крайно време е да те пооправим малко — тя бе заспала толкова бързо след връщането на Уон Тел с конете, че не бе успял да я облече. Самият той изглеждаше съвсем прилично, с риза и панталон. Бързо ѝ помогна да облече ризата и да вдигне чорапите и задържа ръката ѝ, когато тя поиска да му попречи.

— Не бива да се срамуваш от мен, сладката ми — в гласа му звучеше задоволството на собственик. — Помни, че вече знам всичко за теб — с изключение на едно нещо, много важно, но за него си струваше да почака.

— Моля те, не казвай това високо — пошепна тя и в гласа ѝ звънна разкаяние.

— Щом така предпочиташ, ще мълча — целуна я по нослето и помоли — Хайде, не мисли повече за това. Не забравяй, че сме партньори. Аз трябва да изпълня важна мисия, в която сме съюзници, а ти ме направи свой водач и ръководител.

— Прав си — кимна сериозно Селин и се зае да оправя косата си.

Джеймс не можа да устои и отново целуна мястото, където ризата се отваряше така примамливо.

Селин се вцепени и в очите ѝ светна въпрос.

— Просто продължавам с уговорката ни, мое златно момиче.

— Не е добре да го повторим веднага — укори го меко тя. — Ще ни бъде много трудно да се овладеем, преди да сме се прибрали вкъщи.

И двамата избухнаха в смях.

— Ти си невероятна. Истинско съкровище — покри внимателно гърдите ѝ и ги помилва за последен път, после върза шнуровите на ризата и посегна към роклята ѝ. Помогна ѝ да я облече и ѝ подаде жакетчето, опитвайки се да подреди мислите си.

— О, Джеймс! Майчице!

Гласът ѝ прозвуча отчаяно и той се наведе, за да види по-добре лицето и.

— Какво ти стана?

— Боя се, че шапката ми е безвъзвратно унищожена.

Той я вдигна и я огледа.

— Май си права. Още утре ще ти купя нова — още преди да е изрекъл последните думи, разбра, че е направил грешка.

— Няма да ми купиш нищо! — извика сърдито Селин. — Нашето споразумение не е от този род.

— Знаеш ли нещо за подобен род експерименти?

— Аз... — успя да нахлузи ръкавиците си и продължи: — Знам само онова, което ми е говорил Дейвид, а той не е много словоохотлив. Ние с теб, Джеймс... Нашето споразумение трябва да е от полза за двете страни и да почива върху здравето приятелство, което ни свързва. От първия миг, в който те видях, разбрах, че с теб ще станем приятели. И инстинктът не ме излъга. Права ли съм?

Джеймс кимна, макар и неохотно.

— Права си. Когато слезем на Кързън Стрийт — вече сме много близо — позволи ми да поговоря насаме с Лети.

По лицето ѝ пробяга страх, но тя се овладя бързо и се отпусна на седалката, стиснала в ръце жалките остатъци от шапката си.

Каретата спря и Уон Тел отвори вратичката. Лицето му беше абсолютно безизразно.

Джеймс скочи и подаде ръка на Селин. Роклята ѝ беше ужасно измачкана, златните коси падаха в безредие по раменете. Приключението им нямаше да мине незабелязано.

— Мистър Игълтън? — попита тихо Уон Тел, винаги готов да помогне на господаря си.

— Чакай тук.

Джеймс сложи ръката на Селин върху своята и я поведе по стълбището, опитвайки се да запази достойнството си. Вратата се

отвори още преди да е ударил с чукчето.

— Ето ви най-последно! — лицето на мис Фишър беше посивяло от тревога. Тя погледна Джеймс, после Селин, после отново Джеймс и здраво стисна зъби. — Влезте.

— Трябва веднага да кажа, че безкрайно съжалявам, мис Фишър — започна Джеймс. — Преживяхме доста неприятно приключение.

Компаньонката отстъпи назад към салона, без да промени изражението на лицето си.

— Ако се съди по вида на Селин, „неприятно“ е много мека дума.

— Отговорността за катастрофата е изцяло моя — продължи Джеймс. Изпъна гръб и усети колко сковани бяха мускулите му. — Ние решихме... аз реших, че след като денят се оказа по-сив от очакваното, едно пътуване извън града ще ни се отрази добре.

— Ах, наистина ли? — Лети погледна втренчено шапката в ръцете на Селин. — Предполагам, че няма да откажете чаша бренди, мистър Игълтън?

— Не! Искам да кажа, не, благодаря. Трябва незабавно да се прибера вкъщи. Селин е изтощена от преживяното и трябва да си почине.

— Наистина ли? — попита Лети с високо вдигнати вежди и Джеймс се почувства неловко.

— Да. Намерихме възхитително местенце извън града и решихме да се поразходим.

— Аз го исках, Лети — намеси се внезапно Селин. — И беше прекрасно, докато започна бурята.

— И дъждът — допълни Джеймс. — Изля се същински потоп.

— Побягнахме обратно към каретата — продължи Селин. — Никога няма да се сетиш какво заварихме там.

— Мисля, че ти трябва да ми кажеш.

Селин вдигна ръка.

— Конете ги нямаше. Мистър Уон Тел ги пуснал да пасат и те избягали.

Като видя как студеният поглед на мис Фишър се разведри, Джеймс изпита огромно облекчение.

— Възможно ли е това?

— Мина цяла вечност, докато се върнат.

— Безкрайно неприятно произшествие, мис Фишър — заключи тържествено Джеймс.

Лети отвори вратата на салона и отстъпи настрана.

— И двамата изглеждате измръзнали. Настоявам да изпиете чашка бренди, мистър Игълтън. Селин ще се изкъпе и веднага ще си легне.

— Вие сте умна жена — каза тихо Джеймс и се поклони. Последва Селин до прага на помещението. — Наистина не мога да остана. Но утре ще дойда рано, за да се осведомя за състоянието на Селин.

— Добре, щом настоявате.

Изведнъж Селин изпищя.

— Какво ти стана? — Джеймс напразно се опита да хване ръката ѝ.

— Дейвид! О, Дейвид!

Джеймс бавно вдигна глава и откри едър, изключително красив рус мъж, който излезе от сянката на камината.

— Здравей, Селин!

Девојката изтича при гостенина и се хвърли на шията му.

— Дейвид! Скъпи, скъпи Дейвид! Защо не изпрати вест, че ще дойдеш?

— Нямах време — отговори мъжът. Гласът му беше дълбок и мелодичен.

— Джеймс... — Селин го погледна през рамо. Бузите ѝ бяха зачервени от радост. — Това е приятелят ми Дейвид Талбот. Негово преподобие Дейвид Талбот. Незнайно по каква причина е решил да ме изненада и както виждаш, това му се удаде напълно — тя се засмя и хвърли дяволит поглед към стария си приятел.

Дейвид огледа Джеймс над главата на Селин. Очите му имаха цвета на прозрачно зелено стъкло. Равното лице не се промени. Нито следа от радост, никаква щастлива усмивка, нито дори учтиво любопитство.

— Аха — промърмори той едва чуто. — Както изглежда, Селин не е единствената изненадана тук.

— Мъжете наистина са много изнервящи.

Дейвид съвсем бавно остави чашата си и пусна на масата вестника, който скриваше лицето му, откакто Селин бе влязла в салона за закуска — от цяла вечност.

— Каза ли нещо, Селин?

— Ето на! Точно за този начин на поведение говоря. Ужасно изнервящ порок, свойствен на мъжете.

Дейвид прелисти няколко страници.

— Ако не възразяваш, ще продължим този разговор по-късно, когато се успокоиш.

— Станах в десет, макар че обикновено ставам по обед, само защото имах огромното желание да си поговоря с теб на закуска.

— Наистина ли ставаш по обед?

— Това е Лондон, Дейвид. Всяка вечер има бал. Така правят всички — думите й прозвучаха доста глупаво. Не беше нужно да се преструва пред Дейвид, нито да лицемери.

Той сгъна внимателно вестника и улови погледа ѝ с ледените си зелени очи.

— Какви са тези номера, Селин? Ти винаги си обичала утрото и си пренебрегвала обществените изисквания. Ти, скъпа малка приятелко, си известна със своенравието си. Или вече си забравила това?

— Това не беше нито мило, нито почтено, Дейвид — приятелят ѝ никога не бе проявявал дребнавост. — Смятах, че си мой съмишленик.

— Разбира се, че съм — Дейвид най-сетне остави вестника и се заигра с една лъжичка. — Но ти, ти си се променила. Казваш, че си станала в десет, и го представяш като жертва, макар и двамата да знаем, че в Дорсет скачаше на разсъмване и излизаше на езда — стана рязко от стола си и се запъти към масата за сервиране. — Яйцата са студени, бърбчетата също. Хлебчетата са малко по-добри. Какво да ти донеса?

Очевидно се опитваше да заглади неразбирателството им.

— Моля едно хлебче, Дейвид. И малко сливов мармалад — в този миг самообладанието я напусна и тя извика: — Имам чувството, че предаваш приятелството ни!

Дейвид се обърна като ужилен и едва успя да улови хлебчето, преди да падне на пода.

— Аз? Предавам приятелството ни? Защо?

— Защото... защото... — Селин преглътна мъчително. — Защото мама и татко непрекъснато ме упрекват, че съм своенравна, а ти много добре знаеш, че това не е вярно — и досега винаги си ме защитавал.

Устремил поглед към чинията с хлебчето, Дейвид гребна малко мармалад от сребърната купичка. Селин следеше движенията му леко объркана, но с нежна привързаност. Познаваше Дейвид толкова добре, че никога не бе гледала на него като на мъж. Изведнъж изпъна рамене и изрече учудено:

— Скоро ще навършиш двадесет и девет години.

— Какво? — Дейвид за втори път щеше да изпусне чинията с хлебчето на пода.

— Двадесет и девет. Стабилна възраст.

Той я погледна безпомощно.

— Мисля, че си забележително красив, Дейвид.

По високите му скули пропълзя червенина и той подръпна възела на строгата ленена вратовръзка.

— Висок, с впечатляваща фигура... — очевидната му неловкост започваше да ѝ доставя удоволствие. — Не ти трябва трици, за да ги тъпчеш в панталона си, нито подплънки за раменете и гърдния кош. Освен това...

— Селин! — гласът му прозвуча укорително, но леко трепереше. — Не мога да си представя защо говориш за такива неща...

— Защото са верни — отвърна тя и се засмя дяволито. — Казвам истината. Ти си мъж, по който и най-претенциозната млада жена може да загуби сърцето си. О, Дейвид, умирам от глад! Ще получи ли най-после хлебчето си?

— Какво? — той я погледна неразбиращо. — О! — овладя се бързо и постави чинията пред нея.

— Говоря сериозно — тя улови ръката му и не му позволи да се отдалечи. — Трябва да се ожениш и да имаш деца, Дейвид! Знам, че си поставил много сериозни задачи, но истинската жена ще те разбере и ще те подкрепя.

— Моля те, Селин, престани. Успя напълно да ме извадиш от равновесие — отговори сърдито той. — Перспективата да сключи брак и личните ми потребности не ме занимават ни най-малко и ти знаеш това.

— Знаех, че ще ми отговориш така! — скорошната женитба на Дейвид за добра, изпълнена с разбиране жена трябваше да се постави най-отгоре в списъка с важните неща, които възнамеряваше да свърши в най-скоро време. — Каж ми, няма ли поне една млада и хубава жена, към която да храниш нежни чувства?

— Селин, престани!

Тя пренебрегна предупредителния му тон.

— Ти нямаш семейство, но аз съм ти като сестра, затова смятам да се заема с тази работа. Не мога да разбера как така не изпитваш естествен копнеж по... — по дяволите, защо никога не можеше да спре навреме?

Дейвид се освободи предпазливо от ръката ѝ, но остана близо до нея.

— Естествен копнеж по какво, Селин?

— Ами... — тя се наведе и започна да събира несъществуващи трохички от махагоновата маса — Имах предвид копнежа по близък човек, който да е винаги до теб. И по деца. Ти умееш да общуваш с децата, Дейвид. Нали виждам как тичат след теб, когато идваш в Литъл Падъл.

— Аха! Значи това имаш предвид — той се върна с отмерени крачки до стола си, седна и скръсти ръце. — Мисля, че имаме да говорим за много неща, Селин. Първо трябва да се извиня за необмислената си забележка. Не искам да бъда непочтителен към родителите ти, но се противопоставям категорично на оценката им за твоята личност. Селин, ти си специално момиче с голямо сърце. Е, прощаваш ли ми?

Тя се засмя доволно.

— Винаги можеш да разчиташ на амнистия, нали знаеш? Каквото и да правиш или казваш, то предизвиква у мен само симпатия.

Без теб — и без скъпата Лети, естествено, — нямаше да съм жива.

Дейвид бързо се извърна настрана, а Селин сведе глава. Много отдавна си бяха дали дума, че няма да говорят за строгостта и непочтеността на родителите ѝ.

— Кога очакваш мисис и мистър Гудуин в Лондон?

— Не съм сигурна, но мисля, че ще е скоро.

— В последно време не съм ги виждал, но по всичко личи, че са още в Найтсхед.

Погледите им се срещнаха. Повече думи не бяха нужни. Дейвид знаеше всичко за „дивите фази“ и за затворничеството на Селин. Много пъти беше успявал да отклони вниманието на родителите ѝ и да ѝ донесе нещо за ядене. И многократно ѝ бе заявявал, че ако се стигне до физическо насилие, ще наруши клетвата си за мълчание.

— Как е Руби Роуз? — попита Селин, решена да смени темата.

Дейвид се облегна назад.

— Мисля, че напредва. За съжаление мисис Стриклънд не се е отказала при всеки удобен случай да заявява и на Руби, и на мен, че момичето е дъщеря на дявола — по фино моделираната уста пробяга лека усмивка. — За щастие Руби Роуз е винаги в добро настроение и има чувство за хумор.

— А ти, Дейвид? — попита нежно Селин. — Какво става с теб? Имаш ли кураж?

Той се намръщи леко.

— Знаеш, че никога не губя кураж. Освен това съм много уравновесена личност.

— Ха!

— Селин, има някои неща, за които трябва да говоря с теб. Изяж си хлебчето и ме изслушай.

Дейвид отдавна се бе самопровъзгласил за неин закрилник и сега говореше с „надзирателския“ си глас, както го наричаше Селин.

— Трябва ли?

— Непременно. Първо искам да ти кажа защо съм в Лондон.

Селин се нацупи очарователно.

— Не си ли дошъл заради мен?

— Дръж се прилично. Кокетството не ти отива. Очаквам известни трудности по време на пребиваването си. Лети беше така добра да настоя да живея у вас и аз приех, защото това е благословия

за финансите ми. Надявам се да свърша всичко и да си замина, преди да са пристигнали родителите ти — той я погледна малко засрамено. — Моля те да ми простиш, че нахлух така.

— Какви са тези глупости? — Селин поклати глава. — Винаги сме били откровени един с друг.

Дейвид завъртя чашата в ръцете си. Очевидно обмисляше следващите си думи.

— Онова, което трябва да свърша в Лондон, няма да е лесно. Може би няма да успее — поне не при първия опит, и ще се наложи да дойда още няколко пъти, преди да се справя.

Селин отдавна беше свикнала с начина му на изразяване и не се разсърди.

— Ще ми кажеш ли какви са намеренията ти?

— Тя се казва Мериголд. Още една бедна душа, която се е отклонила от правия път.

Селин кимна и го помоли да ѝ разкаже нещо повече.

— Научих за нея от един познат на Руби Роуз, който дойде да я види.

Селин го погледна загрижено и той се засмя.

— Не се притеснявай. Не беше никой от онези негодници, с които се срещнах, когато помогнах на Руби Роуз да избяга от къщата на мисис Мерифийлд. Този човек имаше почтеността да ме информира за съдбата на нещастната Мериголд. Тук съм, за да се срещна отново с коварната мисис Мерифийлд.

Селин потрепери от ужас.

— Пак ли тази мисис Мерифийлд? И Мериголд ли живее в нейната къща?

— В момента се е подслонила там — отговори сериозно Дейвид. — Имам основания да предполагам, че отчаяно желае да избяга.

— Значи пак ще отидеш в онзи ужасен, мрачен квартал покрай доковете... помня как ми ги описа. Къде беше онази къща?

Дейвид я изгледа остро и отсече:

— Нищо такова не съм ти казал. Ще отида, където трябва, и толкоз. Не е нужно да знаеш нищо повече.

Как мразеше да я изключва от приключенията си!

— Може би мисис Мерифийлд ще реагира по-добре, като види жена — Селин намаза хлебчето с мармалад и го ухапа.

— Какво? — попита заплашително Дейвид.

— Виж, като се има предвид професията ѝ, тя сигурно има основания да не се доверява на мъжете. В такъв случай ще е много по-просто да преговаря с жена. Какво ще кажеш?

— Не съм съгласен. Ти не знаеш какво говориш. И не бива да знаеш.

— Но ти отдавна ми разказа всичко — възрази Селин. — Моля те, Дейвид, нека да помогна. Бих могла да убедя мисис Мерифийлд...

— Не! — изгърмя той и Селин се стресна. Никога не ѝ беше викал така. — Никога вече не споменавай пред мен такива неща.

— Но...

— Не, Селин. Казах: не искам да чуя нито дума повече по този въпрос.

— Кога ще отидеш?

Дейвид въздъхна недоволено.

— В събота вечерта. И така...

— О, не, тогава е празненството на Кастърбридж! — простена Селин. — Колко жалко!

— Чудесно. Общественият ти задължения ще ми спестят усилието да те вържа, за да си останеш вкъщи до завръщането ми. Но сега за другия, по-важния въпрос, който трябва да изясним.

Селин не хареса нито тона, нито изражението му.

— Получи ли последните пари, които ти изпратих? — попита бързо тя.

— Да, получих ги. Благодаря ти. Не биваше да ги пращаш. Отговорността за набавяне на средства е изцяло моя.

— Но ти все пак се нуждаеш от помощта ми, нали? — Лети с право подозираше, че плана, който бе измислила, за да помага на Дейвид, ѝ доставя приятни вълнения.

— Благодарен съм за всяка помощ — отговори той и усмивката му беше толкова сърдечна, че Селин скочи да го прегърне. — Спокойно, мис! — извика той през смях. — Мъжът също има ограничени сили, а ти напълно ме изстиска.

Селин го пусна неохотно.

— Щом е така, вече няма да те пипам. Съпругата и децата ти ще имат нужда от цялата ти сила.

Дейвид я погледна сърдито.

— Нали се разбрахме, че повече няма да говорим по този въпрос, Селин? Трябва да обсъдим нещо важно, затова те моля да престанеш с маневрите за отклоняване на вниманието. Да не мислиш, че не съм ги прозрял? И така: кой беше онзи мъж?

— Какъв мъж? — Селин усети как бузите ѝ почервеняха.

— Нямам намерение да си играя с теб на котка и мишка, Селин — отговори предупредително Дейвид. — Знам, че името му е Джеймс Игълтън, но не знам кой е и какво означава за теб. Нямам ни най-малка представа как ти е хрумнало да излезеш с него без компаньонката си.

Селин не се бе съмнявала нито за секунда, че ще се стигне до този разговор, ала не очакваше такава ожесточена атака.

— Лети може да обясни.

— Лети каза, че ти ще ми обясниш.

— Ти си разпитвал Лети? — избухна Селин.

Той докосна ръката ѝ и изчака, докато тя го погледна колебливо.

— Какво да мисля, след като ти ми предлагаш да попитам Лети и се ядосваш, когато ти отговарям, че вече съм го направил?

— Наистина не разбирам защо вдигаш такъв шум. Джеймс ме изведе на разходка. Времето изглеждаше несигурно и решихме да излезем извън града, а не в досадния стар парк, където има само карети — Дейвид нямаше право да я притиска така!

— Но защо без компаньонка?

Каквото и да отговореше, в никакъв случай не биваше да мисли за Джеймс и за случилото се вчера. Опита се да съсредоточи вниманието си върху мокрите листа, които се удряха в прозорците, и отговори:

— О, стига с тези глупости! — ако мислеше за Джеймс, Дейвид веднага щеше да прозре объркването ѝ. — Лети не се чувстваше добре, освен това тя има доверие на Джеймс, също както и аз. Пък и с нас беше мистър Уон Тел.

— Мистър Уон Тел?

— Да.

— Много странно име.

— Той е ориенталец.

— О, значи кочияшът от Ориента е подходяща компаньонка. Разбирам.

Защо трябваше да го лъже? Но не, не можеше да му разкаже за плана си да се отърве от натрапената ѝ женитба с помощта на Джеймс. Просто не можеше.

— Мистър Уон Тел не е кочияш.

— Но ти току-що каза...

— Дейвид, моля те! Искаш да ме объркаш, знам. Това е жестоко от твоя страна. Мистър Уон Тел е доверено лице на Джеймс.

— Доверено лице, кочияш, ориенталец... Селин, трябва непременно да разбере какво точно представлява този Игълтън и какви са намеренията му спрямо теб.

Сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Никой не познава истински Джеймс. Знам само... знам само, че е човек на честта — бузите ѝ се обагриха в тъмночервено. — Абсолютно честен.

— Защо мислиш, че поставям честта на мистър Игълтън под въпрос?

— Защото ме гледаш мрачно и недоверчиво. Аз познавам Джеймс и знам, че е джентълмен и стои над всяко подозрение. Той е верен приятел и заслужи доверието ми, като... — о, небеса! Сигурно бе обидила Дейвид с намека, че мястото му е заето от друг човек. — Той ми е приятел, но не като теб. Не по този начин. С теб е съвсем различно.

— Права си — кимна замислено Дейвид. — Да, убеден съм, че с него е съвсем различно. Поне това е вярно.

Селин му хвърли мрачен поглед, седна отново на мястото си и се опита да пийне малко кафе. Ала ръката ѝ трепереше и кафето се разля в чинийката.

— Според мен хората прекаляват с приказките — промълви тя и внимателно остави чашата си. — Всички тези приказки за домакинството на Джеймс са просто измислици на лондонските клюкарки.

— Защо не ми разкажеш, какво се говори в лондонските салони за домакинството на мистър Игълтън?

— О, не, няма! Хората говорят какво ли не. Ако питаш мен, те просто му завиждат. Чувала съм разни неща за незнайни екзотични практики и за Лиам, но не е нужно да наливам още масло в огъня.

Дейвид се наведе към нея.

— Какво се има предвид под екзотични практики?

— Откъде да знам? Вероятно, че... О, нямам представа. Сигурно в къщата му има гонг... или съдчета с благовония. Хората смятат, че Лиам не му е само икономка. В началото и аз мислех така, но сега, след като го опознах по-добре... искам да кажа... промених мнението си.

По дяволите, пак се обърка!

— Коя е Лиам?

— Най-красивото китайско момиче, което някога съм виждала — тя помисли малко и призна с усмивка: — Макар че не си спомням да съм виждала друга китаяка. Но Лиам със сигурност е най-красивата от всички.

— На каква възраст е според теб?

— Ами... — Селин се опита да прецени. — Мисля, че е горедолу на моята възраст. Деветнайсет, най-много двайсет.

— И тази Лиам е икономка на мистър Игълтън?

— Да — естествено, това не звучеше много убедително. — Вероятно в Далечния Изток предпочитат млада прислуга.

Така и не можа да разбере за какво мислеше Дейвид. Той се извърна настрана и се загледа със сериозно изражение в избледнелите цветове на украсата на камината.

Селин не можа да издържи дълго на мълчанието.

— Дейвид, ще позволиш ли да ти задам няколко въпроса, които много ме занимават?

Той я погледна през рамо.

— Винаги съм на твое разположение, Селин, нали знаеш. Не искам да криеш нищо от мен — лицето му беше много тревожно.

Тя се изправи и вирна брадичка.

— Какво точно се случва, когато една жена загуби честта си?

Дейвид се обърна бавно към нея.

— Мисля, че вече обсъдихме този въпрос.

— Да, но не в детайли.

— За какво са ти подробности по тема, до която невинно момиче като теб изобщо не бива да се докосва?

— О, стига! Аз не съм някоя глупачка, аз съм смело и решително момиче. Само почакай и ще видиш! Щом ти казвам, че искам повече информация, значи ми трябва. Нужна ми е, за да знам как да

постъпвам с жените, които са изложени на опасност да загубят честта си.

Дейвид стана още по-мрачен.

— Забранявам ти да говориш с други хора по тази деликатна тема — изрече строго той. — Разбра ли ме?

— Не! — нямаше да му позволи да ѝ затвори устата. — Ти ми каза, че падналите жени са робини на своите потребности, че копнеят отново и отново да преживяват някои силни телесни проявления на страстта.

— Не съм казал такова нещо!

— Напротив, каза го. Онова, което искам да знам, е: кой кого подтиква към такова поведение?

— Какво?

— Да, Дейвид. Кой? Мъжът или жената? Кой кого изкушава към физическо проявление на страстта?

Дейвид стана рязко от стола си, приглади жакета си и изправи гръб.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Аха! Значи е точно както си мислех. Ситуацията не е толкова ясно определена, както искаш да ми внушиш. Питам те, защото искам да знам съвсем точно откъде се взема тази физическа страст. Да не би да искаш да ми внушиш, че — поне в началото — жената изживява страстта само в мечтите си?

Дейвид се покашля неловко.

— Вероятно...

— Но как? Откъде се вземат тези мечти? Може би са в нея още от началото на живота ѝ? Или са резултат от случайна среща?

— Среща? — гласът му прозвуча необичайно дрезгаво.

— Например с някой особен... искам да кажа... Възможно ли е жената да срещне някой... някой красив мъж и видът му да събуди у нея известни представи?

— О, Селин, как да ти отговоря? Да, така мисля — лицето му се зачерви от вълнение. — Но не съм сигурен.

— Да, разбирам. Но не е ли виновен повече начинът, по който мъжът гледа жената? Възможно ли е някои погледи да предизвикат мечти и копнежи, които от своя страна будят желание у жената да се

отдаде на страстта? — Селин беше направо въодушевена от ясения си анализ.

Лицето на Дейвид се вкамени.

— Какво те наведе на тези размишления?

В никакъв случай нямаше да му позволи да я сплши!

— Това няма значение. Кажй ми, Дейвид, възможно ли е начинът, по който мъжът докосва жената... когато... искам да кажа... — изведнъж й приля. — Това е само предположение от моя страна, но мисля, че и то влияе... — гласът й пресекна. Дейвид явно не намираше в обясненията й нищо умно. Напротив, изглеждаше много гневен.

— Мисля, че трябва да посетя твоя мистър Игълтън и да се запозная лично с екзотичното му домакинство, Селин.

Джеймс влезе в къщата на Гросвенър Скуеър с твърда крачка, следван по петите от Уон Тел. Двамата бяха проследили ранната утринна среща на спортния клуб, в който участваха двамата Лечуит. След това бе водил сериозен разговор с чичо си Огъстъс и сега беше в ужасно настроение.

— Нали ми даде думата си, че ще остане в Дорсет! — ботушите му изтрополиха заплашително по черно-белите плочки на входа. — Присъствието му непременно ще усложни нещата!

Уон Тел го последва в библиотеката.

— Вие направихте нужното, мистър Игълтън. Маркизът знае, че нито мис Селин, нито Гудуинови не трябва да заподозрат истинската ви идентичност, че може да се разприказва едва след като вие му дадете знак. Освен това, изрази готовност да продължи да крие вестта за смъртта на баща ви.

— Всемогъщи боже! — Джеймс смъкна кожените си ръкавици. — Никога няма да разбере как така дядо ми не е казал на първородния си син защо е прогонил малкия му брат. Но поведението на чичо ми показва, че не знае нищо, не смяташ ли и ти така?

— Баща ви ми е разказвал, че старият маркиз бил много затворен човек — отговори спокойно Уон Тел.

— Наистина ли? — попита недоверчиво Джеймс.

Въпреки студения дъжд, който валеше от снощи, Уон Тел не носеше палто върху туниката си, а ботушите му изглеждаха съвсем

чисти. Той се разкрачи леко, подръпна брадата си и се загледа право пред себе си, сякаш бе потънал в мислите си.

— Кога си говорил с баща ми за стария маркиз?

— При много поводи. Почти винаги, когато беше... в мрачно настроение. Особено когато майка ви беше болна.

Джеймс затвори очи. Чувствата заплашваха да го надвият. Трябваше да устои.

— Защо никога не си ми казвал?

— Не сте ме питали. Освен това баща ви не говореше с мен. Говореше на себе си, но знаеше, че аз чувам и че ще запазя всичко чуто в тайна.

Дълбока тъга, отчаянието на непоправимата загуба... и омраза! Джеймс се разкъсваше от несправедливостта, която бе струвала живота на майка му, а после и на баща му.

— Знаеш ли, Уон Тел, ако баща ми не беше така съкрушен от смъртта на мама, може би нямаше да се случи онази злополука.

— Не можем да сме уверени в това, Джеймс.

— Защо никога не обвиняваше дядо ми за случилото се?

— Не знам. Струва ми се, че се е примирил с присъдата на баща си. Бил е убеден, че Дариъс и Мери Гудуин са му разказали някакви лъжи, които са го подтикнали към това решение. Мистър Франсис беше умен мъж, Джеймс. Вярвайте му. И простете на дядо си!

— Първо трябва да се справя с Гудуинови — отговори тихо Джеймс. — Моля се сегашният маркиз да сдържи обещанието си и да не разкрие истинската природа на връзката ни, преди да е станало безопасно.

— Той ще се придържа към споразумението ви — успокои го Уон Тел. — Повярвайте ми. Маркизът вижда във ваше лице сина, който не е имал. Няма да стори нищо, което би го лишило от тази утеха.

Джеймс кимна.

— Вярвам ти — ожесточението поддържаше духа му буден.

Свали наметката си и я хвърли небрежно на дивана.

— По дяволите! Трябваше ли да преживеем толкова много пороци още рано сутринта?

— Гледката беше достойна за съжаление.

— Двамата Лечуит са гадини — и бащата, и синът — извращенията, които Джеймс беше наблюдавал рано сутринта, скрит

зад една рухнала църковна стена, все още занимаваха ума и чувствата му. — Мислех си, че вече няма нищо, което да ме отврати, но съм се заблуждавал.

— Няма нужда да се тревожите за семейство Лечуит и за перверзиите им, Джеймс, освен ако не се опитат да попречат на плановете ви.

Джеймс усети как стомахът му се сви на топка.

— Ако трябва, ще ги убия със собствените си ръце — изсъска вбесено той, — но няма да им позволя да докоснат Селин!

Тихо изпуктяване го накара да вдигне глава — и погледна право в тъмните очи на Уон Тел. Какво беше това подозрително проблясване в зениците?

— Има ли нещо забавно? Ако е така, моля да ми кажеш, за да се позабавлявам и аз.

Лицето на Уон Тел остана безизразно.

— Няма нищо забавно, мистър Игълтън. Разбирам, че искате да предпазите мис Селин от ужасната участ да стане жертва на перверзните сексуални практики на мистър Пърсивал и мистър Бъртрам Лечуит, понеже смятате в близко бъдеще сам да се възползвате от нея. Не, в ситуацията няма абсолютно нищо забавно. Убеден съм, че след като постигнете целта си, вече няма да ви е грижа дали мис Селин ще отиде в ръцете на онези джентълмени...

— Млъкни, Уон Тел! Не искам да чуя нито дума повече. Бъди така добър и повикай Лиам.

Уон Тел изведнъж запристъпва от крак на крак.

— Какво правиш? — погледна го объркано Джеймс. — Казах ти да повикаш Лиам.

— Тя е доста... упорита — отговори Уон Тел с необичайно смущение.

— Така ли? Много съм ти благодарен за това разкритие. Би ли я уведомил, че искам да я видя, или да отида да я потърся сам?

— Не, аз ще отида — но Уон Тел продължаваше да се колебае. — Разбирате ли, за това дете вие сте пъпът на света...

Джеймс отвори уста, но веднага я затвори. Отиде до прозореца и се загледа към моравата, окъпана от дъжда, и в сивото небе над нея.

Откакто снощи излезе от къщата на Гудуинови, не беше спал нито минута. Мислеше за Селин, опитваше се да си изясни какво

точно искаше от нея и за колко време — това го държа буден до три сутринта, когато се появи Уон Тел и настоя двамата да излязат още преди разсъмване и да проследят поредната „сбирка“ на клуба.

— Лиам вече не е дете — отговори сковано той, без да се обърне.

— Няма да търпя повече злостните й номера.

„Използвай Селин и я забрави!“

— В действителност Лиам е много мило същество, Джеймс.

— Глупости!

Щом намереше бисерите на Сейнсбъри и окончателно прогонеше Гудуинови от Найтсхед, вече нямаше да има причини да се занимава със Селин — никакви причини!

— Добре, ще отида да повикам Лиам.

— Направи го — Джеймс остана до прозореца. Злато, мед и мекота. И сладко, сладко доверие. Вяра в него, която й позволи да му поднесе в дар цялото си същество, както не беше правила нито една жена преди нея. Даже без последното удовлетворение, без проникването в утробата й, бе изпитал тържеството на собственик в миговете, когато семето му се изливаше между копринените й бедра. Тя беше убедена, че сама направлява съдбата си. Той беше скъп приятел, който щеше да я компрометира, за да не стане жена на отвратителния Лечуит. За тази услуга беше готова да му плати с прекрасните си „чувства“. По дяволите! Бедното малко същество не знаеше нищо, абсолютно нищо. Нямаше представа дори какво означава да бъде компрометирана!

При спомена за часовете в каретата бедрата му се сковаха. Неговата прекрасна Селин беше изключително талантива ученичка в областта на „чувствата“. Много скоро трябваше да й даде още един урок. Не, вероятно беше по-добре да почака. Защото може би нямаше да се овладее и щеше да вземе онова, което тя в своята невинност му предлагаше така щедро.

Съвсем тихо щракване му показа, че вратата се е затворила.

— Викали сте ме...

Джеймс стисна здраво устни и се обърна. Лиам стоеше зад дивана и плъзгаше пръсти по блестящата дамаска. Перфектна имитация на аристократична английска госпожица, която изпробва очарованието си пред поредния кандидат.

Доця му се да се изсмее, но се въздържа.

— Ти ме разгневи — изрече сковано той.

Лиам изви тесните си хълбоци по начин, който би накарал пицната лейди Анастейша да побледнее от завист, излезе иззад дивана и се разположи удобно на възглавниците. Яркочервената туника, затворена с безброй ситни копченца, образуваше прекрасен контраст с възглавниците в тъмнозелено и златно.

— Обясни поведението си!

— Намокрихте ли се, мастър Джеймс?

— По дяволите, момиче, не се опитвай да отклониш вниманието ми!

Лиам сведе ресници и върху перфектната маслиненна кожа на високите скули паднаха тъмни сенки.

— Гласът ви звучи гневно, мастър Джеймс, а аз избягвам да влизам в спор с разгневени хора.

— Какво каза? — Джеймс направи няколко крачки към нея. Днес беше сресала тъмната си коса назад и я бе увила плитката си в кок на тила. Синьо-черната гладка коса подчертаваше крехката извивка на младата шия. След като погледа известно време кожените гърбове на книгите в библиотеката, Джеймс се овладя и попита отново: — Какво ми каза преди малко, Лиам?

Тя скочи така внезапно, че той отстъпи крачка назад.

— Лиам...

— Не викайте!

— Търпението ми е на изчерпване, момиче. Как смееш да се месиш в делата ми?

Тя склони глава.

— Разбираш ли какво казвам?

Лиам скри ръце в ръкавите на туниката си. И днес носеше любимите си тесни панталони от черен сатен.

— Лиам... — може би Уон Тел беше прав. Може би трябваше да бъде предпазлив и да не пречупва борческия ѝ дух. Кой можеше да знае с какви демони се бори този буден ум всеки ден?

— Паякът беше съвсем мъничък — отговори съкрушено тя.

Джеймс присви очи.

— Какво каза?

— Съвсем мъничко паяче! За момиче с кураж не означава нищо.

— Лиам, търпението ми свърши. Нямам друг избор. Ще трябва да...

— Какво? — тя вдигна глава и го изгледа нахално. — Това беше тест. От възмутеното ви изражение съдя, че тя не е издържала теста и ви е накарала да страдате.

Джеймс безпомощно поклати глава.

— И така: какво направи тя? Разпищя се? Стана по-бледа, отколкото и без това е? Добре. Сега разбирате каква грешка правите.

— Ти си сложила паяк в съдчето, което мис Селин отвори. Знаела си, че ще го отвори тя. Не мъничък паяк, а голям, огромен. Искала си да я уплашиш. Да я ужасиш.

Лиам се изправи гордо.

— Аз не се плаша от паяци! А тя е просто една глупава, дребнава, жалка слабачка, която имаше нахалството да ви заяви, че очаква от съпруга си да я пази от подобни „ужасии“ в спалнята!

— Ти си ни подслушвала през цялото време!

— Чух достатъчно, за да знам, че трябва да ви предпазя от тази глупава гъска.

— Няма да говоря с теб за мис Гудуин.

— Защо? Защото ви е страх, че истината за нея ще излезе наяве?

Не беше планирал така разговора с Лиам, в никакъв случай.

— Значи не съжаляваш, че сложи паяка в купата?

— Не! — момичето упорито вирна брадичка. — Радвам се. Искам да разберете, че тази личност не ви подхожда. Нужна ви е силна жена. Не ви трябва това бледо хлапе, което няма представа какъв е животът.

— Селин не е хлапе, а красива млада жена — отговори Джеймс и изведнъж се почувства безкрайно изтощен. — А ти нямаш представа какви са жените в Англия.

— Какво ме интересуват! — Лиам прехапа до болка красивите си устни.

На вратата се почука и Джеймс извика: „Влез!“, без да откъсне поглед от Лиам. — Ще правиш, каквото ти заповядвам, Лиам. Ще се научиш да уважаваш желанията ми и ще се държиш, както подобава.

Лиам сплете ръце и изведнъж се хвърли в краката му.

Това момиче беше непоправимо!

— Лиам! Предупреждавам те! Ще правиш онова, което ти казвам, иначе...

По дяволите, тя знаеше, че той я обича като сестра и че може да го върти на малкия си пръст.

Младата китайка сведе глава и челото ѝ докосна ботушите му.

— Както желаете, мастър! Аз съм на ваше разположение.

— Мистър Игълтън...

Като чу гласа на Уон Тел, Джеймс се обърна светкавично.

— Да? — Напрежението му постепенно отслабна. — Дяволите да го вземат! Не е ли малко рано за посетители?

Дейвид Талбот, хванал за ръка Селин, стоеше на прага и се взираше като замаян в коленичилата на пода Лиам.

„Дяволите да го вземат“? Селин затисна с юмрук устата си и огледа крадешком гневното лице на Джеймс и вкаменения профил на Дейвид. Никой не смееше да ругае в присъствието на Дейвид. Никой.

— Мистър Игълтън — Уон Тел излезе напред и Селин забеляза, че устните му потръпваха нервно. — Негово преподобие мистър Талбот и мис Селин...

— Знам кои са, човече, в ада да идеш дано!

— Джеймс! — Селин не можа да се удържи. — Дейвид е...

— Знам какъв е! Поп!

— О!

Джеймс устреми поглед към момичето, коленичило в краката му.

— Лиам — изрече с леден глас той, — ако знаеш кое е добро за теб...

— Спрете веднага, сър! — Дейвид се изправи в целия си ръст. — Какво си въобразявате? Как смееете да унижавате така това крехко същество?

Лиам остана в краката на господаря си.

Селин изведнъж забеляза, че Дейвид е много едър, и неволно го оприличи на гневен Аполон. Никога не го беше виждала такъв.

— Дейвид...

— Ти ще мълчиш, Селин — прекъсна я той с необичайна рязкост. — Това посещение няма нищо общо с професията ми, сър!

Джеймс разкопча тъмносиния си жакет и сложи ръце на кръста си.

— Радвам се да чуя тези думи, мистър Талбот — светлият панталон и ботушите бяха целите в кал. Панталонът подчертаваше мускулестите бедра и... Селин вдигна глава и погледна в сивите очи, които бяха станали почти черни от възбуда.

Как би могла да му устои!

— Ядосва ли те онова, което виждаш, Селин? — ъглите на устата му се вдигнаха — това беше предизвикателство, не веселие. — Знам

колко ти е противна калта, най-вече по ботушите.

Нямаше да се изчерви, в никакъв случай!

— Чуйте ме, Игълтън — Дейвид направи няколко твърди крачки към него. — Да плашите слабия пол — това може би отговаря на вашата представа за спорт, но не и на моята.

Джеймс пое дълбоко въздух и гръдният му кош се изду. Селин си припомни живо за чувствата, които беше изпитала, когато бе прикована под силното тяло на този мъж, и затвори очи. Ако наистина беше паднала жена, вече нямаше никакво желание да се изправи.

— Не ти ли е добре, Селин?

Въпросът на Джеймс я стресна.

— О, нищо ми няма. Просто съм малко... изненадана.

— Изненадана?

Нима той не усещаше какво чувства тя, нима не мислеше същото, което мислеше и тя? Така беше винаги, когато двама души бяха на едно мнение — а те без съмнение бяха станали едно и в моменти като този не бяха нужни обяснения...

— Желаете ли да донеса нещо освежително, мистър Игълтън?

Джеймс се обърна към Уон Тел.

— Смятам да се освежа с голяма чаша уиски. Ако нашите гости желаят да се присъединят към мен, можеш да го поднесеш. А после махни Лиам, моля те!

Застанал наред луксозното помещение, облицовано с тъмно дърво и черен лак, мебелите тапицирани с пъстри коприни, с украси от странни позлатени кучета и нефритени дракони с очи от скъпоценни камъни, Джеймс изглеждаше по-могъщ и властен отвсякога. Рамката подчертаваше излъчването му. Селин отново срещна погледа му и ноктите ѝ се забиха в дланите. Какво впечатляващо присъствие — но и загадъчно, и непредвидимо. Не можеше да повярва, че го е опознала интимно... и гори от нетърпение да повтори интимната среща. Погледът му не се откъсваше от нея нито за секунда. На устните му играеше нежна усмивка.

Уон Тел се покашля предупредително и Джеймс се обърна към госта си.

— Е, ще ми кажете ли защо сте тук, мистър Талбот? Желаете ли уиски? Или може би твърдят алкохол е прекалено земна напитка за божи служител?

— Вие се опитвате да ме сплашите, сър — отговори спокойно Дейвид. — Но не съм и очаквал друго. Нито мис Гудуин, нито аз държим да бъдем обслужени във вашата къща.

Атмосферата се нажежи още повече. Селин се опита да се усмихне.

— Надявам се да ни простиш нахлуването, Джеймс. Дейвид няма да остане дълго в Лондон и исках да му дам възможност да те опознае.

— С каква цел?

Селин усети как в гърлото ѝ заседна буца и бузите ѝ пламнаха. Никога не беше виждала Джеймс в такова настроение и не знаеше как да реагира.

Дейвид пристъпваше нервно от крак на крак.

— Посещението беше моя идея, Игълтън. Искам да ви задам няколко въпроса.

— Е, добре — Селин видя как скулите на Джеймс потръпнаха. — Уон Тел, изведи Лиам.

Малката фигура в червено се надигна, обви с ръце крака на Джеймс и опря бузка в ботуша му.

— Каква непоносима гледка — прошепна ужасено Дейвид. — Духът на бедното същество е непоправимо увреден.

Защо Дейвид настояваше да дойдат тук? Трепереща, Селин отвори зелената си кадифена чантичка с украса от бели пера, същите като на бялата ѝ шапчица.

— Вземи това, Дейвид — подаде му шишенцето, което по заповед на Лети носеше винаги със себе си, и обясни: — Амоняк. Може би ще помогнеш на Лиам.

— О, божичко! — Джеймс извъртя очи към небето.

— Не мога да си представя какво е предизвикало недоволството ти, Джеймс — Селин вирна брадичка. — Но явно си много ядосан, след като се държиш така... негостоприемно. Ако бях помислила, че ще се отнесеш с нас по този начин, никога нямаше да дойда.

Недоволство? Негостоприемен?

— Точно така — подкрепи я Дейвид.

— Исках... исках да дам възможност на двамата си най-добри приятели да се опознаят. Вместо това... — нещо в каменното лице на Джеймс я накара да замлъкне. Той беше различен от вчера... всъщност никога не го бе виждала такъв. Ами ако беше променил решението си относно споразумението им?

— Ако това е желанието ти, Джеймс, веднага ще се сбогуваме — гласът ѝ затрепери и замря.

— Не и преди да съм изпълнил мисията си — възрази твърдо Дейвид.

— Ще узная ли скоро за какво се отнася? — попита саркастично Джеймс. Погледна надолу към Лиам и процеди през зъби: — Бъди така добра и стани, госпожичке.

— Нечувано! — изсъска Дейвид, хвърли унищожителен поглед към Джеймс, наведе се над Лиам и непохватно я помилва по рамото. — Стани, мило дете. Аз ще се погрижа този човек никога вече да не ти причинява болка.

— Майко мила! — Джеймс погледна отчаяно към Уон Тел, който вдигна рамене и се оттегли с кратък поклон. — Какво доживях! В къщата ми нахлуват чужди хора, а верните ми служители ме изоставят на произвола на съдбата!

Селин на свой ред го изгледа унищожително.

— Джеймс, моля те да не ругаеш. Не забравяй, че в стаята присъства младо и невинно момиче като Лиам — Джеймс се изсмя подигравателно и това я ядоса още повече. — Би трябвало да се засрамиш — добави остро тя.

— Искам да разбера защо вчера сте отвлекли Селин извън града — каза твърдо Дейвид, без да сваля ръце от раменцата на Лиам.

Джеймс се отвърна от него и погледна Селин право в очите. Тя поклати глава едва забележимо и с поглед го помоли да я пощади. Устата му се опъна в тънка линия, но изразът на лицето му изненадващо омекна.

Шепнейки утешително, Дейвид се опита да изправи Лиам на крака, но тя отказа да покаже лицето си и се вкопчи още по-силно в краката на господаря си.

— Хайде, детето ми, бъдете разумна и позволете да ви помогна — Дейвид внимателно освободи пръстите на Лиам и я изправи в целия ѝ дребен ръст. Обърна я към себе си и тя вдигна лице.

— Позволете ми... позволете ми... — устата му остана отворена и той се загледа като замаян в свършеното ѝ лице.

Минаха секунди. Минаха минути.

Селин видя как зелените очи на Дейвид се разшириха, а тънките му вежди се събраха над носа.

Лиам остави ръцете си в неговите и спокойно отговори на погледа му.

Джеймс предизвикателно скръсти ръце под гърдите си.

— За какво искахте да говорите с мен, Талбот? За вчерашния ми опит да отвлека Селин?

— Джеймс! — Селин направи крачка към него, но той поклати решително глава.

— Тя е била сама, без компаньонката си — изрече с отсъстващ вид Дейвид.

— Точно така — кимна с усмивка Джеймс. — Съвсем сама. За няколко часа!

Селин притисна ръка към сърцето си. Не искаше да стане така. В представите ѝ Джеймс заявяваше на родителите ѝ, че я е компрометирал, и те я връщаха обратно в Дорсет, за да не заговорят никога вече за женитбата и с противния Лечуит. Дейвид не вземаше никакво участие.

— В отсъствието на мистър и мисис Гудуин и след като никой не поема отговорността за нея, моят дълг изисква да закрилям Селин.

— Много почтено от ваша страна — отбеляза Джеймс, усмихна се на Селин, сложи пръсти на устните си и ѝ изпрати целувка над нищо неподозиращите глави на Дейвид и Лиам.

Селин потрепери в зелената си утринна рокля, скрита под плътна наметка. Гореща вълна се разля по някои части на тялото ѝ, които не смееше да назове.

— Добре ли сте, детето ми? — попита Дейвид и се наведе да огледа Лиам, сякаш вече не беше достатъчно близо.

Тя кимна бързо и плитката, която беше навила на темето си, падна тежко на гърба.

— Бях малко объркана, сър — изрече тя с ясен, спокоен глас. — Мастър Джеймс беше ядосан и ми се скара — с пълно право.

Дейвид прехапа устни. Беше почти една глава по-висок от момичето. Едрата му, мускулеста фигура подчертаваше крехкостта и

нежността на нейната. Тя беше като същество от приказките, способно да открадне сърцето на всеки чувствителен мъж.

Селин премести тежестта си върху другия крак и изду бузи. Каква глупачка беше! Както винаги, Дейвид изливаше цялото си съчувствие върху онзи, който според него имаше нужда от помощ.

— Никой няма право да ви се кара — каза той на Лиам. — Никога!

Леко движение насочи вниманието на Селин към Джеймс. Той наблюдаваше Лиам и Дейвид с изненада и нарастващ интерес.

— От този момент нататък, докато пристигнат родителите на Селин, мистър Игълтън — продължи Дейвид доста разсеяно, — ще говорите с мен, преди да се опитате да се доближите до Селин.

— Или да се опитам отново да я отвлека? — Джеймс хвърли зъл поглед към Селин.

— Няма да успеете — Дейвид взе двете ръце на Лиам в десницата си и докосна бузата ѝ с другата си ръка. — Има ли нещо, което искаш да ми разкажеш, Лиам? Нещо, което трябва да направя за теб... да ти помогна... сега, веднага?

Лиам се поклонил кратко.

— Може би... Не, благодаря ви — плитката ѝ се разплете и тежката синьо-черна коса я загърна като мантия.

— Дейвид — обади се несигурно Селин, — не мислиш ли, че е време да си отидем?

— Сигурна ли си, Лиам? Наистина ли нямаш нужда от нищо?

Онова, на което присъстваше Селин, не беше халюцинация на глупачка. Негово преподаване Дейвид Талбот от Литъл Падъл, консервативно село в Дорсетшайър, беше омаян от Лиам, икономката на мистър Джеймс Игълтън, китайско момиче от остров Пайпан в Южнокитайско море.

Нейният скъп приятел бе загубил сърцето си.

Селин забеляза, че ръцете ѝ треперят. Какво се случваше тук? Каква потенциална катастрофа бе предизвикала с лекомислието си?

— Аз съм много щастлива в този дом — обясни Лиам с толкова тих глас, че останалите едва я чува. — Онова, което видяхте, беше просто една глупост, за която съм виновна единствено аз — тя се обърна към господаря си: — понякога съм доста изнервяща, нали?

Джеймс не успя да скрие изненадата си.

— Не мога да повярвам...

— Трябва да разберете — каза Лиам на Дейвид. — Понякога е необходимо да ме поставят на мястото ми...

— Никога — прекъсна я пламенно Дейвид и се обърна заплашително към Джеймс: — Ако не се отнасяте към младата дама с необходимата деликатност, ще се разправяте с мен, сър. Ясно ли се изразих?

— Дейвид, моля те! — изохка ужасено Селин.

— Не се притеснявай — засмя се Джеймс. — Сигурен съм, че божият слуга няма да употреби насилие, докато защитава новата си подопечна.

Дейвид отново се бе загубил в очите на Лиам.

— Убедена ли си, че си тук по своя воля, детето ми?

— О, да! — бездънните черни очи се преместиха от Дейвид към Джеймс и се върнаха обратно. Селин забеляза как предаността бе заменена от несигурност, видя полуспуснатите ресници на Лиам, зачервените бузи — и отново потрепери.

Внезапно Дейвид се изправи рязко и сякаш едва сега осъзна колко интимно държеше ръцете на Лиам, колко близо стоеше до нея. Отстъпи назад и я пусна.

— Да тръгваме!

Лиам се запъти към вратата със сведена глава. Дейвид я последва с напрегнато изражение. Когато Селин се накани да тръгне след тях, Джеймс я хвана за ръката.

— Днес беше опасно груб, Джеймс — изсъска сърдито тя. — Ако Дейвид заподозре нещо за плановете ни, ще направи всичко, за да ни попречи.

Той я обърна към себе си.

— Твоят приятел изобщо не чу думите ми.

— Но това не беше твоя заслуга.

Той впи поглед в устата ѝ и се приближи още малко.

— Не, мое златно момиче, това беше съдба — като чу тихите гласове във фойето, целуна бързо устните на Селин и нежно плъзна език в устата ѝ, за да се наслади на топлината ѝ.

Тя въздъхна и затвори очи.

— Мисля, че открих още някои интересни детайли — включи се в играта, повтори онова, което той правеше с езика си, и изтръгна от

гърдите му задавен стон.

Джеймс я хвана за раменете и вдигна глава.

— За какви детайли говориш?

— За това, как възникват чувствата — тя се облегна на гърдите му и сложи ръце на хълбоците му. — За погледите и докосванията... за причините... — колко просто беше да разпери пръсти и да милва коравия му корем.

Джеймс простена отново и сграбчи ръцете ѝ доста грубо.

— Не ме докарвай до лудост — пошепна в ухото ѝ той. — Нямах представа какво правиш!

— О, разбира се, че имам — отговори с достойнство тя. — Вече знам всичко за чувствата между мъжа и жената.

Той се засмя тихо и сложи пръст на устата ѝ.

— Хайде да отидем при твоя закрилник и моята икономка, преди да започнат да се питат какво правим.

— Прав си — Селин се чувстваше натежала, сякаш упоена, и не желаше да се отдели от него. Мястото ѝ беше тук, при Джеймс.

— В събота ще бъдеш на празненството, нали? Там ще се видим.

Обзе я нещо като паника.

— Не съм сигурна. Може би родителите ми ще са вече тук...

Той я погледна изненадано.

— Какво значение има това?

— Ами... — тя задърпа панделките на шапката си. — Щом пристигнат, трябва да... трябва да изпълним споразумението си.

Джеймс поклати глава и отново я прегърна.

— Вече се разбрахме да оставиш всичко на мен, Селин. Аз съм този, който ще взема решенията — поведе я към вратата и поясни: — Трябва ни повече време. Щом настъпи подходящият момент, ще ти кажа.

Двамата спряха на прага и Селин усети как хватката му се стегна.

— Благодаря ти, Лиам — каза в този момент Дейвид. — Нали няма да забравиш?

— Разбира се, че няма — младата китайка се поклони. — Аз не забравям нищо.

Дейвид вдигна ръка и Селин се вцепени. Старият ѝ приятел, свещеникът, който бе заявил, че няма време за сърдечни вълнения,

вдигна ръка и нежно помилва косата на Лиам. Селин видя как се поколеба, но после поднесе един кичур към устата си. Очите му се затвориха за момент, после рязко се отдалечи.

Джеймс промърмори нещо, което Селин не разбра.

— Какво каза, Джеймс?

— Казах „проклети подаръци“ — пошепна в ухото ѝ той.

— О, Лети, защо не се върнем на Кързън Стрийт?

— И дума да не става, Селин! Ще те видят много хора и ще почнат безкрайни приказки, затова не се опитвай да се измъкнеш.

Селин стоеше сред ужасната навалица във фоайето на Кастърбридж Хаус и имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Притесняваше я не толкова горещината, колкото великолепието на помещението.

— Толкова много хора — пошепна тя в ухото на Лети и когато Лети кимна, без да разбира, повиши тон: — Кой ще забележи, че съм си отишла? Никой не го е грижа дали съм тук или не. А и този шум!

Лети отново кимна и посочи платформата, тапицирана с кадифе, където седяха четирима цигулари и настройваха инструментите си.

— Няма никакъв смисъл — изсъска Селин. Навалицата се залюля под напора на новодошлите и се люшна към централното стълбище. Селин неволно я оприличи на блещукаща многоцветна река.

— Вече не можем да излезем, Селин — каза ѝ със смръщено чело Лети.

Тази вечер младата дама беше много доволна от тоалета на компаньонката си. Ръждивокафявата рокля, доста строго скроена според нея, бе купена за смешно малко пари от една приятелка на Изабел, която се раздели с нея с радост. Роклята не беше обличана, защото младата дама не харесваше цвета ѝ. Но тъкмо този цвят подходеше отлично на тъмните очи и коси на Лети. Самата Селин се бе нагласила с розовата сатенена рокля на Изабел, украсена с рюш от белгийска дантела и с възхитителен нагръдник. В навалицата имаше и нещо добро: никой нямаше да забележи роклята ѝ, камо ли пък да я познае.

Носени от множеството, двете стигнаха до подножието на стълбището и Селин вдигна глава към кръглата галерия.

— Толкова е внушително...

— Права си — кимна Лети. — Бледозелените стени са много елегантни с бели орнаменти... прекрасно!

Селин улови ръката ѝ и я стисна.

— Не познаваме никого тук. В тази навалица никога няма да открием познато лице.

— Тогава ще се наслаждаваме на инкогнито то си — отговори Лети и очите ѝ блеснаха дяволито. — Ще се забавляваме, за да има за какво да си спомняме, като се върнем в Дорсет.

Изведнъж усмивката на Лети угасна. За момент Селин усети как глъчката от гласове, смехове и нестройните акорди заглъхнаха. Двете с Лети се погледнаха и Селин осъзна, че и двете копнееха да се върнат в Дорсет. Да върнат онези великолепни дни и седмици между „дивите фази“ и никога, никога вече да не чуят името Лечуит.

В следващия миг Селин се сети за Дейвид и за мисията, която трябваше да изпълни тази вечер, и се разтрепери. Тя му бе предложила да се престори, че има главоболие, за да си остане въщи и да го придружи. Дейвид само поклати глава, но изглеждаше трогнат от съучастието ѝ.

— Надявам се да не му се случи нищо лошо — рече тихо тя, без да помисли, че Лети няма представа за намеренията на Дейвид. — Искам да кажа, дано да не скучае твърде много, докато седи сам на Кързън Стрийт — побърза да се поправи тя.

— Мис Фишър?

Дълбок мъжки глас изрече, по-точно издекламира името на Лети и двете жени се обърнаха изненадано. Уон Тел не можеше да остане незабелязан, даже сред такава навалица. Тази вечер костюмът му не правеше толкова силно впечатление, макар че беше твърде дързък за великолепната обстановка.

Лети се усмихна и се опита да му подаде ръка, но някакъв полупиян нахалник, теглец след себе си възбудено крякаща жена, я изблъска. Жената, накипrena с яркочервена рокля, избродирана със стъклени перли, не беше вече млада и се бе намазала с толкова руж, че изглеждаше като пред сърдечен пристъп. Селин ги проследи с отворена уста. Преследваха ги коментари като „проклетият глупак“ и „грубияни от простолюдието“. Уон Тел също бе изтласкан настрана.

После, като по чудо, множеството пред Селин и Лети се раздели. Лети хвърли бърз поглед през рамо и веднага го видя.

— Мистър Уон Тел!

— Моля, качете се по стълбата, мис Гудуин, мис Фишър.

Лети и Селин се спогледаха с усмивка и изпълниха нареждането. Уон Тел крачеше величествено след тях, разперил ръце, и принуждаваше бързащите нагоре гости да дадат път на дамите, които бе взел под своята закрила.

На горната площадка, той успя да освободи малко място, където да застанат спокойно.

— Къде желаят да отидат дамите? — попита церемониално той.

— Ох... — Селин се бе задъхала. — Най-много искам да си отида вкъщи, но това...

— Това е невъзможно — завърши изречението Уон Тел точно когато Лети отвори уста, за да каже своето мнение. — Ако не почетете приема с присъствието си, мис Гудуин, много хора ще останат разочаровани.

— Кои например? — попита сърдито Селин, макар да знаеше кого има предвид той. Но ѝ се искаше да чуе името на Джеймс от устата му.

Уон Тел се засмя с очи или поне тя така си помисли. Но в следващия миг той се обърна към Лети и отново се поклони.

— Харесва ли ви Лондон, мис Фишър?

— Лети, моля.

Този път усмивката беше истинска.

— Мисля, че ви липсва природата.

— Прав сте — кимна Лети, погледна го втренчено и добави — Селин би трябвало да се представи на домакина.

— О, не!

— Да, да — възрази Лети и се наведе към ухото ѝ. — С колкото повече млади мъже се запознаеш, Селин, толкова повече шансове ще имаш да... нали знаеш?

— Права си — само ако можеше да се довери изцяло на Лети, да ѝ признае за споразумението с Джеймс. За нещастие Лети никога нямаше да се съгласи с подобно разрешение на въпроса, а и не биваше да знае, че Селин вече е много напред с плана си.

Лети се засмя и я бутна леко напред.

— Хайде да потърсим маркиза.

— Никога не съм виждала жив маркиз. Много ли е страшен?

— О, той не е никак... — Уон Тел се покашля многозначително. — Запознах се с маркиз Кастърбридж и смятам, че е много мил и общителен. За последно го видях в голямата бална зала. Позволете да ви отведе там.

— Виждам, че познавате къщата — каза Селин и го последва.

— Поогледах се малко — обясни той и тръгна напред, за да им проправя пътя със същата решителност, както по стълбата.

— О! — Селин спря за миг на входа на огромно помещение. — Погледни, Лети. Виждала ли си някога...? Не, не си виждала. Един момент, мистър Уон Тел — помоли тя и се надигна на пръсти, за да огледа дългите маси, отрупани с всевъзможни вкусни неща. — На всяка маса има многоцветен фонтан. А я виж там! Пъстри папагали на златни пръчки... и палми! О, Лети! А в средата има езерце!

— Искате ли да разгледате отблизо, мис Селин?

Искаше, разбира се, но повече искаше да види Джеймс. Защо Уон Тел не казваше нищо за господаря си?

— Хайде да се приближим.

Уон Тел ги поведе покрай масите, претоварени със сребърни купи с екзотични плодове и златни плата с вкуснотии, повечето от които бяха непознати за Селин. Гостите стояха на опашка, за да имат възможност да вкусят избраните специалитети.

— Виж ти — пошепна Селин, когато стигнаха до езерцето. То беше с форма на гигантска мида, вдълбана в бял пясък, а от синята му повърхност се издигаше ароматна, топла пара. — А какво е това там? О, русалка! — възхитена, Селин вдигна ръце към пламтящите си бузи.

— Фалшива нимфа — промърмори неодобрително Лети. — Оскъдно облечена, седнала на изкуствена скала. Много неприлично, бих казала.

Лети обърна гръб на русалката и Селин бе принудена да я последва, но не преди да огледа внимателно дебеличката женска фигура върху яркозеления камък. Дългата руса перука падаше върху голи гърди и широки хълбоци.

Според нея тялото беше прекрасно, а сребърната опашка беше направо възхитителна.

— Вече се радвам, че ме убеди да остана — изрече задъхано тя, когато най-после се изравни с Лети. — Имам чувството, че по масите блестят скъпоценни камъни. Десетки, стотици! О, Лети, колко е

хубаво, че не пропуснах единствения истински бал, на който бях поканена!

След няколко минути възбудата ѝ достигна връхната си точка. Големият бюфет избледня пред разточителното и застрашително великолепие на голямата бална зала в Кастърбридж Хаус.

На горната площадка на величествена стълба, по която се слизаше в грамадното помещение, стоеше изискан иконом с бяла перука, сатенен панталон до коленете и подходящи чорапи. Той наклони глава към Селин, за да чуе името ѝ, после вирна дългия си нос и извика към голямата зала:

— Мис Селин Гудуин!

— Ама че глупост — пошепна тя на Лети и се постара да слезе по стъпалата колкото можеше по-самоуверено. — Кой ще го чуе в тази бъркотия?

След миг пред тях застана дребен, безцветен мъж в строго вечерно облекло.

— Добър вечер, мис Гудуин. Позволете да ви отведа при маркиза.

Селин се огледа учудено за Уон Тел.

— Пак изчезна — промърмори сърдито тя. — Има обезпокояващ навик да се появява и да изчезва в най-неподходящите моменти.

— Оттук, мис Гудуин — подкани я дребният мъж. — Вие също, мис Фишър!

Явно нямаха друг избор, освен да го последват. Водачът им се плъзгаше бързо между групите разкошно облечени гости и между усмихнатите двойки, които изпълняваха сложните фигури на котилъона.

От тавана, изрисуван с фрески, висяха полилеи с безброй свещи. По стените блестяха златни тапети, тук и там се виждаха виолетови алкови, пред които стояха бели мраморни статуи. Наистина прекрасно обзавеждане.

Селин се зазяпа, но Лети я побутна да продължи напред. Най-сетне стигнаха до една по-специална група.

— Кастърбридж не е забравил как се организират незабравими празненства — чу Селин дълбок мъжки глас. Джентълменът се наведе към дамата си, чиято глава бе украсена с огромни щраусови пера, отрупани с диаманти. Тя закри уста с ветрилото си и му отговори:

— Наистина незабравими, скъпи. Това е събитието на балния сезон. Питам се само защо пак го прави, след като отдавна не се е показвал в обществото.

Със строга, но незабележима ръка водачът им проправяше път през тълпата и изведнъж Селин се изправи пред едър, много изискан господин със силно зачервено лице. Не ѝ убегна, че вечерният му костюм беше отлично ушит, а на шията си носеше блестящ златен орден на синя лента. С крайчеца на окото си забеляза изключително красивата brunетка, която бе сложила ръка върху неговата.

— Лети... — Селин хвърли поглед назад и ужасено установи, че е сама. В следващия миг откри ръждивокафявата рокля и компаньонката си, която говореше с Уон Тел, изникнал незнайно откъде. Макар че Селин ѝ изпращаше отчаяни сигнали, Лети кимна на Уон Тел, който явно я интересуваше повече, и му позволи да я отведе към другия край на залата.

Сама. Изоставена.

Нито едно познато лице надлъж и нашир!

— Добър вечер... — гласът на изискания джентълмен стигна до ушите и секунди преди да разбере, че се обръщат към нея.

— Аз...

Силна ръка обхвана внимателно талията ѝ.

— Добър вечер, милорд! Позволете да ви представя мис Селин Гудуин.

Гласът на Джеймс прозвуча така самоуверено, че групата замлъкна.

— Мис Гудуин — той я побутна леко напред — Огъстъс, трети маркиз Кастърбридж.

Селин събра цялата си смелост и направи грациозен реверанс. Остана много изненадана, когато белокосият мъж посегна към ръката ѝ и я помоли да се изправи.

— Гудуин значи? — той ѝ се усмихна, но в сините му очи имаше лед. Селин преглътна, устата ѝ пресъхна.

— Това е първия бален сезон на мис Гудуин — обясни Джеймс и тя си пожела да имаше малко повече смелост, за да го погледне. Вместо това само се усмихна и сведе очи.

— Красиво момиче — проговори дълбокият мъжки глас. Ръката на Джеймс отново обхвана талията ѝ.

— Мис Гудуин е от Дорсет, милорд. Доколкото знам, познавате семейството й. Гудуинови от Найтсхед.

Силната ръка на Джеймс смути чувствата на Селин и тя не чу как маркизът отговори:

— Да, познавам ги. Добре дошла, мис Гудуин. Надявам се малкият ми прием да ви хареса.

Стоящите около него се разсмяха. Надигна се одобрително мърморене.

— Малък прием... Майко мила!

— Къде сте отседнали, мис Гудуин?

Селин се учуди, че маркизът продължава да се занимава с нея.

— На Кързън Стрийт, милорд — натискът върху талията й попречи да направи още един реверанс.

— А вашите... вашите родители? Сигурно и те са в Лондон?

— Очаквам ги скоро — Селин усети как към нея се устремиха заинтересовани погледи и се почувства неловко. — Мама не се чувстваше добре и трябваше да отложат пътуването.

— Моите съчувствия — маркизът се покашля. — Да, мога да кажа, че синът на стария ми приятел има непогрешим вкус относно избора на придружителките си — той я погледна втренчено и Селин отговори учтиво на погледа му, без да разбира.

— Джеймс Игълтън е син на моя стар и много скъп приятел Алджърнън Игълтън. За съжаление баща му ни напусна... — в очите на маркиза блесна искрена тъга.

— Съжалявам — прошепна Селин.

Дамата, която стоеше до маркиза, почука с ветрилото си по ръката му.

— Мисля, че имате предвид Алфонс Игълтън, милорд.

— О, да, естествено. Точно това казах... Алфонс. Скъпа моя — обърна се маркизът към Селин, — това е Сибил, контеса Лафодж, истински слънчев лъч и благословия в живота на един старец — дори в малкото минути, когато мога да я отърва от обожателите й.

Дамата се усмихна очарователно и помилва ръката му.

— Но както и да е — продължи Кастърбридж, — Джеймс е издънка на семейство Игълтън от Къмбърланд. Добро семейство.

— Според мен са Игълтънови от Нортъмбърланд — поправи го отново контеса Лафодж.

Маркизът я погледна объркано.

— Нали точно това казах... Игълтънови от Нортъмбърланд.

— Знаете ли, сър — намеси се добре познат глас, — трябва да ви кажа, че говорите с млада дама, която внесе свеж полъх в тазгодишния бален сезон.

Роланд, виконт Уетбъри, който досега беше скрит от някакъв едър мъж, излезе напред подръка с Беатрис Арбътнот. Беатрис се усмихна зарадвано на Селин. Девојката усети как натискът на ръката на Джеймс се засили.

— За нас беше голямо удоволствие — каза Беатрис. Селин я огледа смаяно и установи, че момичето носеше добре позната зелена рокля. — Наистина сте брилянтна! Съмнявам се, че в Лондон са останали хора с име и титла, които ще допуснат да ги изобличат като мухи едnodневки — обърната към маркиза, тя поясни: — Селин накара всички ни да се замислим за участта на онези, които не са благословени от съдбата като нас. Окуражи ни да купуваме рокли, които вече са били обличани, и по този начин създаде великолепна система за набирание на пари за благотворителни цели — обърна се отново към Селин и попита: — Имате ли фондация, която се грижи за бедните, скъпа?

Селин разбра, че още много дами се бяха заразили от ентусиазма на Беатрис, и се почувства неудобно.

— Да, има нещо такова — отговори неопределено тя. — Ще се погрижа да ви уведомят за подробностите.

— Какво умно момиче — проговори друг познат женски глас. — Малката кампания на Селин намери неочакван отзвук.

Червените коси на лейди Дафне Дьоклер изобщо не бяха в съзвучие с яркочервената дантела на бялата рокля, която Изабел Прентъргаст бе носила на приема у семейство Арбътнот. Селин бе останала много изненадана, когато Изабел не ѝ предложи тази рокля. Вероятно бе предположила — с пълно право — че лейди Дафне не умее да се пазари като нея.

Маркизът избухна в смях и удари Джеймс по рамото.

— Много умна млада дама, нали, Джеймс? Ти си също като баща си, моето момче. Винаги ме е изненадвал с приятелките си.

Селин усети, че се изчервява. Защо изведнъж бе станала център на висшето лондонско общество? Отново се озърна за Лети, но

икономката ѝ не се виждаше никъде.

— Селин! — прозвуча глас съвсем близо до ухото ѝ и фините косъмчета на тила и настръхнаха. Това беше невъзможно! Не и тук! Не в този момент! Обърна се предпазливо и погледна право в кръглите сини очи на Бъртрам Лечуит. — Как сте, скъпа?

Дамите и господата, които стояха наоколо, си зашепнаха изненадано. Ала Селин не беше в състояние да откъсне поглед от тлъстите бузи на така наречения си годеник, от тънките, безцветни коси, подредени грижливо и замазани с брилянтин, които обграждаха лицето му, от подутата червена уста.

— Наистина изглеждате добре, сладката ми. Много, много добре — воднистите му очи я огледаха от глава до пети и езикът му се плъзна по устните.

В този миг Селин чу как дрезгав женски глас проговори укорително:

— Ах, ето ви и вас, Джеймс. Колко неучтиво от ваша страна да дойдете толкова късно, след като знаете, че ви чакам.

— Хайде да се поразходим на терасата — каза Лечуит и приближи лицето си до нейното, така че Селин видя мрежата от тънки червени жилчици по бузите и носа му. — Пърсивал спомена за случилото се онази вечер. Много зле сте постъпили. Това е недостойно за младо момиче във вашата позиция.

Селин хвърли поглед назад и видя пищна червенокоса жена, която бе заговорила Джеймс и сега го зяпаше над ръба на ветрилото си. Непознатата носеше великолепна рокля от чисто бяла дантела, която едва-едва прикриваше гърдите ѝ.

— Разбрахте ли ме, Селин? — попита настойчиво Лечуит.

— Много добре — отговори тя, колкото можеше по-тихо. — За каква позиция говорите, мистър Лечуит?

Той се усмихна и зениците на очите му се разшириха заплашително.

— Мисля, че знаете. Има уговорка, за която добрият ви баща без съмнение ви е уведомил — в ъглите на устата му се събираше слюнка.

Отчаяна, тя се обърна към Джеймс, който все още я държеше през кръста, но се усмихваше на зеленооката вещица и бърбеше с нея.

— Селин! — пихтиестата ръка на Лечуит улови рамото ѝ. — Участието ти в балния сезон има за цел единствено да те освободи от

някои глупави женски копнежи и от мисълта, че си пропуснала нещо. Защото... много скоро... ние с теб...

Джеймс беше като солидна, непоколебима опора в гърба ѝ. Изведнъж си пожела да затвори очи и той да я отнесе на някое много далечно място, където нямаше нито червенокоси вещици, нито разни Лечуитовци.

— Много скоро ще оцените какъв късмет сте имали да ви избере един... зрял мъж, скъпа — Лечуит се изсмя самоуверено и зашепна: — Хайде да се махаме оттук. Доброто ви име няма да спечели кой знае какво от присъствието на този лекомислен младок. Както чух, всички свободни жени и балетни танцьорки в Лондон тичат подире му. Нали не искате да ви причислят към тази... пасмина?

Мислите се надпреварваха в главата на Селин. Зави ѝ се свят.

— Думите ви звучат драстично — изрече с треперещ глас тя. Разбира се, че не искаше да се причисли към обожателките на Джеймс. Тя го искаше само за себе си.

Маркизът отново взе думата.

— Да знаеш, Джеймс, лейди Анастейша вече от часове се оплаква, че без твоята компания празненството ми било отчайващо скучно.

— Не съм казала точно това, Джеймс — възрази младата дама, въздъхна, поклати грациозно пищните си бедра и затвори ветрилото си. — Просто напомних на лорд Кастърбридж, че се бяхме уговорили да си прекараме хубава вечер заедно — белите муселинови поли под дантелата бяха почти прозрачни.

„Кой ли я е посъветвал да закрие гърдите си с бяла дантела? — запита се злобно Селин.“

— Хайде да танцуваме — заповяда Лечуит и заби нокти в меката ѝ китка.

Стана ѝ горещо, после се разтрепери от студ.

— Няма ли да ме поканите на танц? — обърна се лейди Анастейша към Джеймс, направи реверанс и му подаде ръка. Той се обърна към Селин, погледна през Бъртрам Лечуит, сякаш не съществуваше, и каза:

— Съжалявам, но мис Гудуин вече даде съгласието си да танцува с мен следващия танц. А, ето ги и първите тактове на валса!

Селин успя някак да му се усмихне.

— Ще танцуваме ли, скъпа мис Гудуин?

— С удоволствие.

Лечуит все още не пускаше ръката ѝ. Джеймс устреми поглед към лицето му и в очите му блеснаха стоманени искри.

Лечуит стреснато я пусна и Селин потръпна при вида на разкривеното му от гняв лице. Погледна за миг и лейди Анастейша, която криеше пламенното си възмущение зад ветрилото, и подаде ръка на Джеймс, който я поведе към дансинга.

Обърна се към него, той я прегърна и я завъртя в кръг. Изведнъж Селин избухна в луд смях. Джеймс вдигна вежди.

— Нима умението ми да танцувам валс те забавлява?

— О, не, не — заекна тя и се опита да обясни: — Знаеш ли, аз никога не съм танцувала валс. Не мога да повярвам, че го правя за първи път с теб!

— Не ти вярвам. Ако се съди по движенията ти, трябва да си танцувала валс много пъти — той я завъртя отново и леко я издигна във въздуха.

Как да не се движи естествено в такта на музиката, след като партньорът ѝ танцуваше с такава гъвкава, самоуверена грация? Танцът ѝ достави огромно удоволствие, макар че опасността през цялото време я дебнеше някъде отдалеч. Но сега нямаше да мисли за това. Щеше да танцува и да се смее!

— Изглеждаш невероятно — пошепна Джеймс и ускори ритъма. Стъпките му бяха толкова сигурни и бързи, че краката ѝ почти не докосваха пода. Той я гледеше сериозно, с леко смръщени вежди. — Истински бисер сред многото евтини фалшиви накити.

Въпреки сериозното му лице тя ставаше все по-весела. И дръзка.

— Шегувате се с мен, сър. Думите ви звучат поетично, но не са верни. Тази вечер имате възможност да се наслаждавате на стотици красиви жени.

— Между тях няма нито една, която може да се мери с теб — отговори той и думите му прозвучаха така убедително, че тя бе готова да му повярва.

Селин напразно се опитваше да задуши кискането си.

— Ти видя ли... О, господи!

— Дали съм видял лицето на Лечуит? Това ли искаше да попиташ?

Тя кимна.

— Отгатна.

Балната зала, осветена от хиляди свещи, се носеше покрай тях като вихрено въртящ се калейдоскоп от пастелни муселини и блестящи коприни.

— Сърцето на този човек няма да издържи дълго, ако продължава да се гневи така — отбеляза Джеймс и продължи да се движи с гъвкавата елегантност на съвършен фехтовач или умел боксьор. — Но и сърцето на красивата лейди Анастейша, ако мога да я нарека така, заплашва да се пръсне от гняв.

Селин не искаше да мисли за дамата... нито за Лечуит. Той се държа така дръзко, беше толкова сигурен, че ще я има... Ако Джеймс не изпълни онова, което бе обещал, тя беше загубена.

— Защо изведнъж стана сериозна? — попита той и я завъртя вихрено. — Защо престана да се смееш? Каж ми за какво мислиш!

Да се осмели ли?

— Селин!

Музиката изведнъж загуби очарованието си.

— Този мъж... — не можеше да изрече думите. — Той...

Джеймс стисна ръката ѝ.

— Нямах причини да се страхуваш от Лечуит — и я поведе още по-бързо между усмихващите се двойки.

— Той каза, че имало уговорка — двамата се бяха отдалечили от групата на маркиза и се приближаваха към стълбата на входа на балната зала. — Джеймс, този човек очаква аз да...

След още едно завъртане Джеймс я преведе покрай група оживено разговарящи гости и застана на стълбата.

— Ела, Селин.

Без да пуска ръката ѝ, той изкачи бързо няколкото стъпала. Селин събра сатенените си поли и забърза след него.

— Джеймс! — извика тя, когато влязоха в галерията над входната зала. — Къде отиваме?

— Ще ти кажа... — той я преведе през галерията, блъсна една врата и я бутна в някаква тъмна стая. — Отиваме на място, където никой няма да ни пречи.

— Джеймс! — опита се да го спре тя.

Той се усмихна успокоително, грабна я в прегръдката си и я понесе през мрака като нощен демон, който неотклонно следва целта си. Отвори друга врата, незабележима в стената, мина през нея и грижливо затвори.

Селин видя тясна каменна стълба, осветена от синьо-бяло сияние. Джеймс изкачи стъпалата, без да я изпусне от ръцете си и без да се задъха.

Тя се вкопчи в него и пошепна:

— Моля те, Джеймс! Плашиш ме. Къде отиваме?

Синкавата светлина превърна очите му в блещукащи топчета въглища, а скулите му — в заплашителни очертания. По лицето му танцуваха сенки.

— Джеймс!

— Трябва да забравиш, че Бъртрам Лечуит съществува.

Стаята в кулата.

Прегърнал Селин, Джеймс бавно описа кръг.

— Тук никой няма да ни намери — рече той и усети как тялото ѝ се разтърси от силна тръпка. Сиянието на утрото влизаше през прозорците и се плъзгаше по прашни огледала в златни рамки, които красяха стените. — Тук не идва никой.

— Защо? — попита тя и топлият ѝ дъх погали шията му.

— Защото... — внимание! Не можеше да ѝ даде, че бе идвал тук с баща си, когато беше само на десет години, че това беше последното им посещение в тази къща. — Помниш ли, маркизът каза, че баща ми е бил близък приятел на семейство Кастърбридж. Той открил тази стая преди много години и ми показа как се отваря тайната врата — е, това поне отговаряше на истината.

Селин го прегърна по-здраво и зарови пръсти в косата му. Челото ѝ се опря в брадичката му. Джеймс затвори очи за миг и пое дълбоко въздух. Сега трябваше да вземе решение — спокойно и без излишни емоции.

Целуна косата ѝ, вдъхна дълбоко свежия аромат на цветя. Желанието да я закриля беше съвсем ново чувство за него. То нямаше нищо общо с инстинкта му да се грижи за беззащитните деца, както някога се бе погрижил за Лиам. Това беше по-скоро инстинкт да защитава и да притежава... много силен инстинкт, който застрашаваше мисията му и можеше да я провали, но в същото време обещаваще великолепа, опияняваща победа — и възможността да притежава прекрасната жена в ръцете си.

— Откъде си толкова сигурен, че никой няма да дойде?

Той се усмихна и целуна челото ѝ.

— Това значи ли, че искаш да си сигурна, че ще бъдем съвсем сами?

Тя зарови лице на рамото му и той се засмя нежно.

— Ела, мое златно момиче. Покажи ми, че притежаваш смелост, и ми кажи за какво мислиш.

— Много бързаш, Джеймс — прозвуча приглушено гласът ѝ.

— Искам просто да отговориш на въпроса ми.

Е, добре. Трябваше да внимава повече, за да стигне до истинските ѝ чувства.

— Защото само аз знам как се отваря вратата. Баща ми я намерил при... при едно от посещенията си — при едно от редовните си посещения до десетата му година! — Той ми каза, че никой не знае за тази стая, а баща ми никога не лъжеше — Франсис Сейнт Джилс бе прекарал много щастливи мигове в тази къща. Именно тук майка му, бабата на Джеймс, му бе разкрила тайната на съкровището. „Общата тайна“ — така я наричаха тя и любимият и син. В името на тяхната памет Джеймс трябваше да се погрижи бисерите отново да принадлежат на онзи, на когото са били завещани.

Затова бе дошъл в Англия и щеше да преследва целта си докрай.

Джеймс бавно пусна Селин на пода, но тя остана съвсем близо до него, докато оглеждаше странната обстановка.

— Какво ли е било това?

Той подсвирна тихо.

— Тайно убежище на самотна дама? — баба му беше измисляла истории за призраци, за да забавлява сина си.

— Стая, в която има само огледала?

— Някога подът беше отрупан с възглавници, на които дамата можеше да сяде — баща му разказваше историите на майка си на единствения си син толкова убедително, че момчето ги смяташе за истински случки.

Селин се отдалечи малко от него и плъзна поглед по осветеното от луната помещение.

— Мисля, че е приятно да имаш такава убежище. Но не разбирам за какво са служили огледалата.

— Защото тя имаше потребност да се гледа — бе я довел тук с единствената мисъл да останат сами и не помисли за любопитството ѝ.
— Дамата бе преживяла огромна загуба.

— Загуба, която е породила у нея потребност да гледа лицето си?
— Селин обиколи стаята под лунните лъчи като същество от светлина

и сенки. Розовата сатенена рокля се превърна в блестящ водопад от цветя.

Джеймс усети как тялото му се стегна.

— Искаше да намери потвърждение.

Селин се движеше от огледало към огледало. Джеймс се облегна на стената и изчака, докато тя се приближи и огледа отражението си със смръщено чело.

— Защо ѝ е било необходимо подобно самоутвърждаване?

— Отдала се на някакъв мъж — обясни тихо той и помилва бузата ѝ. — Той ѝ признал любовта си и обещал да помоли за ръката ѝ.

Селин погледна втренчено отражението си в огледалото.

— И какво станало после?

Така се изкушаваше да плъзне ръка по гладката ѝ шия, да проследи линията на рамото и да зарови пръсти в добродетелния дантелен нагръдник, който по-скоро будеше желание, отколкото да постигне целомъдрения ефект, на който тя се надяваше.

— Какво се е случило, Джеймс? — настоя тя и вдигна глава. Момичето беше абсолютно готово за всичко, което можеше да си пожелае един мъж... истинският мъж.

Джеймс се отдала от стената и застана зад нея.

— Не съм те довел тук, за да ти разказвам стари истории.

Не биваше да я докосва още сега. Трябваше да се остави на фантазиите си, на удоволствието да я наблюдава. Да забави насладата от завладяването.

— Искам... — устата ѝ остана отворена и гърдите ѝ се повдигнаха. И тя като него усещаше във въздуха някаква тежест, нарастваща горещина. — Все пак бих искала да ги чуя.

— Разбира се, че ще ги чуеш — обеща той. — Но те могат да почакаат. Сега трябва да поговорим за нашата уговорка.

Очите ѝ се затвориха и той впи поглед в лицето ѝ, за да види чувствата, които я вълнуваха.

— Ти си още много млада, Селин — млада и несъзнателно чувствена. — Твърде млада, за да огледаш от всички страни решенията, които скоро ще бъдеш принудена да вземеш.

— Решения ли? — миглите ѝ затрепкаха и тя погледна в огледалото почти замечтано.

Направи му впечатление, че тя вижда зад себе си само тъмната маса на тялото му, само блясъка на очите и зъбите му. Неясен силует в утринния здрач. Въпреки това го гледаше с доверие... и с желание.

Без да бърза, Джеймс сложи ръце на раменете ѝ и я притисна към тялото си.

— Ще те принудят да вземеш решение, Селин — палецът му се плъзна по шията и повдигна брадичката ѝ. — От теб се очаква да решиш как ще прекараш остатъка от живота си.

Гърдите ѝ се притиснаха към ръката му.

— Те искат да се омъжа за онзи човек — изрече едва чуто тя.

— Едно момиче би трябвало да разполага с достатъчно време, за да реши този важен въпрос.

Тя въздъхна и отпусна глава на рамото му.

— Аз мога да взема само едно решение — да се омъжа по любов.

Джеймс плъзна пръсти под набраната дантела, за да помилва кадифеномеките хълмчета, които му бяха добре познати, но едновременно с това опияняващо нови. Съпротивляваше се отчаяно на втвърдяването на члена си, но не беше в състояние да контролира пулсирането и натиска му.

— По любов? — изрече дрезгаво той. — Би ли могла да се влюбиш в Лечуит? — дори самото име го подлудяваше.

— Никога! — тя хвана ръката му и я притисна към гърдите си. — По-скоро ще умра. Не мога да го понасям.

— Не говори такива неща — желанието му растеше. Трябваше да притежава тази жена, която първоначално бе възнамерявал да използва само като оръжие в мисията си.

— Ти ме доведе тук, защото си добър — заключи убедено тя. — Искаш да ми помогнеш, но не можеш.

— Откъде ти хрумна това?

Тя се облегна на него и отпусна ръце.

— Не ме смятай за глупаво дете. Не мисли, че не разбирам как ти въздейства женствеността ми... Като си помисля какво се случи в каретата... — очите ѝ отново се затвориха. — Неловко ми е да говоря, но видях колко силно беше желанието ти и каква наслада ти доставих. Но това не е достатъчно. С изключение на такива мигове аз нямам нищо, което да ти предложи срещу голямата услуга, която ти си готов да ми направиш. Моля те, не искам да ме съжаляваш! Аз те разбирам.

Достатъчно е... да сме заедно. Ти ми даде да разбере колко добри и деликатни могат да бъдат мъжете.

Думите ѝ извадиха наяве цялото му презрение към самия себе си.

— Казах, че ще ти помогна. Само преди минути. В балната зала. Казах ти, че не бива да се страхуваш от Бъртрам Лечуит.

Селин въздъхна тежко.

— Не. Не мога да ти позволя да продължиш да ми помагаш. Вече направи достатъчно.

„Но аз получих от теб много повече, отколкото ти от мен, малката ми!“

— Онова, което ми предлагаш, е достатъчно за начало, Селин, уверявам те.

— Не искам заради мен да се излагаш на унижения и обиди, Джеймс, в никакъв случай. Благодаря ти, но те моля да забравиш егоистичната ми молба.

„Как ще я забравя!“

— Стига, Селин — пошепна той, наведе се и нежно я целуна зад ухото. — Няма да спра да ти помагам.

Тя се разтрепери.

— Каквото и да става между нас, аз няма да се почувствам ощетен — продължи той. — Само се погледни в огледалото.

Тя се подчини на заповедта му, но явно не видя нищо от онова, което виждаше той.

— Не се отвръщай — помоли той, когато тя сведе глава. — Искам да се погледнеш и да разбереш. Да разбереш и себе си, и мен.

Селин вдигна очи към неговите в огледалото и той усети как по бузите ѝ пропълзя топла червенина, макар че това не се виждаше в огледалото.

— Моля те, погледни се, скъпа. Виж жената, която си и която трябва да бъдеш.

Дъхът ѝ се ускори и нежната плът под пръстите му завибрира.

— Спокойно, спокойно — заповяда меко той, опитвайки се да обуздае пулсирането в слабините си. Желанието му нарастваше неудържимо. Това беше най-голямото изпитание за волята му — още по-голямо от предишното им усамотение, ако това изобщо беше възможно. Най-голямото, защото не се съмняваше, че може да вземе всичко, което поиска...

— Джеймс!

Той се облегна на рамото ѝ, обърна лицето ѝ към своето и опря устни в ъгълчето на устата ѝ. Тя въздъхна тихо и устните ѝ се отвориха, за да го пропуснат.

— Гледай в огледалото — заповяда той тихо.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, минаха под мишниците и обхванаха гърдите ѝ. Той се усмихна на тихия ѝ стон и усети как зърната ѝ моментално се втвърдиха под сатенения корсаж. Започна да я милва и не можа да предотврати тласъка на хълбоците си, когато тя се притисна към него.

— Ето, това е, мое златно момиче. Това си ти и това трябва да бъдеш! — погледна бързо образа ѝ в огледалото и дъхът му спря. Лицето ѝ блещукаше като порцелан, устните ѝ блестяха. Тя изви гръб, мушна ръце между телата им и заби нокти в железните мускули на бедрата му.

— Джеймс! — изохка задавено тя. — Джеймс...

— Да, сладка моя? Кажи ми какво искаш.

Тя заби белите си зъбки в долната устна и затвори очи.

— Аз съм безпомощна срещу онова, което се надига в мен. Може да е лошо, може да е грешно, но не съм в състояние да го потисна.

Как да се овладее при това признание? Дантелата на шията ѝ беше примамливо було, което бързо капитулира под пръстите му. Махна нагръдника и пищната красота на кожата ѝ се разкри пред жадния му поглед. Гърлото му пресъхна от желание.

Горещината в слабините му беше непоносима. Опитвайки се да обуздае треперенето на ръцете си, той развърза шнуровете на корсажа ѝ и си заповяда да спре и да се концентрира.

— Гледай — помоли дрезгаво. — Гледай внимателно!

Разтвори корсажа ѝ и с един замах го смъкна заедно с късите буфан-ръкави.

— Не! — тя посегна безпомощно към ръцете му.

Джеймс изчака, докато чу стона ѝ и хватката ѝ се разхлаби. Усмихна се като победител и отстрани ръцете ѝ. Барьерата от дантела и сатен падна и разкри съвършените ѝ гърди. Продължи да я милва с нарастваща настойчивост, посвети специално внимание на зърната на гърдите ѝ и бързо събуди в тях готовност за общото им удоволствие.

— Не бива така... — тя изохка, когато палецът му се плъзна по набъбналото зърно, простена отново и извърна глава настрана.

Джеймс спря, притиснал ръце към гърдите ѝ.

— Гледай, Селин! Не се извъръщай нито за миг.

Тя се подчини и той продължи да я милва. Грижливо направената прическа се развали и златната коса напада на буйни къдрици по раменете.

— Много добре — пошепна той, усмихна се на отражението ѝ, наведе се и взе едното зърно в устата си. През това време мачкаше другата гърда и продължи така, докато тя нададе задавен вик и се вкопчи в него.

Джеймс се засмя тържествуващо, отблъсна ръцете ѝ, които се опитваха да го спрат, и отново я обърна с гръб към себе си.

— Има още много, мила моя, но трябва да се научиш на търпение — бързо смъкна роклята от тялото ѝ и я пусна на пода. — Търпението е неотменимо условие за добрата любовна игра. Убеден съм, че ти ще станеш майсторка в това изкуство — вдигна я във въздуха и изрита роклята настрана. Селин остана само по тънка долна риза, отворена до талията.

— Не, Джеймс, не мога да го понеса — проговори тя, докато голите ѝ гърди се вдигаха и спускаха в очакване.

Той сведе бързо глава и се посвети на другата ѝ гърда. Застана плътно зад нея и плъзна пръсти по твърдите зърна.

— Точно когато си мислиш, че не можеш да понесеш повече, ти се възбуждаш най-силно, Селин, и това е прекрасно — той обаче трябваше да издържи и да се моли да не рухне от това изпитание на волята.

Преди тя да разбере какво става, той мушна ръка между краката ѝ и обхвана венериния хълм през тънката батиста на ризата.

Погледна я в очите, видя как устните ѝ оформиха шокирано „О!“ Тя се изви и посегна слепешком към него.

— О, Джеймс, искам и аз да те докосна!

Той потопи пръсти в нея и усети, че тя беше гореща и влажна, готова за него. Усети напора на желанието, когато бедрата ѝ безпомощно се разтвориха, за да го приемат, и набъбналата плът се устреми към търсещите му пръсти.

Не. Това беше твърде много. Нямаше да издържи на този натиск. С бързи, сръчни пръсти отвори панталона си и с мъка удържа вика на облекчение, когато мъжествеността му се освободи.

Вдигна тънката риза към талията ѝ и се притисна към твърдото ѝ дупе... Сега трябваше да се пребори с неустоимия напор да направи онова, което беше толкова лесно.

— Джеймс! Какво правиш там? — гласът ѝ бе изтънял от напрежение.

Той стисна зъби и успя да се усмихне на широко отворените ѝ очи в огледалото. Прегърна я силно и отвори ризата, за да види златните, блещукащи кичурчета между бедрата ѝ.

— Толкова си красива — пошепна в ухото ѝ той. — Искам те точно такава, каквата си сега, и ще те искам винаги.

Тя се опита да отговори на усмивката му, но вместо това здраво стисна зъби. Джеймс помилва горещите копринени гънки, защитени от златните косъмчета, и ритмично задвижи пръсти, без да се притеснява от ръцете, които се опитваха да го спрат. Задълбочи движенията, ускори ритъма и най-сетне чу сладката ѝ въздишка.

— Джеймс! Моля те!

— Да, мила моя, да!

— Да — отговори с пресекващ глас тя и вълната на оргазма се затвори над главата ѝ.

Селин се отпусна тежко в ръцете му, опря буза на гърдите му. Джеймс я притисна здраво. Членът му се триеше неудържимо в меката плът на дупето ѝ, но той си заповяда да спре. Разумът трябваше да остане независим от плътските желания.

Тих шум разкъса мъглата в главата му. Разтревожен, той се наведе над Селин.

— Какво има, сърце мое?

Тялото ѝ се разтърсваше от хълцания. Джеймс я отдалечи малко от себе си и бързо затвори панталона си. Селин плачеше!

— Недей, мила моя! — той се отпусна на колене и я привлече в скута си. Залюля я като бебе и ѝ заговори утешително: — Не бива да плачеш. Всичко е точно така, както трябва да бъде.

— Не, не е — отговори тя между две хълцания. — Изобщо не е както трябва. А как ми се иска да беше! — тя се освободи от ръцете му и коленичи насреща му, без да я е грижа за разкъсаната риза.

— Тези чувства са прекрасни и аз искам да ги изживявам отново и отново, с теб и с никой друг! Не искам да те лъжа, Джеймс!

Той едва не се засмя от облекчение.

— Радвам се да чуя това признание.

— Каквото и да се случи отгук нататък, аз ще помня тази нощ и ще знам, че съм изживяла най-прекрасното, което може да се случи между мъжа и жената.

— Още не! — той помълча малко и продължи: — Искам да те попитам нещо, Селин — защо да не получи и двете: момичето и отмъщението си?

— Първо искам да ми разкажеш за дамата и огледалата.

Джеймс се стегна. Жените, колкото и смели и сърцати да бяха, се нуждаеха от илюзии.

— Е, добре. Тя е... тя е мит. Легенда. Доколкото знам, била роднина на първите Кастърбридж. Влюбила се и мъжът обещал да се ожени за нея, но после я изоставил. Доброто ѝ име било унищожено и никой не ѝ направил предложение. Казват, че живяла в тази стая и не излизала от нея. По цял ден се гледала в огледалата.

— Но защо, защо?

— За да се увери, че красотата ѝ не повяхва.

— О! — Селин седна на пети. — Какъв ужас! И колко време е продължило това?

— Не много дълго. Починала млада — импровизира Джеймс. — Настинала и повече не станала от леглото. Както са ми разказвали, умряла тихо и мирно.

— Бедничката! — пошепна съчувствено Селин, готова отново да избухне в плач.

— Това е просто една красива легенда. Не мисли повече за нея. Как смяташ, какво ще кажат майка ти и баща ти, ако някой мъж се появи в дома им и поиска ръката ти?

— Какво?

— Как ще реагират, ако се появи нов кандидат за дъщеря им? Ако и друг мъж, освен Лечуит, поиска да те направи своя съпруга?

Селин преглътна, погледна голото си тяло и се опита да се прикрие с парчетата батиста.

— Позволи на мен — Джеймс я вдигна, свали ризата и посегна към роклята. Облече я през главата ѝ, подреди полите, затегна корсажа

и сложи дантелата. Обърна я отново към себе си и помоли: — Хайде, скъпа, кажи какво мислиш!

— Баща ми е много... труден — отвърна шепнешком тя и смутено подръпна дантелата на гърдите си. — Трудно ми е да ти обясня, но подозирам, че е виновен онзи тип, който е откраднал мечтите му. Взел е онова, което по право се падало на баща ми, затова се появяват тези диви фази, затова татко реагира необуздано на всяко непредвидено събитие.

Джеймс приглади косата ѝ и ѝ помогна да я вдигне отново на тила.

— Какво са му откраднали?

— Не знам, нищо не знам. Но често съм го чувала да казва, че искал да изличи крадеца и семейството му от света. Винаги съм се надявала тези хора да са отишли някъде много далеч, за да не им се случи нещо страшно. Как смяташ, мога ли вече да сляза долу и да се прибера вкъщи, без да направя силно впечатление?

— Не се притеснявай за това. По-добре ми разкажи повече за „крадеца“. За човека, който е причинил зло на баща ти.

— Не знам никакви подробности — призна Селин. Очите ѝ бяха пълни с неизплакани сълзи. — Но не вярвам, че някой може да бъде толкова лош... не е възможно.

— Кой е той? Как се казва?

Селин продължаваше да се занимава с фризура си.

— Чувала съм да го нарича Франсис.

Джеймс рязко отскочи назад.

— Франсис ли?

— Да. Но наистина не знам нищо повече.

Ето ти на! Значи Гудуин вярваше, че човек на име Франсис му е откраднал голямо съкровище. Не беше нужно да задава повече въпроси. Предположенията на баща му бяха верни. А той знаеше какво трябва да направи.

Щеше да получи удовлетворение и да има Селин! Единственото, което се бе променило, бяха чувствата му към момичето. Тя вече не беше просто част от плана му. Не. Тя се бе промъкнала в сърцето му и сега трябваше да направи всичко, за да заслужи уважението ѝ. Може би провидението я бе изпратило, за да внесе малко радост и надежда в живота му. Или това беше само мечта на глупав влюбен младеж?

Въпреки всичко щеше да си отмъсти!

— Ела, ще те заведа на Кързън Стрийт, скъпа — каза той, надявайки се, че тя няма да усети гнева в гласа му. — После веднага ще ти изпратя Лети. Ще ѝ кажа, че си се почувствала неразположена, и тя ще повярва.

— Разбирам — отговори с треперещ глас Селин. — Да вървим.

— Погледни ме — заповяда Джеймс и когато тя се подчини, ѝ се усмихна и я целуна тържествено по челото. — Ще ти кажа какво възнамерявам да предприема в близките дни.

Тя го погледна неразбиращо.

— Щом пристигнат родителите ти, ще дойда у вас и ще ги помоля за ръката ти. Уверен съм, че предложението ми ще бъде прието с готовност.

19

— Ти никога ли не спиш? — Джеймс мина покрай Уон Тел и се запъти към стълбата.

— Добре дошъл вкъщи, Джеймс.

— Внимавай, защото съм в опасно настроение — Джеймс сложи крак на първото стъпало.

— Часът е четири. Скоро ще съмне.

— Моя работа е колко време оставам в клуба си. Върви да спиш, Уон Тел.

— Джеймс!

Господарят на дома спря неохотно, но не се обърна към довереника си.

— Пропуснахте срещата с чичо си... искам да кажа, с маркиз Кастърбридж.

Джеймс се намръщи и рязко се обърна.

— Значи той е бил тук?

— Да. Само преди час.

— Но той знаеше, че ще напусна проклетия му бал и ще отида в Будълс.

Уон Тел избягваше да го гледа в очите.

— Може би е забравил — движенията му издаваха необичайна нервност.

— Казах му го, когато се сбогувахме — изрече бавно Джеймс. — Остави ли някакво съобщение?

Уон Тел се покашля.

— Надява се, че ще обмислите много внимателно важните решения, които ви предстои да вземете.

— Това ли е всичко?

— Да... Освен това каза да внимавате с реакциите си. Смятал, че много скоро ще започнете да виждате известни неща в друга светлина.

— Загадъчно! Още нещо?

— Нищо.

— Тогава ти желая лека нощ.

— Лека нощ, Джеймс.

— Приятни сънища! — загадъчното послание на чичо му да върви по дяволите!

— Джеймс!

Обърна се през рамо и се учуди на загриженото лице на стария си приятел.

— Какво има още?

— Не, не, нищо. Лека нощ.

Ругаейки под нос, Джеймс изкачи първото стълбище, после второто и стигна до стаята, преустроена специално за него.

Беше останал няколко часа в Будълс и бе пийнал порядъчно, но алкохолът не успя да замае главата му. Точно обратното. Към лошото му настроение се прибави ужасно главоболие.

Това проклето наследство трябваше да бъде заличено от света — веднага. Утре сутринта или когато успееш да събере ума си, щеше да предприеме следващата стъпка. Решаващата.

Отвори с трясък вратата на малката си работна стая, от която се влизаше в спалнята му, прекоси я с две крачки и нахвърля по пътя си цилиндъра, палтото и шала.

— Проклетие! — ръкавиците описаха дъга и паднаха от писалището на пода. — Уон Тел е жалък слуга! — фактът, че Уон Тел отказваше да поема палтата на посетителите и членовете на домакинството, беше ужасно изнервящ. В момента, този факт беше в състояние да го настрои враждебно срещу целия свят.

— Всемогъщи! — главата му бучеше. Добре, че поне се бяха сетили да запалят огън в спалнята му. Сиянието на пламъците танцуваше по стените, тапицирани с наситенозелена коприна. Той влезе, разхлаби вратовръзката...

— Здравей, Джеймс!

Мъжът се стъписа за миг, после застина неподвижен на прага.

— Кой, в името на дявола...

Лейди Анастейша седеше — или по-скоро се бе изтегнала — в голямото кожено кресло пред огъня.

— Хайде, кажи ми колко се радваш да ме видиш — извика весело тя. Дрезгавият ѝ глас беше забавен и причината вероятно беше

в полупразната бутилка шампанско, която стоеше на китайската бронзова масичка.

Джеймс я огледа безцеремонно и погледът му се спря на някои примамливи закръгленици. Развърза вратовръзката си и свали жакета, после се отпусна тежко на стола до лейди Анастейша.

— Какво правите тук, милейди?

— Бях доставена в спалнята ви — отговори тя и се закиска. Разпери ръце и от чашата ѝ пръсна шампанско върху скъпоценния китайски килим. После вирна брадичка и се разсмя. Косата ѝ беше разпусната и закриваше гърдите ѝ. Беше съвсем гола.

Джеймс бавно плъзна поглед по тялото ѝ, свали жилетката и започна да откопчава ризата си.

Лейди Анастейша се протегна и прелъстително запърха с мигли.

— Скъпият Огъстъс явно много те обича, Джеймс — пошепна тя. — Знаеш ли какво направи с онзи странен човек, който ти е нещо като личен слуга...

— За какъв странен човек говориш? — Джеймс се освободи от ризата и отново седна, за да изуе ботушите си.

— О, много добре знаеш! Онзи със смешната туника и с глупавото кепе! Истински великан! Направо да те хване страх. Но аз не се плаша толкова лесно.

Джеймс захвърли ботушите си в ъгъла на стаята и протегна крака към огъня.

— Хайде да се забавляваме — помами го лейди Анастейша и плъзна пръсти по бедрото си към червения триъгълник между краката. — Съблечи се. Аз съм малкия подарък на Огъстъс за теб!

— Хмм... — главоболието не преставаше, но поне можеше отново да разсъждава ясно. — Както виждам, вие все още тъгувате за изгубения си годеник. Това е било тежко изпитание за вас, мадам!

Тя облиза прелъстително устните си и се нацупи очарователно.

— Прекарах много страшни дни, но трябва отново да живея, за да забравя — чашата се залюля, но тя успя да я поднесе към устата си и да сръбне още малко шампанско. — В самотните ноци едно момиче се нуждае от мъж, за да забрави тъжните спомени. От мъж като теб, Джеймс. Силен, голям и честен. И готов — тя впи поглед в слабините му и той не се усъмни, че е забелязала незабавното въздействие на пищното си тяло върху една определена част от неговото.

Наклони глава назад и я огледа с присвити очи. Вкусна хапка. Огъстъс бе избрал момента за този тест много добре. Защото това със сигурност беше тест. Старият господин изобщо не се радваше на намерението на Джеймс да се „сближи“ с Гудуинови, камо ли пък да ухажва дъщеря им. Присъствието на лейди Анастейша в спалнята му трябваше да го убеди, че след като скоро ще бъде провъзгласен за граф, а после ще стане и маркиз, има нужда от опитна, блестяща жена до себе си.

Без съмнение, Огъстъс беше усетил в какво състояние е племенникът му и според собствения си опит го беше приписал на поне частична липса на сексуални преживявания.

Джеймс впи поглед в гърдите на лейди Анастейша. Разголени, те изглеждаха твърде големи за вкуса му, но достатъчно добри, за да забавляват мъжа, решил да си поиграе с тях.

— Харесва ли ти онова, което виждаш? — попита тя. Хвана едното зърно между палеца и показалеца си и го заципа. Джеймс чу тихото ѝ пшкане, докато се възбуждаше сама. — Защо ти не направиш това вместо мен, Джеймс?

Той не каза нищо, но погледът ѝ остана устремен към набъбналия член в панталона му. Жената се изсмя самоуверено.

Всичко, което правеше, беше плод на дълъг опит. Кой ли мъж я бе научил на тези номера? Тя използваше тялото си, както я бяха научили — за свое собствено удоволствие и за да получи онова, което искаше.

— Ела, Джеймс! Нали виждам, че си готов — тя вдигна едното си коляно и му показа женските си гънки, подути и блестящи. — И аз съм готова. Само ме погледни!

Джеймс не се помръдна, само продължи да я наблюдава. За тази дама той беше само средство да задоволи похотта си. Опитна кокотка като нея умееше да възбужда похотта на мъжете.

Явно я бяха употребявали, и то твърде често. Тя се разкрачи още повече и потърси пъпката на удоволствието.

Джеймс се размести неспокойно на стола си.

— Свали панталона си — пошепна изкусително тя. — Позволи ми да ти покажа колко хубава уста имам, Джеймс.

Той си заповяда да остане спокоен и се опита да си представи Селин. Как изглеждаше, когато коленичи пред него. Как с едва

пробудилата се своя женственост обяви, че не съжалява за онова, което бе преживяла.

Лейди Анастейша дишаше ускорено и охкаше тихо — в такт с ритмично плъзгащите се пръсти.

— Аз съм почти готова, Джеймс — изпъшка тя. — Почти. Ела. Вземи ме. Сега!

„Тези чувства са прекрасни за мен. Искам да ги изживявам отново и отново, с теб. Нямам никакво намерение да те лъжа, Джеймс...“

— Джеймс! — жената вече викаше. Раздразнено. Настойчиво.

Той затвори очи и се отпусна.

— Не ме ли чуваш?

Той отпусна брадичка и изхърка тихо.

— О, не! — извика лейди Анастейша и се размърда в креслото. — Никога! Никога не ми се е случвало мъж да заспи, докато му показвам това. Няма да търпя подобно отношение!

Следващото изхъркване беше още по-силно и го погъделичка по носа.

— Никога не са ме обиждали така. По дяволите! — изкрюка тя и босите ѝ крака прекосиха спалнята на път към кабинета.

Джеймс предпазливо отвори очи и се вслуша. Беше издържал изпитанието и бе доказал не само на чичо си, но и на себе си, че никоя друга жена не е в състояние да го привлече като Селин Гудуин.

— Веднага ще ида да кажа на маркиза!

— Надявах се да направиш точно това — промърмори Джеймс.

От далечния ъгъл се чу тихо кискане и той смръщи чело. Дано не му се наложи да издържи и втори опит за прелъстяване!

Кискането се превърна в смях. Шумен, груб, просташки смях.

Той се надигна неохотно и отиде на пръсти до вратата. Дамата стоеше в отсрещния край на кабинета му, до скрина, на който беше наредила дрехите си.

— О! — тя се изсмя отново, притисна долната риза към гърдите си и се облегна тежко на стената. — Това е смешно... ужасно смешно!

Джеймс вдигна вежди и се запъти към нея. Смяхът ѝ постепенно замря. Лейди Анастейша се изкиска за последно и в очите ѝ светна злоба. Грабна бялата си рокля и с усилия се напъха вътре. Успя дори да я завърже и да намести гърдите си в корсажа.

— Ще съжаляваш за това, което ми причини — изсъска тя и оголи зъби.

Джеймс скръсти ръце под гърдите и присви очи.

Дамата приседна на един стол и започна да се обува. При това се погрижи домакинът отново да види онова, което беше изпуснал. Прибра косата си на тила и изведнъж очите ѝ се разшириха, а ноздрите се издуха.

Джеймс наблюдаваше с интерес.

Лицето ѝ се разкриви и тя се разкиха. Едва успя да обуе втория чорап и да се изправи, толкова силни бяха кихавиците. От очите ѝ потекоха сълзи, бузите ѝ пламнаха като огън.

— Нещо... — тя кихна отново. — Има нещо... — последва още една силна кихавица.

Джеймс затисна устата си с ръка.

Лейди Анастейша посегна към бялата бална обувчица, напъха стъпалото си вътре — и изпищя. От обувката проехтяха редица силни изпуквания.

Дамата се огледа стреснато.

— Какво беше това? Тук има мъж с револвер! Нападат ни!

— Наистина ли? — отзова се спокойно Джеймс, но не обясни, че нападат не двамата, а само нея. Днес, за разлика от вчера, беше склонен да се отнесе много меко към нападателя.

— Помощ! Направи нещо, за Бога! — тя заподскача около него като тромава, рошава бяла гарга, докато се бореше с втората обувка. Тя също избухна веднага. Този път трясъкът беше по-силен и придружен от разноцветни облачета, които се издигнаха от краката към главата ѝ и предизвикаха нов пристъп на кихавици.

— Учудващо — отбеляза спокойно Джеймс.

Лейди Анастейша размаха ръце като обезумяла и очите ѝ изскочиха от орбитите. Мина като фурия покрай него и отвори с трясък вратата към коридора.

— Карета! — изкрещя бясно тя. — Веднага да ми се осигури карета!

Когато краката ѝ затрополиха по стълбите, отекнаха нови гърмежи. Джеймс отиде до парапета и погледна надолу. Видя тъмната глава и синята туника на Уон Тел, когато лейди Анастейша стигна до

фоайето. Верният му приятел посегна и хвана здраво ръката на дамата. Поведете я след себе си, като шепнеште успокоителни думички.

— Лиам — заповяда Джеймс, без да се обърне. — Ела веднага тук.

Приблжиха се тихи стъпки.

— Ето ме, Джеймс.

Той се изправи в целия си ръст и се обърна към малката китайка, облечена в очарователна дълга нощница от няколко пласта избродиран розов муселин. С разпуснатите синьо-черни коси, които падаха чак до талията, тя беше възхитителна гледка — въпреки самодоволната линия около устата и упорито вирнатата брадичка.

— Пак си позволи да се намесиш в моите дела.

— Точно така, мастър Джеймс.

— Да, знам, че винаги съм мастър Джеймс, когато лицемерно изразяваш уважението си към мен. Какво си направила с дрехите на лейди Анастейша? Доколкото си спомням, ти наредих да оставиш магьосническите си трикове в Пайпан.

Без дори да мигне, Лиам се усмихна доволно.

— Ще бъдеш ли така добра да се оправдаеш, скъпа госпожичке?

Лиам се поклони дълбоко.

— Щом така желаете.

— Веднага!

— Ами... отговорът е много прост — все още склонила глава, тя обясни: — Когато човек е дошъл от далечна страна, хората неизбежно очакват от него екзотични практики.

20

— Наистина ли успя да говориш с мисис Мерифийлд?

— Вече ти разказах какво стана — Дейвид хвърли поглед към часовника си.

— И тя отказа да освободи Мериголд?

— И за това вече говорихме.

Селин сведе глава към салонния килим, за да скрие гнева в очите си.

— Значи не си успял да говориш с Мериголд?

Дейвид въздъхна.

— Както вече ти казах, приближих се до нея, но преди да съм казал и една дума, тя избяга. Изглеждаше... уплашена. Поне така мисля. Макар че беше и ядосана.

— Сигурен ли си, че именно тя е жената, която търсиш?

— Естествено — в гласа на Дейвид звънеше нетърпение. — Описанието, с което разполагам, съвпада напълно с нейната външност. А дори на онова място да има две жени с коси като морков, не вярвам и двете да се казват Мериголд.

— Не бива да се отказваш!

— Селин, получих вест от моята енория. Хората там имат нужда от мен.

— Още днес ли?

— Мисис Стрикълнд ме уведоми, че Руби Роуз е неспасяема.

— Мисис Стрикълнд няма ум в главата си! — Селин видя как Дейвид се мъчи да потисне усмивката си и избухна: — Ти нарочно се опитваш да ме извадиш от равновесие!

— Не, мила, не. Просто отгатвам доста точно намеренията ти — приседна на ръба на дивана и обясни: — Тъжната истина е, че трябва да се върна в Дорсет не за да помогна на мисис Стрикълнд, а за да закрилям Руби Роуз от изстъпленията на дамата.

Селин потърка слепоочията си. Джеймс. Джеймс. Той беше всичко, за което можеше да мисли, което си представяше ясно — и го

усещаше ясно. Вчера, след неочакваното предложение за женитба, което бе изрекъл, той стана изненадващо мълчалив. Тя затвори очи и в сърцето ѝ пропълзя болка. Сигурно вече съжаляваше за думите си — казани набързо след момент на висша наслада, която вероятно беше помрачила съзнанието му. Въпреки това тя беше сигурна, че той ще ѝ помогне да се отърве от Лечуит. Джеймс беше толкова мил и отзивчив...

— Да не си настинала, Селин?

— Не, не, нищо ми няма. Но какво ще стане с Мериголд, Дейвид? Не можем да оставим бедното същество на произвола на съдбата, след като е изразило желание да бъде спасено.

— Съгласен съм с теб — отвърна Дейвид. — Но първо трябва да се погрижа за младата жена, която вече съм взел под крилото си. Ще се върна в Лондон, щом положението се успокои. Аз... исках да попитам... Лиам отдавна ли живее при мистър Игълтън?

— Може би Мериголд би могла... Какво каза?

— От колко време...

— Лиам? — Дейвид беше винаги ясен в думите и мислите си. — Джеймс? Какво общо имат двамата с Мериголд и мисис Мерифийлд?

Дейвид сложи ръце на коленете си.

— Поставих ти прост въпрос.

— Но аз не знам отговора — отговори почти злобно Селин.

— Това крехко същество не би трябвало да живее в домакинство, състоящо се само от мъже.

Тя го зяпна смаяно и Дейвид се извърна.

— Уверявам те, че мистър Джеймс Игълтън е извън всяко подозрение — бузите ѝ пламнаха. — Той е абсолютно отговорен и без съмнение е повече загрижен за доброто на Лиам, отколкото ти, Дейвид.

Какво ли щеше да каже Дейвид, ако узнаеше какво бяха правила Селин и Джеймс в стаята в кулата?

— Само попитах...

В този момент от фоайето се чу тропот и сложи край на разговора. Чуха се гласове, после бързи стъпки право към салона и вратата се отвори с трясък.

Дейвид скочи.

— Добър ден, мистър и мисис Гудуин!

— Мамо — изрече Селин със слаб глас, — татко!

— Мамо, татко — повтори с грачещ глас мисис Гудуин. Направи се, че не вижда Дейвид, и застана в средата на помещението. — Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Не се ли радваш да видиш родителите си, които си поставила в неудобно положение? Какъв скандал!

Селин закърши ръце и хвърли отчаян поглед към Лети, която бе застанала на прага.

— Нямам представа за какво говориш, мамо.

Майка ѝ беше облякла яркозелена пътна рокля с младежка кройка и носеше шапка с широка периферия. Тоалетът изобщо не отиваше на пълната ѝ фигура, нито на русата коса и червеното лице. От възмущението лицето ѝ пламтеше по-силно от обикновено, а в светлосините очи светеше онзи блясък, от който Селин се беше научила да се страхува.

— Селин е добра дъщеря и съвестно изпълнява задълженията си — изрече високо Лети и застана пред питомката си.

Бащата се обърна строго към компаньонката.

— Нямате право да говорите, Лети. Жена ми и аз имаме собствена представа за това колко добра и съзнателна е дъщеря ни.

— Трябва да се радваме — майката поклати глава и пое дълбоко въздух, — да, трябва да сме щастливи, че Бъртрам Лечуит стои над тези неща и не е много ядосан на невъзпитанието ти.

— Какво ви е казал мистър Лечуит... — Селин видя заплашителното изражение на баща си и стисна устни. Господи, той беше бесен! В това състояние винаги изглеждаше по-едър и силен. Днес носеше скъп виненочервен жакет и жълт панталон вместо небрежното, малко смачкано облекло на провинциален благородник, което иначе предпочиташе. Изглеждаше доста променен. Селин си спомни, че никога досега не е виждала баща си в Лондон. Тук очевидно носеше дрехи, които считаше за модни. За съжаление костюмът му беше твърде ярък и безвкусен, особено тюркоазната жилетка, избродирана с червенооки черни пауни.

Баща ѝ вирна тесния си нос и направи няколко крачки към нея.

— Както вече каза майка ти, трябва да се радваме, че Бъртрам е разумен мъж. Добре, че тази сутрин излезе да ни посрещне, вместо просто да оттегли предложението си.

Коленете на Селин омекнаха. Леко движение събуди вниманието ѝ. Лети ѝ даваше сигнал да мълчи.

— Моля да ме извините, мистър и мисис Гудуин — намеси се в този миг Дейвид, — но трябва да вървя. Чака ме много работа.

Баща ѝ устреми гневен поглед към пастора.

— Какво правите тук, Талбот? — тежкият му поглед се плъзна обратно към Селин. — Мислех, че градът не е по вкуса ви.

— Дейвид ни донесе новини от селото — побърза да отговори Лети. — И ние настояхме да живее тук, докато уреди работите си в Лондон. Сигурна съм, че това отговаря и на вашите желания. Да ви повикам ли карета, Дейвид?

— Да, моля. Много сте любезна.

Дейвид и Лети се оттеглиха. Селин проследи с натезало сърце как вратата на салона се затвори. След секунди чу и отварянето на входната врата. Сега беше сама срещу гнева и обвиненията.

— Дейвид Талбот не ме интересува — изсъска майка ѝ. — Какво имаш да кажеш в своя защита, Селин?

Лечуит сигурно им бе разказал и за идеята ѝ да се пестят пари от тоалети. Колко жалко, ако прекрасният ѝ проект се провалеше!

— Не знаех, че ще дойдете днес — изрече с отсъстващ вид тя. Поне нямаше опасност да открият ролята на Дейвид в рискованото ѝ начинание.

— Очевидно си си въобразила, че никога няма да дойдем — баща ѝ седна на стола от буково дърво, който изскърца тревожно под тежестта му. — Или може би си се надявала? Искала си да продължиш необезпокоявано нахалните си игрички. Благодаря на бога, че решихме да уведомим Бъртрам. Той знаеше къде ще нощуваме и дойде да ни посрещне. Знаеш ли колко усилия ми струваше да го спра да не дойде с нас направо тук?

Как мразеше покорността му пред мистър Лечуит!

— Изненадана съм от вълнението ви. За какви нахални игрички говорите? Защо не му позволихте да дойде тук и да хвърли гадните си обвинения в лицето ми?

— Това е достатъчно, скъпа дъще. Защо си такава глупачка? Заобиколила си се с котило млади дамички, които стоят много по-високо от теб, и си въобразяваш, че си кой знае какво!

Селин се обърна към баща си и зачака спокойно остатъка от обичайната му проповед. Дали щеше да се възползва от случая и да я затвори в стаята ѝ? При тази мисъл тя потрепери, но стисна здраво зъби и остана външно спокойна. Много отдавна беше разбрала, че всеки признак на страх възбужда баща ѝ, а наказанието му доставя перверзно удоволствие.

Майка ѝ подреждаше полите си.

— Свеж полъх във висшето общество! Ама че глупости!

Явно знаеха всичко.

— Е, поне си достатъчно умна да не отричаш, че си позволила на висшите кръгове да те заслепят — баща ѝ я посочи с пръст. — Слава богу, че дойдохме навреме, за да спрем издръжката ти, след като си решила да я харчиш по този недопустим начин.

Селин изпита такова облекчение, че коленете ѝ отново омекнаха. Родителите ѝ не забелязаха нищо.

— О, татко, уверявам те, че не съм похарчила почти нищо. — Онзи глупак Лечуит бе разбрал думите ѝ погрешно. Селин реши, че е по-добре да благодари на господата, отколкото да продължи да му досажда с молби. — Не съм превишила бюджета си. Можеш да провериш.

Майка ѝ застана пред нея и разпери поли.

— Да не мислиш, че с това ще ни умилостивиш? Въпросът с кого си имала глупостта да се сприятелиш и какви мухи бръмчат в главата ти, та се държиш като принцеса, изобщо не е важен. Важно е единствено, че се имала нахалството публично да отхвърлиш мистър Лечуит!

— Аз...

— Млъкни! — изрева баща ѝ. — Седни и мълчи, докато майка ти и аз решим кой път е най-добрия.

Най-добрият за кого? Това беше невъзможно, непочтено, възмутително. Селин зачака неизбежната присъда: ей сега щяха да я затворят в стаята ѝ и да превъртят ключа в ключалката.

— Трябва да намерим начин да умилостивим Бъртрам — каза майка ѝ.

— Не съм отхвърлила публично мистър Лечуит — Селин вирна упорито брадичка. — Той се държа безсрамно и...

— Млъкни! — изрева отново баща ѝ. — Седни си на мястото!

Тя изпълни заповедта и се оттегли в най-далечния ъгъл.

— Дариъс — каза майка ѝ, — смятам, че трябва да ускорим тази женитба.

— Първо е необходимо да уточним финансовите условия — кимна важно баща ѝ. — Надявах се да увеличи сумата, но момичето пропиля шансовете ни.

Селин слушаше, а родителите ѝ говореха ли, говореха, сякаш тя бе престанала да чува или беше кукла без собствен разум и воля. Мина половин час... цял час... Гърбът на Селин се скова от напрежението на чакането.

Всъщност каква разлика имаше между нея и нещастната Мериголд? Нито тя, нито онова пропаднало същество имаха правото да се разпореждат със собствения си живот. Селин се опита да проумее нещо от караницата между родителите си.

— Той ще плати.

— Но той намекна, че е омърсена!

— Използвана стока, глупости! Казва го само защото иска по-изгодни условия, за да получи едно невинно момиче.

Положението беше непоносимо, но нима тя имаше избор?

Ако можеше да продължи с Джеймс както досега, нямаше да се противи. Дори за миг не ѝ хрумна, че Лечуит възнамерява да я споделя и с други мъже.

Не, тя не беше като нещастните паднали жени, при които желанията на тялото диктуваха поведението. Тя знаеше, че иска единствено Джеймс. Само той можеше и имаше право да ѝ доставя удоволствие, никой друг.

Това прозрение донесе голяма тъга — и малко топлина. Тъга от предстоящото, когато щеше да живее без него. И топлина от съзнанието, че искаше Джеймс, милувките му, присъствието му. Причините бяха много по-дълбоки от надеждата да се отърве от Лечуит чрез него. Тя го обичаше. Обичаше го отчаяно.

— Веднага ще го поканим на вечеря! — истеричният глас на майката нахлу нахално в мечтанията на дъщерята. — Ще говоря с готвачката. И Селин ще си плати за глупостта.

— Не е нужно да му я показваме — възрази баща ѝ. — По-добре да си остане в стаята.

Значи родителите ѝ горяха от нетърпение да се отърват от нея с добра печалба. А тя не беше в състояние да промени това положение. Обаче Мериголд... трябваше да намери начин да помогне на момичето.

Дискретно чуване на вратата бе посрещнато с яден вик от страна на майка ѝ.

— Я да млъкнете вие отвън!

Вратата се отвори, на прага застана Бейти.

— Посетител — изрече ясно той, без следа от нервност поради лошото настроение на господарите. Подаде сребърната табла с визитна картичка и се оттегли до вратата. Баща ѝ взе картичката и я прочете. Лицето му помрачня.

— Игълтън? Не познавам никакъв Игълтън. Отпратете го!

Селин скочи от мястото си, но веднага си седна обратно. Сега трябваше да потисне лудото биене на сърцето си и да се съсредоточи.

— Господинът каза, че иска да поговори с вас за нещо, което би могло да ви бъде от полза, мистър Гудуин.

— Така ли? — баща ѝ наостри уши. — Добре, покани го, но остани наблизко, в случай, че реша да го отпратя.

В миговете, които последваха, немирното сърце на Селин пърхаше като птичка. Джеймс влезе в салона и дъхът ѝ спря.

Погледите им се срещнаха за миг, но това ѝ бе достатъчно да прозре, че днес сивото на очите му беше стоманено. Вятърът, който чукаше по прозорците зад нея, бе разрошил черната му коса, но със сигурност не беше отговорен за лекото зачервяване на бузите му.

Джеймс застана в средата на салона и изпъчи силната си гръд под перфектно ушития жакет. Въпреки че никак не беше дребен, редом с него баща ѝ изглеждаше малък и безпомощен. Джеймс беше наистина замайващо красив мъж.

И този мъж беше неин.

Селин щеше да го запомни завинаги в този миг, във всички подробности: от разрошената коса, през широките рамене, до тесните хълбоци и силните крака.

Все още не бе казал нито дума. Стоеше в средата на салона и мълчеше. Тя погледна в лицето му и пое дълбоко въздух. В ясните очи, устремени в лицето на баща ѝ, светеше нещо, което поразително приличаше на омраза.

— Игълтън, нали? — баща ѝ отново погледна картичката, после вдигна глава към посетителя. Въпросът издаваше презрение и гняв.

— Джеймс Игълтън — в очите, вперени в лицето на баща ѝ, имаше такова внимание и настойчивост, че стомахът на Селин се сви на топка. — Нямам намерение да ви досаждам с подробности. Можете да отидете при адвоката ми, за да се убедите в истинността на думите ми. Ще ви представя каквито желаете препоръки.

— За каква истина говорите?

Майка ѝ отвори ветрилото си и се опита да охлади малко пламналото си лице.

— Какво има, Дариъс? Какво иска този човек?

— Моля, мисис Гудуин, не се вълнувайте.

— Този човек... познава ли ни? — гласът на майка ѝ замря. Усмивката на Джеймс не беше утешителна гледка.

— Разбира се, мисис Гудуин — блеснаха бели зъби като на хищник. — Или, по-добре, знам за вас.

— Не си играйте с нас, мистър — изсъска баща ѝ.

— В никакъв случай, сър. Както вече казах, не са необходими дълги обяснения и посещенията ми няма да трае дълго — поне днешното. Аз съм собственик на красив остров в Южнокитайско море, там е седалището на огромната ми корабостроителница и търговска компания. Освен това притежавам значителен имот в Лондон и още един в Дорсет... впрочем, намира се недалеч от вашето имение.

Ветрилото на мама замря. Баща ѝ все още гледаше сърдито.

— Това са недвижимите ми имоти. Смея да ви уверя, мистър Гудуин, че съм много заможен.

— И какво ме засяга това, сър? — баща ѝ го наблюдаваше с открито недоверие.

— Какво ви засяга ли, мистър Гудуин? Сигурен съм, че в близко бъдеще ще имате голяма полза от богатството ми. Защото смятам да се ожена за дъщеря ви.

21

— Защо, защо? — Мери Гудуин се отдели от прозореца на будоара си.

Дариъс лежеше в любимия ѝ розов шезлонг, уж вдълбочен в гледката на грижливо изпилените си нокти.

— Какво защо, скъпа моя?

— Защо мъж като него иска нашата дъщеря?

— Какво значи „мъж като него“?

Както винаги, в присъствието на жена си Дариъс играеше ролята на умствено ограничен.

— Джеймс Игълтън може да има всяка жена — тя си го представи гол и я обзе дива възбуда. — Какво ще прави с безлична девица като Селин?

— Какво ме интересуват причините? Той има пари. Мистър Игълтън е отговорът на молитвите ни. Не чу ли каква сума предложи за брачното споразумение?

Игълтън беше по-възрастен от мъжете, които Мери предпочиташе, затова пък излъчваше нещо тъмно и горещо... страст, която гореше бавно и дълбоко... и много, много дълго.

— Мери?

— Бъртрам вече поиска ръката ѝ.

— Но ние не сме дали окончателен отговор на предложението... Сумата ми се струва недостатъчна.

— Ако разгневим Бъртрам, лошо ни се пише — в Дорсет се носеха ужасни слухове за разправата на Лечуит враговете му. — Ще направи живота ни непоносим. Няма да смеем да се покажем в обществото.

— Няма от какво да се опасяваме. Можеш да ми вярваш.

Презрително извитата уста на Дариъс ѝ вдъхна малко увереност. Може би онова, което свързваше мъжа ѝ с Лечуитови, беше доста по-пикантно, отколкото беше предполагала досега.

— Мисля, че трябва да обсъдим още няколко точки от плана си — заговори отново тя. Достатъчно дълго бяха избягвали тази тема. — Смяташ ли, че Огъстъс ще се пренебрегне волята на стария маркиз и ще ни изхвърли от Найтсхед? Къщата си е негова. Ние сме тук само временно.

Дариъс отново втренчи поглед в ноктите си.

— Чуваш ли какво ти говоря? — беше изтърпяла твърде много. Стига толкова. — Дариъс! Отговори ми! — присъствието на омразния мъж в будоара, в любимото ѝ убежище, където даряваше с благосклонността си малцина избрани, извика гневни сълзи в очите ѝ.

— Селин е била поканена на бала в Кастърбридж Хаус — отговори най-сетне мъжът ѝ. — Дълги години маркизът изобщо не ни обръщаше внимание. Не мога да не се запитам дали пък не е решил да премисли наново ситуацията с имението.

— Какво общо има с това поканата към Селин?

Дариъс се облегна удобно на шезлонга.

— Вероятно го е направил от чисто любопитство. Той не знае нищо за причините, поради които баща му изгони Франсис, можеш да си сигурна в това. В момента се интересувам повече от Игълтън.

Мери закрачи напред-назад, следвана от дългия си копринен халат. Наситенорозовият цвят ѝ отиваше. Даже глупачката Фреда го бе харесала, когато го извади от куфара на господарката си.

Подръпна златната панделка, която милваше чувствено гърдите ѝ, и изохка доволно. Все още красиви, привлекателни гърди... Прекрасният рус ратай, когото бе обезчестила, преди да тръгнат за града, беше силно възбуден и изрази възхищение към плътта ѝ. Тръпките между краката ѝ напомниха как неопитното момче се стараяше да ѝ достави облекчение. Да, Колин наистина беше приятно основание да очаква с радост завръщането в Найтсхед.

— Ако я дадем на Игълтън, вече няма да имаме парични грижи — заговори Дариъс, без да я погледне. Присъствието ѝ никога не го вълнуваше. — Аз ще укротя Бъртрам и ще го залъжа нещо. Знам, че с готовност ще вземе участие в едно-две малки забавления, които съм замислил.

Стар глупак! Този човек мислеше само за едно: секс с уличници.

— Нямаме нищо писмено за Найтсхед. Старият маркиз само каза да живеем там, докато искаме. Нищо повече.

Дариъс избухна в смях.

— Но ние и двамата знаем, че мъжете от семейство Кастърбридж държат на думата си, нали? Даже когато това им струва един син — той отметна глава назад и се ухили коварно. — Велики боже, все още ми става приятно, като си спомня как онзи стар глупак повярва на лъжите ни и обезнаследи сина си! Не се притеснявай за нищо, скъпа моя. Огъстъс е омесен от същото тесто. Той ще уважи желанието на баща си. В Найтсхед сме на сигурно място и ще останем там, докато искаме... по-точно докато намерим легендарните бисери на Сейнсбъри.

Мери разпери ръце.

— Още колко трябва да чакам? Търсим ги вече двадесет години, забрави ли? И не сме намерили нищо!

— Ще ги намерим. Усещам го. Тази женитба идва точно навреме. Имаме спешна нужда от пари. С повечко злато в джоба всички грижи се разтварят във въздуха.

— Може би, но все още не сме намерили ключа! Преди сто години си чул как майката на Франсис му каза да пази ключа. Не разбираш ли, че не можем да намерим съкровището, щом нямаме този ключ?

— Млъкнете, мадам! — Дариъс оголи зъби. — Проклет да е денят, когато ти разказах с всички подробности какво чух. Майката на Франсис каза: „Това е ключът. Пази го добре.“ А после каза: „Трябва да откриеш силата на окото.“ Кога най-сетне ще проумееш, че няма истински ключ и никога няма да има? Окото е ключът, мадам! Окото е това, което търсим. И ще го намерим, бъди сигурна в това!

— Трябваше да подслушваш по-внимателно. Така щеше да узнаеш къде е това проклето око.

Дариъс ѝ обърна гръб.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че всеки момент можеха да открият скривалището ми? Не можех да рискувам да ме видят, нали? Затова се изпарих. Освен това е твърде възможно да не са казали нищо повече.

— Не си прав — Мери заклати глава. — Това звучи невероятно. Заради една небивалица ме принуди да страдам и да пропиляя най-добрите години от живота си!

— О, я стига! — той я изгледа с онзи знаещ, пренебрежителен поглед, заради който го пращаше редовно в ада. — Най-добрите години от живота ти! Да не искаш да ме убедиш, че си изчерпала запаса си от руси ратайчета?

Кръвта нахлу в главата ѝ.

— Не смей да...

— Какво да не смея, мадам? Ти не смей да ми напомняш, че не можеш да понасяш истински мъже. Не смей да ми напомняш, че те възбуждат само деца, които не знаят какво е истинска жена — в погледа му блесна отвращение. — Как мислиш, какво ли говорят за теб, след като си разтвориш краката за тях или ги оближеш? Можеш ли да си представиш как се смеят на жалката дъртачка, която ги притиска до гърдите си като бебета и устата ѝ се пълни със слюнка? Ти си виновна, мадам, че не можахме да имаме син!

Мери запуши уши и стисна очи.

— Ти ревнуваш — прошепна тя. — Ревнуваш, защото аз се наслаждавам, а ти се давиш в перверзни.

Мълчанието продължи, докато тя отвори очи и погледна в безучастното лице на Дариъс. Каквото и да си говореха, тя не биваше да губи самообладание, не биваше да му предоставя онова, което ѝ принадлежеше по право — проклетите бисери на Сейнсбъри. Трябваше да ги намерят. Колкото може по-скоро.

— Понякога ме е страх — пошепна като на себе си тя, — че Франсис ще се върне. Ще се върне много скоро.

— Няма да се върне.

— Но ако все пак го направи?

Дариъс се отпусна в креслото и скръсти ръце под гърдите си.

— Достатъчно често сме обсъждали този въпрос, мадам. Днес Франсис не знае повече, отколкото преди двадесет години. Той понесе последствията от нашата интрига — това е истината. Младият глупак прие за чиста монета онова, в което го обвини баща му. Сега старият е мъртъв и няма кой да каже на Франсис какво се е случило в действителност.

— Прав си. Няма кой.

— Радвам се, че поне веднъж се съгласи с мен. Франсис беше убеден, че баща му знае за посещението му в бордея. Вярваше, че изгубения пръстен, който старият пъкна под носа му, е знак,

доказателство за непростимата му грешка. Знаеше, че религиозните принципи на маркиза са непоклатими... че родителите му обичат съпругата му като своя собствена дъщеря... каквато не са могли да имат.

Мери кимна мрачно и потъна в спомените си.

— Онази малка глупачка... цялата изтъкана от добродетели. Съюзът ѝ със скъпия Франсис не биваше да се омърсява от земни събития, които са част от живота на всеки нормален мъж. Мъжът ѝ нямаше право да се забавлява с уличници, защото нежната душа на Софи щеше да пострада. Затова Франсис така лесно повярва, че е сгрешил и че баща му има пълното право да го изгони от Англия. Какъв чудесен план!

— Права си, планът ни беше свършен — отвърна тихо Дариъс. — Отмъщението потуши омразата ти, нали? Омразата към Софи, защото Франсис предпочете нея пред теб.

Мери се уви плътно в копринения халат и му обърна гръб.

— Никога не съм го искала. Той искаше мен и се ожени за нея, само защото не можа да ме има.

— Това няма значение! — в думите на Дариъс звучеше едва скривано пренебрежение. — Във всеки случай ние с теб имаме споразумение и ще продължим да го спазваме. То е в изгода и на двамата ни. Отървахме се от Франсис, а старият маркиз плати цената, която поискахме за мълчанието си. Не разкрихме „изстъпленията“ на сина му и получихме Нйтсхед. Какво щастие, че старият глупак не знаеше нищо за бисерите на Сейнсбъри, които семейството на жена му предава от поколения от майка на дъщеря. В това поколение обаче нямаше дъщеря, само онзи идиот Франсис. Той ни ги пъкна право в ръцете.

Двамата се засмяха в съгласие и сърцето на Мери се стопли за съпруга ѝ. Нощта беше пред нея, дълга и пуста. Нищо не мразеше повече от скуката.

— Дариъс?

— Какво искаш?

— Вкъщи ли си тази вечер?

Той я погледна и смръщи чело.

— За момента нямам намерение да излизам.

— Може би така е добре — Мери бавно развърза златната панделка на халата си. — Отдавна не сме се забавлявали заедно. Искаш ли да опитаме дали все още се получава нещо? — тя се приближи към креслото с полюляващи се хълбоци и застана пред него, пригладжайки прозрачната батиста на нощницата над гърдите си.

Дариъс я огледа преценяващо, щракна с пръсти и тя се отпусна на колене пред него. Вдигна глава към лицето му и заговори трескаво:

— Винаги съм била любопитна да разбера какво те забавлява толкова в общуването с онези... уличници. Научи ме, Дариъс! Може би още не е много късно да се научим да си доставяме взаимно удоволствие. Да направим така, че и на двамата да ни харесва.

— Любопитна си, значи? — той бръкна в деколтето на нощницата ѝ и с един замах я раздра до пъпа. — Я да видя! Това ли е, на което се наслаждават хлапетата?

Мери усети как в слабините ѝ нахлу горещина.

— Това е — пошепна тя.

Внезапната бруталност на Дариъс я възбуди.

— Интересно — ноздрите му се издуха, той се наведе и впи зъби в зърното на гърдата ѝ.

— Дариъс! Причиняваш ми болка! — но той я държеше здраво и тя не можеше да се освободи.

Без да отговори, той сграбчи гърдите ѝ, притисна ги една към друга и започна жадно да ги смуче.

Силата на устата и ръцете му я шокира, коленете ѝ омекнаха. Обзе я възбуда. Дълбоко в корема ѝ сладостната божа на сексуалната жажда се превърна в пламенно желание да получи удовлетворение.

— Да — пошепна тя. — Да, да!

Също така внезапно, както я беше сграбчил, Дариъс пусна гърдите ѝ и отвори панталона си.

— Тази вечер ще ти дам само един малък урок, скъпа моя. Това е първото, което можеш да направиш, за да ме зарадваш.

Тя проследи как той извади пениса си — сбръчкан и отпуснат.

— Хайде, покажи ми, че си истинска жена — изсъска той.

Мина само миг, докато Мери преодоля отвращението си.

Усмихна се на мъжа си, наведе се и взе члена му в устата си. Плъзна език по сбръчканата кожа, захапа го със зъби и много скоро в слабините на Дариъс нахлу мощна възбуда и гладкото връхче закапа.

— Бързо се учиш — проговори задавено той. Ръката, която се протегна към гърдите ѝ, трепереше, но пръстите му се впиха грубо в плътта ѝ и тя изпищя. Дариъс се засмя и започна да стиска зърната ѝ, сякаш доеше крава.

— Много добре — шепнеше той и мършавите му хълбоци се устремиха към лицето ѝ. — Не преставай, уличнице!

Омразата на Мери преля и тя продължи да го обработва с нарастваща интензивност. Скоро членът му се възбуди напълно, пулсиращ и готов. Тя понечи да се оттегли, но той хвана главата ѝ с две ръце — и се изля в устата ѝ.

Чу злорадия му смях, но ръцете му продължиха да я държат и мина много време, преди да ѝ позволи да вдигне глава. Тя изтри устата си с края на ризата и се опита да го възседне. Тялото ѝ жадуваше за удовлетворение.

— Спри — заповяда Дариъс и присви очи. — Трябва да се насладим бавно на това ново преживяване, мадам — бутна я настрана, седна в креслото и затвори панталона си.

Мери остана клекнала пред него, с нощница, която висеше на парцали по тялото ѝ, и го погледна невярващо.

— Но аз искам...

— Знам, че искаш — пресече я подигравателно Дариъс. Лицето му се разкриви от отвращение. — Но онова, което аз исках, приключи. Потърси си някое ново оборско ратайче, мадам. Готова си за него!

Тя се отпусна назад.

— Не можеш да ми причиниш това!

— Свърших с теб, Мери. Сега имам работа. Ще отида при Игълтън и ще приема предложението му.

Мъглата, която се вдигаше от реката, пареше в очите и носа на Селин и разяждаше гърлото ѝ. Беше обула галоши върху обувките си, но гладките им подметки не бяха добра опора по хлъзгавия калдъръм.

Тя вдигна ръце към устата си и извика.

— Почакайте!

Почакайте, почакайте! — дойде ехото на гласа ѝ, но жената, която бързаше пред нея по тясната уличка, продължи пътя си, без да се обърне.

— Мериголд! Почакай!

Жената премина бързо под слабия кръг жълта светлина от уличния фенер в края на уличката. За момент оранжевата ѝ коса блесна в жълтите изпарения.

— Мериголд! Позволи ми да ти помогна! — трябваше да го направи. За Дейвид. Ако успееше, той щеше да ѝ позволи да му помага и занапред, дори след като... не, сега не биваше да мисли за Джеймс, за смелото, но сковано и враждебно изречено предложение за женитба. Краткият поклон пред нея, преди да си отиде, също трябваше да бъде забравен бързо, защото беше поклон на чужд човек, който не харесваше онова, което вижда.

— Мериголд!

Селин се опита да ускори ход, но изведнъж спря. Жената, която трябваше да бъде Мериголд, се обърна бавно и излезе под светлината на фенера.

— Какво искаш от мен? — гласът беше на млада жена, звънък и ясен.

— Да ти помогна — Селин реши да не пристъпва по-близо, защото я беше страх, че Мериголд отново ще избяга.

— Какво има да ми помагаш?

Беше научила следващото изречение наизуст.

— Искам да ти помогна да промениш живота си.

Мериголд не се опита да избяга, но и не отговори. Въпреки шапката с широка периферия лицето на Селин беше съвсем мокро. Някъде наблизко свиреше раздрънкана латерна.

— Какво грешно има в живота ми? — момичето вирна брадичка и на фона на светлия кръг се очерта остър профил. — Защо си дошла чак тук да ми даваш предписания как да живея?

Селин се уви по-плътно във вълненото палто, опита се да раздвижи скованите си пръсти и се огледа за помощ. Отначало смяташе, че е постъпила много умно, като е накарала Бейти да издири файтона, докарал Дейвид в този квартал в нощта на бала. Сега, когато се озова сам-сама в лабиринта от мръсни улички край брега на реката, решението лично да издири Мериголд, вече не ѝ се виждаше разумно, а ужасно лекомислено и опасно.

— Една твоя приятелка ни разказа за теб. Каза, че искаш да се махнеш от мисис Мерифийлд и...

— Разбира се, че не искам! — момичето излезе от светлия кръг на фенера. — Ти си една от онези, дето обичат да се правят на ангели, нали? Като джентълменът, дето дойде онзи ден!

— Мериголд! — Селин направи крачка напред. — Вероятно се страхуваш, че мисис Мерифийлд ще ти стори нещо лошо. Не се бой. Ние ще ти помогнем да се махнеш от Лондон и да се научиш как честно и почтено да печелиш хляба си при добри хора.

Окуражена от думите си, Селин се втурна напред, но изведнъж спря с писък, защото досами нея изтрополиха тежки колела.

— Змиорки! — извика груб глас. — Хубави змиорки! Вземайте, докато са пресни! Евтино ги давам!

Селин се притисна до стената и пропусна количката, теглена от стара кранта, водена от дрипава фигура. Миризмата на гнила риба беше по-страшна от тежката мъгла и стомахът на Селин се преобърна.

Морковената коса на Мериголд се появи отново под следващия уличен фенер. Селин забрави предпазливостта и хукна към нея, подминавайки други неясни човешки фигури.

Краката ѝ произвеждаха приглушен тропот по калдъръма, доста по-различен от стъпките зад нея... Селин спря рязко и се обърна. Нищо.

Видя отново Мериголд и когато се втурна след нея, момичето изчезна зад вратата на една от къщите.

— Няма да се страхувам — каза си през здраво стиснати зъби Селин и продължи напред, вече по-бавно — като крачките зад нея.

Тя спря пред вратата, през която бе изчезнала Мериголд, огледа се в мъглата и изведнъж нададе тих писък. От облака изпарения с енергични крачки излезе фигурата на дребен, добре облечен мъж. Когато стигна до нея, мъжът вдигна ръка към цилиндъра си и рече:

— Добър вечер, мис.

— Добър вечер — отговори колебливо Селин.

— Ще позволите ли да ви помогна да намерите пътя към къщи? — странно, но гласът му звучеше познато. Той наклони глава и добави: — Нюгейт не е сигурно място за една млада дама.

Селин се уви още по-плътно в палтото си.

— Благодаря, сър — ако сега се откажеше, може би никога вече нямаше да има възможност да докаже на Дейвид, че е годна за работа. — Благодаря, но аз тъкмо стигнах, където отивам.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

Той я погледна втренчено, кимна ѝ и продължи пътя си. Мъглата веднага го погълна.

Селин вдигна ръка, за да почука на вратата. И друг път беше виждала този мъж... дребен, със сиви очи.

Вратата се отвори.

— Какво искаш? — изрева женски глас от вътрешността и Селин се разтрепери.

— Аз...

— Хайде, влизай! — върху рамото ѝ се стовари толкова силна ръка, че едва не я събори. Замириса упойващо на тежък парфюм. — Хайде де! Какво имаш да кажеш?

Вратата се затвори зад Селин с жално скърцане и тя побърза да се изправи.

— Тук съм, за да говоря с Мериголд — каза тя на жената. Беше мисис Мерифийлд, в това нямаше съмнение.

В червеникавата светлина на коридора с позлатени огледала, тя видя цялата масивна женска фигура, облечена в пищна рокля от син сатен.

— Не познавам никаква Мериголд — върху дебелия пласт пудра на лицето ѝ грееха ярки петна руж.

Селин се изправи като свещ, по изключение благодарна за високия си ръст.

— Мериголд влезе тук само преди минута. Видях я. Бедното момиче. Пленница в така наречения „женски манастир“.

— Как го нарекохте? — жената се изсмя грозно.

В такава ситуация бе препоръчителна деликатна дипломация.

— Вие ли сте мисис Мерифийлд?

Увисналите черни къдрици се заклатиха.

— Кой иска да знае?

Селин успя да се засмее.

— Знаех си, че сте вие. Дейвид... Искам да кажа, Мериголд ви описа така точно... и много ласкателно. Всъщност исках да я настигна на улицата, но...

— Но?

Селин скри треперещите си ръце в джобовете на палтото.

— Но тя не ме видя — по-добре да излъже и да продължи да се усмихва. — Много ще ви бъда благодарна, ако ми кажете къде да я намеря. Имаме да обсъдим някои неща.

Някакво движение в тъмната част на коридора отклони вниманието на мисис Мерифийлд. Приближаваше жена... оскъдно облечена. Тя огледа любопитно Селин и кимна на масивната дама.

— Готово, мисис М. Кой номер казахте?

— Номер? — мисис Мерифийлд отново се изсмя с грозния си смях. — Почакай малко, Бел, трябва да изясня нещо с младата дама — обърна се към Селин и продължи: — Качи се по стълбата, драга. В стая девет ще намериш един човек, дето ще ти каже, каквото искаш да знаеш.

— О, благодаря ви. Много ви благодаря! — Селин мина на пръсти покрай мисис Мерифийлд и Бел и се изкачи по стълбичка, толкова тясна, че постоянно се удряше в стените. Повечето мъже и самата мисис Мерифийлд сигурно вървяха странишком.

На следващия етаж имаше коридор, осветен от трепкащи свещи по стените. Селин продължи да върви на пръсти, търсейки номерата на вратите. Натрапчивият аромат на парфюм не беше в състояние да прикрие миризмата на гнило.

Номер девет беше последната врата от дясната страна. Тя почука плахо и зачака.

Вместо отговор чу шум. Почака малко и почука отново.

— Ехо! Тук ли сте?

Приглушен глас каза нещо, което тя не разбра. Но не звучеше нелюбезно.

Селин натисна бравата и внимателно отвори вратата.

— Има ли някой? — върху тежкия скрин до отсрещната стена бяха поставени дузина капещи свещи. От коридора полъхна течение и залюля редицата хартиени фенери, окачени на тавана. — Къде сте? — Селин се придвижи опипом в стаята.

— Тук съм, съкровище.

Гласът дойде някъде отдалеч.

Селин направи няколко крачки напред.

— Близко ли си вече, съкровище?

Младата дама затаи дъх.

— Ела при мен. Не се колебай. Аз съм твой слуга.

Селин стигна до леглото, откъдето идваха указанията. На жълт копринен чаршаф лежеше мъж на среден ръст, с венец тъмни коси около блестящото голо теме, с огромен нос и тясна, много червена уста.

— Какво ви е? Добре ли сте? — Селин впи поглед във вратата, преценявайки колко бързо може да се измъкне.

— О, ей сега ще ми стане добре, съкровище. Веднага щом започна да изпълнявам заповедите ти.

Селин го измери с поглед от главата до петите и разбра, че не се е излъгала. Мъжът на леглото носеше розова сатенена маска, прашни ботуши... и тънка батистена нощница, която не покриваше мършавите му колене.

— Червенокоса проститутка? — изрева Джеймс и това не беше за пръв път, откакто двамата с Уон Тел бяха тръгнали от Гросвенър Скуеър. — Проклятие!

— Успокойте се, Джеймс — помоли Уон Тел, макар че и той изглеждаше загрижен. — След като видял мис Селин, моят информатор дойде право у нас.

— Всемогъщи! — Джеймс почука с бастун по прозорчето на кочияша и когато то най-после се отвори, изкрещя: — Побързай,

човече! Карай по-бързо!

Мъжът кимна, но това него успокои ни най-малко.

— Скоро ще стигнем — каза Уон Тел. — Мога да ви уверя, че не е минал и три четвърти час, откакто информаторът ми е видял Селин да влиза в онази къща.

— В онзи жалък бордей, искаш да кажеш! Какво, за бога, търси там малката глупачка?

— Моят информера...

— Твоят информатор е магаре! Трябваше да я махне оттам, със или без нейно съгласие — Джеймс смъкна прозорчето и се загледа в мрачните улички, по които минаваха. Във входовете стояха или седяха дрипави фигури и пияните им гласове заглушаваха дори трополенето на каретата.

— Пристигнахме — Уон Тел се стрелна напред и сграбчи за рамото Джеймс, който се готвеше да скочи на улицата. — Спри за малко, Джеймс! Би било много глупаво да действаме прибързано.

Джеймс кимна неохотно.

— Добре, но не забравяй, че трябва да действаме бързо.

Уон Тел разхлаби хватката си.

— Май няма да се наложи — отбеляза изненадано той. — Ето я и нея.

Джеймс се изви настрана, за да види, каквото бе видял Уон Тел, и присви очи, за да се опази от мъглата.

— Това момиче е лудо! — изсъска той. — Напълно се е побъркало! — блъсна ръката на Уон Тел и скочи от каретата.

Селин, увита в кафяво вълнено палто с качулка, се удари право в гърдите му.

— О, прощавайте! — учудените кехлибарени очи се вдигнаха към лицето му и тя зяпна смаяно. — Какво търсиш тук?

Ако не се овладееше веднага, щеше да я просне на коленете си и да я напляска, както заслужаваше. Вместо това я вдигна на ръце и я хвърли в каретата. Качи се след нея и Уон Тел побърза да му направи място. Слезе от другата страна и се метна на капрата при кочияша. Каретата изскърца под тежестта му.

Селин се сгуши в ъгъла, където я бе стоварил Джеймс, и го погледна дръзко.

— Попитах те какво правиш тук. И какво ти дава право да ме подхвърляш насам-натам като чувал брашно!

Джеймс стисна здраво зъби, за да запази спокойствие — ако загубеше самообладание, щеше да я натупа здраво. Почука по прозорчето за кочияша и изкрещя:

— Карай! Закарай ни някъде, където има чист въздух, по дяволите, и то по-бързо!

Селин напразно се опита да приглади косите си. После се намести по-удобно на седалката и разкопча палтото си.

— Както виждам, ти си бесен от гняв — промълви тя, без да го погледне.

— Наблюдателността ти ме учудва.

— Не мога да си представя защо.

— Бъди така добра да си затвориш устата!

Трябваше му време, за да овладее ожесточението, което го бе обзело.

— Много мило, че ме намери тук и ще ме заведеш вкъщи.

— Казах ти да мълчиш!

— Откъде знаеше, че ще ме намериш тук?

— Млъкни!

— О!

Каретата се друсаше силно. Джеймс мълчеше и не си разрешаваше да погледне Селин. Навън сцената постепенно се сменяше. Бедняшките къщурки отстъпваха място на големи къщи и широки улици. Небето се проясни, а когато наближиха центъра, бялата луна потопи красивите вили с просторни градини в неземна светлина. Силен вятър гонеше облаците по небето и люлееше каретата. Колко още трябваше да чака, докато отново усети миризмата на морето и види равнините, за които жадуваше душата му?

Джеймс най-сетне се успокои и хвърли поглед към момичето в ъгъла. Тя седеше сковано, с ръце в скута, с тревожно смръщено чело. Какво, в името на дявола, я бе накарало да отиде в онзи жалък квартал край реката?

Погледите им се срещнаха и тя прехапа устни. Джеймс поклати глава.

— Защо? Защо си отишла там? Какво, за бога, си правила в онази дупка?

— Съжалявам, че те ядосах така.

Ако тя откажеше да отговори на въпросите му, щеше да се ядоса още повече.

— Защо?

Селин изпъна крехките си рамене под дебелото палто.

— Има стотици жени, които водят ужасен живот...

Джеймс вдигна вежди.

— Така е, но какво общо имаш ти?

— Някой трябва да им помогне. Казаха ми за една нещастна млада жена, която искала да заживее нов живот — тя се покашля. — Затова отидох там. Опитах се да ѝ помогна. Вероятно ще разбереш, като ти кажа, че искам да бъда полезна.

Врълхлетя го истинска буря от чувства. Колкото и глупаво да звучаха думите ѝ, не можеше да не ѝ вярва. Селин наистина вярваше, че може просто, ей така, да отиде в един от най-опасните квартали на Лондон, за да „спаси“, някого. Това момиче беше безнадеждно невинно, но заслужаваше уважение за своето непокварено и великодушно сърце. Милата малка глупачка!

— Джеймс... изглеждаш ужасно разгневен...

— Едва не умрях от страх, че ти се е случило нещо — изръмжа той.

— Много мило от твоя страна, но ненужно — тя се намръщи и обясни: — Боя се, че не успях да убедя Мериголд.

— Мериголд?

— Вероятно за нея е вече твърде късно. Поговорихме си, но тя явно предпочита да продължи както досега.

Най-добре да забравят тази тема.

— Обещай ми, че никога вече няма да ходиш там!

Тя го погледна учудено.

— Но може би...

Преди да е казала нещо повече, Джеймс я грабна в прегръдките си, намести я на коленете си и я раздруса.

— Никога повече! Разбра ли ме? Никога? Чу ли какво ти казах?

— Да... да... — сълзи запариха в очите ѝ. — Много ли се уплаши за мен?

„Изобщо не можеш да си представиш колко, мое златно момиче.“ Той я прегърна нежно и сложи главата ѝ на рамото си.

— Както вече си разбрала, бях доста... ядосан, Селин. Никое чисто, добро момиче не смее да си покаже носа в онзи квартал.

— Не бива да ме наричаш чиста...

— Какво?

Тя притисна глава о жакета му и рече тихо:

— Вече не съм чиста, Джеймс, и двамата го знаем. Но не съжалявам.

Невероятно. В общество, където властваше развалата, това същество беше абсолютно непокварено. Тя нямаше представа, че еротичните им рандевута бяха твърде далеч от тоталното задоволяване, за което жадуваше. При тази мисъл тялото му веднага реагира.

— Моля те, не мисли, че не съм ти благодарна за навременната намеса. Добре, че дойде да ме вземеш. Толкова ме беше страх...

Той затвори очи и зарови пръсти в копирената ѝ коса.

— Вече няма да се страхуваш. Сега аз нося отговорност за сигурността ти.

Селин потрепери.

— Моля те, не говори така. Ти не можеш да отговаряш за мен.

Джеймс я сграбчи за раменете и я изправи пред себе си.

— Разбира се, че отговарям!

Тя го погледна замислено.

— Ти си моя годеница! — думите, толкова чужди за него, предизвикаха силно, могъщо чувство, което не искаше да разследва по-надълбоко. Селин го погледна въпросително. Цялото ѝ сърце беше в този поглед — и то принадлежеше на него. За първи път в живота си Джеймс осъзна каква радост доставя доверието на една чиста, непокварена душа.

Той желяеше това чисто момиче, както никога не беше желал нещо или някого в живота си. Стисна я здраво и отново я раздруса.

— Ти си моя годеница, Селин! Разбираш ли какво означава това?

Устните ѝ затрепериха. Тя вдигна ръка и помилва брадичката му.

— Не, Джеймс. Благодаря ти, но не бива. Няма да настоявам да изпълниш добронамереното си обещание. Сигурно има и други възможности да се отърва от... Наистина съм ти безкрайно благодарна, Джеймс, но...

— Млъкни! — преди да е успяла да продължи, той я прегърна здраво и я притисна до гърдите си. Нямаше опит с жени, които се

смятаха недостойни за мъжа, когото обичаха.

— Позволяваш ли да ти кажа нещо?

— Всичко! — засмя се той и я залюля като бебе.

Пръстите ѝ помилваха бузата му. Докосването беше като пърхане на пеперудено крило, но остави пареща следа по кожата му.

— Ти си различен от мъжете, които познавам.

Дъхът му спря.

— Аз... ти се шегуваш.

— Не се шегувам. Осъзнах, че аз... аз...

— Ти? — той повдигна нежно брадичката ѝ. — Какво, сладката ми?

В паузата, която последва, Селин го гледаше с яркосветеци очи в полумрака на каретата.

— Кажи ми, Селин.

— Виждам те навсякъде, където отида. Каквото и да правя, ти си винаги с мен. Когато Фреда четка косите ми, си представям, че ти ме докосваш. А когато затворя очи... — тя се поколеба.

— Когато затвориш очи? — гърлото му беше пресъхнало.

— Тогава виждам лицето ти — пошепна тя. Блясъкът на сълзите ѝ се превърна в кехлибар, после в злато и по гъстите ѝ мигли нависнаха перли. — Ти си прекрасен, Джеймс. И отвън, и отвътре. Ти завладя сърцето и душата ми.

Джеймс гледаше като замаян красивата, изпълнена с доверие жена в скута си и не знаеше какво да каже. Притисна я отново до себе си и скри лице в косите ѝ. Не биваше да говори, защото щеше да се издаде. Тя също бе завладяла сърцето и душата му.

Можеше ли да я има винаги? Можеше ли да стане за нея онова, което тя предполагаше, че е? Имаше ли надежда, че когато стъпче недостойните ѝ родители, тя ще продължи да го обича, както сега?

Загриза го отчаяние. Болката стигна до дъното на душата му, до онова, което скъпоценното същество в ръцете му наричаше дух. Въпреки всичко, той не можеше да забрави обещанието, което бе дал на умирация си баща. И на себе си.

Селин щеше да разбере, че той я е използвал... И тогава какво?

— Сигурно ме смяташ за глупава — пошепна задавено тя.

— Мисля, че трябва да се оженим колкото може по-скоро — отговори той и си заповяда да запази спокойствие. — Затова ще

настоявам пред родителите ти веднага да се върнете в Дорсет.

— Наистина ли?

— Давам ти думата си.

— А ти... тук ли ще останеш?

Той се усмихна с надежда.

— И аз тръгвам за Дорсет! Не мога да се оженя за теб, ако остана в Лондон, нали?

— Наистина ли имаш намерение да се ожениш за мен?

— Точно така, Селин. Искам го.

— О!

— Често го казваш.

Тя се сгуши в него и усмивката му стана още по-широка. Непременно щеше да намери начин да я привърже по-здраво към себе си. Почука с бастуна си по прозорчето на кочияша и заповяда да карат към къщи.

— Джеймс?

— Какво има?

— Монетите ме убиват. Трябва да ги махна.

Той се отдръпна изненадано и Селин бръкна под палтото си. След известно усилие извади от корсажа си кожена торбичка и я разклати гордо. Вътре звъннаха монета. Тя остави кесийката на седалката и отново се уви в дебелото палто.

— Мисля, че все пак трябва да се върна там, за да кажа на мисис Мерифийлд какво мисля за нея. Тя се нарича игуменка, знаеш ли? А онази ужасна къща е известна като женски манастир.

Джеймс се вцепени.

— Какво е станало, докато си била там? По дяволите, ако някой се е опитал да те докосне...

— Онази жена ми каза да се кача на горния етаж и да вляза в стая номер девет, където ще намеря Мериголд. Всъщност не, каза ми, че там ще намеря някакъв човек, който можел да ме свърже с нея! Не разбирам защо не ме прати направо при момичето.

— И? Какво направи ти? Отиде ли?

— Разбира се!

Джеймс стисна зъби.

— Имаше ли някой в стаята?

— О, да! Един мъж. Много странна личност.

Гневът заплашваше да го надвие.

— Защо странен?

— Облеклото му беше... оскъдно. А нещата, които ме помоли да направя с него...

Струваше му огромно усилие да овладее гласа си.

— Разкажи ми.

— Направих всичко, каквото поиска — тя помилва меката кожа над вратовръзката му. — И взех парите. Доста пари, не очаквах толкова много. За съжаление той не можа да ми каже къде се намира Мериголд.

— По дяволите Мериголд! — в главата на Джеймс пулсираше див гняв. — Защо си взела пари от онзи плъх?

— Как няма да ги взема! Парите са нещо много ценно, особено за онези, които нямат. Ако хората бяха по-внимателни с тях, нямаше да има толкова бедни. Парите, които взех, ще отидат за добра цел и...

— Млъкни! — изсъска той и ѝ попречи да се отдели от него. Не беше в състояние да погледне в лицето ѝ. — Сега не искам да ми говориш за лудите си идеи. Искам да ми кажеш какво се случи в онази стая!

Селин въздъхна примирено.

— Нали ти казах. Той поиска да го вържа за леглото и да запуша устата му, за да е готов за следващата стъпка.

Джеймс затаи дъх и зачака. Когато Селин не каза нищо повече, попита дрезгаво:

— И каква беше следващата стъпка? — веднага щеше да заповяда да обърнат каретата и щеше да убие онази измет!

— Божичко, колко ми се спи! Ноцта беше наистина необикновена.

— Селин! Настоявам веднага да ми обясниш какво поиска от теб мъжът на леглото!

— Нищо — отговори тихо тя. — След като го вързах и запуших устата му, той вече не можеше да мърда и да говори. Така че не получих други указания и си излязох.

— О, боже, главата ми бучи! — Селин се засмя сияещо на Джеймс. — Не мога да повярвам, че се върнах в родния Найтсхед... с теб — все още си мислеше, че животът ѝ изведнъж ще се окаже сън, от който един ден за нещастие ще се събуди.

Единствено разсеяността на Джеймс помрачаваше радостта ѝ. Бе пристигнал преди цял час, а не беше казал и десет думи. Виждаше го за първи път, откакто преди седмица я бе спасил от онзи ужасен квартал, освен това имаха да обсъдят толкова много неща.

— Джеймс? — пошепна колебливо тя и докосна ръката му. — Ядосах ли те с нещо?

Джеймс с мъка откъсна поглед от просторните морави и рододендроновите храсти, които между временно бяха станали същински дървета, отрупани с розови и виолетови цветове.

— Какво каза, Селин? — снежнобялата, строго вързана вратовръзка подчертаваше загорялата от слънцето кожа.

— Изглеждаш... нещастен.

— О, не! — той разтърси глава. — Как бих могъл да съм нещастен, когато се разхождам в най-прекрасната градина на света... и то с жената, която скоро ще стане моя съпруга?

Съпруга.

Селин бавно завъртя пъстрото чадърче за слънце, което подходеше на зелената ѝ батистена рокля.

— Значи все още си готов да се пожертваш, Джеймс?

— Да се жертвам?

Топлото слънце на ранния следобед зад гърба му оставяше лицето му в сянка. Тъмните очи бяха неразгадаеми. Той се обърна към нея и я прегърна така устремно, че тя падна на гърдите му.

Селин хвърли бърз поглед към къщата, където майка ѝ демонстративно се занимаваше с розите на терасата.

— Не бива, Джеймс, мама може да...

— Не говори. Майка ти просто изпълнява обичайната роля на компаньонка. Скоро ще се оженим. Какво ще правим, когато сме заедно, си е само наша работа и никой няма право да се меси! — тя не можеше да види израза на очите му, но острите линии на лицето, стиснатите устни и издутите ноздри издаваха трудно сдържан гняв — това беше повече от ясно. Селин не разбираше причината, но трепереше от напрежението, което излъчваше цялото му същество.

С тъмносиния жакет, тесния панталон от еленова кожа и високите ботуши Джеймс Игълтън беше наистина неотразим. Селин бе проследила пристигането му на могъщия черен ловен кон и още тогава бе усетила авторитета и желязната му воля. Редом с Джеймс, всички други избледняваха. Въпреки това той продължаваше да твърди и изглеждаше убеден, че иска да се ожени за нея. В сърцето ѝ пропълзя безпокойство. Защо? Той можеше да си избере принцеса.

— Мислех, че изобщо няма да дойдеш — думите изскочиха от устата ѝ, преди да е успяла да ги спре.

Джеймс я хвана през кръста и бавно плъзна палец към гърдите ѝ. При това я гледаше така настойчиво, че тя сведе глава. Той я разтърси леко, за да я принуди отново да го погледне.

— Селин, чрез мен ще осъзнаеш истинската си стойност. Обещавам ти — той се засмя тихо. — Имаме още много да учим, и ти, и аз.

Погледите им останаха впити един в друг цяла вечност. Когато очите му се плъзнаха към устата ѝ, тя отново усети топлината и копнежа, които само той умееше да буди в сърцето ѝ.

Но в следващия миг си спомни, че майка ѝ е на терасата, и помръкна.

— С удоволствие ще те разведа из къщата — каза бързо тя. — Наистина е много красива, макар че някои стаи се нуждаят от ремонт. Защо не пожела да влезем веднага?

— После ще ми покажеш къщата — той вдигна брадичката ѝ. Лекият бриз рошеше косата му и Селин отново си каза, че Джеймс Игълтън е най-впечатляващият, най-привлекателният мъж на света. — Исках да видя градината. Толкова... толкова съм слушал за нея.

— Трябва да обсъдим някои неща, Джеймс. Исках да те попитам какво те накара да прибързаш с предложението за женитба.

— Талбот — отговори кратко Джеймс.

— Дейвид? Какво общо има той?

— Мис Фишър го изпрати при мен, за да ми разкаже за родителите ти — погледът му отново се плъзна по разкошната фигура на Селин, чак до сатенените пантофки с тюркоазни панделки. — Талбот ли е отговорен за опасните ти занимания с онези момичета... за благотворителните ти начинания?

Все още не можеше да говори с него за това.

— Много мило, че Дейвид е пожелал да ми помогне. Родителите ми наистина бяха... много ми бяха ядосани.

Джеймс нави на пръста си мекия кичур, който бе паднал на бузата ѝ.

— Е, вече няма да страдаш от гнева им. А пък мистър Талбот дойде при мен и по друга причина — за момент се загуби в мислите си, но тръсна глава и се овладя. — Питам се още колко време е останал, след като аз излязох.

— Каква работа има Дейвид в твоята къща? — още докато задаваше въпроса, Селин намери отговора. — Вероятно е искал да говори с Лиам. Винаги е загрижен за онези, които според него имат нужда от подкрепа.

Смехът на Джеймс не прозвуча особено любезно.

— Не разбирам какво смешно има.

— Нищо, нищо — ала ъглите на устата му трепереха. Селин го огледа недоверчиво, но реши да изостави темата. Ветреецът носеше миризма на прясно окосена трева. Парички и жълтурчета кимаха весело с нежните си главички. Тя искаше да се радва като цветята — ала обезпокояващата мисъл, че по някаква незначителна причина Джеймс е по-скоро гневен, отколкото да се радва на предстоящата сватба, не ѝ даваше мира.

— Да отидем по-нататък — предложи рязко той и пъкна ръката ѝ между лакътя и коравото си тяло. — Искам да видя езерото... и дъбовата горичка на възвишението Милърс Хил.

Смутена от обезпокояващите си чувства, които не разбираше, Селин му позволи да я поведе към поляните, които обкръжаваха езерото. Джеймс вдигаше клоните, за да минат под тях, но като видя езерото, изведнъж се вцепени и се вгледа в далечината, сякаш виждаше нещо, недостъпно за нея...

Селин се отдръпна леко, за да го вижда по-добре, и зачака. Тук ѝ изглеждаше съвсем различен от мъжа, когото бе опознала и обикнала в Лондон.

Джеймс мина покрай нея, слезе на брега и се загледа в езерото, което с годините беше помътняло и обрасло с тръстика. Селин се приближи предпазливо.

— Тук имаше лебеди — изрече той с чужд глас.

Селин смръщи чело.

— Лебеди? О, не, никога не е имало лебеди, уверявам те!

— Казвам ти, че тук имаше лебеди... — той се обърна рязко и по лицето му пролича дълбока, обезпокояваща страст. В следващия миг физиономията му се разведри и той пое шумно въздух. — Прости ми, Селин. Разбъбрих се като глупак. Пътуването беше убийствено. Бързах да стигна при теб и нито веднъж не направих почивка.

— Какво? — забележката я изненада. — Как така не си направил почивка?

— Нямах търпение да дойда по-скоро при теб — той се усмихна и повдигна брадичката ѝ. — През целия път си представях косите ти с цвят на мед и златните ти очи... а мисълта за устните, толкова меки, отворени в очакване за целувка, направо ме подлудяваше! — за да докаже истинността на думите си, той се наведе, помилва косата ѝ, погледна я в очите и най-сетне я целуна по устните. Прегърна я, притисна я до себе си, но не задълбочи целувката — а когато вдигна глава, изглеждаше ужасно тъжен.

— Джеймс...

— Искам да ми обещаеш нещо — изрече той с тих, настойчив глас. — Ще ми обещаеш ли?

Тя кимна.

— С удоволствие — в сърцето ѝ се надигнаха мрачни предчувствия.

— Обещай, че никога няма да се отдръпнеш от мен...

— Разбира се, че няма!

Джеймс я стисна толкова силно, че тя изохка.

— Никога, Селин! Каквото и да се случи, ще вярваш, че аз се грижа за теб и ще ти бъда добър съпруг!

— Разбира се — отговори тихо тя, разтърсена от пламенността му. — Моля те, Джеймс, виждам, че нещо те тревожи. Заради мен,

нали? Убедена съм, че правиш това, за да ми помогнеш, но в действителност предпочиташ да не се обвързваш с момиче като мен...

Той не отговори и това я уплаши още повече. Тъкмо когато отвори уста да продължи, видя, че Джеймс гледа учудено над рамото ѝ.

— Талбот — изрече хладно той. — Добър ден.

Селин се обърна и видя Дейвид да върви към тях с Лиам под ръка.

— Добър ден, Игълтън.

Пасторът огледа Джеймс с присвити очи и замислено изражение, но вече не с предишната подозрителност.

— Исках да ви посетя в Блекбърн Мейнър. Лиам беше така любезна да ми каже къде сте и да ми покаже пътя — Дейвид се покашля неловко. — Мистър Уон Тел също е с нас. Влезе в къщата и в момента Лети му предлага освежителни напитки.

— Да ти покаже пътя? — повтори смаяно Селин и видя как Дейвид се изчерви. По-добре да не му напомня, че познаваше всяко кътче тук още от детството си. — Добре дошла, Лиам. Харесва ли ви Блекбърн Мейнър? Добре ли се чувствате там?

Сияещата усмивка на Лиам, първата, която показва на Селин, я зашемети.

— Къщата е безкрайно интересна — виолетовите рододендроновы цветове, които момичето бе вплело в блестящите си плитки, се бяха превърнали в екзотични украшения, които много подхождаха на лилиите върху лавандуловосинята ѝ туника.

— По-рано там живееше скуайър Лоудър — Селин се засмя на спомена. — Живееше като отшелник. Когато бях малко момиче, го смятах за магьосник.

— Мисля, че сте имали право — Лиам смръщи носле и хвърли поглед към Дейвид, който я наблюдаваше отнесено — Вече ангажирах десетина жени от село Литъл Падъл. Впрочем, намирам, че това е много странно име за такова хубаво селце. Надявам се скоро къщата да светне от чистота. Мебелите не са по вкуса на Джеймс и сигурно ще се наложи да ги сменим. Той се справя бързо с тези неща.

— Вие сте чудесен организатор, мила моя — похвали я Дейвид. Силната му фигура подчертаваше още повече крехкостта на Лиам. Смаяна, Селин установи, че това мъничко същество излъчваше невероятна женственост.

— Уверена съм, че ще се справя. Дейвид има прекрасна икономка, която обеща да ми помага заедно с помощничката си.

Джеймс пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. При забележката на Лиам Селин се втрещи.

— Мисис Стрикълънд доброволно се е съгласила да ви помага?

— О, разбира се, с готовност! Дори предложи да говори вместо мен с жените от селото. Именно тя ги нае и им обясни какво трябва да се направи. Мисис Стрикълънд и Руби Роуз работят много добре заедно. Завиждам на Дейвид — завладяващата ѝ усмивка разтопи сърцето му. — За мен е естествено, че онези, които работят за него, са щастливи. Всеки би се радвал на такъв... господар.

Селин окончателно загуби ума и дума. Мисис Стрикълънд и Руби Роуз да работят като екип?

— Има ли някаква определена причина, поради която искате да говорите с мен, Талбот? — попита остро Джеймс. — Лиам, обувките ти са мокри.

Селин погледна към обувките на момичето, после към изразяващото неодобрение лице на Джеймс и се върна към Лиам. Малката китайка продължаваше да се усмихва.

— Ако си спомняте — заговори Дейвид, сега скован и церемониален, — вие ме помолихте да ви помогна за един известен вам случай. Онова, за което помолихте, е уредено. Успях да прочета обявлението още в деня след завръщането си в Дорсет, а вчера го прочетох за втори път. Следващата неделя ще го прочета за трети път и вече всичко ще е в ред — той извади от джоба си сгънат документ. — Ето и разрешението.

— Много добре! — Джеймс пристъпи към него и силно го удари по гърба. — Великолепно сте се справили, Талбот! Браво на вас!

Дейвид потрепери.

— Ще повтора онова, което ви казах в Лондон. Убеден съм, че е за доброто на Селин. Но ако до ушите ми стигне нещо... — веждите му се вдигнаха многозначително.

Селин се обърка напълно.

— Кое е за мое добро? За какво изобщо говорите, вие двамата?

Джеймс се обърна към нея и ѝ подаде ръка. Когато тя сложи ръка в неговата, обяви тържествено:

— Говорим за сватбата, Селин. Нашата, твоята и моята. Ще се оженим точно след една седмица. В понеделник.

Слънчевата светлина, която падаше през пъстрите прозорци от оловно стъкло, отличителния белег на Найтсхед, превръщаше помещението в калейдоскоп от разкошни цветове. Джеймс усещаше къщата като старо, до болка познато, любимо палто, което го загръща и му топли. Добре познати гледки и миризми будеха спомени, които го изпълваха с непоносим копнеж, но и с пламтяща омраза и жажда за отмъщение. Скъпо щеше да плати за седмицата, която му предстоеше. Нито за секунда не биваше да показва и следа от истинските си чувства, освен когато беше сам — а тези мигове щяха да бъдат много редки.

— Надявам се, че Селин разбира какъв късмет е извадила — казваше тъкмо Мери Гудуин. — Само провидението знае защо преуспял и опитен мъж като вас е готов да понася твърдоглавието и капризите ѝ. Искам да ви уверя, че ние сме възхитени от готовността ви да я направите своя съпруга.

Джеймс погледна в бледото, нещастно лице на Селин и закипя от гняв под безучастната фасада, която демонстрираше пред домакинята.

— Вероятно не е нужно да ви казвам, че строгата ръка никога не е излишна при момиче със слаб дух, мистър Игълтън — добави отровно Мери Гудуин.

— Жена ми е напълно права — ухили се многозначително Дариъс и ръката на Джеймс моментално се стрелна към стилета в левия ръкав. Естествено, не можеше да го извади в този момент. Трябваше да чака и да се упражнява в търпение. И да помни, че смъртта е твърде леко наказание.

Мери Гудуин се бе настанила на прекрасен шезлонг в гръцки стил, принадлежал някога на майка му, и се усмихваше самодоволно.

— След една седмица! Не ви ли се струва малко прибързано? — мътните ѝ очи се устремиха към Селин. — Хората, които не са великодушни като нас, със сигурност ще се учудят на това прекомерно бързане — тя си позволи да се усмихне дръзко на Джеймс и приглади плисетата на яркозелената си сатенена рокля, която подхождаше повече на младо момиче.

Джеймс се облегна на перваза на прекрасната камина в стил „Кралица Елизабет“ и кимна хладно. Всичко се нареждаше според плана му. Много скоро щеше да приключи с тези хора.

— Ние, мъжете, разбираме тези неща — засмя се Гудуин. — Зрелият плод трябва веднага да се откъсне, нали, моето момче?

Джеймс го погледна втренчено.

— Да, във всеки случай... Мисля, че ние с вас имаме да обсъдим още някои... делови въпроси. А мисис Гудуин трябва незабавно да се заеме с подготовката на сватбата.

— Следващата неделя ви очаквам на официална предсватбена вечеря в Блекбърн Мейнър — изрече сковано Джеймс, усмихна се на Селин и с облекчение видя, че тя отговори на усмивката.

— О, не биваше — Гудуин явно счете за свой дълг да повдигна възражение. — Мое задължение е да...

Мери Гудуин се изправи и огромните ѝ гърди се разлюляха.

— На кого да дадем списъка с нашите гости? Имаме малко време, а приятелите ни в Лондон...

— Няма да организираме големи празненства — Джеймс отбеляза със злобно задоволство как по бузите на жената пропълзя грозна червенина. Някога без съмнение е била красива — но в нея имаше нещо мрачно, нещо зло, което вероятно надминаваше предположенията му.

Мери отметна глава назад и изрусените ѝ къдрици се залюляха.

— Нима искате да дадете на клюкарките още материал за приказки? Прибързаната ви женитба и без това е в устата на всички от селото, а сега и липсата на гости... бих искала поне най-близките ми...

— Не — Джеймс сложи край на дискусиата любезно, но кратко. — Времето ще докаже, че женитбата ни в никакъв случай не е била прибързана. Моето желание е да доставя радост на Селин. Нищо повече. Вечерята в дома ми ще е част от подаръка ми за нея. Сигурен съм, че вие също искате само доброто на дъщеря си.

Той се обърна към Гудуин и продължи отмерено:

— През следващите дни ще обсъдим всички... делови въпроси, сър. Сега обаче много бих искал да изпълня желанието на Селин да ме разведе и да ми покаже своя дом — много скоро това щеше да е техният дом — и на никого другиго.

Селин стана и забърза към вратата, но се овладя и изчака, докато Джеймс отвори. Щом се озоваха във фойето с високи прозорци и изтъркани каменни плочи, тя отново забърза напред, но Джеймс хвана ръката ѝ и я стисна окуражително.

— Няма нищо, скъпа моя. Трябва да запазиш спокойствие. Усецам как сърцето ти пърха като уплашена птичка. Вече няма от какво да се страхуваш, повярвай ми! Аз съм до теб!

Той видя с ъгълчето на окото си някакво движение и се обърна към мис Фишър, която бързаше към тях откъм някогашния салон на майка му.

Тя сложи пръст на устата си и им махна да минат по коридора, който водеше към задната част на къщата.

— Чаках ви — пошепна съзаклятнически тя и меките ѝ кафяви очи заблестяха трескаво. — Може би няма да имам възможност да говоря с вас преди... преди сватбата.

Селин стисна ръката ѝ.

— Какво има, скъпа Лети?

— Нищо... Всичко — жената изглеждаше много развълнувана. — Толкова съм щастлива. Това е... О, извинете, нахалството ми, мистър Игълтън, но аз толкова се радвам за Селин! И за вас! Моля се на бога да благослови брака ви и съм уверена, че той ще ме послуша! — очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

— Благодаря ви, мис Фишър — отговори сериозно Джеймс.

— Моля ви, наричайте ме Лети — тя вдигна ръка към устата си. — Простете. Сигурно ме смятате за много дръзка. Но аз съм толкова щастлива. Нямам думи да изразя колко се радвам, че моето агънце най-сетне намери мъжа, който ще я обича, ще се грижи за нея — и ще я закриля — тя се наведе и притисна буза към ръката на Селин.

Джеймс смръщи чело. Бе чувал, че компаньонките са много предани на господарките си, но това беше твърде силен изблик на чувства за лице, назначено на служба.

— Благодаря ти, Лети — пошепна трогнато Селин и я прегърна сърдечно. — И аз съм щастлива и се надявам, че винаги ще бъдеш с нас. Нали, Джеймс?

Той я погледна замислено.

— Разбира се, както желаш.

Лети подсмръкна тихо и се обърна настрана.

— Имам много работа — обясни със задавен глас тя. — Трябва да приготвим всичко за сватбата.

— Твоята компаньонка те обича много силно — отбеляза Джеймс, когато отново останаха сами. Прегърна Селин и опря брадичка в косата ѝ. — И разбирам защо.

Времето минаваше незабелязано. Двамата стояха сами в коридора, изгубени в сладката, интимна топлина на любовта си.

Дискретно покашляне даде на Джеймс да разбере, че вече не са сами. Уон Тел пристигна точно в уречения миг.

— Мистър Игълтън! — едрият мъж се поклони почтително. — Прощавайте, но Лиам ме помоли настойчиво да кажа на мис Селин, че желае веднага да поговори с нея. Важен разговор, така го нарече.

Джеймс едва прикри усмивката си.

— Какво значи важен разговор?

— Нямам представа, сър. Лиам благоволи да ми обясни само, че става дума за косите на мис Селин.

Селин го погледна смаяно и неволно попипа къдриците си. Джеймс скръсти ръце на гърба си.

— Какво ли е намислила Лиам?

— Аз съм виновен, сър. — Уон Тел отново се поклони. — Трябваше веднага да кажа на мис Селин, че Лиам е невероятна фризьорка. Та сама пожела да поговори с мис Селин за прическата ѝ в деня на сватбата. В момента е с мистър Талбот в градината.

Джеймс със задоволство установи, че тревожното лице на Селин се озари от весела усмивка.

— Не мога да повярвам, че това наистина ще се случи — промълви тя и вдигна поглед към него. — Но с удоволствие ще послушам съвета на Лиам. Нейните коси винаги изглеждат блестящо.

А Лиам прекарваше твърде много време с добрия отец... При случай трябваше да поговори с нея за това.

— Може би точно сега не бива... — Селин се обърна към Уон Тел — Джеймс искаше да му покажа къщата. Кажете, ако обичате, на Лиам...

— Не, не — прекъсна я Джеймс. — Слез в градината, а аз ще поговоря с родителите ти. Най-добре да приключа още сега с „деловите въпроси“. По-късно ще се присъединя към вас.

Щом Уон Тел и Селин изчезнаха от погледа му, Джеймс тръгна обратно. Спря за миг пред вратата на салона, за да чуе разговора на Гудуинови, после с бързи, безшумни крачки влезе в коридора, който му беше толкова добре познат.

Макар да беше напуснал къщата, когато беше десетгодишно момче, все още помнеше как да стигне по най-бързия начин в библиотеката.

— Проклятие! — промърмори Джеймс и здраво стисна зъби. Хвърли поглед към часовника си и го прибра обратно в джоба на жилетката. Не посмя да остане повече в руината, която някога беше великолепната библиотека на Франсис Сейнт Джилс.

Посребрени греди крепяха високия таван на помещението с благородни пропорции. Всички стени бяха заети от етажерки за книги — само че съдържанието им беше нахвърляно на купчини по каменния под.

Той мина покрай килима „Томас Мор“, избран с толкова гордост от Софи Сейнт Джилс за съпруга ѝ, който сега беше небрежно навит и изправен в един ъгъл. Огледа още веднъж двата нефритови дракона от двете страни на камината и се усмихна. Очите им бяха абсолютно гладки. Нищо не намекваше за дълбоко гравирания знак върху пръстена на баща му. Още веднъж извади меката кожена торбичка от джоба си и я отвори. Три пирамидални сегмента, изрязани от масивен лапис лазули^[1], който трябваше да служи за печат със семейния герб. С него и с филигранния медальон, който Селин щеше да получи вечерта преди сватбата, най-сетне щеше да встъпи във владение на наследството на баба си.

От коридора се чу някакво драскане. Джеймс побърза да прибере пръстена в торбичката и я пхна обратно в джоба си. Бавно обходи за пореден път помещението, изследвайки корниза между етажерките и тавана. Ако го откриеха тук, щеше да каже, че е обикалял от стая в стая, очаквайки завръщането на Селин.

Корнизът беше от листа и плодове — нито следа от знака, издълбан на пръстена!

Крайно време беше да се махне оттук!

Забърза заднешком към вратата и хвърли последен поглед към разместените мебели, статуйките и часовниците. Накрая огледа свалените картини, наредени покрай стените... Драскането приближаваше. Джеймс оправи жакета си и натисна бравата. Пред вратата имаше само една котка, която изфуча насреща му и избяга.

Той приглади косите си и тръгна обратно по коридора, по който беше дошъл. Беше абсолютно сигурен, че Гудуинови не са намерили нищо. Но бяха търсили, и то как! Джеймс се усмихна мрачно. Поне се бе убедил, че те не знаят това, което знаеше той: съкровището на Сейнсбъри беше скрито в помещението, което току-що бе напуснал.

Може би трябваше да направи нещо, за да осуети понататъшното търсене. Трябваше да спре двамата престъпници. Но още докато обмисляше идеята си, Джеймс знаеше, че няма да утоли жаждата си за отмъщение, докато не покаже бисерите на хората, унищожили семейството му, и не се наслади на безсилната им ярост.

Дали това щеше да му е достатъчно?

Не му се вярваше, но сега трябваше да се махне от тази къща, защото присъствието на Гудуинови беше мъчение, което нямаше да понесе нито минута повече.

Свежият въздух, който нахлу при отварянето на масивната входна врата, беше истинска благословия. Джеймс заобиколи къщата и тръгна през моравата. Много скоро чу женски смях и реши въпреки горчивия, напиралц копнеж, да доведе начинанието си докрай.

Спря над разположената в малка долинка градина, с която майка му толкова се гордееше, и се вслуша.

Уон Тел не се виждаше никъде, мис Фишър също. Само Дейвид Талбот, облегат на една колона, следеше как Лиам прави прическа на Селин.

— Трябва да направя няколко проби — гласът на Лиам се чу съвсем ясно. — Ще започнем още веднъж отначало — тя измъкна сръчно няколко фуркета и русите къдрици се разпиляха по гърба на Селин.

— О, стига вече! — негово преподобие Дейвид Талбот се удари по бедрото и вдигна очи към небето. — Не още веднъж!

— Трябва, разбирате ли? — отговори Лиам с обичайната си убедителност. — Искам прическата да стане съвършена. Каква прекрасна коса! Виж как улавя слънчевите лъчи.

Джеймс се наведе, за да вижда по-добре как златната коса на Селин се плъзга през вдигнатите ръце на Лиам.

— Точно така — потвърди тихо той. — Как улавя слънчевите лъчи... — блестящи кичури се отделяха от тежкия водопад и се преливаха на топли вълни в медено и златно.

Само след няколко дни щеше да зарови лице в този водопад, разпилян по възглавниците на сватбеното легло. Щеше да скрие глава в косата ѝ и да слее тялото си с нейното...

В слабините му нахлу мощна вълна на възбуда и той простена. Искеше всичко: Найтсхед, бисерите на Сейнсбъри... и Селин.

Само смъртта можеше да обърка сметките му.

[1] Лапис лазули (лапис) — полускъпоценен камък, причисляват към по-скоро към скалите, отколкото към минералите, понеже съдържа повече от един минерал: лазурит (син цвят), калцит (бял цвят) и пирит (златен с метално жълт цвят). Цветът му варира, но основно е син с мазен блясък — Б.р. ↑

Селин пое дълбоко въздух и погледна към Блекбърн Мейнър. Утре щеше да стане жена на Джеймс.

— Наистина, Селин, не мога да разбера, защо Лети не се вслуша в нарежданията ми! Тази рокля не е подходяща за предсватбеното тържество на едно младо момиче. Аз знам по-добре от нея.

— Не се сърди, мамо. И не обвинявай Лети, моля те. Аз лично избрах роклята и съм убедена, че ми отива.

Ръждивочервената коприна беше скроена много скромно. Само деколтето бе украсено с тясна дантела с цвят на слонова кост. Ала Селин знаеше, че цветът подхожда съвършено на тена ѝ, освен това роклята не беше „еднодневка“, което ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Много шум за нищо, ако питаш мен — намеси се баща ѝ. — Сделката е перфектна. Не мога да си представя, защо Игълтън просто не вземе завоюванието си, да си плати и край.

Селин се уви в красивата наметка от наситенозелено копринено кадифе и тръгна пред родителите си към светлините, които искряха от широко отворената входна врата на господарската къща.

„Предсватбеното празненство е част от подаръка ми за Селин — бе казал Джеймс.“ Можеше ли да съществува толкова много щастие на света?

Чу се музика, изпълнявана на някакъв тайнствен инструмент, какъвто не бе чувала досега.

— Ама че глупости — мърмореше баща ѝ зад нея. — Никога не съм си помислял, че ще доживея деня, когато ще танцувам по свирката на някакво си парвеню в къщата на стария скуайър Лоудър. Какво падение. Игълтън е простак, който се стреми да се издигне.

— Мисля, че си прав. Вкусът му е ужасен.

— Но парите му са истински и плаща добре. Само това има значение.

Селин стисна устни. Нямахте да им позволи да развалят радостта ѝ.

Колин, новият ратай, неочаквано повишен от майка ѝ в кочияш, я погледна безпомощно. Бяха му обяснили какви са задълженията му: че трябва да ги отведе в Блекбърн Мейнър, да слезе пръв, да изкачи стълбата и да почука на вратата — но при вида на широко отворената врата вече не знаеше какво да прави.

— Отворил е вратата, за да може всеки обикновен зяпач да види какво става — каза баща ѝ, без да си даде труд да понижи тон. — Какво очакваш от такъв дивак? Няма представа какво се иска в обществото. Да знаеш какви истории се разправят в селото! Странни хора. Странни събития.

Изкачиха солидната каменна стълба и застанаха пред отворената врата, без да знаят какво да предприемат.

— Какво сега, мисис Гудуин?

Мама махна на новоизпечения кочияш да отстъпи настрана и му се усмихна така, както Селин никога не я беше виждала да се усмихва.

— Нямам думи — изрече тя и разтърси къдричките, които падаха по лицето ѝ под яркосиния тюрбан. — Няма портиер! Какво се очаква от нас?

— Добър вечер, мис Селин — при появата на Уон Тел всички онемяха — както обикновено. — Добър вечер, мистър и мисис Гудуин. Мистър Игълтън ви очаква.

— Така е!

Времето спря.

Селин чу магични песнопения, които възпяваха непознати места, видя се в огромна зала, осветена от хиляди свещи в кристални полилеи, и вдъхна сладкия аромат на стотици жълти рози, с които бяха украсени фоайето и стълбището.

Но тя виждаше само Джеймс.

Той закричи право към нея: нейния едър, широкоплещест, замайващо красив жених. Редом с него всички мъже се губеха. Селин усети, че не ѝ достига въздух. По лицето му се стрелкаха сенки, забулваха го в мрак — като очите му, които гледаха само нея — а после разкриваха изисканата бледност на кожата, опъната над скулите.

— Ела при мен, Селин — проговори нежно той и ѝ протегна силната си ръка. Пръстите му се склучиха здраво около нейните. —

Специално отчупих тръните от тази — и ѝ подаде една-единствена, съвършена роза.

Селин допря розата до бузата си и затвори очи.

— „Очарователната Тили“ — прошепна тя, спомнила си първия следобед, който бяха прекарали заедно. — Възможно ли е да се познаваме толкова отскоро?

Джеймс я привлече към себе си и пошепна в ухото ѝ:

— Значи помниш всичко, мое златно момиче?

— Да. Помня всеки миг, който сме прекарали заедно.

— Аз също. От утре вече никога няма да се разделяме, сладката ми.

С елегантния вечерен костюм и съвършената бяла копринена риза той изглеждаше наистина величествен. Предлагаше ѝ убежище, закрила... и страст — държана под контрол от желязното му самообладание. То изглеждаше особено силно в сравнение с нейното окончателно отдаване.

Изведнъж Джеймс се усмихна.

— Дай ми наметката си — докато я сваляше от раменете ѝ, Селин забеляза първо Лиам, която бе коленичила на сребърна възглавница и държеше в ръце странен инструмент. Крехките ѝ пръсти изтръгваха от дългите струни сладки звуци, които затрогваха сърцето и душата.

— Здравей, Селин! — Дейвид я поздрави от тъмния ъгъл зад Лиам. — Изглеждаш прекрасно.

— Нали? — промълви Джеймс.

Селин беше неспособна да каже и една дума. Само отиде при Дейвид, целуна го по бузата и отговори на дяволитата усмивка на Лиам.

Майка ѝ и баща ѝ предадоха палтата си и последваха Уон Тел във фойето. Дватама се спогледаха многозначително и минаха през двукрилата врата.

Джеймс предложи ръката си на Селин.

— Ела, скъпа — той отведе невестата си в малка, красиво обзаведена трапезария. Масата беше подредена със злато и кристал, които светеха под приглушената светлина на свещите. Джеймс я настани на мястото вляво от себе си.

Когато сътрапезниците насядаха на масата, включително Дейвид, Мери Гудуин се намръщи и изрече презрително:

— Шестима! — огледа неодобрително малкото прибори, отвори изрисуваното си ветрило в синьо и бронзово и започна да си вее, за да покаже безразличието си. Къдричките около яркочервеното ѝ лице се развяха и направиха лицето ѝ гротескно. — Не е точно това, на което една горда майка се надява за единствената си дъщеря.

Селин положи големи усилия да потисне враждебността, която пламна в сърцето ѝ.

— Как успя да свършиш всичко за една седмица, Джеймс? Толкова е празнично...

— Аз...

— Той само даваше нареждания и предявяваше претенциите си, Селин — обяви Лиам, застанала зад стола на Джеймс. Днес изглеждаше послушна като ученичка в строга светлосиня туника. — Винаги прави така! И, естествено, успява да наложи волята си — тя плесна с ръце и се нацупи очарователно.

Селин се засмя весело, направи се, че не забелязва как Джеймс стиска устни и иронично вдига вежди.

— Добре, че не решихте вечерята да се състои на Гросвенър Скуеър. Пренесохме почти всичко тук и сега щяхте да ядете на пода!

Джеймс и Дейвид избухнаха в смях, майка ѝ зацъка неодобрително, но Лиам я прекъсна, като отново плесна с ръце. През вратата до камината с перваз в стил рококо започнаха да влизат слуги.

Уон Тел стоеше до висока маса за сервиране от абаносово дърво върху месингови крака с форма на риби. След незабележим знак от Джеймс той пристъпи напред и се приведе към господаря си. В следващия момент вече бе излязъл от помещението.

Докато трима слуги поставяха пред всеки гост купичка за изплакване на пръстите, внушителният майордом започна да сервира супа от ръчно изрисуван порцеланов супник.

Джеймс стисна ръката на Селин под масата и я дръпна към себе си. Сложи я върху коравото си бедро и започна ритмично да я милва.

— Искате ли малко лимонада, Селин? — попита звънък глас до ухото ѝ. — Изглеждате прекрасно, но сте малко изтощена.

Селин вдигна стреснато глава и погледна право в сияещите сини очи на Руби Роуз.

— Руби... — от девствено бялото боне до излъсканите черни обувки Руби Роуз изглеждаше като образец на домашна прислужница. — Благодаря, скъпа, с удоволствие ще изпия една чаша.

Селин беше възхитена от промяната, която беше станала с тази млада жена, която само преди няколко месеца бе пристигнала от Лондон в ярките си, грозни дрехи. Следващото лице, което забеляза, я изненада още повече. Мисис Стриклънд, облечена в най-хубавата си дреха, следеше работата на Руби Роуз с едва скривано задоволство и много приличаше на щастлива кръстница. Изведнъж Селин усети, че някой я наблюдава, улови триумфалната усмивка на Дейвид и му се усмихна в отговор.

Столтът отдясно на Джеймс остана празен, но това изобщо не го разтревожи. От време на време Селин го поглеждаше въпросително. Може би там щеше да седне Уон Тел... или все пак очакваха още някого?

Тя хапна съвсем малко от супата, едва опита пастетчетата от дивеч, рибата и изисканите гарнитурни, компота и лимоновия пай. Слугите внасяха и изнасяха ястия, майка ѝ и баща ѝ дъвчеха безмълвно и равнодушно, Дейвид и Джеймс обаче ядяха с голям апетит и наслада. Все пак Селин успя да преглътне няколко хапки и да се усмихне. През цялото време усещаше присъствието на Джеймс до дъното на душата си. Само той имаше значение.

Лек натиск върху ръката ѝ я накара да устреми поглед към лицето му. Той се наведе към нея и пошепна:

— Не се плаши, скъпа моя. Ще има малка изненада.

Преди да го попита за какво става дума, Уон Тел влезе в трапезарията и се покашля.

— Пристигна и последният ви гост, мистър Игълтън. Огъстъс Сейнт Джилс, трети маркиз Кастърбридж.

Джеймс стана веднага, след него и Дейвид.

Неочакван гост, наистина. Но Селин беше толкова щастлива, че бе готова да приеме всеки, който искаше да вземе участие в тази прекрасна вечер. Защо татко ѝ не ставаше? И защо майка ѝ изглеждаше толкова смаяна?

Маркизът влезе с отмерена крачка, много елегантен, младежки свеж, и се усмихна във всички посоки.

— Добър вечер, господа! Щастлив повод. Много щастлив. Както чух, имаме основания да поднесем благопожелания — удари Джеймс по рамото, поднесе ръката на Селин към устните си и прошепна: — Вече разбирам защо момчето бърза толкова, скъпа.

Когато Уон Тел понечи да му придърпа стола, маркизът го спря и повика майордома.

— Напълни чашите с шампанско, добри човече! Да няма нито една празна! Имам щастлив повод! Тази вечер трябва да изясним още някои неща — обърна се към майка ѝ и баща ѝ и кимна. — Виж ти, Дариъс и Мери Гудуин. Прилично изглеждате, наистина. Щастлив ден за всички ни.

Селин усети хладен полъх, макар че помещението беше много топло. Издутите ноздри на майка ѝ показваха, че мрази да я наричат прилично изглеждаща. Баща ѝ стискаше с такава сила ръба на масата, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Маркизът даде знак на Джеймс и Дейвид да седнат отново.

— Онова, което ще ви кажа сега, трябваше да бъде обявено още от месеци. Джеймс ме убеди да почакам.

Без да го е грижа за правилата на приличието, Джеймс сложи ръка на тила на Селин и ѝ се усмихна успокоително.

— Дариъс и вие, Мери, сигурно помните добре Франсис и Софи Сейнт Джилс — Огъстъс вдигна чашата шампанско, която му подадоха, и изчака, докато останалите сътрапезници последват примера му. — Искам първо да пием за една прекрасна двойка: за моя прекрасен брат Франсис и за красивата му, нежна съпруга Софи!

В пълна тишина гостите поднесоха чашите към устата си — всички, с изключение на двамата Гудуин. Селин видя как бледото лице на майка ѝ почти позеленя, а татко ѝ явно не беше в състояние да затвори уста. Селин също пи, но в гърлото ѝ бе заседнала буца. Нямахше представа какво означава внезапното напрежение сред присъстващите.

— Вие, Дариъс и Мери, не знаете, че... — маркизът млъкна за миг и устреми пронизващ поглед към двойката. — Уверен съм, че онова, което ще ви съобщя сега, ще ви зарадва неимоверно много. Мъжът до вашата дъщеря, мъжът, които утре ще стане неин съпруг и ваш зет, този мъж не е човекът, за когото се представя.

В кратката пауза, която последва, Селин погледна едно след друго във всички лица: Дейвид се намръщи объркано, родителите ѝ се вцепениха, а Джеймс... Тъга. Селин откри в лицето му само дълбока, бездънно дълбока тъга. Самата тя беше на ръба на отчаянието. Във всичко това нямаше смисъл.

— Дариъс! — гласът на майка ѝ се пречупи. — Какво говори той? Какво става тук?

— Сега ще ви кажа! — засмя се маркизът. — Всички сме възхитени от тази неочаквана среща, нали, Мери?

Джеймс стисна по-здраво тила на Селин, погледна в очите ѝ, целуна я нежно по бузата и ѝ пошепна:

— Всичко е наред, сърце мое. Вярвай ми!

— И така — изгърмя лорд Кастърбридж, — за мен е извънредна радост, чест, радостен дълг да поздравя Джеймс с годежа му — в навечерието на сватбата му със Селин, — и да обявя, че той ще носи името Игълтън само до деня, когато ще разкрием истинската му самоличност.

Лиам застана зад Дейвид, ръката ѝ се плъзна по рамото му и той я покри със своята.

— Ще позволите ли — лорд Кастърбридж вдигна ръка и огледа строго сътрапезниците — да ви представя Джеймс Сейнт Джилс, граф Игълтън, мой племенник и единствен наследник!

Маркизът пи, Дейвид последва примера му. Селин поднесе чашата към устата си с треперееща ръка. Мама и татко стояха като вкаменени. Защо? Самата Селин бе като ударена от гръм. Мъжът, за когото щеше да се омъжи утре, бе забравил да ѝ разкрие произхода си. Ако тази сватба все пак щеше да се състои, тя нямаше да стане мисис Игълтън, а лейди Игълтън. Невероятно!

— Защо? — гласът на майка ѝ, неестествено висок, прозвуча дрезгаво. Тя посочи Джеймс с пръст.

— Много просто — отговори бързо Джеймс. — Искях да съм сигурен, че Селин ще ме вземе заради самия мен, а не поради някакво криворазбрано чувство за дълг.

— Дълг? — Селин преглътна мъчително.

— Бащите ни са били близки приятели, сладката ми. Не исках да се омъжиш за мен само за да отдадеш почит на приятелството им. Сигурен съм, че одобрявате поведението ми, мистър и мисис Гудуин

— той се обърна към двамата и умело изобрази умолително изражение. — Знаете ли, мислех си, че ще си спомните за мен. Даже се надявах да ме познаете. Но при последната ни среща — преди баща ми да реши да потърси щастието си в далечните морета, — бях само едно малко момче и без съмнение съм се променил много.

— Наистина — кимна бавно баща й. Най-сетне изпи шампанското си и майка й последва примера му. — Бях много тъжен, когато изгубих връзка с родителите ви. Ами Франсис... защо не е... След като замина, не се обади нито веднъж.

— Знам — отговори Джеймс с вдигане на раменете. — Баща ми се хвана здраво за работа и не мислеше за нищо друго. Двамата с мама се откъснаха завинаги от Англия, щом се установихме в Пайпан.

Мери изглеждаше много развълнувана, но явно бе преодоляла първия шок.

— Ами скъпата Софи? Къде е тя? Не се съмнявам, че скоро ще видим и родителите ви. Не мога да си представя, че двамата ще пропуснат сватбата на единствения си син.

Джеймс свали ръката си от тила на Селин и даде знак на майордома да напълни чашата му. Докато чакаше, той хвърли поглед към чичо си и маркизът му кимна. Явно между двамата нямаше нужда от думи.

— Родителите ми — каза Джеймс и се взря в чашата си с шампанско — вече не са между живите. Вероятно сте ме чули да споменавам, че съм поел работата на баща си. Той почина преди една година. Мама си отиде от нас няколко месеца преди това.

Годеницата задуши с мъка съчувствения си вик и притисна ръце към устата си.

— О! — смутена до дън душа, Селин установи, че майка й прояви повече задоволство, отколкото тъга. — О, бедната, скъпа Софи! И бедният Франсис, естествено. Значи са ви разказвали за нашето... приятелство?

— Да, много пъти — потвърди Джеймс. — Особено татко много съжеляваше за загубата на онова, с което го е дарявал мистър Гудуин.

— Загуба? — повтори остро баща й.

— Разстоянието неизбежно е сложило край на близкото приятелство, което ви е свързвало — поясни Джеймс.

След като изпразни трета чаша шампанско, Дариъс Гудуин кимна тържествено.

— Точно така. Жалко. Но вие сигурно не искате да продължим вечерта до безкрайност, моето момче. Всички сме изморени. Вероятно искате да си поговорите с негово благородие и да се подготвите за утрешния ден — той направи кратък поклон в посока към маркиз Кастърбридж. — Никога не сме говорили за миналото. Бих искал...

— Не е нужно — прекъсна го ведро маркизът. — Изобщо не е нужно. Онова, което трябва да направим, е да свикнем с новата ситуация, както казват хората. Аз ще го направя с удоволствие, уверявам ви. Крайно време е детските стаи в Кастърбридж да се събудят.

Селин разбра намека му и се изчерви като рак. Джеймс отново намери ръката ѝ и я стисна.

— Имам подарък за Селин и смятам, че сега е моментът да ѝ го дам — Джеймс извади от джоба си стара кожена кутийка, отвори я и ѝ показа съдържанието. — Това беше на майка ми. Вечерта преди сватбата си го е получила от майката на баща ми. Сега е твой, Селин.

Върху старо копринено кадифе бе положен златен медальон с уникална форма. Сложната верижка бе съставена от листенца, свързани чрез дръжките си, самият медальон беше четириъгълен и в средата му бе залепен тежък кръст, украсен с цветя.

Очите на Селин се напълниха със сълзи.

— Каква красота! Това е съкровище!

Джеймс се надигна.

— Сигурен съм, че мама щеше да се радва, ако можеше лично да го сложи на шията ти — и застана зад нея.

— С удоволствие ще заместя бедната Софи — извика Мери Гудуин. Явно се бе овладяла. Попи очите си с дантелена кърпичка, стана величествено от стола си и се запъти към Джеймс. — Бедната, скъпата Софи! Вместо нея аз ще окача този медальон на шията на Селин. За съжаление майка ви не доживя да види как единствения ѝ син се жени за дъщерята на най-добрия приятел на съпруга ѝ! — по бузите ѝ се стекоха две огромни сълзи.

Без да се бави, тя грабна верижката от ръцете на Джеймс и грижливо я закрепил на шията на Селин.

— Съвършено — изрече с пресекващ глас. — О, в скута има огромен диамант... Господи, колко се радвам, че мога да окажа тази малка услуга на нашите починали приятели...

— Е, добре, мисля, че е време да се сбогуваме — негово благородие даде знак за тръгване. — Гудуин, знам, че не е особено прилично, но ще ми позволите да остана за малко насаме с младата красавица, която е завладяла сърцето на племенника ми. Искам да я опозная, преди да сложи на коленете ми наследника на името Кастърбридж.

Селин сведе глава, за да скрие лицето си. Джеймс избухна в тих смях.

— Бъдете сигурни — продължи с гръмкия си глас негово благородие, — че вашето пиленце няма от какво да се притеснява с мен. По-късно ще я изпратя до вкъщи, обещавам ви. Естествено, няма да я задържа дълго, за да си почине добре преди утрешната церемония и да изглежда още по-красива!

Мъжете отново се засмяха и Селин бе готова да закрие лицето си.

— Разбира се — кимна любезно баща ѝ. — Да се прибираме, Мери. Всички имаме нужда от сън, за да се покажем утре от най-добрата си страна. Е, до утре! Ще се радваме да се видим отново в църквата!

С дейната помощ на Лиам и Уон Тел, сбогуването с родителите ѝ мина много бързо. След тях стана Дейвид, прегърна Селин и я целуна по челото. При това хвърли бърз поглед към Джеймс и очевидно се успокои от доброжелателното му кимване.

— Толкова се радвам за теб, милейди — каза той с мека усмивка. — Но и Джеймс — лорд Игълтън — е щастливец.

— За вас съм само Джеймс, Дейвид — изрече почти рязко Джеймс. — Безкрайно съм ви благодарен за приятелството и за помощта, която винаги сте оказвали на Селин.

Дейвид се оттегли и Селин остана сама с Джеймс и чичо му. Уон Тел и Лиам бяха изчезнали незабелязано.

— Искате ли да отидем в работната ми стая? — предложи Джеймс. — Още не е съвсем готова, но е много удобна.

Лорд Кастърбридж поклати глава и остави чашата си на масата.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да се оттегля. Надявам се, че сте ми приготвили стая?

Селин видя как мъжете се спогледаха.

— Разбира се — отговори Джеймс. — Вече се радвам, че в близко бъдеще ще мога да разведа Селин в Моршъм Хол — обърна се към Селин и поясни: — Моршъм Хол е семейното ни имение. Намира се на около два часа път северно от тук.

— И ще бъде твоят дом, когато... — продължи мисълта му Огъстъс.

— Мисля, че сега не е нужно да говорим за това — побърза да го прекъсне Джеймс.

— Както желаяш! — Лорд Кастърбридж погледна племенника си с бащинска обич. — Какъв щастлив ден за всички ни, моето момче! Желая ви добра нощ.

Когато останаха сами, двамата се изправиха един срещу друг и се погледнаха в очите. Селин установи с учудване, че не бе способна на нищо друго. Джеймс също.

— Старият негодник има добро сърце — заговори най-последно Джеймс. — Не съм го молил за това... да се оттегли, искам да кажа, но ужасно се радвам, че реши да ни остави сами.

— И аз се радвам — но Селин усещаше треперенето на краката и буцата в стомаха си. Беше объркана и в същото време изпълнена с очакване. — Не съм много сигурна, че ще свикна с теб, милорд.

— На мен пък ще ми е много приятно да те наричам милейди — засмя се тихо Джеймс. — Говоря съвсем сериозно, сладката ми!

Минаха секунди. Той направи само една крачка и плъзна ръка по брадичката ѝ. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и се заиграха с кичурчето, което бе паднало на бузата ѝ. Селин въздъхна, затвори очи и сложи лице в ръката му.

Усети как той се приближи още, но не я прегърна. Когато устата му докосна устните ѝ, толкова гладка и твърда, тя простена и се отдръпна назад, но не отвори очи. Джеймс отново намери устата ѝ и я целуна с толкова изкусителна сдържаност, че тя сама отвори уста, за да го усети по-близо и по-дълбоко.

— Не, мила моя — езикът му се потопа за миг в ъгълчето на устата ѝ. — Ако не те отведе веднага вкъщи, няма да се овладеея и ще

те взема цялата, без колебание. А съм си обещал да чакам до утре, когато ще станем мъж и жена.

Тялото на Селин пулсираше от желание да го усети, но тя не каза нищо, когато Джеймс донесе наметката ѝ и я загърна.

— Ще заповядам да докарат каретата — каза той.

— Недей! — Селин улови ръката му. — Не искаш ли да појздим, Джеймс? Никога не сме яздили заедно.

Той я погледна, вдигна за миг вежди при вида на вечерната рокля, но после се засмя и кимна. Дръпна шнура на звънеца до камината и заповяда на дотичалия Уон Тел да оседлае два коня.

Само след няколко минути двамата чуха конски тропот. Джеймс се наметна с късо палто и изведе Селин от къщата.

— Каква красавица! — извика възхитено Селин, като видя малката кафява кобила, чиято прясно изчеткана козина блестеше под лунната светлина.

— Твоят е — отговори Джеймс и я сложи на седлото. Нагласи полите ѝ и я загърна с наметката. — Сигурно няма да се откажеш и от любимия си скопен кон... Клеопатра се казваше, нали? Тези проклети дамски седла! Кой идиот ги е измислил? — той хвана стъпалото ѝ и го мушна в стремето.

Селин погледна тъмните му къдрици и се усмихна. Колебливо зарови пръсти в гъстата коса и усети как той потрепери.

— Благодаря ти, Джеймс!

Той вдигна бавно глава, без да пусне крака ѝ.

— За какво?

— Затова, че си Джеймс. Затова, че ме спаси, макар че може би не съм такава, каквато си искал. Но те уверявам, че ще дам най-доброто от себе си.

— Кога най-после ще ми повярваш, че си всичко онова, което съм искал и на което съм се надявал? Не, ти си повече, отколкото съм мечтал да имам!

Гърлото ѝ пресъхна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Помилва косата му, той обърна глава и целуна дланта ѝ.

— Джеймс...

— Да тръгваме — заповяда строго той, отстъпи настрана и се метна на коня си. — Вие сте твърде голямо изкушение за мен, милейди.

— Още не съм твоята лейди.

Враният кон танцуваше неспокойно и Джеймс го приближи до кобилката на Селин.

— В сърцето и в ума ми отдавна си моята лейди, Селин. Искам да знаеш, че тялото ми с голяма мъка ще понесе часовете, които остават до мига, когато ще превърна мечтите си в действителност. Хайде, трябва да те заведе у вас!

Найтсхед беше само на три мили от Блекбърн Мейнър. Според Селин двамата язدهа прекалено бързо. Тя препускаше послушно след могъщия вран жребец на Джеймс и си представяше как ще се освободи от дамското седло и ще полети в галоп. Често беше препускала така в ранните утринни часове, когато нямаше опасност някой да я срещне и да разкритикува поведението ѝ.

Враният жребец стигна до входната алея и тежките му копита отекнаха в ситния чакъл. Малката кафява кобила на Селин се държеше смело и стигна до вратата на обора само минута след своя голям събрат.

Враният кон изпръхтя и се надигна на задните си крака. Очевидно и той жадуваше за галоп. Джеймс не носеше шапка и лунната светлина подчертаваше мъжествените черти на лицето му. Той се наведе над шията на коня и го потупа успокоително.

— Великолепен е — извика Селин, когато се изравни с него. Но не посмя да изкаже мисълта си докрай. С могъщата си, но укротена сила, животното беше достоен партньор за ездача си.

Джеймс се наведе към нея.

— Ще броя минутите до утре.

— Не само ти — пошепна Селин и сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Толкова съм щастлива, че Дейвид се съгласи да ни венчае.

— Хм — Джеймс вдигна поглед към небето, скочи на земята и свали Селин от седлото. — Хайде, трябва да се прибиращ! — гласът му бе предрезгавял, ръката му стискаше нейната.

Селин трябваше да тича, за да върви в крак с него, и когато стигнаха до стълбището, сърцето ѝ биеше още по-силно. Джеймс я обърна към себе си и бавно сведе глава. Тя затвори очи и усети дъха му, сладък и топъл върху устните си.

— Не! — изрече рязко той.

Селин уплашено отвори очи.

— Не, мое скъпоценно момиче. Сега трябва да бъда силен, за да страдам по-малко тази нощ — смехът му прозвуча твърдо и безрадостно. Той отстъпи назад и вдигна ръка.

В първия миг Селин не разбра. После обаче промуши език между зъбите му и го притисна към неговия, вдигна ръце да го прегърне.

— Завинаги и за вечни времена — каза той и леденосинята лунна светлина отново очерта лицето му, разпали огъня в най-чувствителните места по тялото на Селин.

— Завинаги и за вечни времена — повтори тя и усети как ръцете им станаха едно. Кожа до кожа, огън до огън... живот до живот.

Той я пусна и Селин изкачи на един дъх стълбите до вратата. Отвори я и остана на прага, докато той се отдалечаваше. След минута грамадните конски копита отново затропаха по чакъла.

Утре.

Каква несправедливост!

Едно невинно селско момиче не заслужаваше такъв мъж... мъж като Джеймс Сейнт Джилс, граф Игълтън. Жената се притисна към прозореца на малкото килерче, откъдето се виждаше цялата входна алея. За момент зърна едрата мъжка фигура, която изчезна в сянката на вратата — с онази малка гъска.

Сигурно я целуваше. Милваше гърдите ѝ. Използваше красивата си уста и езика си... Мери притисна ръка между бедрата си и усети влажната им горещина през нощницата. Колин със сигурност щеше да се зарадва на посещението ѝ, но трябваше да почака още малко, за да не ги види някой.

Вратата се затвори и тя остана неподвижна, заслушана в стъпките на Селин, която се прибра в стаята си.

Утре дъщеря ѝ щеше да се премести в къщата му. Да споделя стаята му, леглото му...

Игълтън скочи на седлото и препусна по входната алея, като водеше кобилката на Селин за юздата. Толкова за честната дума на Кастърбридж, който бе обещал да доведе хлапачката вкъщи. Проклето да е това име! Проклето да е и името Сейнт Джилс! Франсис... не сега не биваше да мисли за Франсис, иначе щеше да изкрещи на висок глас

колко се радва на смъртта му. И двамата бяха мъртви, и той, и онази жалка глупачка, която бе избрал, въпреки че трябваше да принадлежи на нея, на Мери.

Тя бе готова да се махне от прозореца, когато нещо се раздвижи в сенките на прастарите тисове покрай алеята.

Някой се приближаваше към къщата, като се промъкваше от дърво към дърво. По дяволите! Това беше нейната къща! Нямах да търпи никакви натрапници!

Мери отново притисна лице до стъклото и впи поглед в мрака.

Фигурата излезе от сенките и застана под изобличаващата лунна светлина.

Джеймс Игълтън! Граф Игълтън, както с гордост бе обявил проклетият му чичо. Сигурно се бе върнал, за да се промъкне тайно в стаята на Селин. Мери потрепери. Още тази нощ искаше да я има... в нейната къща.

Благородният рицар се поколеба, огледа се на всички страни и отново се плъзна като сянка в мрака — не към входната врата и стълбата, които водеха към помещението на семейството, а към задната страна на сградата.

По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Той беше син на Франсис. Бащата без съмнение бе разказал на сина си, каквото знаеше за бисерите.

Мери се поколеба. Огледа жалкото си скривалище с надвиснали от тавана паяжини. Дариъс упорито твърдеше, че Франсис не знае повече подробности за скривалището от самия него, след като тайно бе подслушал разказа на старата лейди Кастърбридж. Жалък глупак!

Спъвайки се в пътнически сандъци и други покрити предмети, Мери стигна до вратата и предпазливо я отвори. Слезе колкото можеше по-безшумно във фойето и тръгна опипом към библиотеката.

Когато за последен път се прекачи през прозореца на млекарната, беше доста по-дребен.

Той разтърка подутината, която бе получил по пътя, слезе от железната скара за оттичане на сиренето в един от многобройните дълбоки съдове и се промъкна безшумно през съседното помещение, където миришеше на пресечено мляко. Щом излезе в коридора между миялната, килера за дивеч, склада за месо и склада за риба, продължи пътя си с увереността на човек, който познава всеки сантиметър от помещенията под стълбата. В далечните дни на детството си прекарваше много часове в приятната компания на готвачката, която ръководеше подчинените си с желязна ръка, но се отнасяше с голяма сърдечност към малкото момче.

Само след няколко минути стъпи на стълбата към коридора, който щеше да го изведе до целта.

Преди да влезе в библиотеката, Джеймс се огледа на всички страни и се вслуша в тишината на старата къща. Някъде горе бъдещата му жена вече се беше сгушила в леглото си. Можеше да се закълне, че прекрасните ѝ очи са широко отворени и се взират в мрака. Ако не се бе върнал да довърши делото си, и с него щеше да е същото. При тази мисъл той се усмихна и решително прекрачи прага.

Съзнаваше, че трябва да бърза и да не вдига никакъв шум.

Ако чичо му не бе предложил Селин да остане още малко след сбогуването с родителите ѝ, Джеймс изобщо нямаше да помисли, че би могъл да потърси бисерите още тази нощ. Женитбата и без това щеше да му осигури неограничен достъп до Найтсхед. Ала не бе изминал и половината път до дома си, когато установи, че не е в състояние да устои на изкушението. Още тази нощ щеше да направи експеримента, който го занимаваше след последното му, твърде кратко посещение.

Запали бързо една свещ и направи гримаса — светлината, която тя хвърляше в опустошеното помещение, беше твърде оскъдна. За съжаление не можеше да рискува да запали още една. Опита се да си

спомни как са били разположени мебелите в детството му и ги довлече на старите им места. Дълга, изнурителна работа. Най-трудно му беше с писалището. Обърна античната мебел така, че да застане на един крак, завъртя я и отново я пусна. Ръката му се подхлъзна.

— Проклятие — изруга полугласно той и стисна здраво зъби, но не можа да задържи тежкото писалище.

Чу се глух удар, не много силен, но Джеймс духна свещта и изчака тъмната мантия на нощта да се спусне над преживяния ужас. След няколко минути отново запали свещта. Бързо подреди всички урни, вази и фигурки по местата им, нареди и книгите близо до етажерките. Проклетите Гудуинови сигурно щяха да се смеят, като видят колко е подредено, но в момента му беше все едно.

Джеймс се усмихна доволно.

Пламъчето на свещта затрепка тревожно.

Течение! Той се обърна бързо и видя издуващите се завеси на прозореца. Без да им обърне повече внимание, закрачи към натрупаните картини. Прозорците открай време не се затваряха плътно. Баща му тъкмо се бе наканил да ги поправи, когато го прогониха от дома му.

Окачването на картините не му отне много време. Светлите места по стените показваха къде трябва да постави пейзажите, ловните сцени и портретите, които родителите му толкова обичаха.

Джеймс отстъпи крачка назад и неочаквано го обзе болезнен копнеж. Последния път, когато бе влязъл в това помещение, украсено с безброй произведения на изкуството, баща му седеше зад любимото си писалище.

Сега трябваше само да развие килима.

Избута го в средата и в този миг чу гласа на майка си: „Франсис, сърце мое, ти ме глезиш.“ После и гласа на баща му, толкова ясен, че Джеймс затвори очи: „Не толкова, колкото ти мен!“ Майка му се засмя със своя очарователен, мелодичен смях и сърцето му се сви от болка.

Проклети да са Гудуинови!

Джеймс бързо отвори очи, наведе се да развие килима — и изведнъж спря. Смръщи чело и клекна. Върху каменната плоча точно до лявото му коляно светеше малък кръг. Трябваше веднага да провери какво означава това. Докосна го, мина с пръст по очертанията му. Кръгът, изрязан внимателно в камъка, сякаш заблестя още по-силно.

Вътре в окръжността пръстите му напипаха три точки. Сърцето му заудря като чук. Бдителният му поглед проследи тънката ивица светлина, която сочеше право върху каменната плоча на пода.

Джеймс се надигна бавно и погледна към прозореца. Гудуинови със сигурност бяха претърсвали библиотеката много по-основно от него. При това бяха спускали завесите, за да не ги виждат любопитни очи — точно както и той смяташе да направи. Но ако бе спуснал завесите, в никакъв случай нямаше да открие другото око, осветено от луната.

„Открий силата на окото.“

И той я откри. Най-сетне!

В нощта, когато съдбата го доведе на точното място в точния час, лунната светлина освети неголяма картина на стената до една от етажерките с книги. Призма от зелена светлина в окото на един отдавна починал прадядо.

Джеймс се приближи до картината и погледна втренчено своя достопочтен зеленоок прадядо, чието име не знаеше.

— Велики боже — прошепна изумено той. — Значи са сложили бисер, за да намеря съкровището — в нарисуваното око беше сложен малък смарагд, толкова умело, че при всяка друга светлина щеше да изглежда като особено удачен щрих с четката. — Силата — прошепна едва чуто той и последва лъча до кръга на пода.

Треперещ от очакване, Джеймс извади кожената кесийка от специално пришития джоб на жакета си и измъкна пръстена. Още преди да го сложи върху камъка, знаеше, че печатът ще прилепне като капаче върху зеления кръг... С капчици от пот на челото натисна трите резки на пръстена върху малките каменни пирамиди, които им съответстваха, и го завъртя. Пръстенът се превърна в ключ и задвижи умело скрития механизъм.

Пред възхитените му очи камъкът се плъзна безшумно надолу и настрани. Изведнъж Джеймс се озова пред бездънна черна пропаст, от която се издигна спарен въздух. И смразяващ, смъртоносен студ.

Той вдигна свещта и напразно се опита да разбере какво имаше долу. „Ако слезеш при съкровището без медальона в ръка, отиваш на сигурна смърт.“ Франсис Сейнт Джилс не бе забравил да предаде на своя син строгото предупреждение на майка си.

Докато оглеждаше черната пропаст под себе си, Джеймс размишляваше трескаво какво би трябвало да направи. Не можеше да сложи пръстена на пръста си, нито да донесе медальона, който бе подарил на Селин.

Когато чу тих съскащ звук, Джеймс се стресна до смърт. Камъкът се бе върнал обратно на мястото си. Той го огледа намръщено. Очевидно след определено време механизмът се затваряше сам.

Клатейки глава, той огледа преценяващо пръстена, после отново го прибра в кожената торбичка и я пхна в джоба си.

Търпение. Скоро щеше да доведе тук Селин и двамата заедно да извадят съкровището. Вече се радваше да я има до себе си в това приключение.

Вратата се затвори с трясък и Джеймс скочи като ужилен. За частица от секундата извади стилета си и се запъти към изхода. Пое дълбоко въздух, отвори вратата и вдигна оръжието.

Нямаше жива душа. В коридора цареше пълен мрак. Нов полъх на вятъра през някой скрит процеп бе затворил вратата. Беше крайно време да се махне оттук.

Неосветеният коридор беше пуст. Джеймс угаси свещта и я остави на мястото ѝ, излезе от библиотеката и грижливо затвори вратата. Този път излезе през вратата на перачницата и се помоли Гудуинови да не накажат някоя от слугините, че е забравила да заключи.

Щом се метна на врания жребец, който го чакаше в края на входната алея, той препусна, сякаш дяволи го гонеха по петите. Сведе глава към гривата на коня и наложи такова бясно темпо, че малката кобила с мъка догонваше врания си приятел.

Селин щеше да му принадлежи. Съкровището щеше да му принадлежи. И отмъщението. Утре.

Джеймс вдигна глава към кръглата луна и се изсмя тържествуващо.

Две ръце се впиха във врата му. Дариъс се събуди и се замята насам-натам.

— Махни се! Престани! Ооох! — заудря около себе си като обезумял. Остри нокти одраха кожата му. Тънки, костеливи пръсти го стиснаха в желязна хватка.

Женски пръсти.

Дариъс посегна към хълцащата, облечена в бяло фигура, наведена над него, и сграбчи тънка батиста и мека плът. Ръката, която стискаше шията му, се отпусна, но хълцането се засили. Дариъс се изсмя, метна пищното тяло в леглото си и се намести отгоре му.

— Шампанското е събудило страстта ти към мен, нали, Мери? — той се ухили в неразличимото ѝ в мрака лице и си спомни как беше реагирал на последното ѝ предложение да се забавляват заедно. За съжаление тази вечер бе преживял страшен шок, достатъчно силен, за да го възбуди. Тази нощ му трябваше жена като Самър Пийч, за да му донесе облекчение и да го накара да забрави страха. Но Самър я нямаше и Мери беше длъжна да я замести.

— Ти си виновен за всичко! — изсъска тя и зарита безпомощно.

— Хайде, жено, отвори си краката — заповяда грубо той. — Дай и на мен малко от онова, което пилееш по сладкия Колин.

Мери нададе див вик, който го смрази. Тя се разпищя като обезумяла и започна да го удря по лицето.

— Престани! — Дариъс не можеше да улови ръцете ѝ. — Престани... проклета мръснице! Ще ме ослепиш! — ноктите ѝ се забиваха в клепачите му, от драскотините течеше кръв и му пречеше да вижда.

— Ти! — изпищя отново Мери, зарита с крака и се надигна насреща му. — Ти пропиля двадесет години от живота ми!

Най-сетне Дариъс успя да улови едната ѝ ръка, а с другата запали лампата до леглото си. Мери се сви на кълбо в другия край на леглото.

Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ бе само маска на омразата, която я разтърсваше. В очите ѝ дебнеше безумие.

„Тази жена е полудяла, каза си уплашено Дариъс и се отдръпна от нея.“

— Успокой се — помоли той и гласът му дойде някъде много отдалеч. — Знам, че си много напрегната. Вечерта беше ужасна.

— Ужасна ли? — пищните ѝ гърди се вълнуваха под смачканата нощница. — Това беше същински ад!

— Да, да, права си! — трябваше веднага да се отърве от нея.

— Те са тук — сълзите потекоха по дебелия пласт руж на бузите ѝ. — Тук са, казвам ти. През цялото време са били тук.

— Да, да. Само се успокой, мила!

Тя посегна и заби пръст в гърдите му.

— Да се успокоя? — преди да е стигнал отново до нея, скочи от леглото и се отдръпна в ъгъла. — Искаш да се успокоя? Не чуваш ли какво ти казвам? Бисерите са тук! Окото е тук! Разбра ли ме най-после?

Дариъс преглътна мъчително и се намръщи.

— Какви ги дрънкаш?

— В библиотеката. Една от плочите на пода се отваря. Под нея има тайно помещение. Какво, мислиш, е скрито в него, Дариъс? — тя се наведе бавно към него и в очите ѝ светна дива злоба. — Кажи ми!

Дариъс облиза устни.

— Сигурна ли си? Откъде знаеш за тайното подземие?

— Сигурна съм, разбира се. Видях го!

— Но...

— Той. Игълтън. Синът на Франсис! Видях как се промъкна в къщата, след като изпрати Селин, и тръгнах след него. Наблюдавах го през цялото време. Вратата беше само притворена. После обаче вятърът я затръшна и трябваше да се скрия в стария долап в коридора, за да не ме види.

Слепоочията на Дариъс запулсираха мъчително.

— Значи той знаеше къде е окото? — попита, повече, за да чуе гласа си, отколкото отговора. — През цялото време е знаел и е намислил да се вмъкне в къщата ни, като се престори на влюбен в Селин? По дяволите! — той се изплю ядно на пода. Това беше предателство! — Къде е сега? Още ли е при бисерите?

— Не. Затвори камъка и офейка.

Дариъс я погледна втренчено. Очите на жената се забиха в неговите като ками. В ъгълчетата на устата ѝ се събираше слюнка.

— Утре той ще се ожени за Селин — промълви Дариъс и тези думи едва не го задавиха. — Какво ли възнамерява?

— Да използва шанса си. Ще има свободен достъп до тази къща и един ден ще ни отнеме онова, което ни принадлежи. Права съм била в предположенията си, че плячката е огромна.

— Той... слезе ли в подземиято?

— Не. Погледна в отвора и отново върна каменната плоча на мястото ѝ. Трябва му време. Това е причината да се ожени за Селин. Нищо друго. Знаех си, че тя не го интересува.

Устата на Дариъс пресъхна.

— Трябва да спрем тази сватба.

— О, не, напротив! — трескавото святкане на очите ѝ издаваше дива злоба. — Като ги оженим, ще махнем Селин от къщата. Така ще имаме по-добри възможности. Новото му семейство ще го приема винаги благосклонно... докато удари уречения час.

— Уреченият час? — езикът му беше като подут, главата му стегната в клещи. — Изразявай се ясно, жено. Какво искаш...? — в стомаха му заседна буца. — Не, не, всичко свърши! Не искам да говориш повече за това!

Мери се приближи и застана плътно пред него.

— За какво, Дариъс? За какво не бива да говоря? — тя направи още една крачка към него и той вдъхва дълбоко миризмата на потта ѝ, примесена със скъп парфюм. Тя вдигна ръка и я сложи на гърдите му. — Говориш за другата история, нали? За онова, което разказахме на маркиза? Не се бой, съпруге, това е минало... освен ако...

— Какво? — той се отдръпна стреснато.

— Освен ако не се окаже единствения начин да стигнем до целта. Ако наистина нямаме друга възможност да се доберем до бисерите, ще му разкажа за своя „позор“.

— Не можеш...

— Мога и още как, по дяволите! — Мери стисна юмруци и ги размаха срещу небето. — Проклет да си, глупако! Той беше в ръцете ти! В ръцете ти беше! — от гърлото ѝ отново се изтръгна

сърцераздиращ вик, който оказа смразяващо въздействие върху Дариъс.

Пъшкайки тежко, той се изправи и пропълзя до леглото. Трябваше да седне, защото краката не го държаха.

— Моля те, Мери, успокой се. Трябва да си изработим план.

— Ние? — тя се изсмя, изхълца и отговори задавено — Ние ли? Аз ще изработя плана. Ти ще правиш, каквото ти казвам.

— Да, съкровище. Ще направя всичко, което кажеш — трябваше да я залъже някак си. По-късно щеше да се отърве от нея. Тази жена можеше да съсипе живота му.

— Погледни ме, Дариъс!

Той се подчини.

— Искаш ли да ме питаш нещо? — тя се полюляваше с тромава грация и подръпваше връзките на смачкания си халат. — Не искаш ли да знаеш как Игълтън отвори каменната плоча, съпруже?

— Хайде, кажи ми — помоли Дариъс и преглътна с мъка.

Тя го сграбчи за ризата с такава бързина, че той не можа да се отдръпне.

— Онова, с което го направи, беше в ръцете ти, глупако! — очите ѝ изведнъж угаснаха, в гласа ѝ звънна тъга. — И ти му го върна. Ти, човекът, който беше твърдо решен да отмъсти на най-добрия си приятел, че се е родил в богато семейство, докато ти си син на обеднял скуайър! Ти, който толкова мразеше добротата на своя приятел и на семейството му, че направо се отрови. Ти изкова план, който трябваше да ни отдаде справедливост, защото я заслужавахме, а накрая, когато успехът беше съвсем близо, му върна ключа към тази справедливост.

Дариъс се разтрепери. По лицето му се стичаше студена пот.

— Какъв ключ?

— Истинският. Ти реши, че трябва да покажем пръстена на Франсис като доказателство. Когато го получи обратно от баща си, той замина доброволно и изостави тази къща и родината си. Но отнесе със себе си единственото, с което може да се намери съкровището. Той взе пръстена, съпруже, и го завеща на сина си.

— Пръстенът е ключа?

Над дорсетските хълмове изгря утро. Джеймс стоеше на парадното стълбище на Блекбърн Мейнър и гледаше към небето, където танцуваха ята лястовици. Птиците се изкачваха право към слънцето и падаха сред потоци светлина. Вятърът, който появяваше откъм мочурищата, носеше аромат на пирен и жълтуга. Денят на неговата сватба.

Джеймс затвори очи и си заповяда да има търпение. Селин!

Топла вълна се разля по тялото му и изпълни всички тъмни ъгълчета с безкрайна сладост. Много скоро щеше да дойде време и за друго — за разплата, за последния, решаващ сблъсък със злите духове на миналото. Днес обаче щеше да мисли само за Селин.

— Мистър Игълтън?

Джеймс подскочи стреснато и се огледа.

— Тук съм. Долу!

— Коя сте вие? — той отиде до парапета и се озова лице в лице с мис Фишър. Сърцето му направи огромен скок.

— Какво има? Селин... добре ли е? — втурна се надолу по стълбата, като размахваше ръце.

— О, мистър Игълтън... искам да кажа, милорд... Аз...

— Какво се е случило? — той се приближи, но тя се скри в сянката на стълбището. — Говорете, за бога!

— Страх ме е.

Джеймс се вцепени.

— От какво?

Лети се огледа трескаво.

— Има неща, които не знаете.

— Къде е Селин?

— В Найтсхед.

— Приготвя ли се за сватбата ни?

Мис Фишър вдигна ръка към устните си и кимна. Тъмните кръгове под очите и небрежно сресаната коса показваха, че не е спала

тази нощ.

— Какво е станало, мадам?

Жената поклати глава. Очите ѝ бяха широко отворени, пълни със страх. Джеймс се овладя бързо.

— Селин има някакви проблеми, така ли? Някой ѝ създава трудности?

— Не, не... Тя имаше труден живот. Трябваше да я пазя по-добре... Да я махна оттук... — Лети преплете стройните си пръсти и изохка. — Аз не можах... Взех грешни решения...

— Сигурно говорите за онова, което Селин нарича „дивите фази“ на родителите си?

— Да, да. Тя е изстрадала много, мистър... милорд. Злото прави хората неузнаваеми, а в Найтсхед има много зло, което тласка обитателите му към безбожие.

— Права сте — отговори успокоително Джеймс. — Но отсега нататък няма да е така.

— О, не, не! — тя улови ръката му. — Моля ви! Нищо не е свършило. И няма да свърши, докато... Вие не познавате опасността. Не знаете на какво са способни онези двамата.

Бедното същество не можеше да знае, че Гудуинови много скоро ще бъдат прогонени от къщата, в която живееха незаконно, и от живота на дъщеря им, и семейството ѝ. Джеймс се усмихна самоуверено.

— Приберете се вкъщи, Лети. Селин сигурно има нужда от вас. Тази сутрин трябва да сте особено внимателна към нея, знаете това. А от утре, аз ще поема грижата за съпругата си.

— Искам да ви кажа...

— Не сега. Моля, приберете се вкъщи. Всичко ще бъде добре.

— Селин ми разказа какво е станало. Каза ми кой сте.

— Да, да — той помилва ръката ѝ. — Ще помоля Уон Тел да ви изпрати.

— Опасността не е отминала, милорд! Трябва да внимавате!

Както винаги, Уон Тел се появи, преди да го повикат. Как чуваше името си толкова отдалеч?

— Имате ли нужда от мен, Джеймс? — слезе бързо по стълбата, но вниманието му беше съсредоточено върху мис Фишър, не върху господаря му. — Добро утро, Лети!

— Добро утро — мис Фишър устреми към него загрижен поглед и в очите и светна надежда. — Той не иска да ме изслуша.

— Мис Фишър се тревожи ненужно — обясни Джеймс. — Знам, че е много развълнувана, и не ѝ се сърдя. Бъди така добър да я изпратиш до Нйтсхед, Уон Тел.

— Но... вие трябва да ме изслушате!

— Знам какво искате да ми кажете — отвърна любезно Джеймс. — Не се притеснявайте за нищо! Ще се видим отново в църквата.

Той остави двамата да се оправят сами и се запъти към покоите си. Беше време да се облече за венчавката си.

Бързо просветляващото небе го накара да погледне през прозореца. Оттук Нйтсхед се виждаше съвсем ясно.

Мис Фишър не беше на себе си... малко неразбираемо, това вълнение...

Джеймс вдигна рамене и свали ризата си. Сега наистина нямаше време да си блъска главата със странното поведение на една слугиня.

— Да, искам — в очите на Джеймс светеше радостта на собственик. В гласа му звънна дълбоко задоволство.

Дейвид отново каза нещо, ясно и гръмко. Селин не разбра нито дума. Тя гледаше съпруга си, който ѝ кимна с усмивка.

Тя отговори на усмивката му и стисна ръката му още по-силно. Тихо подсмърчане я накара да погледне настрана — към Лети, която стискаше кърпичката си и я гледаше с мокри от сълзи, но сияещи очи.

— Селин?

Младата жена се стресна и се обърна към свещеника.

— Да?

В малката църква на Литъл Падъл се понесе дискретен смях. На венчавката присъстваха почти всички жители на селото. Отдавна не бяха имали случай да видят господарска сватба.

— Селин — повтори със смръщено чело Дейвид. — Искаш ли...

— О, да. Абсолютно. Точно това искам!

Смеховете станаха по-шумни и Селин прехапа устни.

— Нещо глупаво ли казах, Джеймс?

— Не, любов моя. Думите ти бяха абсолютно правилни.

— Слава богу — пошепна тя. — Малко съм нервна.

— Разбираемо е — Джеймс взе ръката ѝ в своята. — Това е знака, че ти ми принадлежиш, както аз на теб — и сложи на безименния ѝ пръст пръстен с кръгче от перфектно шлифовани смарагди, които разпространяваха зелен огън.

Селин погледна Джеймс, после пръстена.

— Никога не съм мислила, че ще притежавам смарагди. А сега имам, и то какви...

Но най-важното — и най-учудващото — беше, че имаше него. Най-страхотния мъж на света!

Дейвид се покашля.

— С това ви обявявам за мъж и жена.

— Наистина ли?

— В добри и в лоши дни — закле се Джеймс и я прегърна страстно. — Вече цяла минута сме мъж и жена, мое златно момиче. Милейди!

Под шепота и смеховете на гостите той я целуна по устата и я притисна така силно, че тя не можеше да си поеме дъх.

Органът засвири сватбения марш и Джеймс я завъртя, за да покаже на света новата лейди Игълтън. Присъстващите се развикаха въодушевено.

— Ликуват — пошепна Селин и срещна погледа на майка си. Мери не ликуваше. Устата ѝ бе здраво стисната. Тя отговори на погледа на дъщеря си, после рязко се обърна настрана.

„Няма да си разваля прекрасния ден, дори заради собствената ми майка.“ Селин се облегна на ръката на Джеймс и двамата минаха бавно по пътеката към изхода. Следваше ги Уон Тел, свидетеля на младоженеца, под ръка с Лиам. Малката китайка, пеперуда от сапфиреносин брокат, под който се подаваха туркосини панталони, беше луда от радост, че ѝ позволиха да стане шаферка на булката — въпреки че Мери Гудуин получи пристъп на ярост, дето зет ѝ позволяваше такива неща на някакви си диваци.

Лиам докосна ръката на Селин и ѝ връчи букета от жълти рози, който беше държала вместо нея по време на церемонията.

Очите на Селин се напълниха с радостни сълзи и гостите, които ги поздравяваха със сърдечни усмивки, се превърнаха в размазана маса. Джеймс сложи ръка върху нейната и я изведе от църквата. Навън ги очакваше украсен със свежи цветя сребърносив ландауер.

— Жалко, че трябва да седя до теб — рече той, след като се намести на капрата. Селин го погледна объркано. Джеймс я измери със сериозен поглед.

— Бих предпочел да седя насреща ти, Селин, защото никога не се уморявам да те гледам.

— Аз също — отговори импулсивно тя. — Днес всяка жена на света трябва да ми завижда... и всеки ден до края на живота ми.

Джеймс вдигна вежди. Тъмносивият му фрак беше в прекрасен контраст с бялата риза и жилетка. Без да се съобразява с традициите, той бе избрал светлосив панталон и черни ботуши вместо обичайния панталон до коленете с копринени чорапи.

Внезапната му усмивка я заслепи.

— Прав ли съм в предположението си, че онова, което виждате, ви харесва, милейди?

— О, да! — Селин отметна глава назад и смело помилва дългите му, загорели от слънцето пръсти, почиващи върху бедрото. — В този момент навсякъде в тялото ми бушува малка армия от жадни крилати зверчета. Видът ти ме кара да настръхвам, Джеймс. Знам, че не е прилично да говоря така, но след като вече съм омъжена лейди, смятам, че имам право да се изразявам както си искам.

Джеймс избухна в луд смях. Все пак запази достатъчно присъствие на духа и продължи да къса цветя от гирляндите и да ги хвърля на зрителите, покрай които минаваха.

— Много скоро ще узнаеш с какви средства умея да възбудям тези крилати зверчета — той поздрави с усмивка двойката, която им махаше, извади от джоба си монета и я хвърли в протегнатата ръка на малко момче. — Да знаеш, че пътуването до Блекбърн Мейнър ще трае не повече от половин час, даже ако се наложи да спрем някъде по пътя.

— Така ли? — промърмори Селин, докато каретата напредваше бавно. Весел вик насочи вниманието ѝ към едрата фигура на маркиз Кастърбридж. Той отдаде чест и направи елегантен поклон, а малката контеса Лафодж, загърната във великолепен розов сатен, която се държеше здраво за ръката му, им махна с усмивка. — Този ден е... Не мога да чакам повече, Джеймс. Не мога да чакам половин час, за да остана сама с теб. Не искам да чакам нито минута.

— Ще се наложи, любов моя. Виж ти каква страстна лейди съм имал, а аз да не знам досега! — той продължи да поздравява

зрителите, но сложи ръка на бедрото ѝ и се изсмя тихо, когато тя се разтрепери.

— След половин час ще пристигнем. Сватбеното пиршество ще трае поне няколко часа, а ни чакат и други досадни препятствия. Но не се притеснявай, обещавам, че поне по време на пътуването ще те забавлявам добре.

— Ще ме забавляваш? — повтори с усмивка тя. — И как точно? Може би ще пееш?

— Вие ми се подигравате, мадам! Освен това показваш ужасяваща липса на доверие в способностите ми да водя светски разговор. Сега ще ти разкажа една история — по-точно, ще направя описание на онова, което ще се случи.

— Говориш за заминаването ни?

— Не, за онова, което ще се случи, преди да заминем.

— Още не си ми казал къде отиваме.

— Ще го направя, и то много скоро. Междувременно ми позволи да обясня как ще те съблека.

— Какво каза? — бузите ѝ пламнаха очарователно. — О, Джеймс! Не тук!

— Защо? Никой не чува, освен теб.

— Ами кочияшът?

— Надали — жадният му поглед се плъзна по съвършената ѝ фигура. — Няма да започна с това смешно дантелено було, което се развява от вятъра.

— Няма ли? — лицето ѝ пламтеше все по-силно.

— Не. То ще ми свърши друга работа. Първо роклята.

— О! Ами обувките? Ами ръкавиците?

— В никакъв случай. Ще се обърнеш с гръб към мен... Ох, пак имаме зрители! Не искаш ли да махнеш на добрата стара Руби Роуз?

Селин извади една роза от букета си и я хвърли в ръцете на Руби Роуз. После избра още една за мисис Стрикълнд, която стоеше до нея като скала.

— Ще застана зад теб и ще развързва връзките на корсажа ти — зашепна Джеймс. — Казах ли ти, че докато вървеше към мен в църквата, забелязах как върху твоята кожа бялата батиста и сребърната дантела се превръщат в дяволско творение, което отнема разума на мъжа?

— Не, не ми каза — Селин едва дишаше.

— За да не загубя окончателно разума си, трябва да те докосвам навсякъде, където това дяволско творение те закрива.

— Джеймс, моля те! — тя се размърда нервно на седалката, шокирана от парещата горещина в слабините си.

— За какво ме молиш? — той се заигра с къдрицата над ухото ѝ. — Не искам да ме молиш. С удоволствие ще направя това за теб. Тези сребърни дантели са особено пикантни — свършват точно там, където са зърната на великолепните ти гърди. Нарочно сте измислили роклята така, за да знам къде да мушна ръка под корсажа и да напипам прекрасните розови зърна, които вече са се втвърдили, нали, Селин? Тръпнат и очакват моето докосване!

Тя изохка тихо и обърна към него пламналото си лице.

— Вие сте истински изкусител, милорд. Знаете какво ми причинявате, нали?

— Разбира се, че знам, и благодаря на небето за това. Чакай да видя и другите украси — погледът му се плъзна надолу, към ръба на дантелената туника. — Това също означава нещо, любов моя. Под тази дантела си вече влажна и дори изпитваш болка, прав ли съм?

— Искате да ме унищожите окончателно, милорд!

— О, да, надявам се да загубиш самообладание. Роклята ще се плъзне без усилия от раменете ти и аз ще я положа внимателно върху някой стол. Нали трябва да я запазим. А после ръцете ми ще те изследват бавно, съвсем бавно. Лицето и шията, раменете и гърба, тясната талия... Красивите ти гърди заслужават специално внимание. Смятам да ги проуча с най-голяма грижливост — за да ги подготвя, Селин.

— Не, недей...

— О, знам, че разбираш. Ще ги подготвя за устните си, сладката ми, за езика и зъбите си.

Селин затвори очи и пое дълбоко въздух. Каретата се друсна в една дупка и я прати право в ръцете на Джеймс. Той я улови и пръстът му се плъзна изкусително по твърдите зърна на гърдите ѝ. От устните ѝ се изтръгна вик.

Двамата се погледнаха с копнеж. Загорялата от слънцето кожа се опъна над остро изсечените мъжки скули.

— Знам... Когато бяхме заедно, разбрах, че това ти доставя удоволствие — пошепна тя. — Копнея отново да те даря с тази наслада.

— С нея и с още много — отговори той с пресекващ глас. — Има много неща, за които още не подозираш.

Той се размърда и панталонът му щръкна. Селин погледна надолу и едва сподави вика си. Онова, което беше усещала и преди, сега се виждаше съвсем ясно под тесния панталон.

— Вие сте... много голям, милорд.

Той направи гримаса и проследи погледа ѝ.

— Моля се да не те уплаша.

— Защо да ме уплашиш?

Джеймс простена и ухапа долната си устна.

— Моето малко невинно агънце. Ще ме докараш до лудост.

— Болки ли имаш? О, Джеймс, как да ти помогна. Какво да направя, за да намаля натиска?

— Млъкни! — той кръстоса крака и стисна здраво устни. — Сега аз те забавлявам. После смятам да сваля долната ти риза...

Селин шумно пое въздух.

— Както съм права ли, милорд? Посред бял ден?

— О, разбира се. Чак тогава ще се обърнеш с лице към мен.

— Ами ръкавиците ми? — попита жално тя. — Няма ли да свалите и тях?

— Хмм... Господи, каква гледка! Твоите съвършени гърди с розови връхчета, които молят да ги даря с благосклонността си. Меко закръглен корем, примамливо закръглени хълбоци и златните кичурчета, които пазят центъра на женствеността ти... който ще принадлежи само на мен.

Кочияшът със сигурност чуваше безсрамните приказки на Джеймс, въпреки скърцащите колела и въпреки поздравленията на зрителите.

— Тогава ще дойде време да се заема с възхитителната дантела в косите ти. Ще я сваля и ти ще разпуснеш косата си за мен, любима, ще свалиш розите и перлите от фризурата, която Лиам ти направи с такава любов. Ще помилвам кожата ти с розите и се обзалагам, че ще изпиташ най-приятни чувства. А дантелата ще се превърне във воал. Този воал ще увеличи до безумие желанието ни да се наслаждаваме

един на друг. Смятам да те целувам през дантелата, Селин. Устата ми ще навлажни нежната тъкан, тя ще те раздразни и ще те подлуди.

— Виждам портите на Блекбърн — съобщи Селин и вдигна ръце към шията си. — Почти пристигнахме.

— Почти! — Джеймс се наведе и я целуна по шията. — И най-накрая ще сваля ръкавиците ти, пръстче по пръстче, и чорапите... О, на чорапите ще посветя специално внимание, те заслужават. Няма да бързам. Мисля даже, че ще се наложи да падна пред теб на колене, за да изпълня тази важна задача. За да се съсредоточа, ще мина първо през онази част, която миналия път реагира твърде задоволително на вниманието ми.

Селин изпъшка и затисна устата си с ръка.

— Смяташ ли, че това ще ти хареса?

Тя кимна. Горещината в тялото ѝ ставаше нетърпима.

— Много добре — в гласа на Джеймс имаше нетърпеливо очакване. — По тази причина се надявам поздравленията на гостите и сватбеното пиршество да не траят дълго.

— Джеймс?

— Да?

— Искаш ли да ти опиша как аз ще те съблека?

В първия миг мъжът загуби ума и дума. После хвана ръката ѝ и я поднесе към тръпнещите си устни.

— Ти си безсрамна женичка в одеждите на лейди. Ще видим кой какво ще направи, но трябва да почакаме, докато останем сами. А сега, моля те, постарай се да изглеждаш като добродетелна и сияеща булка!

Селин почти не чу веселите викове на слугите, които се бяха събрали да ги посрещнат. Улови ръката на съпруга си и успя да изрече няколко мили думи на благодарност, докато се изкачваха по стълбището.

Скоро след това двамата седнаха на масата във великолепия салон, който днес изглеждаше съвсем различно от вчера. От тавана висяха гирлянди от бели копринени панделки и образуваха меко, блестящ балдахин. В средата на масата се издигаше четириетажна сватбена торта, украсена с бяла глазура.

Слуги влизаха и излизаха, поднасяха и отнасяха, направлявани от величествения майордом. Селин не хапна нито хапка, докато Джеймс не сложи в чинията ѝ прекрасен захарен лебед. Той отчупи едно

парченце, поднесе го към устните ѝ и търпеливо изчака тя да го приеме.

Гостите заръкопляскаха и Селин сведе глава. Пиршеството продължи цяла вечност. Майка ѝ и баща ѝ пиха от всички вина и ликьори, които им поднасяха. Малката Лафодж се кискаше и обработваше с ветрилото си маркиза, който и кимаше засмяно. Дейвид и Лиам бяха събрали глави и си шепнеха. Лети седеше като статуя до Уон Тел и очевидно не можеше да се отпусне.

— Мисля, че е време да позволим на новобрачните да се оттеглят — силният глас на лорд Кастърбридж накара всички да замлъкнат. — След вълненията на днешния ден не можем да ги принудим да останат с нас.

Джеймс потърси ръката на Селин.

— Щом настояваш, чичо.

— Разбира се, че настоявам, момчета ми. Но първо трябва да ти съобща за решението, което взех снощи. Смятам, че то ще срещне всеобщо одобрение. Спомняш ли си Уиндъм, Джеймс?

— О, разбира се! — граф Игълтън се усмихна с копнеж. — Една от семейните къщи. Намира се недалеч от Уеймът, точно на морския бряг.

— Правилно! Баща ти много я обичаше. По времето на стария крал баба ни и дядо ни често ни водеха там, докато траеше така наречения, малък бален сезон. Крал Джордж много харесваше тамошния плаж.

Селин усети, че Джеймс се изнервя.

— Помня старите истории, чичо.

— Когато кралската къпалня — беше увенчана с корона, естествено — излизаше във водата, след нея плаваше друга лодка, на която свиреше оркестър. Докато кралят се къпеше, музикантите свиреха „Бог да пази краля“. През цялото време, представяте ли си? Какъв спектакъл!

— Много весело — Джеймс стисна до болка ръката на Селин и я поднесе към устните си, за да скрие обзелото го нетърпение.

— Но както и да е! — лорд Кастърбридж изпъчи гърди. — Уиндъм е твой, Джеймс! Твой и на Селин. Можете да отивате там винаги, когато ви се доще да прекарате няколко дни в усамотение... при младите хора това се случва често, нали?

— Благодаря ти, чичо.

— Благодаря — повтори с треперещ глас Селин, която не можеше да повярва на ушите си.

— Естествено някой ден ще получиш и Моршъм Хол.

— Но сега не е...

— ... време да говорим за това — довърши изречението маркиз Кастърбридж и се засмя. — Не бъди толкова скромна. Нашите имоти са забележителни. Не е нужно да ти изброявам колко къщи имаме в Йоркшир и Уелс. Но за момента ти се интересува единствено от сегашния си дом — той вдигна отбранително ръце. — Не, Джеймс, остави ме да довърша! Пропуснахме твърде много години. Затова искам да живееш близо до мен. Тук е прекрасно, но бих предпочел да живееш в дом, който означава нещо за теб. Затова ще получиш Найтсхед. Поне на първо време е достатъчно.

Селин видя как Джеймс се намръщи и хвърли бърз поглед към родителите си. Двата се усмихваха сковано на маркиза. Сигурно се радваха, че дъщеря им ще продължи да живее в техния дом заедно със съпруга си?

— Не се безпокойте, Дариъс и Мери, не съм ви забравил. Знам, че нося отговорност и за родителите на Селин. Наскоро открих чудесна къщичка в Съсекс и съм сигурна, че ще ви хареса. Ще уредя незабавно да се преместите там. Само след четиринадесет дни всичко ще е готово. Ще видите, че там е прекрасно.

Селин спря да диша. Очевидно не бе разбрала правилно думите на маркиза — не беше възможно да прогони мама и татко от дома им!

Скованите усмивки на Мери и Дариъс застинаха. В очите им блесна див ужас. Баща ѝ изпъшка и се опита да преглътне. Изкашля се в брокатения си ръкав, отново изпъшка, лицето му се оцвети в тъмноръчно.

— Няма от какво да се притесняваш, стари момко — увери го сърдечно лорд Кастърбридж. — Знам, че не очакваше това, но така е по-добре. Това е най-малкото, което мога да направя за родителите на съпругата на племенника си. Естествено, ще се погрижа Найтсхед да бъде обзаведен и подреден наново, преди младоженците да се върнат от сватбеното пътешествие!

Какво означаваше това? Селин притисна ръка към челото си. Това означаваше свобода! След днешния ден никога вече нямаше да

има часове и дни на затворничество и страх. И щеше да продължи да живее в любимия Нйтсхед!

Майка ѝ стана толкова рязко, че преобърна стола си, и излезе от залата. Дариъс я последва. Маркизът размаха ръце и се обърна успокоително към Селин:

— Не се притеснявай за тях, момичето ми. Знам, че не им е лесно да загубят единствената си дъщеря, но скоро ще преодолеят мъката си. Новата къща ще им предложи много вълнения. Хайде, Джеймс, вземи младата си съпруга и я изведи оттук!

Джеймс се зарадва и дори се възгордя, че бе успял да запази самообладание. Заради Селин и заради себе си трябваше да остане господар на положението. Знаеше, че първия път ще е много труден за нея.

Той стоеше в сумрака на гардеробната и сваляше жакета си. Челюстта му беше стегната от страст и тревога. Най-сетне щеше да я притежава и благодареше на съдбата за това. Мъжествеността му напираше в панталона, но не можеше да понесе мисълта, че ще ѝ причини болка.

Селин беше в покоите си, само на няколко метра от него. Сигурно го очакваше и с цялата си невинност се надяваше, че той ще ѝ покаже как да удовлетвори страстта си.

Тя му вярваше. И след време, при поредното сливане на телата им, щеше да бъде готова за съвършения екстаз. Той знаеше, беше абсолютно уверен, че тя може да го преживее — с него.

Джеймс свали вратовръзката си и я хвърли настрана. Възбудата го тласкаше да бърза. Искеше да покаже на Селин обожанието си, копнежа да я притежава... но трябваше да направи всичко, да вложи цялата сила на волята си, за да я предпази от внезапна паника.

Сега. Времето настъпи. Той направи крачка към вратата на спалнята ѝ.

— Почакай, Джеймс!

Лорд Игълтън се обърна смаяно.

— Какво има?

— Казах ти да почакаш — една врата се отвори и на прага застана Мери Гудуин. — Ела тук! — махна му заповеднически тя.

Гневът се разля като лава по вените му. Стисна ръцете си в юмруци, защото се страхуваше, че самообладанието ще му изневери и ще сграбчи тази жена за шията.

— Изчезвайте! — изсъска той. — Веднага напуснете дома ми!

— Не мога — тя поклати глава. — И ти не го искаш. Ела при мен. Искам да те видя.

Джеймс не повярва на ушите си, но се приближи. Изправи се над нея и попита заплашително:

— Какво искате?

Преди да е разбрал намеренията ѝ, тя плъзна ръка по устата му.

Джеймс сграбчи ръката ѝ и я отблъсна, сякаш до него се бе допряла отровна змия.

Мери Гудуин изкриви лице.

— Толкова приличаш на Франсис. Защо не го забелязах веднага? Имаш неговите очи. Сиви очи като стоманата на меч под лунна светлина. Корави, Франсис беше корав мъж.

Джеймс се опита да я махне от себе си, но тя се вкопчи в ризата му и го задържа.

— Трябва да ме изслушаш, Джеймс! Напусни веднага тази къща! Разбра ли ме?

— Аз? — той се изсмя невярващо. — Да напусна своя дом? Аз отивам при невестата си, мадам! Вие сте онази, която трябва да напусне незабавно!

Той откопчи ръката ѝ от ризата си и я блъсна грубо.

— Вън!

Тя се хвърли отново към него, ала не улучи целта и се стовари тежко на пода.

— Вие ще си отидете, милорд! Така трябва!

Джеймс ѝ обърна гръб и отново направи крачка към стаята на Селин.

— Не! — изкреця жената.

Той се обърна рязко и се наведе заплашително над нея.

— Млъкни! Не разбираш ли какво ти говоря? Млъкни, защото ще изплашиш младата ми съпруга!

— Младата ти съпруга! — коленичила, тя разпери ръце. — Не знаеш ли? Не можеш ли да отгатнеш? Тя не може да бъде твоя съпруга. Никога!

— Мадам...

— Трябваше още вчера да сложа край на този фарс! Но се засрамах...

— Няма да ми попречите да...

— Вашият баща ме изнасили, милорд!

— Не!

— Да, изнасили ме, макар че вече беше женен за майка ви, макар да знаеше, че не го искам.

Джеймс поклати глава.

— Не и не! Баща ми беше човек на честта!

— Ами! — Мери оголи зъби като хищник. — Как мислиш, защо дядо ти го прогони от Англия? Защо отказа да го вижда? Старият маркиз постъпи така, след като узна какво ми е причинил баща ти.

Главата му забуча. Пред очите му падна черна пелена, пронизвана от яркочервени светкавици.

— Лъжете!

— Имаше доказателство и аз го показах. Дядо ти обвини баща ти в нарушение на кодекса на честта и когато видя доказателството, баща ти призна, че е извършил престъпление спрямо мен и семейството ми.

— Не ви вярвам!

— Вярвай, каквото искаш — гласът ѝ се понижи до дрезгав шепот. — Но в едно трябва да повярваш, Джеймс Сейнт Джилс! Не можеш да отидеш при жената, която наричаш своя съпруга.

— Не, не, не! — Джеймс клатеше глава като автомат и се опитваше да се пребори с дивата болка. — Това няма нищо общо с мен.

— Има, и още как — поправи го тържествуващо Мери. — Баща ти ме опозори и аз забременях. И родих дете. Селин!

— Млъкни!

— Това е истината, милорд. Вие се венчахте за сестра си!

Най-сетне щеше да държи в ръцете си бисерите на Сейнсбъри! Добре, че се сети да отпрати Дариъс. Бриляnten ход! Бедният ѝ съпруг беше в ужасно състояние, когато го повери на грижите на Колин. Междувременно сигурно хъркаше като заклан.

Тя изчака каретата, която я бе докарала от Блекбърн Мейнър, да си замине, влезе през централния вход на Найтсхед и хукна по коридора към задната част на къщата. Докато Дариъс си отспи след пиянството и бъде в състояние да тръгне да я търси, тя щеше да е далеч оттук. С бисерите на Сейнсбъри. Богатата Мери Гудуин.

Притиснала до гърдите си кожената торбичка, в която беше ключът към бъдещето ѝ, тя тичаше като обезумяла. Спомни си измъченото лице на Игълтън, когато я отхвърли настрана и изскочи от стаята. По риза. Лекотата, с която се сдоби с торбичката, беше неочакван късмет. Мери се изсмя грозно. Сега любимият син на Франсис Сейнт Джилс сигурно бродеше в околността, сам с мъката и ужаса си. А Селин? Но кой го беше грижа как се чувства страхливата хлапачка, докато очаква така наречения си съпруг? Арогантният, неустоим лорд Игълтън! Големият късмет в живота ѝ!

Най-после Мери стигна до библиотеката, отвори вратата с трясък... и изпищя задавено.

Дариъс стоеше в средата на стаята и се клатеше като паток.

— Здравсти, Мери! — разтърка кървясалите си очи той. — Знаех си, че ще дойдеш право тук. Те казаха, че си... умна. Точно така казаха. Че ще намериш начин да го вземеш. Така ми казаха и бяха абсолютно прави! — той се оригна шумно.

— Кой са те? — попита с треперещ глас Мери, отпусна ръце и внимателно се придвижи назад. — Да не би да си почнал да чуваш гласове, Дариъс?

— Те — повтори той упорито и погледна покрай нея. Кожата на Мери се опъна и се вледени. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

Обърна се бавно... и се озова лице в лице с Бъртрам и Пърсивал Лечуит.

— Мери! — Бъртрам направи преувеличен поклон, докато кретенът Пърсивал се ухили и показва жълтите си зъби. — Знаех си аз, че си умна жена — продължи мазно Бъртрам. — Мислехме, че ни чака много работа, но ти я свърши и сега заедно ще оберем плодовете.

Мери се обърна рязко към съпруга си.

— Какви ги дрънка този? Какво има предвид? Отговаряй!

— Не си струва да говорим за това, скъпа. Разбери, трябваше да направя нещо, за да обезщетя Бъртрам и Пърсивал за загубата на Селин. Там долу има предостатъчно за всички ни — той посочи каменните плочи. — Ще разделим пляквата наполовина. Половината за Бъртрам и Пърсивал, другата половина за мен. Почтена сделка, нали? Давай пръстена!

— Половината за теб? — повтори тя и гласът ѝ се пречупи. Значи нямаше да ѝ даде нищо от онова, за което бе пожертвала целия си живот? — Половината за тях? Никога, чу ли? Никога!

— Давай!

Една ръка сграбчи китката ѝ.

— Ето го ключът, Дариъс — Бъртрам изтръгна торбичката от безпомощните ѝ пръсти. — Мери го е донесла за нас, нали?

Тя отвори уста да изпищи, но Пърсивал притисна ръка върху лицето ѝ и се чу само задавено хъркане.

— Шшт, Мери — пошепна Дариъс, отвори с мъка очи и сложи пръст на устата си. — Не говори! Нали не искаме да събудим прислугата. Седни там и чакай. Бъртрам и аз ще слезем долу, за да разгледаме съкровищницата.

Лечуит се свлече на колене и започна да опипва прашните каменни плочи.

— И аз ще дойда — заяви Пърсивал. — Нали нямаш нищо против, татко? Ще ти помагам да пазиш нашите интереси.

— Трябва да останеш при нея — обясни Дариъс. — Мери е мръсница и не можем да ѝ вярваме.

В това време жена му успя да отвори уста и впи зъби в ръката на Пърсивал, той изохка и ядно я блъсна на пода.

— Тази жена ме ухапа! — Пърсивал заподскача и размаха ръце. — Олеле, боли!

— Намерих плочата — Бъртрам се изправи и се ухили тържествуващо. Лицето му пламтеше от напрежение. Извади пръстена от торбичката и го притисна върху каменните издатини. — Бързо донеси свещ, Дариъс! Естествено, ще дойдеш с нас, Пърсивал!

— Аз също — извика Мери. По-скоро щеше да умре, отколкото да остави плячката на тези лешояди.

— Ти ще чакаш тук — заповяда Дариъс. — А ти ще я пазиш, Пърсивал!

— Работи! — Бъртрам се изправи с мъка и се вгледа в уголемяващия се отвор в краката си. — Всемогъщи боже, погледнете! Ела, Пърсивал!

Без да погледне Дариъс, Бъртрам седна на ръба на отвора и размаха мършавите си крака, докато се удариха в нещо твърдо. Стъпало! Онзи, който бе направил подземното скривалище, беше сложил стъпала, за да стига удобно до съкровището. Сега и крадците щяха да се възползват от тях.

— Чакай тук — нареди строго Дариъс и заслиза, олюлявайки се, след бавно изчезващата фигура на Бъртрам.

— И аз ще дойда! — изпищя Пърсивал и се хвърли в дупката. Преди главата му да изчезне, заповяда самоуверено — Останете на мястото си, мадам! Скоро ще се върнем.

Мери зачака глухият тропот на стъпките им да заглъхне и преброи до пет.

— Двадесет години! — изсъска тя. — Двадесет години чаках да доживея тази нощ. Няма да ме лишите от моето тържество. Няма да ви позволя!

Събра полите си и слезе след тримата мъже в подземие.

— Донеси малко бренди — помоли Лети. Възпитаницата ѝ проследи безучастно как Уон Тел излезе от спалнята. — Лиам, колко време мина, откакто Джеймс...?

— Нямам представа. Видях само Селин да броди по коридорите. Нищо повече не мога да кажа — мекият глас на Лиам трепереше. Селин успя да долови това, но не беше в състояние да мисли.

Уон Тел се върна бързо с чаша и гарафа на табла. Наля малко бренди в чашата и го подаде на Лети.

— Това ще я съживи.

Лети поднесе чашата към устните на Селин.

— Пий, детето ми. Поне една глътчица. За мен.

Селин поклати глава.

— Къде е Джеймс? Искам съпруга си.

— Не говори — помоли Лети и помилва косата ѝ. — Ще го намерим и ще го доведем при теб. Пийни малко, моля те, агънцето ми!

Селин отвори уста, глътна малко бренди и се закашля. Алкохолът опари гърлото ѝ.

— Защо ме напусна? Какво съм сторила, за да го обидя така?

Когато се оттеглиха след сватбеното тържество, той беше много нежен и я увери, че ще остане завинаги с нея.

— А после дойде при мен... обгърнат в облак от гняв. И си отиде... просто си отиде.

— Уон Тел! — изплака Лети. — Не може да не си го видял!

— Не съм и много съжалявам.

— Ако го видя, ще му отрежа пръстите на краката със собственото си ножче! — Лиам, с разпуснати по гърба коси, крачеше напред-назад по стаята и малките ѝ юмручета барабаняха по хълбоците. — Няма нищо лошо, когато момичето се страхува от първата си брачна нощ и решава да избяга. Но когато го направи мъжът, това е престъпление. Оооо, направо съм бясна! Джеймс ще си плати за тази глупост!

— Лиам — намеси се строго Уон Тел, — сигурно е станало нещо, което не знаем. Нямах право да говориш така за Джеймс.

— Ще говоря, каквото си искам! Не понасям своенравието на мъжете, нали знаеш? Само жените са своенравни.

— Моля ви! — извика сърдито Лети. — Мисля, че трябва да съсредоточим усилията си в търсене на негово благородие, за да изясним причините за бягството му.

Той я бе напуснал, защото най-накрая бе проумял, че тя не му подхожда.

Отвън се чува възбудени гласове. Селин позна гласа на Дейвид и седна на ръба на египетския диван, на който я бе настанила Лети.

— Дейвид! Искам да го видя!

Преди някой да е успял да реагира, Лиам изскочи от стаята и след малко се върна, вкопчила се в ръката на негово преподобие Дейвид Талбот.

— Джеймс избяга — изсъска тя и се огледа гневно. — Избяга от собствената си първа брачна нощ като глупава жена!

— Успокой се, Лиам — помоли меко Дейвид и я помилва по бузата. — Надявах се някой от вас да ми обясни какво се е случило.

Селин скочи.

— Ти си го видял, нали? Къде е?

Зелените очи на Дейвид се присвиха загрижено.

— Ти не си на себе си, Селин. Седни, моля те.

— Каж ми къде е Джеймс!

— Да, кажи ни — присъедини се към нея Лети. — Случило се е нещо ужасно и трябва веднага да оправим нещата.

— Джеймс прелетя покрай мен на врания си кон. Изглеждаше... не от този свят.

Светът се завъртя пред очите на Селин и тя се олюля.

— Върнах се в дома си след сватбеното празненство и се сетих, че съм забравил книгите си в църквата. Отидох да ги взема и точно тогава Джеймс профуча покрай мен като хала.

— Къде с той? — пред очите на Селин се спускаше мрак.

— Мисля, че е тръгнал към Уиндъм — отговори Дейвид.

— Уиндъм? — извикаха всички в хор.

— Да. По волята на случайността... или на съдбата, още не бях прибрал коня си в обора. Препуснах след него. Той ми каза... —

Дейвид се намръщи и погледна Селин. — Каза ми, че си отива и няма да се върне. Никога. Това бяха думите му. После промърмори нещо за злата съдба и за съдбоносната си грешка, обърна коня си и препусна към морето. Тогава чух името Уиндъм. Или поне мисля, че съм го чул.

— Трябва веднага да тръгнем след него. Далече ли е Уиндъм?

— Не много — отговори Дейвид, обърнат към Лети. — Ще яздите не повече от два часа. Право на юг. И аз ще дойда.

— Не. Ще тръгнем само аз и Селин. Моля те да ми обясниш пътя, Дейвид.

Усетила потискания гняв в гласа на Лети, Селин отвори очи.

Компаньонката ѝ вече беше станала и се ровеше в дрехите, които вчера бяха донесли от Найтсхед в Блекбърн Мейнър. Тя извади една от топлите наметки на Селин и я загърна в нея.

— Ела — подкани я. На устните ѝ имаше усмивка, но погледът ѝ беше твърд. — Ще намерим твоя съпруг и заедно ще чуем основанията му да постъпи по този възмутителен начин.

Ноцта беше огледало на онова, което ставаше в главата и в сърцето му: черна, шибана от силен вятър.

Селин беше негова сестра. Дъщеря на баща му и мисис Гудуин.

Господи! Това беше невъзможно. Но пък, нима имаше причини да не вярва на тази жена? Селин се е родила само няколко месеца, след като Франсис Сейнт Джилс и съпругата му са напуснали Англия. Защо? Когато Джеймс каза на Мери Гудуин, че баща му никога не му е казал каква е била причината за гнева на стария маркиз, тя отговори съвсем основателно, че един баща не би разказал подобен позор на сина си. Наистина ли Франсис Сейнт Джилс бе изнасилил една невинна жена и я бе изоставил с дете под сърцето?

Дядо ти настоя незаконната му внучка да израсне в охолство и ни предостави една от къщите на безпътния ѝ баща. Старият маркиз беше дълбоко религиозен човек и много държеше на честта си. Предоставих се на неговата милост. Опасявах се, че Дариъс ще ме изхвърли. Маркизът каза, че ще даде възможност на Франсис да се защити срещу обвиненията ми.

Джеймс остави зад себе си прясно варосаните стени и шиферния^[1] покрив на Уиндъм и насочи врания си кон към морето.

Животното стигна почти до ръба на крайбрежните скали. Светкавица разкъса небето, в нощта се разпръснаха златни стрели, все едно избликнаха от кървящите рани на поток светлина, и едва когато се забиха в развълнувания океан, всичко потъна отново в мрак.

„Трябва да призная, че баща ти не отрече престъплението си. Маркизът му обеща, че поведението му ще остане скрито за скъпата ти майка, която беше с крехко сърце, но само ако той напусне Англия. После маркизът убеди Дариъс да приеме Селин като свое дете — и до днес ми е чудно как той се съгласи да прояви такова великодушие — и да заличи позора ми. Сега разбираш ли защо смятам, че трябва да си отидеш? Това не е брак, това е кръвосмешение!“

Джеймс я разбра, но това беше повече, отколкото можеше да понесе. Все още не можеше да проумее защо мъжът, който бе създал Селин и който беше и негов баща, до края на живота си копнееше да се върне в Найтсхед и да намери бисерите на Сейнсбъри. Въпреки огромната си вина, въпреки че бе прогонен оттам по волята на стария маркиз, той настояваше пред сина си да изпълни последната му воля. Вероятно и насън не му е хрумвало, че Джеймс ще срещне Селин и ще се влюби в нея.

— Проклет да си!

Вятърът подхвана гласа му и го включи в оглушителната гръмотевица.

— Проклет да си, татко! — изкрещя още веднъж Джеймс и гърлото му запари болезнено. След миг шлюзовете на небето се отвориха и над брега се изсипа истински потоп. Джеймс се отдалечи малко от скалата и се загледа в бушуващото море. По тясната ивица пясък стърчаха остри скали, които от тази височина изглеждаха като игли.

Ако се хвърлеше в тясната клисура, със сигурност нямаше да остане жив.

Конят вдигна глава и извъртя очи. Затропа с копита по твърдата скала и се отдалечи от опасното място. Джеймс усети треперенето му под бедрата си.

— Спри! — заповяда гневно той. — Стой на място, казах!

Ала животното не се подчини, обърна се и ездачът потърси причината за нервността му — освен бурята. Веднага разбра какво се бе случило. Към тях се движеха два коня. Ездачът на първия водеше

втория за юздата. Две жени, едната изправена, другата наведена над шията на животното.

Джеймс зачака мълчаливо. Две жени, които язدهа сами посред нощ. В такава буря. Нека се приближат, каза си той.

— Джеймс? Лорд Игълтън, вие ли сте?

Той пое дълбоко въздух и дъхът замръзна в гърдите му.

— Не! Не! Върнете се!

Двете жени заобиколиха скалата и се приближиха към него. Първата, Лети Фишър, свали качулката от главата си.

— Няма да се върнем, милорд. Доведох съпругата ви.

— Милост! — Джеймс обърна лице към небето и затвори очи. — Защо трябва да ме мъчите още? Вървете си, умолявам ви! Вървете си и я отведете със себе си. Накарайте я да забрави, че ме е познавала някога.

Лети пренебрегна молбите му и продължи право напред. Найсетне се изравни с него, посегна към юздите на коня му и го погледна право в очите.

— Няма да я отведа. Тя няма да ви забрави никога, както и вие няма да я забравите. Вие страдате, милорд. Моля ви, в името на бога, обяснете ми какво става!

Джеймс изтри капките от лицето си и се насили да погледне Селин. Тя почти лежеше върху шията на коня си и въпреки мрака, той видя, че наметката и е съвсем мокра.

Сърцето му се разтуптя силно и кръвта забуча в ушите му.

— Тя ще се разболе — изрече той глухо. — Моля ви, отведете я в къщи и я сложете в леглото. Моля ви, послушайте ме.

— Нейното място е във вашето легло, Джеймс. Тя е ваша...

— Не! Никога вече не казвайте тази дума!

— Селин е ваша съпруга.

— Остави го! — Селин вдигна глава, пусна юздите и се хвана за седлото. — Все ми е едно, Лети. Той не ме иска. Да се махаме оттук.

— Джеймс! — извика Лети и задърпа мокрите си дрехи. — Няма да се махна от това място, докато не ми обясните какво се е случило.

— Тя ще се разболе сериозно, казвам ви! — лицето на Селин под качулката беше само бледа сянка. — Моля ви...

— Кажете ни!

— Какво искате от мен? — той се изсмя като безумен и извърна лице. — Е, добре, ще ви го кажа. Прекрасната майка на Селин дойде при мен точно преди да вляза в спалнята на дъщеря ѝ и ми разкри тайната около раждането на Селин.

Когато Лети не реагира, той я измери с остър поглед.

— По-добре да не ме бяхте принуждавали да говоря за това, мадам. Но след като настоявате, ще чуете всичко. Мери ми каза, че с баща ми са имали общо... преживяване и в резултат се е родила... — господи, нима и Селин трябваше да преживее ужаса, който той бе изстрадал? Така му се искаше да ѝ го спести. — Родила се е Селин. Моята съпруга и аз имаме един и същ баща, Лети. Сега доволна ли сте?

На небето отново блесна светкавица и разкри вкаменените лица на Селин и компаньонката ѝ. Джеймс видя как очите на Селин се разшириха от ням ужас и едва не изкреця от болка.

— Аз съм виновна за всичко! — Лети посегна към ръката му. — Не биваше да го допусна.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Значи сте знаели?

Тя поклати глава.

— Не, Джеймс, вие не разбирате — обърна се на седлото и дръпна юздата на другия кон. — Вината е изцяло моя. Тогава бях млада... само седемнадесетгодишна, сама в една голяма къща, далече от родния си дом. Той беше толкова силен и в същото време толкова нежен... а аз бях безкрайно самотна...

— Какво общо има това с разкритията на Мери Гудуин?

— Дариъс и Мери Гудуин посещаваха господарите ми — аз бях компаньонка — и в деня, когато ме уволниха, мисис Гудуин пожела да говори с мен.

— Това не ме интересува! — Джеймс не можеше да понесе да гледа Селин в лицето, но също така не беше в състояние да отвърне очи.

— Онзи мъж беше гост. Чужденец. От Франция. Убеди ме, че иска само да ме утеша, и...

— И какво?

— В резултат на тази „утеха“ се роди Селин. Не знаех какво иска той, а когато разбрах, беше вече много късно. Сладките му думи ме

замаяха... а после той си отиде завинаги. Тази сутрин, когато дойдох при вас, исках да ви предупредя, че Гудуинови няма да се спрат пред нищо, за да постигнат целите си.

Джеймс се обърна съвсем бавно към Лети.

— Значи Селин...? — все още не можеше да повярва в чутото.

— Да — отговори с треперещ глас Лети. — Селин е моя дъщеря. Гудуинови не можеха да имат деца и ме убедиха да им я дам. Обещаха ми да ни подслонят под покрива си и се съгласиха с единственото ми изискване: да остана завинаги близо до Селин.

Постепенно кръвта запулсира отново във вените на Джеймс.

— И вие позволихте тези негодници да използват Селин? Стояхте и гледахте как злоупотребяват с нея, как я затварят... и как планират да я омъжат за онзи гаден мръсник Лечуит!

Лети вдигна лице.

— Винаги съм се грижила за нея. Винаги съм била до детето си, подкрепяла съм го... и ви уверявам, че щях да намеря начин да я махна оттук, преди да я омъжат за онзи перверзен старик. Но когато се роди, нямах друг избор. Самата аз бях още почти дете. Никога не бих могла да ѝ предложа живот, какъвто заслужаваше.

— Можехте да ѝ дадете любов.

— И аз ѝ я давах — отговори съвсем тихо Лети. — Но любовта не пълни стомаха и не носи топли дрехи. Направих онова, което смятах за най-доброто, но после стана много лошо — и за двете ни.

— Знаехте ли за престъплението на Гудуинови спрямо баща ми?

Лети сведе глава и прошепна:

— Да. Господ да ми е на помощ, да. Тази сутрин се опитах да ви го кажа, но вие не пожелахте да ме изслушате. Когато мисис Гудуин е... пияна, обича да се хвали как е излъгала стария маркиз и го е убедила, че синът му я е изнасилил и тя е забременяла. Разказвала ми е, че го е направила, за да получи Найтсхед и средства за живот — за себе си и за мистър Гудуин. Той нямал почти нищо, докато баща ви имал всичко, освен това Франсис Сейнт Джилс я пренебрегнал, оженил се за майка ви, а това било непросимо. Дариъс и Мери се събрали и измислили как да се отърват от баща ви и да завладеят дома му. Мисис Гудуин успяла да вземе пръстена, който баща ви винаги носел със себе си, понеже бил подарък от майка му, и отишла с него

при маркиза. Заявила му, че Франсис ѝ дал този пръстен от чувство за вина, след като я изнасилил.

Джеймс преплете пръсти и си заповяда да чуе историята докрай, без да се вълнува.

— Коварната жена посъветвала маркиза да покаже пръстена на Франсис — продължи развълнувано Лети. — Ако го вземел, без да попита откъде се е появил, това щяло да докаже, че не е излъгала. Мисис Гудуин каза, че баща ви взел пръстена, понеже смятал, че е бил донесен от жена... от улицата, в чиято компания се събудил, след като го напили и го упоили. Не помнел нищо, но предположил, че се е възползвал от... услугите на тази личност. Маркизът не му простил „изстъпленията“.

— Не мога да повярвам! Нима Мери Гудуин ви е разказала всичко това? Не се ли страхува, че тайната ѝ ще излезе наяве?

— Тя говореше с мен за това само когато беше пияна... а това се случваше доста често. Освен това беше убедена, че аз никога не бих застрашила мястото на Селин в дома ѝ. Постоянно ми напомняше, че ако Селин узнае как съм им я дала, ще ме намрази — Лети протегна ръка към Селин, но бързо я отдръпна. — Когато разбрах истината, исках да кажа на маркиза, но вашите родители бяха заминали и в селото се носеха какви ли не слухове. Освен това те притежаваха достатъчно, за да живеят добре и извън Англия.

Най-сетне знаеше всичко!

— Да, те напуснаха страната, която обичаха. Далечният Изток уби моята майка. Мисис Гудуин каза ли ви какво търсят в Найтсхед?

— Не точно. Но съм сигурна, че търсеха заровени ценни предмети... или накити.

— А аз знам точно какви — допълни Джеймс повече на себе си. Изведнъж изруга и скочи от коня. Селин, която през цялото време бе мълчала, въздъхна тихо и се свлече от седлото.

Той я улови, преди да падне, и я притисна до гърдите си.

— Загуби съзнание. Трябва да я стоплим. Бързо! Хванете юздите на конете.

— Исках да ви разкажа цялата история тази сутрин — лицето на Лети се разкриви от болка. — Вие не пожелахте да ме изслушате.

— И съжалявам за дебелоглавието си!

Той остави Лети, отиде до малката портиерска къщичка и блъсна вратата с крак. Слава богу, вътре беше чисто и миришеше на свежо. Чичо му се бе погрижил за всичко. Огледа се на всички страни, намери фенер и го запали. През цялото време държеше Селин притисната до гърдите си, дори когато коленичи пред красивата каменна камина и запали приготвения огън.

— Трябва да й намерим сухи дрехи — Лети бе влязла след него и сега също коленичи пред камината. В очите й се четеше страх. — Дали там ще намеря нещо? — тя посочи малка врата в отсрещната стена.

— Доколкото си спомням, там винаги се съхраняват чисти дрехи, в случай, че пристигне неочакван посетител.

В камината лумнаха пламъци и потопиха стените и скромните, но приятни мебели в топло сияние.

— Погрижете се Селин да остане близо до огъня. Аз ще се огледам.

Джеймс се върна само след няколко минути, праметнал на ръката си най-различни женски дрехи.

— Помогнете ми да махна тази мокра наметка — нареди нетърпеливо той.

Под напоената с дъждовна вода вълнена дреха Селин все още носеше сватбената си рокля. Джеймс преглътна мъчително.

— Господи, какво й причинихме! Дано се оправи! Трябва да забравим какво се случи и да продължим напред. Но първо трябва да я сложим в леглото.

Стройна ръка стисна китката му и го отблъсна. Джеймс потръпна. Вдигна глава и погледна право в широко отворените очи на Селин.

— Няма нищо, мила — прошепна Лети. — Всичко ще се оправи. Ние...

— Джеймс — пошепна едва чуто Селин, — онази вечер в театъра, когато ме заговори... ти искаше само да ме използваш, нали?

Той отвори уста, но не можа да й отговори. Лети стана и направи крачка към вратата. Селин се вкопчи в наметката й и не я пусна.

— Ти... ти си моята майка?

— Да, да! — тъмните очи на Лети се напълниха със сълзи. — Направих го, защото смятах, че така ще е най-добре за теб. Ако бях останала сама, сигурно нямаше да родя здраво дете, а мисълта, че мога

да те изгубя, беше непоносима. Тогава бях убедена, че това е единствената възможност. Нямах представа за истинските им намерения спрямо теб.

— Селин — намеси се меко Джеймс, — първо трябва да се стоплиш и да си починеш.

Селин устреми златните си очи към него. В тях имаше толкова болка, че той се разтрепери.

— Лети ще се погрижи за мен — изрече тя с ясен глас. — Тя е моята майка и е прекарала целия си живот в грижи за мен.

— Естествено — Джеймс се усмихна, дълбоко трогнат от голямото ѝ сърце. — Отсега нататък двамата ще се грижим за теб.

Селин се отдръпна от него. Изправи се, облегна се на Лети и го прониза с поглед.

— Ти искаш само онова, което е скрито в Нйтсхед. Също като моите... също като онези хора! Преструваше се на влюбен, за да стигнеш по-близо до целта. Женитбата беше най-доброто решение, нали? После се възползва от влиянието на чичо си, за да ги отстраниш от дома им и да се настаниш там. Използва и мен, за да получиш удовлетворение и да се добереш до съкровището. Нима не си вече достатъчно богат, Джеймс?

— Ти не разбираш. Гудуинови са измамили баща ми и на смъртното си легло той ме помоли да се върна в Англия и да си взема онова, което ми принадлежи по право. Мой свещен дълг е да изпълня последното му желание.

— Естествено. И сега всичко е в ръцете ти, нали? Затова не е нужно да продължаваш този театър. Аз не искам да ти досаждам повече с присъствието си.

— Селин, моля те! — Джеймс се опита да я прегърне, но тя го отблъсна решително.

— Лети... — Селин се обърна с усмивка към майка си. — Щастлива съм, че си моя майка. Ти винаги си била най-важния човек в живота ми.

— Значи ми прощаваш?

— Прощавам ти, защото те разбирам. Никога не би могла да отгледаш сама незаконното си дете.

— Трябва да те сложим в леглото — намеси се отново Джеймс. Студенината на Селин го объркваше напълно.

— Не, благодаря. Ако нямаш нищо против, искам да остана сама с майка си. Тя е страдала — също като мен. Само тя има право да се грижи за мен.

— Но, Селин...

— Джеймс, ще ти бъда благодарна, ако ни оставиш — прекъсна го решително тя и му обърна гръб. — Ще си починем и утре ще вземем решение как да продължим живота си. А ти се върни в Найтсхед.

— Аз съм твой съпруг!

— Ти стана мой съпруг, за да накажеш хората, които смяташе за мои родители. Ти не искаше мен, а съкровището... Затова сега ще се постарая и аз да не те искам.

Селин стана безшумно от мекото легло, в което я бе настанила Лети. Къщата беше тиха, но Джеймс бе настоял да чака пред камината, докато тя се събуди. Преди час пристигна Уон Тел и двамата с Лети се върнаха в Блекбърн Мейнър, за да донесат топли дрехи за Селин. Младата жена беше твърде изтощена, за да се възпротиви.

Когато измръзналите ѝ крайници се стоплиха, се възвърна и част от старата ѝ енергия. Не можеше да остане тук. Трябваше да си отиде.

Селин отвори бавно малкия прозорец и благодари на небето, че широкият перваз е само на няколко сантиметра от земята. Добре би било да си вземе палто, но единственото, което притежаваше, беше мокро и съхнеше пред камината. А там беше Джеймс.

Щом стъпи на земята, тя се подхлъзна и се разтрепери, но събра сили и се затича право към конете, вързани под едно дърво. Враният жребец на Джеймс и нейната скъпа Клеопатра.

Като говореше нежно на коня си, тя го отведе малко настрана, стъпи на един пън и се намести на неоседлания му гръб. Хвана се здраво за гривата и препусна. Все още валеше и само за няколко минути тънката ѝ нощница залепна за тялото. Трябваше бързо да стигне до брега, където можеше да вижда вълните и да вдишва прекрасните аромати, които бяха нейни приятели от детството ѝ.

Тя забави ход и слезе бавно по скалите, благодарна за белия чакъл, който ѝ показваше пътя. Намери пътеката към най-далечната скала, където най-много обичаше да стои, и тъкмо когато щеше да слезе, чу зад себе си гръм на копита.

— Бързо, бързо, Клеопатра! — смелият малък кон я послуша и се понесе по пътеката, макар че копитата му затъваха в калта.

Вятърът донесе до нея гласа на Джеймс:

— Селин, чакай!

Не. Не го искаше близо до себе си.

Прибойт се разбиваше в брега. Селин непрестанно подканяше Клеопатра да бърза и конят скоро наближи блещукащата бяла пяна. Но вече ѝ беше ясно, че няма да избяга от Джеймс.

— Веднага спри, малка глупачке!

Когато той я настигна, Селин дръпна гривата на Клеопатра и я насочи право към водата.

Джеймс я улови точно в момента, когато приливът заля краката на конете.

— Какво, по дяволите, си намислила?

— Пусни ме!

— Никога. Ти ми принадлежиш.

Тя се опита да се откъсне, но Джеймс бе сграбчил здраво гривата на Клеопатра и хвърли юздата на главата ѝ. Когато хвана юздите в десницата си, той се изправи рязко и втренчи поглед в нея. Бялата риза с широки ръкави, която носеше, бе залепнала за великолепното му тяло. Мокрият плат подчертаваше коравите мускули на раменете и гърдите му и Селин потръпна.

— Пусни ме — пошепна тя, неспособна да отдели поглед от тялото му. Как копнееше за силните му ръце, за прекрасните черти на лицето му, за разрешените от вятъра коса... — Вече имаш, каквото искаш. Нека да сложим край!

Джеймс не отговори. В очите му светеше тъмната сила на страстта. По лицето ѝ блестяха дъждовни капки, разбърканите мокри къдрици бяха разпилени по гърба и раменете. Селин се погледна и усети как по вените ѝ се разля горещина. По-добре да беше се съблякла гола. Тънката, мокра нощница лепнеше по всяка извивка, по всяка закръгленост, обхващаше гърдите ѝ като ръце на любовник, а розовите им връхчета стърчаха предизвикателно.

Преди да е разбрала какво става, Джеймс се приближи, сложи пръст под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето.

— Онова, което искам, Селин, си само ти. Ти си всичко за мен!

Тя поклати глава.

— Ти се ожени за мен, за да ме използваш.

Той се усмихна и сърцето ѝ направи скок.

— Да, мое златно момиче — призна нежно той. — В началото имах намерение да те използвам... но после всичко се промени. Откровено казано, все още искам да намеря наследството на баща си, но през цялото време знаех — сърцето ми го казваше — че то няма да има смисъл без теб. Освен това не бива да забравяме, че в началото ти също искаше да ме използваш, любов моя. Аз бях средство към целта, нали? Трябваше да те предпазя от женитбата с онзи отвратителен Лечуит.

— Аз...

— Няма да говорим повече! — Джеймс се наведе и я вдигна от гърба на Клеопатра. — Няма да слушам повече възражения. И двамата направихме грешка и трябва да благодарим на бога, че не се изгубихме окончателно — той я сложи пред себе си на седлото и я притисна към твърдите си гърди.

— Но ти си граф! — Селин напразно се опитваше да разсъждава трезво. — А аз... аз съм незаконно дете. Възможно най-неподходящата съпруга.

Джеймс се засмя и смехът му веднага я успокои.

— Ти си най-подходящата съпруга за мен, скъпа, от главата до петите! Както аз съм най-подходящия за теб. Никакви възражения повече! — и сложи ръка на гърдите ѝ, сякаш искаше да подпечата заявлението си.

Селин усети как зърната на гърдите ѝ моментално се втвърдиха и щръкнаха, а в чувствителните гънки между бедрата ѝ се разля сладка топлина.

— А какво ще правим с мама и... с Гудуинови? Как ще се справим с тях?

— Тази нощ няма да ги закачаме — отговори самоуверено Джеймс и насочи врания жребец към Уиндъм. — Утре ще имаме достатъчно време да се справим с тях. Тази нощ си имаме друга работа.

[1] Шифер — Плоча за разделяне на покрив (естествена керемида) — Б.к. ↑

Джеймс наля топла вода в две порцеланови кани и ги отнесе в спалнята. Престъпи прага и спря. Увита в одеяло, Селин стоеше пред огъня, който той бе запалил.

Джеймс отиде до мраморната масичка за миене и остави каните.
— Селин...

Тя го погледна през рамо.

— Да? — разрошената коса падаше на мокри кичури по гърба ѝ. Под одеялото все още носеше смачканата, изкаляна нощница. Стройните ѝ крака бяха ужасно мръсни.

Сърцето му направи огромен скок.

— Ела, седни. Трябва да се погрижа за крачетата ти.

Тя не се помръдна.

Джеймс се усмихна в широко отворените ѝ очи и се постара да не показва твърде много от желанието, което пулсираше в тялото му. Златните очи бяха засенчени от съмнения — въпреки невинното ѝ предположение, че вече е вкусила от крайната интимност.

Той сложи ръце на раменете ѝ и усети, че тя трепери.

— Студено ти е — рече той подчертано дистанцирано. Придърпа голямото кресло по-близо до огъня и я сложи да седне.

— Нощницата ти е мокра. Трябва да я свалим.

— Не е нужно. И твоята риза е мокра. Ти трябва да я свалиш.

— Правилно. Веднага ще го направя — той разкопча бялата копринена риза, измъкна я от панталона и я хвърли настрана. Опря ръце на хълбоците, разкрачи се леко, огледа с отвращение калните си ботуши и ѝ се усмихна. — Ето! Обърнете внимание колко съм послушен, милейди.

Погледът ѝ се плъзна бързо по великолепната мъжка фигура. Тя кимна кратко и отново посвети вниманието си на огъня.

Джеймс беше готов да се засмее с глас. Младата му съпруга изобщо не беше равнодушна към голото му тяло. Донесе от масата

леген с топла вода и кърпа и коленичи пред креслото ѝ, но тя скри стъпалата си под одеялото.

— Хайде, Селин, позволи ми да те погледея малко — той улови внимателно крехкия глезен и започна да го изследва. Очерта контурите му, плъзна пръсти по гладката задна страна чак до колянната ямка. Тя потръпна. — Сега ние с теб ще научим заедно какво означава да сме мъж и жена — проговори нежно той. — Ако усещаш потребност от нещо, кажи ми и аз ще изпълня желанието ти. Убеден съм, че през целия си живот ще бъдеш моя вярна помощница.

Устата ѝ се отвори. Тя го погледна и очите ѝ заплуваха в сълзи.

— Ти си... О, Джеймс, умирам от страх! Искам да бъда всичко, от което имаш нужда. Но не знам нищо за семейния живот. По-точно за онова, което става между мъжа и жената.

— Няма от какво да се страхуваш. Вярваш ли ми?

Тя кимна.

— Тогава повярвай и че ще бъда търпелив учител — страстен, защото храня силни чувства към теб, както и ти към мен, и безкрайно нежен — той навлажни кърпата и започна да почиства стъпалото ѝ. Пръстите ѝ реагираха моментално и той се засмя. — Какви чувствителни крака имаш!

Изми единия крак, после другия, като само с желязната сила на волята си успя да запази самообладание. Вдигна коляно, сложи крачето ѝ върху него и го подсуши. Помилва чувствителната кожа на коляното, целуна я и простена задавено, когато тя въздъхна доволно. Слабините му заплашваха да експлодират.

С предпазливи движения Джеймс вдигна нощницата ѝ. Устните му следваха пътя на пръстите, милваха сладките извивки на крака ѝ.

Той чу как дишането ѝ се ускори, вдигна глава и видя полуотворените ѝ устни. Селин наистина се страхуваше. Трябваше да се въздържа, да напредва съвсем бавно. Не можеше да понесе мисълта, че ще ѝ причини болка — но знаеше, че при първия път това е неизбежно.

— Позволяваш ли да изчеткам косата ти?

Тя кимна няколко пъти. Лицето ѝ беше бледо.

— На скрина до прозореца има четка.

Това му бе известно. Докато Селин спеше — преди да избяга на брега, — Уон Тел и Лети се бяха върнали, натоварени с цял куп

полезни неща.

— Ела — помоли нежно той и ѝ подаде ръка. Селин сложи пръсти върху ръката му и му позволи да я отведе на кожата пред огъня. Клекна послушно, отпусна се на пети, наклони глава и зачака.

Медноцветните кичури вече съхнеха. Джеймс ги раздели предпазливо и започна да разресва косите ѝ, докато заблестяха и станаха гладки като коприна. Селин въздъхна и се наведе. Одеялото се свлече от раменете ѝ, но тя сякаш не го усети.

Джеймс спря за миг, за да се наслади на гледката на правия, строен гръб, тясната талия и закръглените хълбоци, които прозираха през нощницата. Трябваше отново да стисне зъби, за да обуздае желанието си.

— Готов ли си? — попита тя шепнешком.

— Не съвсем.

Той продължи да четка косата ѝ с дълги, ритмични движения, от корените към златните краища. Всеки път, когато вдигаше четката, се разпиляваха фини косъмчета и започваха да танцуват в сиянието на огъня.

— Май никога няма да свърша. Не знаех колко мека може да бъде женската коса... и колко ми е приятно да я докосвам.

Очевидно и той имаше да учи много.

Вдигна косата ѝ и се наведе да целуне тила, където верижката на майчиния му медальон блещукаше върху бялата кожа. Пръстенът бе останал в Блекбърн, но сега нямаше да мисли за него. Имаше достатъчно време, за да намери съкровището. Селин облегна глава на рамото му и Джеймс затвори очи.

— Миришеш на вятър и дъжд... и на дивата дорсетска трева — устните му помилваха кожата ѝ. — А вкусът ти е на море... Няма ли най-после да свалиш тази мокра нощница, Селин?

Тя не каза нищо и спокойно изчака той да донесе втората кана с вода.

Джеймс отново застана зад нея на колене, разтвори крака и я привлече между бедрата си. В слабините му се разля сладостна болка. Тя беше толкова млада и невинна... и толкова пищна и съвършена, узряла за любов. И скоро щеше да стане негова.

Разтри раменете ѝ и плъзна пръсти към деколтето. Развърза връзките на нощницата и внимателно я свали.

Селин простена и се облегна на гърдите му. Изви гръб и гърдите ѝ щръкнаха, предложиха се на жадния му поглед в цялото си великолепиe.

Като повика на помощ последните остатъци от самообладанието си, Джеймс взе чиста кърпа и я потопи в топлата вода. Първо изтри шията и раменете ѝ.

— Това ще те успокои — обясни той и гласът му предрезгавя от желание. — Масажът затопля.

— Ти ме топлиш, Джеймс. С докосванията си, с погледа си. Тялото ми пулсира. Това нормално ли е?

— Пулсираш ли? Къде? — той трепереше все по-неудържимо.

— Ами... на странни места. Тук — ръката ѝ се плъзна към скута.

Джеймс моментално реагира. Тя се раздвижи и той успя да притисне члена си към стегнатото ѝ дупе.

— Дълбоко в корема? — попита той и си представи как ще я метне върху кожата и ще проникне в нея. — Между краката?

— Да... — отговорът прозвуча засрамено и той се засмя тихо.

Трябваше да я помилва! Отново потопи кърпата във водата и започна да мие гърдите ѝ. Върхчетата им веднага щръкнаха. Дъхът му излизаше на тласъци. Нямаше да издържи още дълго. Когато оказа същата любовна услуга и на другата ѝ гърда, Селин простена и разтвори бедра. Безпомощно протегна ръка назад и попипа рамото му.

Трябваше да облекчи натиска в мъжествеността си, защото щеше да умре! Не, не, трябваше да се въздържа, да чака, докато малкото съкровище в ръцете му бъде готово да го приеме.

— Не е ли достатъчно — прошепна едва чуто тя.

— Не, сладката ми. Има още много!

Джеймс сложи ръце под гърдите ѝ и плъзна палци към зърната. Разтри ги внимателно, като постепенно усилваше натиска. Прокара език по устните си, предусети вкуса и усещането на двете зрели зърна между зъбите си.

Селин се изви и се притисна към него. Слепоочията му запулсираха. Колкото по-дълго я оставеше да чака за онова, за което жадуваше, толкова по-силен щеше да бъде спасителният екстаз.

— Джеймс? — Селин рязко отвори очи. — Джеймс!

— Какво има, сладката ми? — показалецът му се мушна в долинката между гърдите ѝ и се плъзна надолу.

— Аз... аз искам...

— Какво искаш? — продължи да милва тежката долна страна на гърдите ѝ и отново попита: — Какво искаш?

— Много искам... О, Джеймс, Джеймс!

— Добре — той се наведе и устните му завладяха нейните. Непременно трябваше да я вкуси. Очерта контурите на устата ѝ с език, притисна лице върху нейното, наклони главата ѝ на едната страна, после на другата. Когато тя притисна гърди към неговите и желанието в слабините му запулсира неудържимо, езикът му се втурна между устните ѝ и затанцува около нейния език, който му отговори с неочаквана дързост.

Изведнъж Джеймс спря целувката и вдигна глава. Селин извика разочаровано. Притисна се към него, отърка се в гърдите му, намери ръката му и я мушна между телата им, раздвижи я върху гърдите си, все по-бързо, докато дишането ѝ се ускоряваше с всяка секунда.

Джеймс загуби самообладание. Преви я върху ръката си и взе едното зърно между зъбите си, отвори широко уста, за да обхване колкото може повече от гърдата ѝ. Когато я засмука, тя изстена диво и се вкопчи в косата му.

Той се придвижи към другата гърда, върна се пак на първата, зарови лице между гърдите ѝ и затвори очи. Тя произвеждаше шумове като давеца си, упоена от копнеж, и той трябваше да използва отдаването ѝ, за да проправи пътя си.

Притисна я до себе си, скри лицето ѝ в свивката на шията си и отново очерта линията на тялото ѝ, докато стигна до русите кичурчета между краката. Влажната горещина под пръстите му, го подлуди. Устата му пресъхна, на челото му избиха капчици пот.

Селин изписка и се опита да се отдели от него.

— Тихо — пошепна властно Джеймс. — Знаеш, че ще ти доставя удоволствие, любов моя.

Тя изпъшка задавено.

— Аз също искам да ти доставя удоволствие, Джеймс!

— Разбира се — скоро щяха да стигнат и дотам. Пръстът му се заби в горещца, мокра плът — готова да го приеме. Той го мушна надълбоко, после бързо го извади.

— Джеймс? — гласът ѝ беше изпълнен с молба.

— Да, сладката ми, да! — този път мушна два пръста и започна да милва тесния, хлъзгав тунел. Когато тя запъшка сладостно, той затвори очи и притисна с палец чувствителната пъпка на женствеността. Селин веднага реагира.

— Не мога повече — изохка тя. — Джеймс, аз...

— О, разбира се, че можеш, Селин — той оттегли ръката си и нежно я положи върху меката кожа. Погледна я изпитателно в очите и вдигна краката ѝ на раменете си.

Селин извърна глава.

— Не!

— Да, да — възрази решително той. — Ще се насладиш на всяка секунда, любов моя, обещавам ти. Вярвай ми!

Той раздели гънките, наведе се към нея и намери центъра на желанието ѝ с език. Селин изпищя. Той хвана здраво ръцете ѝ и я задържа, за да се забие по-дълбоко в онази част от нея, която я подлудяваше.

Селин трепереше с цялото си тяло, хълбоците ѝ се разтваряха и затваряха, пръстите ѝ се впиха болезнено в раменете му. Джеймс направи гримаса, но дълбоко в себе си се зарадва на болката. В следващия миг усети как по тялото ѝ премина могъща тръпка и се разля на вълни. Устните ѝ шепнеха несвързани думи. Тя вдигна ръце над главата си и се предаде на изпепеляващия екстаз, а той вкуси капките му, горещи и първични, с езика и устните си.

— Джеймс! — името му излезе с въздишка от устата ѝ и тя се отпусна. — Покажи ми!

— Какво да ти покажа? — той се надигна и я целуна по устата. — Вкуси собствената си сладост, любов моя... сладостта, която ще споделяме до края на живота си.

Тя го целуна жадно и той усети силата на страстта ѝ.

— И аз искам да те вкуся — помоли тя.

Джеймс посегна инстинктивно към слабините си и спря в последния миг.

— Ще го направиш — прошепна той през здраво стиснати зъби. — А сега е крайно време да те направя моя истинска съпруга.

Той се отдръпна малко назад, свали панталона си и отново се приближи към нея.

— Ти не знаеш нищо за това, нали? Никой не ти е казвал?

Тя поклати глава и го погледна с очакване.

— Отначало малко ще те заболи. Но болката ще мине и с всеки нов акт наладата ще расте.

— Направи го! Сега, веднага!

Той се засмя и притисна лице в свивката на шията ѝ.

— Ти си неустоима! В живота ми никога вече няма да има скука... нито празнота.

Селин не каза нищо, само раздвижи хълбоци под него.

— Покажи ми, Джеймс! Нищо, че ще боли. Изпитвам нужда... покажи ми!

Той разтвори отново краката ѝ, взе ръката ѝ и я сложи върху члена си. Селин извика изненадано.

— Това трябва да проникне в теб, Селин. Телата ни ще се слоят. Ще станем едно.

— О! — тя намокри устни. — Но това е... много голямо.

— Страх ли те е?

Тя смръщи чело.

— Значи тази част от тялото е, която ти доставя удоволствие?

— Отговаряш на въпроса ми с въпрос. Да, сладката ми, тази част ми доставя най-голямото удоволствие на света.

Челото ѝ се набръчка още повече.

— Тогава го направи.

Джеймс въздъхна.

— Разбрах. Ти се страхуваш. По-добре да почакаме.

Вместо отговор Селин стисна члена му по-здраво и го поднесе към входа на тялото си.

— Няма да чакам. Само че не виждам как... Ще се хване ли?

Джеймс не можа да издържи. Сложи пръст върху подутите ѝ от целувките устни и се мушна бавно в тесния тунел. Очите ѝ се разшириха. Стигна до бариерата на девствената ципа и спря.

— Да престана ли? — ей сега щеше да свърши!

— Трябва да го направиш! — Селин вдигна колене и стисна зъби. Очевидно ѝ причиняваше болка.

— Любов моя...

— Не — лицето ѝ постепенно се отпусна. — Болката ще отmine. Продължавай, Джеймс, моля те!

Той пое дълбоко въздух и продължи напред с мощен тласък. Заби се дълбоко в утробата ѝ и прекъсна бариерата. Задвижи се ритмично и окончателно загуби власт над себе си. Стихията го пое, за да го изхвърли на брега.

Селин изохка тихо. Телата им бяха станали едно. Джеймс я улови здраво, вдигна я и се претърколи по гръб. Настани я върху хълбоците си и тя извика от учудване. Надигна се, после падна тежко върху него и той се приближи застрашително до своя връх. Ала продължи да се движи мощно в нея, докато усети как мускулите ѝ се стегнаха и го обгърнаха здраво.

— Обичам те! — Селин се изпъна като струна, падна върху него ѝ притисна лице в свивката на шията му. — Обичам ви, милорд.

Джеймс въздъхна дълбоко, целуна косата на жена си и затвори очи.

— И аз ви обичам, милейди. Благодаря на небето, че ме дари с най-прекрасната жена на света!

Тежестта бе изчезнала. Селин отвори очи и видя остатъци от жарава в камината. Тялото ѝ беше сковано и разранено, но изпълнено с дълбоко, приятно задоволство.

Обърна се по гръб и отметна завивката.

— Джеймс? — съпругът ѝ го нямаше. Селин седна в леглото и се огледа. А, ето го! Лежеше със затворени очи в дълбокото кресло.

Тя се вгледа в лицето му и се възхити на гъстите черни мигли, полегнали върху бузите. В съня си изглеждаше по-млад, въпреки остро изсечените черти.

Селин се надигна гъвкаво и отиде на пръсти до него. Около тесните му хълбоци беше увито одеяло, наполовина свлечено. Тъмните косми по гърдите му се стесняваха до тънка линия и изчезваха под одеялото. Там беше... Селин прехапа устни. Без съмнение, тя принадлежеше към падналите жени, защото отново усещаше в тялото си вълните на желанието. Неговото тяло беше кораво, със силни мускули. Прекрасна фигура. Толкова силна, толкова различна от нейната мекота.

Редно ли беше да махне одеялото? Съпругите правеха ли такива неща? Какво щеше да си помисли Джеймс, ако тя...?

Взе едното крайче на одеялото между палеца и показалеца си и го дръпна предпазливо. В следващия миг зяпна изненадано. Даже докато спеше, онази част... Боже, колко голям изглеждаше... Значи Джеймс беше готов отново да направи онова, на което се бяха наслаждавали.

Внезапно силната му ръка се стрелна напред и я сграбчи за рамото. Тя изписка.

Джеймс отвори очи и се засмя дяволито.

— Харесва ли ви, каквото виждате, милейди?

— О, да, но...

— Колко се радвам! — той я привлече към себе си.

— Мислех, че спиш.

— Така трябваше. Успях да те заблудя, нали? Докато започна да се будиш, седях тук и те наблюдавах.

— Но защо?

— Защото си прекрасна гледка — той посочи безсрамно частта от тялото си, в която бе впит погледът ѝ. — И ето го резултата!

— Така ли...?

— Как мислиш, какво можем да предприемем против това състояние?

— Ами... — Селин преглътна. Събра цялата си смелост, наведе се и сложи гърдите си върху лицето му. Тих звук, наполовина хълцане, наполовина стон, се изтръгна от гърлото му. Джеймс обхвана гърдите ѝ с две ръце и засмука зърната им. По тялото ѝ веднага се разлиля топлина и нахлу мощно в слабините ѝ. Испита желание отново да усети Джеймс в себе си и се засмя тихо.

— Почакай — помоли тя, плъзна се между бедрата му и обхвана възбудения му пенис. — Толкова е голям и силен — прошепна възхитено.

С нарастващо учудване Селин плъзгаше пръсти по кадифената кожа, която се опъваше върху желязната твърдост, следеше пулсиращите вени. После го взе в устата си, за да му покаже колко ѝ е скъпа всяка част от него — и, разбира се, за да задоволи любопитството си.

— Селин! — гласът му пресекна. Дишайки тежко, той я вдигна и посегна към ръцете ѝ. — А сега, милейди, трябва да продължим.

— Решението е ваше, милорд.

— Правилно! — той се засмя и показа белите си зъби. Тялото му трепереше неудържимо. — Време е да те науча на нещо ново.

Хвана я за хълбоците, вдигна я във въздуха, разтвори краката ѝ и проникна устремно в нея.

— Кажи името ми, милейди — заповяда той и пръстите му се впиха в меката ѝ кожа. — Искам да изкрещиш името ми.

Палецът му обработваше малката пъпка на желанието, за чието съществуване тя изобщо не беше подозирала, докато той влезе в живота ѝ.

— Кажи го! — помоли дрезгаво той.

— Джеймс! — приливът се надигаше неумолимо. — Джеймс!

Той отметна глава назад и изкрещя в отговор:

— Обичам те!

31

— Не е нужно да присъстваш — каза Джеймс на Селин. — Моля те, скъпа, позволи на Уон Тел да те отведе в Блекбърн Мейнър и ме чакай там.

— Не — тя поклати енергично глава, хвана го под ръка и се изкачи с него по парадното стълбище на Нйтсхед. — Където отиваш ти, там отивам и аз. Отсега нататък мястото ми е до теб.

Джеймс спря и я погледна.

— Права си.

Лицето ѝ, толкова мило и скъпо, беше съвсем близо до неговото. Тази жена правеше с него, каквото си иска. Помилва блажено ръката ѝ и продължи нагоре.

— След миналата нощ ще ти е трудно да се отървеш от мен даже за секунда.

Селин се засмя тихо и бузите ѝ се обагриха в розово.

— Моля те, не толкова високо, Джеймс. Ако някой ни подслушва, ще се почувствам неловко — тя хвърли поглед към каретата, с която бяха дошли от Блекбърн. Уон Тел разговаряше с кочияша и следобедното слънце се отразяваше в туниката му.

— Лято в Нйтсхед — прошепна Джеймс. Погледът му обходи моравите, чак до меко закръглените хълмове зад горите в края на имението. — Смяташ ли, че ще ти хареса да върнеш старото великолепие на градините?

— О, вече се радвам на това! Всичко, което правим заедно, ми доставя удоволствие, нали знаеш?

Джеймс не чу скърцането на входната врата, обхвана стройната шия на младата си жена и бавно, и чувствено плъзна устни по меката ѝ уста. Както се очакваше, желанието му веднага се събуди и мускулите в слабините му се напрегнаха.

— Вие сте моята гибел, милейди. Май ще ви върна насила в Блекбърн и ще ви затворя в стаята ви.

Селин избухна в смях.

— Аз съм под вашата команда... докато вие се подчинявате на моята.

Джеймс простена задавено.

— Господи, какъв звяр събудих!

— Жената прави онова, за което е родена — обясни невинно тя. — Имам намерение да задълбоча изследванията си, Джеймс. Няма да оставя нито една частица от теб, без да я вкуся... и да я използвам.

— Ти си вещица! — простена той. Панталонът му се изду и вече не му беше до смях, защото трябваше да уредят много важни неща. — Моля те, остави ме да се концентрирам. И не забравяй уговорката ни: аз ще преговарям с Гудуинови, докато приемат моите условия.

Уон Тел се присъедини към тях и им даде да разберат, че ги наблюдават.

— Лети! — Селин се откъсна от Джеймс и се затича към горната площадка, но там спря изведнъж. — Аз... не знам как да те наричам.

— Не бързай. Имаме много време — отвърна Лети и очите ѝ овлажняха. — Ние с теб сме свързани от дълбоко и искрено приятелство, Селин. Може би останалото ще дойде от само себе си.

Джеймс много искаше да ги остави сами, но трябваше да го отложат за по-късно.

— Добър ден, Лети. Тук сме, за да говорим с мистър и мисис Гудуин.

Лети приглади полите на сивата си утринна рокля.

— Върнах се днес рано сутринта — обясни тя — и отначало помислих, че мистър и мисис Гудуин още спят, но леглата им бяха празни, а слугите ми казаха, че никой не ги е виждал от вчера.

— Значи все пак са били тук? — следвани по петите от Уон Тел, Джеймс и Селин влязоха в къщата.

— Готвачката ми каза, че мистър Гудуин се върнал пръв и казал на иконома Милър да вземе от кухнята нещо освежително. Милър занесъл в салона три бутилки вино за мистър Гудуин и гостите му. Малко преди десет.

Джеймс мина с мрачно изражение покрай Лети и отвори вратата на салона. Вътре нямаше никой. Под слънчевите лъчи, които влизаха през отворения прозорец, танцуваха пращинки. Върху издрасканата махагонова маса бяха оставени три използвани чаши.

Той се обърна рязко.

— Кой са били гостите му?

Лети притисна ръце към пламналите си бузи.

— Мистър Бъртрам Лечуит и синът му — отговори тихо тя. — Боя се, че нещо не е наред, милорд. Инстинктът ми го казва, а той никога не ме е лъгал.

— Името ми е Джеймс. Забрави най-после този милорд, все пак ние с теб сме роднини.

— Да... Джеймс — тя посочи чашите. — Лечуитови са изпили по няколко чашки, докато са чакали мистър Гудуин да се върне от сватбеното тържество в Блекбърн Мейнър. След това — поне така ми каза Милър — тримата излезли от салона, но никой не знае къде са отишли. Конете им са още в обора, каретата не е излизала.

— А къде е мисис Гудуин? — в гърдите на Джеймс се надигна жлъчка. Не можеше да забрави безскрупулната лъжкия, която за малко не разруши живота му. Как я презираше!

— Доколкото разбрах, настояла мистър Гудуин да се върне сам, а тя останала. Не знаем защо, но един от кочияшите в Блекбърн Мейнър каза, че я докарал тук доста късно през нощта. След единадесет. Но и тя е изчезнала.

— Значи никой не знае, че ти си била в Уиндъм и си говорила с мен?

— Не, разбира се.

— Да претърсим къщата — реши Джеймс. — Ако имаме късмет, двамата са събрали нещата си и са офейкали, вместо да се изправят срещу мен. Те са страхливци и точно това може да се очаква от тях.

— Прав сте — кимна Лети, — но е безсмислено да претърсвате. Аз не открих нито следа от тях, а доколкото можах да преценя, всички вещи са налице. Фреда ми помогна да проверим куфарите и нещата на господарката й.

— Въпреки това ви моля още веднъж да огледаме навсякъде.

След около час, когато бяха претърсили всеки сантиметър от покоите на Гудуинови, Джеймс слезе да огледа партера.

Готвачката и Милър го увериха, че не са виждали никого в долните помещения, нито са чули подозрителни шумове.

Селин го следваше безшумно в леките си обувчици. Като забеляза колко блед беше, сърцето й се преобърна. Може би беше по-

добре да не се нанасят веднага в Найтсхед. За разлика от Джеймс, тя нямаше идилични спомени от детството.

Джеймс съзнателно бе оставил библиотеката за последно.

— Тук няма и следа от тях, Джеймс — извика Уон Тел, който вървеше на няколко крачки след тях. Бързите стъпки на Лети се чуваха след него.

Джеймс отвори вратата на библиотеката и влезе. Абсолютна тишина.

Селин, само на крачка от него, потрепери и разтърка ръцете си.

— В това помещение винаги е студено. Не го харесвам...

— Тогава не стой вътре, сърце мое. Очевидно сме закъснели и плячката ни е избягала. Няма да можем да им заложим капан.

— Джеймс! — Уон Тел стоеше до писалището и опипваше една нефритова фигурка. — Вижте това!

Джеймс видя три полупразни чаши и гарафа с бренди.

— Значи са били тук... — вниманието му веднага се устреми към каменните плочи на пода. — Моля те, Лети, вземи Селин и излезте. Идете веднага в Блекбърн Мейнър и ме чакайте там.

— Джеймс?

— Моля те, скъпа, направи, каквото ти казвам. Побързай! — той сложи ръка на рамото на Уон Тел. — Ти оставаш тук.

Селин улови ръката му.

— Моето място е до теб — в очите ѝ святкаше страх.

— Скоро ще се върна при теб, любов моя. Имаш думата ми — блестящата верижка на шията ѝ привлече вниманието му. — Моля те, остави ми медальона. Като талисман!

Селин отвори уста да възрази, но бързо я затвори и откопча верижката. Свали медальона от шията си и го сложи в ръката му. После кимна на Лети и двете излязоха навън, уловени за ръка.

Джеймс изчака, докато стъпките им заглъхнаха, и се обърна към Уон Тел:

— Случило се е нещо страшно, приятелю. Не знам какво ни очаква, но не е нищо приятно — извади часовника от джоба на жилетката си. Три следобед. *Колко часа бяха минали, откакто Мери Гудуин бе напуснала Блекбърн Мейнър, след като му разкри „истината“?* — Мигът настъпи. Сега ще ти разкажа остатъка от историята на баща си.

Впечатляващите вежди на Уон Тел се събраха над носа.

— Остатък? Значи има още?

— Да — Джеймс прекоси помещението и коленичи пред нещо блестящо, което изглеждаше вкопано в пода.

Пръстенът.

— Какво е това? — Уон Тел се наведе над рамото му. — Но това е... това е пръстенът на баща ви. Носеше го винаги...

— Точно така. Направен е бил специално за това тук — Джеймс притисна печата върху трите пирамидки и го завъртя. — Това е ключ, Уон Тел, ключ, който влиза само в тази ключалка. Донеси свещ! — камъкът се плъзна безшумно настрана и в пода зейна черна дупка. Джеймс огледа медальона в лявата си ръка, взе свещта от ръцете на Уон Тел, вдигна я над главата си и се ослуша.

— Обяснете ми, Джеймс. Откъде знаете за подземиеето?

— От баща ми. Аз не чувам нищо, а ти?

— И аз не чувам...

Джеймс се наведе и се взря в мрака.

— Гудуинови са били тук, сигурен съм. Може би... ако са решили да слязат долу сега вероятно са някъде там и дебнат. Бъди нащрек, приятелю. Този медальон... — той показа на Уон Тел как средната част се завърта и образува мъничък, уникален ключ. — Мисля, че с него се отваря камъкът отвътре. Но в случай, че се забавя по-дълго, използвай пръстена, за да отвориш дупката.

— Мисля, че мога да блокирам камъка, за да остане отворен — каза Уон Тел, докато плочата бавно се плъзгаше обратно. — Не искам да влизате сам.

— Така трябва. Не забравяй, че ти ме научи да си служи с ножа почти толкова добре, колкото теб. Няма от какво да се опасяваш.

Джеймс отвори отново камъка и се мушна в дупката. Още преди да е намерил стъпалата, Уон Тел вече бе поставил голямото мраморно куче в отвора, за да блокира механизма.

Джеймс направи още няколко стъпки и спря. Свещта в ръката му изпрати жълти лъчи към сухите стени на тясно, дълбоко помещение.

Ноздрите му се издуха. В гърлото му се надигна гадене. В подземиеето вонеше нетърпимо.

Познаваше тази миризма. Мъже, видели в лицето сигурната смърт, произвеждаха точно такива изпарения. Огледа се, вдигна

свещта. Стените бяха омазани с тъмни петна. Кръв! Навсякъде кървави петна, като изпръскани от безумна ръка.

Джеймс затвори очи и си заповяда да се овладее. Успокои разбунтувания си стомах, слезе още едно стъпало и се отдръпна стреснато. Ботушът му бе стъпил върху нещо, което поддаде.

— Всемогъщи боже! — дробовете му отново се напълниха с воня.

Бе стигнал края на шахтата.

Вдигна ръка над пламъчето на свещта и погледна надолу — право в широко отворените мъртви очи на Мери Гудуин. Беше стъпил върху ръката ѝ... смачкана, покрита със засъхнала кръв, с изпочупени нокти... плътта беше само виолетова каша.

И от тези пръсти падаха потоци скъпоценни камъни: смарагди като зелен огън и диаманти, блестящи като звезди върху девствен сняг.

Джеймс с мъка устоя на напора да се върне обратно в библиотеката и раздвижи крака си. Бученето в главата му отговаряше на ударите на сърцето. Отдясно се отвори друга шахта, толкова тясна, че едър мъж можеше да върви само странично. Трупът на Мери Гудуин, увит в парцалите на роклята ѝ, лежеше точно пред тази шахта. Под нея, сякаш прегърнати, лежаха Дариъс Гудуин и двамата Лечуит. Очевидно бяха водили отчаяна борба за спасението си, преди смъртта да ги застигне. Навсякъде около тях бяха разпръснати скъпоценни камъни — толкова много, че даже Джеймс загуби ума и дума.

Той обърна гръб на страшната гледка и изкачи, олюлявайки се, стъпалата, докато силните ръце на Уон Тел го подхванаха под мишниците и го извадиха от дупката.

— Джеймс! Господи, колко сте блед! Ей сега ще донеса...

— Не, не! — Джеймс махна с ръка. — Гади ми се, това е всичко. Гади ми се от пропастта на злото, която се разтвори пред мен. Всички са мъртви.

Уон Тел хвърли предпазлив поглед в черната дупка.

— Как така?

— Дамите от нашето семейство са скрили богатството си много грижливо. Помещението долу е измамно малко и вътре не влиза въздух. В края на шахтата има коридор. Гудуинови и двамата Лечуит са минали по него и са намерили скъпоценностите, които принадлежат на семейството ми от векове. Дотам ги е отвела алчността — спомни

си смачканите ръце на Мери Гудуин и потрепери. — Тогава камъкът се е затворил и не са могли да го отворят. Нали нямат ключ...

— Никой не е помислил, че трябва да имат и медальона — кимна Уон Тел.

— Така е — Джеймс разтърси глава, за да се овладее. — Опитали са се да излязат, като са драскали по стените. Най-сетне са намерили съкровището, което са търсили двадесет години — и то ги е убило, Уон Тел.

ЕПИЛОГ

В подножието на редицата от възвишения лежеше село Литъл Падъл и сивите му покриви се тълпяха около романтичната църквица.

— Легни при мен, Селин.

Тя се обърна и му се усмихна. Той се изтягаше блажено на одеялото, което бяха разпънали на тревата, и дъвчеше стръкче трева. Днес бяха решили да си направят пикник.

— Примамливо предложение — отговори тя най-последно. — Но оттук мога да видя целия свят.

— Хм... — графът небрежно вдигна ръка, — тогава ми разкажи за целия свят. Забавлявай ме! — той бе свалил жакета си и бялата риза с широки ръкави подчертаваше особено примамливо широкия гръден кош и силните ръце.

— На вашите заповеди, господарю! — Селин би предпочела само да го гледа, но се подчини. — Да започнем с местността точно под нас. Малко на север е разположено прекрасното селце Литъл Падъл с вече известната му църква.

— И защо така? Искам да кажа, с какво е известна?

— Много просто, сър! Само преди месец в тази църква се венчаха граф Игълтън и Селин Гудуин.

— О, разбирам. Значи наистина е известна. По-нататък!

— На запад се намира Блекбърн Мейнър, сегашната резиденция на граф Игълтън и неговата лейди... А на юг имаме превъзходна гледка към Ламанша. Днес каналът прилича на тясна сива лента под лятното английско небе, което е известно със своите сини и виолетови тонове... и естествено е украсено с перести облачета.

— Това се разбира от само себе си!

— На изток виждаме великолепното старо имение Найтсхед, където семейство Игълтън ще се нанесе много скоро — Селин прехапа устни и докосна медальона на шията си. Все още не можеше да повярва, че Мери и Дариъс Гудуин, Бъртрам и Пърсивал Лечуит бяха намерили смъртта си под този покрив. — От пролетта насам се

случиха толкова много неща, Джеймс... от пролетта и от първата ни среща.

— Едва през тези месеци започна моят истински живот, Селин.

Селин затвори очи и вдъхна дълбоко сладкия аромат на суха лятна трева и цъфтящи божури. Пчелите бръмчаха тихо и събираха нектар. Клеопатра и враният жребец на Джеймс, вързани недалеч от тях, пасяха и от време на време изпръхтяваха доволно.

— Заради съкровището, Джеймс... за да си присвоят скъпоценностите на Сейнсбъри... затова умряха от безславна смърт. Мама... помниш ли как стана и сложи този медальон на шията ми? А можеше да отвори с него тайния механизъм... Ако капанът не беше щракнал... Ръцете ѝ бяха издрани, почти разкъсани. Как ли е драскала по камъните... докато въздухът е свършвал.

Селин не бе видяла купчината тела в подземието, но фантазията ѝ рисуваше живи картини.

— Опитай се да забравиш — помоли тихо Джеймс. — Ако искаш да запомниш нещо, помни, че алчността им ни събра завинаги. Аз от своя страна ще кажа, че на света няма друга жена, която заслужава да носи бисерите на Сейнсбъри. Да се надявам ли, че един ден ще те видя с тях?

— Може би — Селин все още не смееше да погледне скъпоценните накити, които Джеймс ѝ бе донесъл. — Нека да не мислим повече за това.

Все пак имаше един въпрос, който трябваше да бъде обсъден. Твърде дълго го бяха отлагали.

— Какво ще стане с Пайпан, Джеймс? — попита Селин, най-сетне събрала смелост.

— Какво да стане?

— Трябва ли да се върнеш там? Кога?

— Изобщо нямам намерение да се връщам!

Селин примигна смаяно. Лекият бриз развяваше къдричките по слепоочията и тила ѝ.

— Но аз си мислех...

— Не, мила моя. Имам други планове за Пайпан — но те не налагат моето присъствие. Един ден ще отида пак там и се надявам да бъдеш с мен, макар че трябва да сме сигурни... нали разбираш, не мога да те взема с мен, ако си в благословено състояние.

Селин притисна ръце към корема си и се засмя.

— Прав си. И аз не бих искала да пътувам по море, ако съм...
Може би скоро ще се случи и това... — сърцето ѝ преливаше от радост. Значи Джеймс нямаше намерение да се завърне завинаги в чуждата страна. — Колко е часът, скъпи?

— Откъде да знам? — Джеймс въздъхна и затвори очи. Селин се наведе нетърпеливо над него, за да извади часовника от джоба на жилетката му, но той посегна и я сграбчи.

В следващия миг тя вече лежеше на гърдите му с разтворени крака, съвсем не като дама.

— Джеймс! — Селин зарита сърдито и все пак успя да види часовника. — Сънливец! Нали трябваше да внимаваш за часа!

— Защо? — той сложи силната си ръка на тила ѝ и властно завладя устните ѝ. Целувката продължи, докато и двамата се задъхаха. — Какво ни е грижа колко е часът?

— Егоист! — Селин забарабани с юмруци по гърдите му. — Обещах на Лиам точно в три да ѝ посветим цялото си внимание. Тя иска да обсъди с нас нещо важно. Крайно време е да тръгваме. Пусни ме, Джеймс!

— Не! — той се засмя и целуна връхчето на носа ѝ.

— Джеймс, предупреждавам те!

Той се отпусна назад и разпери ръце. Селин остана да лежи върху него с протегнати ръце и крака.

— Наистина трябва да се извиня за поведението на съпругата си. Просто не може да ми се насити.

— Какво? — Селин се опря на лакти и погледна недоверчиво в тъмните му очи. — Какви ги говориш?

— Извиних се, любов моя, на Дейвид и Лиам.

За момент Селин застина неподвижна, после рязко се надигна и се огледа. Точно зад нея бе спрял сивият скопен кон на Дейвид. Тя вдигна глава и погледна право в засмените зелени очи на своя приятел. Въпреки че Лиам седеше на седлото пред него, той успя да свали шапка и да се поклони учтиво.

Селин скочи и се зае да чисти сухата трева от полите и косата си.

— Много мило от твоя страна да доведеш Лиам, Дейвид. Не погледнахме часовника и щяхме да закъснеем за уговорената среща с нея.

— С тях — поправи я ухилено Джеймс. — Да закъснеем за нашата среща с тях!

Селин не му обърна внимание.

— Моля ви, слезте от коня и заповядайте при нас. Донесли сме вино и от прекрасните пастички на Руби Роуз. О, Дейвид, отдавна се канех да те попитам дали Руби Роуз и мисис Стрикълнд се разбират все така добре?

— Разбират се прекрасно — отговори Дейвид, скочи от седлото и свали Лиам на земята. Тя веднага го хвана за ръка и втренчи поглед в лицето му. — Мисля, че не сме закъснели, Джеймс.

Селин огледа със смръщено чело Дейвид, после Лиам.

— Нима Джеймс ви е помолил да дойдете тук? А аз си мислех...

— Как мислиш, откъде са знаели, че сме седнали точно тук? — засмя се Джеймс. — Казах на Дейвид, че това е най-подходящото място да поговорим за бъдещето.

— Точно така — кимна тържествено Лиам. Малката китайка беше хубава като картинка в туниката от жълт памук, избродирана с цветя, и с глухарчетата в косите си. — Дейвид казва, че небето е божия покрив, а целия свят е неговата църква. Това е страшно поетично, нали?

Селин не посмя да погледне Джеймс.

— Да, наистина.

— И така, под покрива на Дейвидовия бог ние дойдохме при вас да обсъдим един много важен въпрос — изведнъж Лиам загуби самоувереността си и сведе очи. — Надявам се, че няма да се разсърдите.

Дейвид се покашля и Селин видя как мускулчетата на бузите му потръпнаха.

— Аз я обичам — каза просто той и сложи пръст на устата на Лиам. — И двамата знаем, че ни чакат много трудности, но искаме да се оженим.

Селин скръсти ръце под гърдите и очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

— Ние ви желаем цялото щастие на света — промълви с пресекващ глас тя и се закашля.

— С Лиам дълго разговаряхме по този въпрос — продължи сериозно Дейвид — и сме наясно, че в Англия няма да одобрят такава

женитба. Затова, ако нямаш нищо против, Джеймс, бихме искали да заминем за Пайпан. Лиам е убедена, че там има предостатъчно работа за мен.

Селин хвърли поглед към съпруга си и присви очи. Джеймс се усмихваше като самодоволен баща, намерил перфектния жених за любимата си дъщеря.

— Тук си прав — кимна важно той. — В Пайпан има предостатъчно работа и за двама ви. Някой трябва да се грижи за къщата. Знам, че Лиам ще се справи с домакинството, затова смятам да ви я подаря за сватбата. А ти, Дейвид, би могъл да водиш деловите ми работи... естествено, без да престанеш да спасяваш душите на хората. Одобрявате ли предложенията ми?

— Ето какво било! — възмути се Селин. — Ти си очаквал тази женитба и заминаването им за Пайпан!

— Да, защото съм експерт в сърдечните дела — отговори гордо той.

— Във всички сърдечни дела? — попита Лиам с тон, който накара Селин да наостри уши. — Не вярвам. Все пак ти си само мъж.

Селин затисна устата си, за да не избухне в смях, но Лиам се ухили самодоволно и се облегна на Дейвид. Той размени многозначителен поглед с Джеймс.

— Ето ги, идват! — обяви тържествено Лиам.

— Кой? — Селин се огледа на всички страни и откри някакво движение в далечината. Към тях препускаха два коня: пръв яздеше Уон Тел, след него Лети.

— С теб ще си поговоря по-късно — изсъска Селин в ухото на Джеймс. — Ти си уредил тази среща под открито небе, без да ми кажеш. Трябваше да донесем повече неща за ядене!

— Заповядайте, седнете при нас! — извика весело Джеймс.

Уон Тел и Лети благодариха за поканата.

— Прекрасен ден за разходка на кон, нали? — каза Уон Тел, но очевидно се чувстваше неловко. — Много мило, че ни поканихте при вас.

— И вие ли сте поканени? — попита изумено Селин. — Каква е тази тайнственост? Искам да чуя обяснението ви, милорд! Веднага!

Лети отвърза кошницата от седлото на своя кон и я отвори. Извади бутилка шампанско и шест чаши, грижливо увити в бял лен.

— Мисля, че това е най-подходящото питие за случая.

Селин се огледа разярено.

— Виждам, че тук има заговор. Няма да търпя подобно отношение. Да не съм някое кърмаче?

Джеймс взе бутилката и сръчно извади тапата.

— Понякога е необходимо да криеш някои неща от жена си. Заради дискретността...

— Джеймс Сейнт Джилс!

— Олеле! — той улови вдигнатата ѝ ръка. — Внимавай, ще излееш това отлично вино! По-добре дръж чашите. Мисля, че Уон Тел и Лети също имат да ни съобщят нещо.

Селин бавно отпусна ръка и погледна невярващо майка си и Уон Тел.

— Наистина ли?

— О, да — отговори ведро Лети. — С Хоръс решихме да се сгодим.

— Хоръс? — повтори Селин невярващо. — Кой е Хоръс?

— Селин! — извика възмутено Лети. — Къде останаха добрите ти маниери? Уон Тел се казва Хоръс и трябва да се научи да се гордее с името си. Дълго го е крил, но сега вече ще го носи открито.

— Хоръс? — Джеймс беше не по-малко изненадан от Селин. — Какво си крил от мен, за бога?

— Не бива да злоупотребяваш с божие то име — скастри го строго Лиам.

Джеймс я погледна обидено.

— Какъв е този тон, млада госпожице? Искам обяснение... Хоръс!

— За вас винаги ще си остана Уон Тел — отговори с усмивка достойният джентълмен. — Само Лети има право да ме нарича с другото ми име.

Лети го погледна настойчиво.

— Разкажи им историята си.

Уон Тел сведе глава и подръпна брадата си.

— Мистър Сейнт Джилс — баща ви — ме залови в един от складовете на компанията в Пайпан. Искях да се скрия там.

— Чувал съм, че си се измъкнал от трюма на един от корабите му.

Уон Тел кимна мрачно.

— Точно така. Бях на шестнадесет години и пътувах в трюма, защото нямах пари за билет. Напуснах Англия, защото ме обвиняваха, че съм убил баща си. Нямах друг изход, освен да избягам отвъд морето.

— Вярно ли е това? — Джеймс се наведе към него. — Наистина ли си убил баща си?

— Човекът, който злоупотребяваше с мен от най-ранното ми детство, не беше моят баща. Един ден ме намери на улицата и ме взе при себе си.

— Затова значи си избягал — промълви Джеймс и кимна. Всички възприеха това като мълчаливо споразумение. Никой нямаше да пита какво се е случило със самозвания баща на Уон Тел. — Все пак това не обяснява смяната на името.

Лицето на Уон Тел над брадата почервеня и Селин зяпна изумено. Никога не беше виждала сдържания, спокоен мъж да се притеснява.

— Аз съм шотландец — призна той.

В първия момент се възцари шокирано мълчание, после всички извикаха в хор:

— Шотландец?

— Да. Или може би трябва да кажа „йе“?

— И така... — развълнуваната Лети взе думата. — Хоръс избягал от Шотландия. И когато пристигнал на онзи далечен остров в Китайско море, решил да се маскира — така никой нямало да разбере откъде произхожда. Разбирате ли сега?

Селин кимна, обаче Джеймс поклати глава.

— Боя се, че не разбирам нищо.

— Моля те, позволи на мен — Уон Тел меко прекъсна Лети, която се канеше да продължи. — Разбира се, че имах нужда от маскировка. Затова реших да мълча, докато усвоя напълно чуждия акцент.

— А с този прекрасен тъмен тен и черните коси много лесно се е представил за човек от Ориента, без да споменава името си — допълни с усмивка Лети.

Джеймс се обърна към Селин и двамата се спогледаха изумено.

— Все пак бих искал да ми обясниш откъде се взе името Уон Тел — настоя Джеймс.

— Много просто — отговори Уон Тел. — Баща ви каза, че или ще му кажа името си, или ще ме предаде на тамошните власти. Тогава за съжаление бях доста дебелоглав и отказах.

— И какво? — извикаха всички в хор.

— Мистър Сейнт Джилс не се отказа толкова лесно — Уон Тел се усмихна на спомена.

— Ето как се е получило — допълни Лети и плесна с ръце. — Тъй като още не бил загубил напълно шотландския си акцент, Хоръс отговорил „I won't tell“ — няма да кажа. И се сдобил с ново име!

Джеймс се изтегна на леглото и въздъхна тежко.

— Можеш ли да повярваш, че през всичките тези години не съм знаел кое е истинското му име?

— И какво от това? — гласът на Селин дойде откъм гардеробната.

Джеймс нагласи възглавниците под главата си и разкопча ризата си.

— Не, не можеш да повярваш.

— Разбира се, че мога. Мъжете загряват по-бавно.

— Така ли? — Джеймс свали ризата си и я хвърли на пода. — Колко време още ще се събличаш?

— Ей сега ще дойда! — Селин се появи на прага, загърната във въздушен бял халат. Развърза косите си и ги разпусна по раменете. — Знаеш ли, размислих и реших, че е настъпил моментът да се потопя по-дълбоко във възхитителния си талант да дарявам и да получавам удоволствие.

Джеймс бавно отвори очи и се взря в сияещото лице на съпругата си. Устата ѝ беше опъната в очарователна гримаса, под бялата коприна на халата се виждаха тъмнорозови зърна.

— Нямам думи да изразя колко ме радва това решение. В последно време беше станало малко скучно.

— Скучно ли? — Селин опря ръце на хълбоците си и в очите ѝ пламна гняв. — Скучно?

— Ами да! — Джеймс се засмя дръзко. — А ще ми бъде ли разрешено да те придружавам в... потапянето, както го нарече?

— Може би — Селин се приближи до леглото и изражението ѝ омекна. В кехлибарените ѝ очи затапчуваха светлинки.

— Нали ти е известно колко мразя да се пилеят пари за щяло и нещяло?

— Какво имаш предвид? — попита несигурно той.

— Много добре знаеш, че не обичам да си купувам нови рокли и тем подобни! Особено когато чрез грижлив избор съм се сдобила с неща, които са много стойностни и остават дълго в отлично състояние.

— Това е вярно — отговори разсеяно той, защото бе впил поглед в свършените ѝ бедра, които се поклащаха изкусително. — О, да, спомням си, Селин!

— Много добре — тя се усмихна сладко и започна да развързва колана на халата си. — Много добре, защото съм решила да нося една вещ с неоченима стойност, която просто не търпи нещо друго до себе си. Когато реша да я сложа, ще бъда само с нея и с нищо друго.

Селин пусна халата на пода и Джеймс спря да диша.

— Харесва ли ти?

— О, да — пошепна задавено той и стисна ръце в юмруци.

— Тогава ще идвам при теб в този вид винаги когато поискаш.

Селин седна до него, взе ръката му и я сложи в хладната вдлъбнатинка между гърдите си — на мястото, където почиваше най-големият камък от легендарното съкровище на Сейнсбъри.

— Прекрасно — пошепна Джеймс и я прегърна страстно. — Нямам предвид накита...

— Не само — уточни Селин и го възседна. — Но трябва да признаеш, че съм намерила много добър начин да пестя пари от дрехи.

Издание:

Стела Камерън. Магическо докосване

ИК „Ирис“, София, 2007

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN-10: 954-455-045-6

ISBN-13: 978-954-455-045-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.